

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

Σειρά: ΠΑΛΑΙΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ε. Γ. Ουέλλς, *Ὁ Ἀόρατος*

Τίτλος πρωτοτύπου: H. G. Wells, *The Invisible Man*

Α' ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

ISBN: 978-960-98390-6-8

© 2009, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ, ΙΣΜΗΝΗΣ 75Α

104 44 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.-FAX: 210-5145933

e-mail: info@kichli.com.gr

Ε. Γ. ΟΥΕΛΛΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

Μετάφραση

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Φιλολογική ἐπιμέλεια

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπίμετρο

ΠΕΓΚΥ ΚΑΡΠΟΥΖΟΥ

Μὲ σχέδια τῆς Εὔης Τσακνιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α΄	: Ἀλλόκοτος ὄδοιπóρος	11
Β΄	: Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις	21
Γ΄	: Αἱ χίλιαι μία φιάλαι	29
Δ΄	: Μία συνέντευξις	38
Ε΄	: Κλέπτῃς εἰς τὸ πρεσβυτέριον	48
ΣΤ΄	: Τὰ ἔπιπλα χορεύουν	52
Ζ΄	: Κάτω τὸ προσωπεῖον!	59
Η΄	: Ἡ διάβασις τοῦ Ἀοράτου	74
Θ΄	: Ὁ Θωμᾶς Μάρβελ	75
Ι΄	: Ἐπίσκεψις τοῦ Μάρβελ εἰς τὸ Ἴπιγγ	84
ΙΑ΄	: Εἰς τὸ πανδοχεῖον	89
ΙΒ΄	: Ὁ Ἀόρατος θυμῶνει	95
ΙΓ΄	: Ὁ Μάρβελ δυσυπότακτος	104
ΙΔ΄	: Εἰς Πòρτ-Στόου	108
ΙΕ΄	: Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔτρεχε	118
ΙΣΤ΄	: «Οἱ φαιδροὶ παῖχται τοῦ κρίκετ»	122
ΙΖ΄	: Ὁ ξένος τοῦ δόκτωρος Κέμπ	129
ΙΗ΄	: Ὁ Ἀόρατος κοιμᾶται	143
ΙΘ΄	: <Θεμελιώδεις ἀρχαί>	150
Κ΄	: Τὸ οἶκημα τῆς ὁδοῦ Γκρέιτ Πόρτλανδ	159
ΚΑ΄	: Ἡ ὁδὸς Ὁξφόρδης	175
ΚΒ΄	: Εἰς ἐν μέγα κατάστημα	184

ΚΓ' : Τὸ κατάστημα τοῦ Δροῦρου-Λείν	194
ΚΔ' : Σχέδιον ναυαγῆσαν	210
ΚΕ' : Τὸ κυνηγητὸν τοῦ Ἄοράτου	218
ΚΣΤ' : Φόνος τοῦ κ. Οὐίκστηδ	222
ΚΖ' : Πολιορκία τῆς οἰκίας τοῦ Κέμπ	230
ΚΗ' : Ὁ διώκτης διώκεται	245
Ἐπίλογος:	256

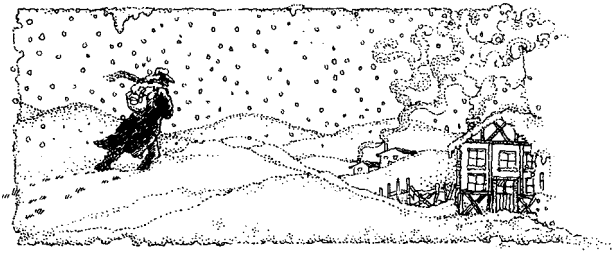
ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΠΕΓΚΥ ΚΑΡΠΟΥΖΟΥ: Ὁ Ἄοράτος ἄνθρωπος τοῦ H. G. Wells καὶ ὁ προβληματισμὸς γιὰ τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας	263
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΤΡΙΑΝ- ΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ: Σημείωμα τῶν ἐπιμελητῶν	275
ΝΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ: Ὁ Ἄοράτος	283
Γλωσσάρι	287

Α΄.

Ἀλλόκοτος ὁδοιπóρος

Ο ΞΕΝΟΣ ΕΦΘΑΣΕ κατὰ Φεβρουάριον, μίαν ὀμιχλώδη πρωίαν, ἐντὸς ἀνεμοστροβίλου ἀνέμου καὶ χιόνος. Ἦρχετο πεζός, διὰ τοῦ ἀμμολόφου, ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Βράμπελορστ, φέρων διὰ τῆς χειρός, τῆς καλυπτομένης ἀπὸ πυκνὸν χειρόκτιον, μαῦρον μάρσιππον. Ἦτον καλὰ τυλιγμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ὑπὸ τὸ καπέλλον του τὸ ψάθινον ἐφαίνετο ἐξ ὅλου τοῦ προσώπου του μόνον ἡ στίλβουσα ἄκρα τῆς ρινός του. Χιῶν εἶχε σωρευθῆ ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους του· αὕτη προσέθετε καὶ λευκὴν λοφιὰν εἰς τὸν σάκκον μὲ τὸν ὀποῖον ἦτο φορτωμένος.

Εἰσῆλθε κλονούμενος, θνήσκων ἀπὸ τὸ ψύχος καὶ τὴν κούρασιν, εἰς τὸ πανδοχεῖον καί, ἀποθέσας τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὸ ἔδαφος:

— Φωτιά γιά νά ζεσταθῶ, ἀνέκραξε, δι' ἔλεος! "Ἐνα δωμάτιον καί φωτιά!

Ἐκτύπησε μέ τὸ πέλμα τοῦ ὑποδήματός του, ἐτίναξε τὴν χιόνα ἣτις τὸν ἐκάλυπτεν, εἶτα ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Χώλλ εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι, διὰ νὰ κάμῃ τὰς συμφωνίας του. Χωρὶς ἄλλο προοίμιον καὶ ρίπτων δύο λίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ἡ κυρία Χώλλ διευθέτησε τὸ πῦρ κ' ἐπῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα μέ τὰς ἰδίας της χειῖρας. "Ἐνας ξένος καταλύων εἰς τὸ Ἴπιγγ τὸν χειμῶνα ἦτον εὔρημα ἀνήκουστον. Καὶ ξένος μάλιστα, ὅστις δὲν ἔκαμνε παζάρια!

Ἦτον ἀποφασισμένη νὰ φανῇ ἀξία τῆς καλῆς τύχης της.

Ἀφοῦ τὸ χοιρομέρι ἐμισοψήθη ὀλίγον, ἀφοῦ ἡ Μίλλη, ἡ λυμφατικὴ ὑπηρέτρια, ἐξύπνησεν ὀλίγον τι διὰ καταλλήλου ἐκλογῆς ὕβρεων, ἡ ξενοδόχος ἔφερε τραπεζομάνδηλον, πιάτα καὶ ποτήρια εἰς τὴν σάλαν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν τράπεζαν μέ τὴν μεγίστην δυνατὴν φιλοκαλίαν. Καίτοι τὸ πῦρ ἔκαιε ζωηρῶς, αὕτη παρετήρησεν, ὅχι χωρὶς νὰ ἐκπλαγῆ, ὅτι ὁ ὀδοιπόρος ἐφόρει πάντοτε τὸ καπέλλον καὶ τὸν μανδύαν του καί, κοιτάζων διὰ τοῦ παραθύρου τὴν χιόνα πίπτουσαν εἰς τὴν αὐλήν, ἴστατο εἰς τρόπον ὥστε νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπόν του. Αἱ χεῖρες του, μέ τὰ χειρόκτια πάντοτε, ἦσαν σταυρωμέναι ὀπισθεν τῶν νώτων του. Ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις.

Ἐκείνη παρετήρησεν ὅτι ἡ τηκομένη χιών, ἣτις ἄσπριζεν ἀκόμη τοὺς ὤμους του, ἔπιπτε σταγόνα πρὸς σταγόνα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κύριε, εἶπε, νὰ πάρω τὰ πράγματά σας, νὰ τὰ βάλω νὰ στεγνώσουν στὴν κουζίνα;

— "Όχι, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ στραφῆ.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο βεβαία ἂν καλῶς ἤκουσεν, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν της, ὅταν ἐκεῖνος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ κοιτάζων αὐτήν:

— Προτιμῶ νὰ τὰ ἔχω ἐπάνω μου, εἶπε καθαρὰ.

Ἡ κυρία Χώλλ παρετήρησεν ὅτι ἔφερε χονδρὰ ὀμματογυάλια κυανᾶ, μὲ γυαλιὰ ὀρθογώνια εἰς τὸ πλάγι, καὶ ὅτι πυκναὶ φαβορίτες, σκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου του, ἤμπόδιζον νὰ ἴδῃ τις τίποτε ἐκ τῶν παρεῖων ἢ ἐκ τοῦ προσώπου του.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ὅπως ἀγαπᾶτε... Εἰς μίαν στιγμὴν, ἢ κάμερα θὰ εἶναι πλέον ζεστή.

Ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε ἀπόκρισιν, καὶ πάλιν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Ἡ κυρία Χώλλ, αἰσθανθεῖσα τὸ ἄκαιρον τῶν περιποιήσεών της, ἐτελείωσε γρήγορα τὴν ἐτοιμασίαν τῆς τραπέζης καὶ ἔσπευσε μὲ γοργὸν βῆμα νὰ ἐξέλθῃ. Ὄταν ἐπανῆλθεν, ὁ ξένος της ἐξηκολούθει νὰ ἴσταται ὄρθιος, ἀκίνητος ὡς λίθινος ἀνδριάς, στρέφων τὰ νῶτα, μὲ τὸ περιλαίμιον ἀνασηκωμένον, μὲ τὸ καπέλλον κατεβασμένον, ἐντελῶς ἀποκρύπτων τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκείνη παρέθεσε μὲ σοβαρὰν κίνησιν τῆς χειρὸς τ' αὐγὰ μὲ τὸ χαιομέρι, κ' ἔκραξε μᾶλλον ἢ εἶπε:

— Τὸ φαγητό σας εἶν' ἔτοιμο, κύριε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε πάραυτα ὁ ξένος.

Ἀλλὰ δὲν ἐσάλευσσε, πρὶν ἢ ἐκείνη ἐξεληθοῦσα ἔκλεισε τὴν θύραν. Τότε μόνον ἔκαμε μεταβολὴν, κ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τινος ἀνυπομονησίας.

Καθὼς ἔφθανεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, διερχομένη ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου, ἡ κυρία Χώλλ ἤκουσε κρότον νὰ

ἐπαναλαμβάνεται μὲ κανονικά διαλείμματα· τὰκ, τὰκ, τὰκ· τοῦτο ἐπανελαμβάνετο ὁλονέν· ἦτο κρότος κοχλιαρίου στρεφομένου ταχέως ἐντὸς δοχείου.

— "Α! αὐτὸ τὸ κορίτσι! ἀνέκραξε. Νά! ξέχασα ὅπως διόλου τὴν μουστάρδα. Αὐτὴ πταίει· γιατί νὰ εἶναι τόσο ὀκνή;

Καὶ ἀναλαβοῦσα μόνη της ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κατασκευὴν τῆς μουστάρδας, ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Μίλλη πικρὰς νοθεσίας κατὰ τῶν κακῶν τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει ἡ δυσκινησία καὶ ἡ ἀμέλεια. «Μήπως αὐτὴ μόνη της δὲν ἐτοίμασε τ' αὐγὰ μὲ τὸ χοιρομέρι, δὲν ἔστρωσε τὸ τραπέζι, καὶ ὅλα τὰ ἔκαμε, ἐνῶ ἡ Μίλλια, ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! τίποτε ἄλλο δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ παραθέσῃ τὴν μουστάρδα! Κι' ὅλ' αὐτά, μ' ἓνα καινούργιον πελάτην, ὅστις ἔδειχεν διάθεσιν νὰ διατρίψῃ!»

Τότε ἡ ξενοδόχος ἐγέμισε τὴν μουσταρδιέρα καὶ θέσασα αὐτὴν μετὰ πομπῆς ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ τεῖου, τοῦ χρυσομέλανος, τὴν ἔφερον εἰς τὸ σαλόνι.

Ἐκρυσσε καὶ εἰσῆλθε παραχρῆμα. Πάραυτα ὁ ξένος ἔκαμε γοργὸν κίνημα· αὐτὴ μόλις ἐπρόλαβε νὰ ἰδῇ ἐν ἀντικείμενον λευκόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἄφαντον ὅπισθεν τῆς τραπέζης· ὁ ταξειδιώτης ἐφάνη ὅτι ἤθελε ν' ἀναλάβῃ κάτι ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Μόνον ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸν δίσκον της, αὐτὴ παρετήρησεν ὅτι ἐπανωφόρι καὶ καπέλλο εἶχον ἀφαιρηθῆ καὶ εἶχον ἀποθεθῆ ἐπὶ καθίσματος ἐνώπιον τοῦ πυρός. Ζευγὸς βρεγμένων ὑποδημάτων ἠπειλεῖ τὴν σκωρίαν εἰς τὴν χαλυβδίνην ἐσχάραν τῆς ἐστίας. Αὕτη προέβη ἀποφασιστικῶς πρὸς τὰ ἐνδύματα καὶ μὲ τόνον ὅστις δὲν ἐπεδέχτο ἀντίρρησιν:

— Τώρα, βέβαια, μπορῶ νὰ πάρω ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ τὰ στεγνώσω.

— Ἀφήσατε τὸ καπέλλο, ἀπήντησεν ὁ ἐπισκέπτης μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

Στραφεῖσα, εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν προσέβλεπεν. Ἐπὶ ἐν λεπτὸν αὕτη τὸν ἐθεώρησεν ἀτενής, ὑπὸ πολλῆς ἐκπλήξεως σιωπῶσα.

Ἐφερε λευκὴν ὀθόνην, προσόψιον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχεν, ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ προσώπου του, εἰς τρόπον ὥστε τὸ στόμα καὶ αἱ σιαγόνες του νὰ κρύπτονται ἐξ ὀλοκλήρου· ἐκ τούτου ἡ φωνή του ἐγίνετο ὑπόκωφος. Πλὴν τοῦτο δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον ἐκπληττον τὴν κυρίαν Χώλλ.

Τῷ ὄντι, ὅλον τὸ μέτωπον τοῦ ξένου, ὑπεράνω τῶν διόπτρων τῶν κυανῶν, ἦτο κεκαλυμμένον ἀπὸ τεμάχιον ὀθόνης λευκόν· ἄλλο ὀθόνιον, ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τῶν ὠτων, δὲν ἄφηγε νὰ ἴδῃ τις τὸ ἐλάχιστον ἄκρον τοῦ προσώπου, εἰμὴ μόνον ρῖνα κοκκίνην καὶ αἰχμηράν, πάντοτε τόσον κοκκίνην καὶ στίλβουσαν ὅσον καὶ πρὸ μικροῦ, κατὰ τὴν ἄφιξιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐφόρει ἔνδυμα ἐκ βελούδου ἀμαυροῦ, μὲ πλατὺ περιλαίμιον μαῦρον, ἀνασηκωμένον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀφήνον νὰ διαφαίνεται μία γραμμὴ λευκή. Ἡ κόμη, πυκνὴ καὶ καστανή, ἦτις ἐσκορπίζετο ἄτακτος εἰς μικροὺς βοστρύχους, εἰς μικρὰς ἀλλοκότους οὐράς, κάτωθεν τῶν δύο ἐπιδέσμων τῶν σταυρωτῶν, ἔδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τὴν μᾶλλον ἀλλόκοτον πρόσοψιν, ἣν θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ. Ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη, ἡ περιτυλιγμένη καὶ φασκιωμένη, ἦτο τόσον διάφορος ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προβλέψει ἡ κυρία Χώλλ, ὥστε αὕτη ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἐκεῖνος δὲν παρεμέριζε τὸ προσόψιον του· ἐξηκολούθει νὰ τὸ κρατῆ ὑπὸ τὴν ρῖνα, καθὼς τὸν ἔβλεπε τώρα, μὲ χεῖρα φέρουσαν χειρόκτιον, καὶ μὲ τὰ γυαλιά του τὰ ἀνεξερευνητα τὴν ἐκοίταζεν.

— Ἀφήσατε τὸ καπέλλο! ἐπανελάμβανεν, ὁμιλῶν ἀσαφῶς μέσον τοῦ λευκοῦ προσοπίου του.

Τὰ νεῦρα τῆς κυρίας Χῶλλ ἤρχιζον νὰ συνέρχωνται ἐκ τοῦ τιναγμοῦ, τὸν ὅποιον εἶχον ὑποστῆ. Ἀφῆκε τὸ καπέλλο ἐπάνω στὸ κάθισμα πλησίον εἰς τὸ πῦρ.

— Δὲν ἤξευρα, κύριε, ὅτι... ὅτι...

Κ' ἐσταμάτησεν ὅλη ἐν ἀμηχανία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκεῖνος ξηρῶς.

Τὸ βλέμμα του ἀμοιβαδὸν μετέβαινε πότε εἰς αὐτήν, πότε εἰς τὴν θύραν.

— Θὰ τὰ στεγνώσω καλὰ ἀμέσως, εἶπεν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου μὲ τὰ φορέματα.

Ἐρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην τὴν σπαργανοφοροῦσαν ἐκ λευκοῦ, πρὸς τὰς διόπτρας τὰς ἄνευ ἐκφράσεως· τὸ προσόψιον ἐξηκολούθει νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπον. Ἐφρικίασεν ὀλίγον ὅταν ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν της, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε καλῶς ὅλην τὴν ἐκπληξιν, ὅλην τὴν ἀμηχανίαν της.

— Ὅχι, ποτὲ δὲν... εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

Ἐπέστρεψεν ἡρέμα εἰς τὸ μαγειρεῖον, τόσον περιφροντις, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μίλλια εἰς τί ἐχρονοτριβοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ξένος ἐκάθισε κ' ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο. Μετ' ἀνησυχίας ἐκοίταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου, πρὶν παραμερίσῃ τὸ προσόψιον του· εἶτα ἐπανέλαβε τὸ γεῦμα του.

Κατέπιε μίαν βουκιάν, ἔρριψε πρὸς τὸ παράθυρον νέον βλέμμα δυσπιστίας, ἔφαγε δευτέραν βουκιάν· εἶτα ἠγέρθη καί, κρατῶν εἰς τὴν χειρα τὸ προσόψιόν του, διέσχισε τὸν θάλαμον, καὶ κατεβίβασε τὸ παραπέτασμα. Ὁ θάλαμος ἐβυθίσθη εἰς βαθὺ λυκόφως. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθε, μὲ τὸ ἦθος ἡσυχώτερον, εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ γεῦμα.

«Ὁ δυστυχής! κάτι θὰ τοῦ συνέβη, ἢ ἐγγείρησιν θὰ τοῦ ἔκαμαν, ἢ ἄλλο τίποτε», εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Χώλλ. «Θεὸ μου! πόσον φόβον μοῦ ἐπροξένησε, μὲ ὅλα τὰ δέματά του!»

Συνεδάυλισε τὸ πῦρ, ἤνοιξεν ὀκρίβαντα καὶ ἤπλωσεν ἐπάνω τὰ φορέματα τοῦ πελάτου της.

«Κ' ἐκεῖνα τὰ ματογυάλια!... μὰ τὸ ναί, μοῦ ἐφάνη περισσότερον σὰν σκάφανδρος παρὰ σὰν ἄνθρωπος συνήθης!»

Ἐκρέμασε τὸ μανδήλιον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ στηρίγματος.

«Κ' ἔχει ὀλοένα αὐτὸ τὸ μανδήλι στὸ στόμα του! Ὅμιλεῖ διὰ μέσου... Ἴσως νὰ ἔχη καὶ τίποτε στὸ στόμα. Ποιὸς ξεύρει;»

Ἐστράφη περὶ αὐτήν, ὡς νὰ ἐπλήγη ἀπὸ ἀνάμνησιν ἀπότομον.

— Τρομάρα μου! ἀνέκραξεν ἀλλάζουσα αἴφνης ὑποκείμενον. Δὲν ἔκαμες ἀκόμα αὐτὲς τὶς πατάτες, Μίλια;

Ὅταν ἡ κυρία Χώλλ ἤλθε διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ τραπέζι εἰς τὸν ξένον, ἐκρατύνη εἰς τὴν ιδέαν της ὅτι πρέπει ἐκεῖνος νὰ εἶχε πληγωμένον καὶ παραμορφωμένον τὸ στόμα συνεπεία δυστυχήματος. Τῷ ὄντι, ἐκάπνιζε πί-

παν καί, δι' ὅλου τοῦ χρόνου ὅπου ἔμεινεν ἐκείνη εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν ἄφησε τὸ μεταξωτὸν μανδήλι μὲ τὸ ὀποῖον εἶχε τυλιγμένον τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του. Καὶ δὲν τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ ἀφηρημάδα, διότι αὐτὴ τὸν εἶδε νὰ ἐπιτηρῇ τὸν καπνὸν διὰ νὰ μὴ σβύσῃ.

Ἦτο εἰς μίαν γωνίαν, στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸ παρὰθυρον, καὶ ἀφοῦ εἶχε φάγει καὶ πῖει καὶ εἶχε ζεσταθῆ καλὰ, ὠμίλει μὲ τόνον ὀλιγώτερον βραχύν. Ἡ ἀνταύγεια τῆς φλογὸς μετέδιδεν εἰς τὰ χονδρὰ ὀμματογυάλια του μίαν ἐρυθρότητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἕως τότε.

— Ἔχω ἀποσκευᾶς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βράμπελορστ, εἶπε.

Καὶ ἤρώτησε πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ τοῦ τὰς στείλουν. Λίαν φιλοφρόνως προσέκλινε τὴν κεφαλὴν του τὴν φασκιωμένην διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν Χώλλ διὰ τὰς ὁδηγίας της.

— Αὐρίον! εἶπε. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰς λάβω ταχύτερον;

Ἐφάνη δυσχεραίνων ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀπήντησεν ὅχι. Ἦτον πολὺ βεβαία; Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄνθρωπος, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μ' ἓνα κάρρο;

Ἡ κυρία Χώλλ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐξήγησε τὰς δυσκολίας τοῦ τόπου, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἤρχισε.

— Εἶναι, κύριε, ἓνας δρόμος πολὺ ἀνηφορικός, διὰ τοῦ ἀμμολόφου, εἶπε διὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ιδέαν τῆς ἀμάξης.

Εἶτα, οἶονεὶ βαίνουσα εἰς προὔπαντησιν ἐκμυστηρεύσεως:

— Μία ἄμαξα ἀναποδογύρισε, εἶναι παραπάνω ἀπὸ χρόνος. Ἐνας κύριος ἐσκοτώθη, καὶ χωριστὰ τὸ τί ἔ-

παθε ὁ ἀμαξᾶς. Τὰ δυστυχήματα, κύριε, ἔρχονται τόσο γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτον τόσο εὐκόλος εἰς ἐξηγήσεις.

— Ναί, τρώντι! εἶπε μέσον τοῦ μανδηλίου του, προσβλέπων ἡσύχως τὴν κυρίαν Χώλλ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν διόπτρων του, τῶν ἀνεξερευνητῶν.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι χρειάζεται πολὺς καιρὸς ὕστερα διὰ νὰ γιαντρευθῇ κανεὶς, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἰδοῦ, ὁ ἀνηψιός μου ὁ Τώμης ἐκόπηκε στὸ μπράτσο, ἐνῶ ἔπαιζε μ' ἓνα δρεπάνι, κ' ἔπεσε πάνω του σ' ἓνα χωράφι ποῦ ἔκοφταν τὸ σανό. Καί, ἔτσι νάχω καλὴ ψυχὴ, ἔμεινε τρεῖς μῆνες, κύριε, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ δουλέψῃ. Εἶναι νὰ μὴν τὸ πιστέψῃ κανεὶς· ἀπὸ τότες κ' ἐδῶ, ἔχω μεγάλο φόβο στὰ δρεπάνια.

— Τὸ καταλαμβάνω.

— Ἦρθε στὸ νῦν καὶ αἰεὶ νὰ τοῦ κόψουν τὸ μπράτσο.

Ἦτον τόσο κακὰ, κύριε!

Ὁ ἐπισκέπτης ἐγέλασεν ἀποτόμως γέλωτα, τὸν ὁποῖον ἐφάνη θέλων νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ πνίξῃ εἰς τὸ στόμα του.

— Ἄ! ἀληθινά;... εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ δὲν ἦτον γιὰ γέλια τὸ πρᾶγμα, καθὼς ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ τὸν κοιτάζω μόνη μου, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε ἀρκετὲς φροντίδες μὲ τὰ μικρὰ τὰ παιδιὰ της. Ἔπρεπε νὰ λύνω καὶ νὰ δένω καὶ ν' ἀλλάζω τὴν πληγὴ. Ὡστε, ἂν ἐτολμοῦσα νὰ τὸ πῶ, κύριε...

— Μοῦ δίδετ' ἓνα σπέρτο; εἶπεν ἀποτόμως ὁ ξένος. Ἡ πίπα μου ἔσβυσε.

Ἡ κυρία Χώλλ ἐκόπη στήν μέσην. Τοῦτο ἦτον ἀληθινὰ ἀφιλότιμον ἐκ μέρους τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὰ ὅσα βάσανα εἶχεν ὑποφέρει!... Τὸν ἤτένισε πρὸς στιγμὴν, ἐν ἀδημονίᾳ. Εἶτα ἐνθυμήθη τὰς δύο λίρας, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει ἅμα τῇ ἀφίξει του, καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ σπέρτα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ τὸ ἀναμμα τῆς πίπας.

Καὶ ἀπεστράφη διὰ νὰ κοιτάξῃ ἐκ νέου διὰ τοῦ παρθύρου.

Προφανῶς ἦτο λίαν εὐθικτος εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐγχειρήσεων καὶ τῶν ἐπιδέσμων. Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε πλέον τίποτε νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος τοῦ παραγκωνισμοῦ τὴν εἶχε παροργίσει... Ἡ Μίλλα ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸ παρατηρήσῃ κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ ταξειδιώτης ἔμεινε εἰς τὸ σαλόνι μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας, χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς τὴν ξενοδόχον του πρόφασιν διὰ νὰ εἰσέλθῃ αὐτῇ. Ἐμεινε σχεδὸν συνεχῶς ἀκίνητος, καθήμενος βεβαίως, εἰς τὸ σκότος τὸ αὐξανόμενον, καπνίζων εἰς τὴν λάμπιν τῆς ἐστίας, ἢ ἴσως ὑπονυστάζων. Μίαν ἢ δύο φορές, προσεκτικὸν οὐδ' θὰ τὸν ἤκουε νὰ συνδαυλίξῃ τὸ πῦρ· μετὰ τοῦτο, ἐπὶ πέντε λεπτά, περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸν θάλαμον. Ἐφαίνετο νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Εἶτα ἡ πολυθρόνα ἔτριξεν· εἶχε καθίσει ἐκ νέου.

Β'.

Αί πρώται ἐντυπώσεις

Π ΕΡΙΑ ΩΡΑΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ἦτο ἤδη σκότος.
Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Χώλλ μετὰ κόπου ἐλάμβανε τὸ θάρρος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ξένον τῆς ἂν ἤθελε τσαί, ὁ Τέδδους "Εμφρεϋ, ὁ μικρὸς ὠρολογᾶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον.

— Ἀλήθεια, κυρὰ Χώλλ, νὰ ἕνας διαολεμένος καιρὸς γιὰ τὶς μποττίνες τὶς ἐλαφρές!

Ἡ χιῶν ἐπιπτεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνή.

Ἡ κυρὰ Χώλλ ἐπένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ Τέδδους ἔφερε τὴν θήκη τῶν ἐργαλείων του μαζί του.

— "Ὅσην ὥραν θὰ εἶσ' ἐδῶ, κύρ Τέδδου, θὰ σοῦ ἤμουν ὑπόχρεως ἂν ἤθελες νὰ ρίξῃς μιὰ ματιὰ στὸ παλιὸ ρολόγι, στὸ σαλόνι μου. Καλὰ περπατεῖ καὶ καλὰ χτυπάει, ἀλλ' ἡ μικρὴ βελόνη ἔχει σταματήσει στίς ἕξ ὥρες.

Δεικνύουσα αὐτῷ τὴν ὁδόν, διηρθύθη πρὸς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης· ἔκρουσε καὶ εἰσῆλθε.

Ὁ ξένος τῆς — τὸν εἶδεν ἅμα ἀνοίξασα — ἐκάθητο στὴν πολυθρόνα ἔμπροσθεν τῆς ἐστίας, ἀποκοιμισμένος, καθὼς ἐφαίνετο· ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε πλαγίως. Ἄντὶ φωτὸς εἰς τὸν θάλαμον, ἡ κοκκινωπὴ λάμψις ἡ

έρχομένη ἐκ τῆς ἐστίας. "Ὅλα ἦσαν ἢ ἀποτόμως φωτισμένα ἢ ἐντελῶς σκοτεινά. Ἐδυσκολεύθη τοσοῦτω μᾶλλον νὰ διακρίνη τίποτε, ὅσφ εἶχεν ἀνάψει ἀρτίως τὴν λυχνίαν τοῦ καπηλείου καὶ τὰ ὄμματά της ἦσαν ἀκόμη θαμβωμένα. Ἄλλ' ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐκοίταζεν εἶχε στόμα τεράστιον, χάσκον, στόμα ἀπίστευτον, τὸ ὁποῖον «ἔτρωγεν» ὅλον τὸ κάτω τοῦ προσώπου του. Ὑπῆρξεν ἀκαριαία εἰκὼν μία κεφαλὴ περιτυλιγμένη μὲ λευκά, χονδροὶ ὀφθαλμοὶ προέχοντες, καὶ κάτωθεν εὐρεῖα κάμινος.

Τότε ἐσάλευσεν, ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς ἔδρας, ὕψωσε τὴν χεῖρα. Ἀνοίξασα ὅλην τὴν θύραν, ὥστε ὁ θάλαμος νὰ φωτισθῇ καλλίτερον, ἢ κυρία Χὼλλ εἶδεν ἐναργέστερον· ἐκράτει ἐν μανδήλιον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅπως τὸν εἶχεν ἰδεῖ πρότερον νὰ κρατῆ τὸ προσόψιον του. Τὸ σκότος, διελογίσθη, τὴν εἶχεν ἀπατήσει.

— Θέλετε νὰ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος νὰ διορθώσῃ τ' ὠρολόγι; εἶπε καταδαμάσασα τὴν ταραχὴν της.

— Νὰ διορθώσῃ τ' ὠρολόγι; ἐπανέλαβεν ὁ ταξειδιώτης, ρίπτων περὶ αὐτὸν νυσταλέα βλέμματα, καὶ ὀμιλῶν μέσφ τῶν δακτύλων τῆς χειρός του· εἶτα, ἐντελῶς ἐξυπνήσας:

— Μά, βέβαια!...

Ἡ κυρὰ Χὼλλ ἐξῆλθε διὰ νὰ λάβῃ λυχνίαν· ἐκεῖνος ἠγέρθη κ' ἐχασμήθη. Τότε, ἀφοῦ ὁ θάλαμος ἐφωτίσθη, ὁ κύριος Τέδδους Ἐμφρεῦ εὐρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν ἄνθρωπον τὸν «φασκιωμένον». Τοῦ ἦλθε, καθὼς διηγείτο ἀργότερα ὁ ἴδιος, «ἄλλο πρᾶγμα».

— Καλημέρα! τοῦ εἶπεν ὁ ξένος, ἀτενίζων αὐτὸν «μὲ μάτια ἀκρίδος», κατὰ τὴν γραφικὴν ἔκφρασιν τοῦ κ.

“Εμφρεῦ, περιγράφοντος οὕτω τὰ ὀμματογυάλια μὲ τὰ γυαλιὰ τὰ καπνώδη.

— Ἐλπίζω, εἶπεν οὗτος, ὅτι δὲν σᾶς ἐνοχλῶ.

— Ὅχι, διόλου, ἀπήντησεν ὁ ξένος. “Ὀμως, ἐννοῶ — κ’ ἐστρέφετο πρὸς τὴν κυρίαν Χώλλ— αὐτὸ τὸ δωμάτιον νὰ εἶναι δικό μου, πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν μου.

— Ἐνόμιζα, κύριε, ὅτι θὰ ἐπροτιμούσατε ὥστε τ’ ὠρολόγι...

— Βέβαια, βέβαια... Ἄλλά, κατὰ γενικὸν κανόνα, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι μόνος καὶ νὰ μὴ μ’ ἐνοχλοῦν.

Ἔκαμε μεταβολήν, μὲ τοὺς ὤμους πρὸς τὴν ἐστίαν, τὰς χεῖρας ὀπίσω.

— Καὶ τώρα, προσέθηκεν, ὅταν ἡ διόρθωσις γίνη, ἤθελα νὰ ἔχω τσάι... Ἄλλ’ ὅχι πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ὠρολογίου σας.

Ἡ κυρὰ Χώλλ ἤτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἐξέλθῃ — αὐτὴν τὴν φορὰν, δὲν ἐδοκίμαζε νὰ συνάψῃ ὀμιλίαν, διὰ νὰ μὴν ἐκτεθῆ εἰς ἀπογοήτευσιν ἐνώπιον τοῦ κ. Ἐμφρεῦ— ὅταν ὁ πελάτης τὴν ἠρώτησεν ἂν εἶχε λάβει μέτρα διὰ τὰς ἀποσκευὰς τὰς μεινάσας εἰς Βράμπελορστ. Ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν ὀμιλήσει εἰς τὸν ταχυδρόμον καὶ ὅτι ὁ ἀμαξῆς θὰ τὰς φέρῃ αὖριον.

— Εἶσθε βεβαία ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ταχύτερον μέσον;

Ἦτο βεβαία, ἐδήλωσε τοῦτο ψυχρῶς.

— Εἶναι, βλέπετε... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅ,τι δὲν μπόρεσα ἀρχύτερα νὰ σᾶς εἶπω, ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ παγωμένος καὶ κουρασμένος πάρα πολὺ· εἶμαι φίλεργος ἄνθρωπος τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου...

— Ἄ! ἀληθινά, κύριε! εἶπεν ἡ κυρὰ Χώλλ, λίαν περὶεργος.

— Καὶ τὰ κιβώτιά μου περιέχουν συσκευάς, ὕλινόν...

— Πράγματα πολὺ χρήσιμα βεβαίως!

— Φυσικά, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρεῦνας μου.

— Βεβαιότατα, κύριε!

— Ὁ λόγος διὰ νὰ ἔλθω εἰς Ἴπιγγ — ἐξηκολούθησε μὲ τόνον ἐσκεμμένον ὅπως οὖν — ἦτον ἡ ἐπιθυμία τῆς μοναξίας. Ἐννοῶ νὰ μὴ μὲ ταράττουν εἰς τὴν ἐργασίαν μου. Περιπλέον, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας μου, ἓνα δυστύχημα τὸ ὅποιον μοῦ συνέβη... («Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ!» εἶπε μέσα της ἡ κυρὰ Χώλλ)... ἀπαιτεῖ κάποιαν ἀπομόνωσιν. Τὰ μάτια μου εἶναι κάποτε τόσο ἀδυνατισμένα καὶ τόσο πονεμένα, ὥστε πρέπει νὰ κλείωμαι εἰς τὸ σκότος ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, νὰ κλειδώνωμαι μέσα. Τοῦτο, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ὅχι ὅμως δι' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τοῦλάχιστον. Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἡ παρὰ μικρὰ ἐνόησις, παραδείγματος χάριν ἡ εἴσοδος τινος εἰς τὸν θάλαμόν μου, εἶναι ἀληθῆς πηγὴ βασάνου δι' ἐμέ... Καλὸν νὰ ἐννοηθῇ τοῦτο.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἐὰν ἐτολμοῦσα νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω...

— Αὐτὰ πού σᾶς εἶπα ἀρκοῦν, εἶπεν ὁ ξένος μὲ τὸν τόνον ἐκεῖνον τὸν ἥσυχον καὶ ἀνεπίδεκτον ἀντιλογίας, τὸν ὅποιον ἤξευρε νὰ λαμβάνῃ διὰ νὰ κόπτη ἀποτόμως τὰς ἐρωτήσεις.

Ἡ κυρὰ Χώλλ ἠναγκάσθη νὰ φυλάξῃ τὴν ἐρώτησίν της καὶ τὸν οἶκτον της διὰ μίαν καλλιτέραν περίστασιν.

Ὅταν αὕτη ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ἐκεῖνος ἔμεινεν ὄρθιος πρὸ τῆς ἐστίας, προσέχων, καθὼς διηγεῖτο ἀργότερα

ὁ κ. "Εμφρεῦ, εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ κρεμαστοῦ ὥρολογίου. Ὁ "Εμφρεῦ εἰργάζετο μὲ μίαν λυχνίαν βαλμένην πλησίον του· τὸ κάλυμμα τὸ πράσινον ἔρριπτε φῶς ζωηρότερον ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἐπὶ τῆς μηχανῆς καὶ τῶν μικρῶν τροχῶν τοῦ ὥρολογίου, ἀφῆνον εἰς τὴν σκιάν τὸ λοιπὸν τοῦ θαλάμου.

"Οταν οὗτος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἡ ὄρασίς του ἐθόλωσε κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὰς ἀνταυγείας τὰς χρωματικὰς. Φύσει περίεργος, εἶχε διαλύσει τὴν συσκευὴν, πρᾶγμα ὅλως ἀνωφελές, μὲ τὴν ἰδέαν ν' ἀργοπορήσῃ ὀλίγον εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ κατορθώσῃ ἴσως οὕτω νὰ συνάψῃ ὀμιλίαν μὲ τὸν ξένον. Πλὴν οὗτος ἔμενε σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος. Τόσον ἀκίνητος, ὥστε ὁ "Εμφρεῦ ἐπαρᾶξε-νεύθη ἐπὶ τέλους. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἦτο μόνος κ' ἐκοίταξε. Φαιὰ καὶ ἡμισκότεινος, ἠνωρθοῦτο ἡ ὑπερμεγέθης φασκιωμένη κεφαλὴ, ἣτις τὸν ἐξήταξε μὲ τὰ χονδρὰ ὀμματογυάλια τῆς τὰ σκοτεινά, τὰ ἡμαυρωμένα ἀπὸ μίαν πρασινωπὴν ἀνταύγειαν. Τοῦτο κατήντησε τόσον ἀνυπόφορον διὰ τὸν "Εμφρεῦ, ὥστε ἐπὶ ἓν λεπτὸν ἔμειναν καὶ οἱ δύο θεωροῦντες ἀλλήλους μὲ ἦθος συγκεχυμένον. Εἶτα ὁ "Εμφρεῦ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Θέσις πράγματι ὀχληροτάτη! Θὰ ἤθελε νὰ εἶπῃ κάτι τι. "Ηρμोजен ἄρα νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ καιρὸς ἦτον πολὺ ψυχρὸς ἀναλόγως μὲ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους; ἠνωρθώθη ὡς διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὴν στιγμὴν νὰ ἐκφέρῃ τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Ὁ καιρὸς... ἤρχισε.

— Διατί δὲν τελειώνετε καὶ δὲν φεύγετε; εἶπεν ἡ αὐστηρὰ μορφή, προφανῶς κυριευομένη ἀπὸ ὀργὴν δυσκόλως συγκρατουμένην. Τὸ μόνον ποὺ κατωρθώσατε νὰ

κάμετε ἦτον νὰ σφίγξετε τὸν ὠροδείκτην ἐπάνω εἰς τὴν κορωνίδα. Ἐμπαίζετε τοὺς ἀνθρώπους!

— Καλά, κύριε... Ἐνα μόνον λεπτὸν ἀκόμη. Τὸ ἐπιμελοῦμαι, βλέπετε...

Ἄλλ' ἔφυγε πολὺ φουρκισμένος.

«Διαόλου κάλτσα!» ἔλεγε διερχόμενος πεζῆ τὸ χωρίον ἐν μέσῳ θυέλλης χιόνος, «εἶναι περιστάσεις ποὺ πρέπει νὰ διορθώσῃ κανεὶς ἕνα ρολόγι καλά, ὅπως κι' ἂν εἶναι!»

Εἶτα: «Ἐνας ἄνθρωπος δὲν ἔχει λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κοιτάξῃ; Παλιομαῖμοῦ!»

Καὶ πάλιν: «Ἄνχι, καθὼς φαίνεται. Ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσε, δὲν θὰ ἦτον καλλίτερα φασκιωμένος, πλέον ἀγνώριστος!»

Παρὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ καταστήματος Γλέσσων, εἶδε τὸν Χώλλ, ὅστις ἀπὸ ὀλίγου εἶχε νυμφευθῆ τὴν κυρίαν τοῦ πανδοχείου καὶ ὅστις τώρα ἠνιόχει τὴν «ἄμαξαν διὰ τοὺς βουλομένους», ἀπὸ τὸ Ἴπιγγ εἰς τὸ παραποτάμιον τοῦ Σίδδερβριτζ, ὅταν ἐτύχαινε νὰ λάβῃ τις ἀνάγκην ταύτης· ὁ Χώλλ διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ σταθμοῦ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, εἶχε «σταματήσῃ λιγάκι» εἰς τὸ Σίδδερβριτζ· διὰ νὰ βεβαιωθῆ τις περὶ τούτου, ἤρκει νὰ τὸν ἴδῃ ἠνιοχοῦντα.

— Τί κάνεις, Τέδδου; ἠρώτησε διερχόμενος.

— Ἄ! ἔχετε στὸ σπίτι ἕνα διαβολόκορμος!

Ἄλλ' ὁ Χώλλ δὲν ἤθελε νὰ τὸν παρακαλέσῃ τις διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ ὄχημα.

— Τί πράγμα;

— “Ένας μουστερῆς, μ’ ἓνα μοῦτρο πολὺ παράξενο, κατέλυσε στὸ σπιτικό σας. Μάννα μου!...

Καὶ ὁ Τέδδους ἤρχισε λίαν γραφικῶς νὰ περιγράφη τὸν πελάτην τῆς κυρίας Χώλλ.

— Φαίνεται κάπως σὰν νὰ ἔχη ἀλλάξει τὰ ροῦχα του. Ἐγὼ θὰ ἐπέμενα νὰ ἰδῶ τὸ μοῦτρο ἑνὸς ἀνθρώπου, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν φιλοξενήσω στὸ κατάστημά μου. Μὰ αἱ γυναῖκες ἔχουν τόσην ἐμπιστοσύνη, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ ξένους! Φίλε μου Χώλλ, στρώθηκε στὸ σπίτι σας, καὶ δὲν εἶπε οὔτε τ’ ὄνομά του!

— Ἀληθινά; εἶπεν ὁ Χώλλ, ὅστις ἦτο ὀλίγον βραδύ-
νους.

— “Ὅπως σᾶς τὸ λέγω! ἐπανελάβεν ὁ Τέδδους. Ἐπία-
σε κάμερα μὲ τὴν ἐβδομάδα καὶ δὲν θὰ γλυτώσετε ἀπ’
αὐτὸν πρὶν περάσουν ὀκτῶ ἡμέρες. Καὶ σέρνει ἓνα σωρὸ
κασσέλες, αἱ ὁποῖαι θὰ φθάσουν αὔριον, ὅπως λέγει. Ἄς
ἐλπίσωμεν μόνον, Χώλλ, πὼς δὲν θὰ εἶναι κασσέλες
γεμάτες χαλίκια!

Διηγῆθη πῶς ἡ θεία του, εἰς τὸ Ἄστιγξ, τὴν εἶχε
πάθει καλὰ ἀπὸ ἓνα ξένον, τοῦ ὁποίου οἱ σάκκοι ἦσαν
κενοί. Ἐνὶ λόγῳ, ἄφησε τὸν Χώλλ ἀμυδρῶς ἀνήσυχον.

— Τὸ λοιπὸν, χίπ! εἶπεν οὗτος. Πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ.

Ὁ Τέδδους ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, μὲ τὸ πνεῦ-
μα κάπως ἀνακουφισμένον.

Ἄντι νὰ «ὕπάγη νὰ ἰδῆ», ὁ Χώλλ ἅμα ἐπιστρέψας
οἶκαδε, ἤκουσεν αὐστηρὰς ἐπιτιμήσεις παρὰ τῆς γυναι-
κός του διὰ τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον εἶχε διατρίψει εἰς
Σίδδερβριτζ. Αἱ ἐρωτήσεις του αἱ δειλαὶ ἐγένοντο δε-
κταὶ μετὰ στρυφνότητος, χωρὶς ἐκείνη ν’ ἀπαντᾷ εἰς τὸ
ἀντικείμενον τῶν μεριμνῶν του. Ἀλλά, μὲ ὅλας τὰς

ἀντιλογίας, ὁ κόκκος τῆς δυσπιστίας, τὸν ὁποῖον εἶχε σπείρει ὁ Τέδδus, ἐβλάστανεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

— Δὲν τὰ ξέρετε ὅλα, σεῖς αἱ γυναῖκες! εἶπεν ὁ κ. Χώλλ, ἀποφασισμένος νὰ πληροφορηθῆ τὸ ταχύτερον περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ξένου του.

Ἄμα ὁ ξένος κατεκλίθη, περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, ὁ Χώλλ εἰσῆλθε, μὲ ἦθος ἐπιδρομέως, εἰς τὸν θάλαμον κ' ἐξήτασε μὲ φιλύποπτον ὄμμα τὰ ἔπιπλα τῆς συζύγου του, θέλων νὰ δείξῃ καὶ νὰ βεβαιώσῃ καλῶς ὅτι ὁ ξένος δὲν ἦτο κύριος εἰς τὸν τόπον· περιεμάζευσεν, ὄχι ἄνευ περιφρονήσεως, ἐν φύλλον μαθηματικῶν πράξεων, τὸ ὁποῖον εἶχε λησμονήσει ὁ ἄλλος. Ἀποχωρῶν, ἐσύστησεν εἰς τὴν κυρίαν Χώλλ νὰ ἐπιτηρήσῃ λίαν αὐστηρῶς τὰς ἀποσκευάς, ὅταν θὰ ἔλθουν αὐρίον.

— Κοίταξε τίς δουλειές σου, Χώλλ! ἀπήντησεν ἐκείνη· ἐγὼ θὰ κοιτάζω τίς δικές μου.

Ἦτο τόσω μᾶλλον ἐπιρρεπῆς εἰς τὸ νὰ ἐπιτιμᾷ τὸν σύζυγόν της, ὅσω ὁ ξένος ἦτο προφανῶς περιγηγητῆς ἔκτακτος καί, κατὰ βάθος, αὐτὴ δὲν ἦτο ἡσυχος ὅσον δι' ἐκεῖνον. Εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ἐξύπνησε μετὰ τιναγμοῦ, ὄνειρευομένη χονδρὰ κεφάλια, λευκά, φυτευμένα ἐπὶ λαϊμῶν τεραστίων, μὲ μεγάλα μαῦρα ὄμματα, τὰ ὁποῖα προέβαινον ἔρποντα πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο γυνὴ μὲ νοῦν καὶ μὲ στόχασιν, κατεδάμασε πάντα φόβον, ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν καὶ πάλιν ἐκοιμήθη.

Αἱ χίλιαί μίαι φιάλαι

Η ΤΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ τοῦ Φεβρουαρίου, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς διαλύσεως τῶν πάγων, ὅτε τὸ ἀλλόκοτον πρόσωπον ἔπεσεν ἀπὸ τὰ νέφη εἰς τὸ Ἰπιγγ. Τὴν ἐπαύριον ἔφεραν τὰς ἀποσκευάς του, μέσῳ τῆς διαλυομένης χιόνος. Ἦσαν ἀποσκευαὶ λίαν ἀξιόλογοι. Ἦσαν δύο κάσσεσ, ὁποίας καὶ ὁ τυχὼν δύναται νὰ ἔχη ἀλλά, περιπλέον, ὑπῆρχεν ἓν κιβώτιον μὲ βιβλία — βιβλία ὀγκώδη καὶ βαρέα, ἐξ ὧν τινὰ κεκαλυμμένα διὰ μεμβρανῶν ἀκαταλήπτου χειρογράφου— καὶ μία δωδεκάς ἢ περισσότερον δεσμίδες, κιβωτίδια, κυτία, περιέχοντα ἀντικείμενά τινὰ τυλιγμένα εἰς ἄχυρον, φιάλαι ὑάλιναι, ὅπως ἐφάνη εἰς τὸν Χώλλ, ὅστις, περιέργως, ἀπέσπα τὸ ἄχυρον, τάχα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ὁ ξένος, καλὰ τυλιγμένος, μὲ τὸ καπέλλο του, μὲ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὰ γάντια του, μὲ τὸ μανδήλι του περὶ τὴν ρῖνα, εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν πρόθεσιν νὰ ὑπάγῃ εἰς προὔπαντησιν τοῦ ταχυδρόμου καὶ τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ὁ Χώλλ, ζητῶν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρῃ τὴν συνδρομὴν του, ἔρριπτε λέξεις τινὰς φλυαρίας. Ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸν σκύλον τοῦ Φήρενσαϊδ, ὅστις ἐμυρίζετο ὡς ἐμπειρογνώμων τὰς κνήμας τοῦ Χώλλ.

— Ἐλα, φθάσε λοιπὸν μὲ αὐτὲς τὶς κάσσεσ· Ἄρκετὰ μ' ἔκαμες νὰ περιμένω!

Καὶ κατέβη τὸ πρόθυρον, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὀπίσθιον τῆς ἀμάξης, ὡς διὰ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς δέσμης τῆς μικροτέρας.

Ὁ σκύλος τοῦ Φήρενσαῖδ, μόλις τὸν εἶδε, ἠνωρθώθη καὶ ἤρχισε νὰ γρυλλίζῃ μὲ ἄγριον τρόπον· μόλις ὁ ἄλλος εἶχε κάμει τὰ πρῶτα βήματα, καὶ τὸ ζῶον ἐπήδησε πρῶτον μὲ τρόπον ὑποπτον, εἶτα ὠρμησε κατὰ τῆς χειρός.

— Οὔστ! ἔκραξεν ὁ Χώλλ, ὀπισθοχωρῶν, διότι δὲν ἦτο ἀνδρεῖος.

Ὁ Φήρενσαῖδ ὠλόλυξε:

— Κάτω, κάτω!

Κ' ἔλαβε τὴν μάστιγα.

Καὶ οἱ δύο εἶδον τοὺς ὀδόντας τοῦ σκύλου νὰ ψαύωσι τὴν χεῖρα, τὸ ζῶον νὰ πηδᾷ λοξὰ καὶ ν' ἀρπάξῃ τὴν κνήμην τοῦ ξένου· ἡ περισκελὶς ἐσχίσθη μὲ κρότον ξηρόν. Τότε ἡ λεπτὴ ἀκωκὴ τῆς μάστιγος τοῦ Φήρενσαῖδ, τοῦ ταχυδρόμου, ἐφθασε τὸν ἔνοχον, καὶ οὗτος, ὑλακτῶν ἐκ φόβου, κατέφυγεν ὑπὸ τὴν ἀμαξαν. "Ὅλα ταῦτα συνέβησαν ἐντὸς ἡμίσεος λεπτοῦ. Κανεὶς δὲν εἶχεν ὀμιλήσει· ὅλοι ἐφώναξαν. Ὁ ξένος ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ χειροκτίου του τοῦ σχισμένου, ἐπὶ τῆς κνήμης του, ἔκαμε ὡς νὰ ἤθελε νὰ κύψῃ, εἶτα ἠνωρθώθη ἀποτόμως καὶ διέσχισε τρέχων τὸ πρόθυρον, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον. Τὸν ἤκουσαν διερχόμενον ἐσπευσμένως τὸν διάδρομον καὶ ἀναρριχώμενον μέχρι τοῦ δωματίου του διὰ τῆς σκάλας τῆς ἀνευ τάπητος.

— Ἄ! τὸ βρωμόσκυλο! εἶπεν ὁ Φήρενσαῖδ, πηδῶν ἀπὸ

τῆς ἀμάξης μὲ τὴν μάστιγά του εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῶ ὁ σκύλος ὑπὸ τὴν ἄμαξαν τὸν ἔβλεπε περιδεῆς. — Ἐδῶ! ἐδῶ!...

Ὁ Χώλλ εἶχε μείνει μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα.

— Πρέπει νὰ τὸν ἐδάγκασεν, εἶπε. Θὰ κάμω καλὰ νὰ πάω μόνος μου.

Ἦκολούθησε τὸν ξένον. Εἰς τὸν προθάλαμον συνήνησε τὴν κυρίαν Χώλλ καὶ τῆς διηγήθη τὸ κάμωμα τοῦ σκύλου. Ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα. Ἐπειδὴ ἡ θύρα τοῦ ξένου ἦτον μισοανοικτὴ, τὴν ἔσπρωξε, τὴν ἀνοίξε καὶ εἰσῆλθε χωρὶς ἐθιμοταξίαν· ἡ φύσις τὸν εἶχε πλάσει διαθέσεως εὐκόλου οἰκειότητος.

Τὰ παραπετάσματα ἦσαν καταβιβασμένα καὶ ὁ θάλαμος σκοτεινός. Εἶδε μόνον ἓνα πρᾶγμα ὅλως διόλου παράξενον· ὡσεὶ ἓνα βραχίονα ἄνευ χειρὸς νὰ κινῆται πρὸς τὸ μέρος του, καὶ μίαν μορφὴν μόλις διευκρινιζομένην διὰ τριῶν μεγάλων μαύρων στιγμῶν, ὁμοίων μὲ τρεῖς κηλῖδας ἐπὶ κιτρίνου ἄνθους. Συγχρόνως δὲ ἐλάμβανε σφοδρὸν κτύπον εἰς τὸ στῆθος, ἀνετρέπετο εἰς τὰ ὀπίσω, ἡ θύρα ἐνώπιόν του ἐκλείετο καὶ τὸ κλειδίον ἐστρέφετο εἰς τὸ κλειθρον. "Ὅλα ταῦτα ἐπῆλθον τόσον ραγδαῖα, ὥστε τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη· μόνον ἀμυδρὰ σχήματα εἰς κίνησιν, ἓνα σπρώξιμον, ἓνα τιναγμὸν, τίποτε ἄλλο. Ἐμεινεν ἐμβρόντητος εἰς τὸ πλατύσκαλον τὸ σκοτεινόν, διαπορῶν μετὰ τρόμου τί εἶχε συμβῆ.

Δύο λεπτὰ ὕστερον, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν μικρὸν ὄμιλον, τὸν συνηθροισμένον πρὸ τῆς οἰκίας. Ἦτον ἐκεῖ ὁ Φήρενσαϊδ, διηγούμενος δευτέραν φορὰν τὸ συμβᾶν τοῦ σκύλου· ἦτον ἡ κυρὰ Χώλλ, παραπονομένη διατὶ ὁ σκύλος αὐτὸς νὰ δαγκάσῃ τοὺς ταξειδιώτας της· ἦτον ἐκεῖ,

χάριν περιεργείας, καὶ ὁ Οὔστερ, ὁ μπακάλης ὁ ἀντικρυ-
νός, καί, ὡς διαιτητής, ὁ Σάνδυσ Ουότζερς, ὅστις ἤρχε-
το ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖον του· ἔπειτα γυναῖκες καὶ παι-
διά, ὅλοι ὁμιλοῦντες τοῦτο κ' ἐκεῖνο.

— Δὲν θ' ἄφηνα ἐγὼ νὰ με δαγκώσῃ ὁ σκύλος, σᾶς
λέγω!

— Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ ἔχῃ κανεὶς
τέτοια ζῶα.

— Γιατί τὸν ἐδάγκωσε;

Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ παρόμοια.

Ὁ κύρ Χώλλ, ὅστις τοὺς ἐκοίταζε καὶ τοὺς ἤκουεν
ἀπὸ τὸ πρόθυρον, δὲν ἦτο πλέον βέβαιος τώρα ὅτι εἶχεν
ἰδεῖ ἐκεῖ ἐπάνω κάτι τόσο ἀλλόκοτον. Ἄλλως τε τὸ
γλωσσάριόν του ἦτο πενιχρὸν καὶ δὲν ἐπῆρκει διὰ νὰ
ἐρμηνεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Λέγει ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κανένα, ἀπῆντη-
σεν εἰς μίαν ἐρώτησιν τῆς γυναικός του. Ἦθελε μᾶλλον
νὰ κουβαληθοῦν τὰ πράγματά του μέσα.

— Ἐπρεπε νὰ καυτηριάσῃ τὴν πληγὴν ἀμέσως, ἀπε-
φάνθη ὁ Οὔστερ, μάλιστα ἂν αἰμάτωσε.

— Ἐγὼ νὰ ἤμουν, θὰ σκότωνα τὸ σκυλί, εἶπε μία
γυνὴ ἐν τῷ ὁμίλῳ.

Αἴφνης ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ γρυλλίζῃ καὶ πάλιν.

— Ἐλᾶτε λοιπόν, γρήγορα! ἔκραξεν ὑπὸ τὴν θύραν
ὀργίλη φωνή.

Ὁ ἄγνωστος ἦτο ἐκεῖ καλὰ τυλιγμένος, μετὰ τὸ περι-
λαίμιον ἀνασηκωμένον, μετὰ τὸ ἄκρον τοῦ πύλου καταπι-
βασμένον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ὅσον ταχύτερα κουβαλήσετε ὅλ' αὐτὰ μέσα, τό-
σον πλέον εὐχαριστημένος θὰ μείνω.

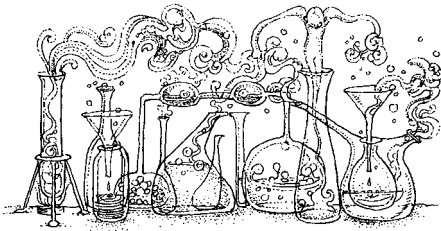
Εἶναι ἀποδεδειγμένον διὰ κοινῆς μαρτυρίας ὅτι εἶχεν ἀλλάξει περισκελίδα καὶ χειρόκτια.

— Ἐπληρώθητε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Φήρενσαϊδ. Εἶμαι καταλυπημένος διότι αὐτὸ τὸ ζῶον...

— Ὅχι· διόλου. Δὲν μοῦ ἔθιξε τὸ δέρμα. Ἔλα, κάμετε γρήγορα.

Εἶτα ὑπεψιθύρισε καὶ κάτι ἄλλο, καθὼς ἐβεβαίου ὁ Χώλλ.

Ἄφου ἡ πρώτη δέσμη μετεφέρθη, σύμφωνα μὲ τὰς διαταγὰς του, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὁ ξένος ἐρρίφθη ἐπάνω τῆς μὲ ἀπίστευτον ζέσιν, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν λύη, σκορπίζων τὸ ἄχυρον, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τὸν τάπητα τῆς κυρίας Χώλλ. Ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα μποτίλιες, μποτίλιες μικρὰς καὶ πλατεῖές, αἱ ὁποῖαι περιεῖχον σκόνης· μποτίλιες μικρὰς καὶ μακρουλές, αἱ ὁποῖαι περιεῖχον ρευστὰ χρωματισμένα καὶ ἀχρωμάτιστα· μποτίλιες γαλάζιες, μ' ἐπιγραφὴν «poison»· μποτίλιες μακρολαίμι-

κες, μεγάλες πράσινες μποτίλιες καὶ μποτίλιες ἄσπρες· μποτίλιες μὲ τάπωμα ἐκ κρυστάλλου καὶ μ' ἐπιγραφάς, μποτίλιες μὲ τάπω-

μα ἐκ φελλοῦ, μποτίλιες τοῦ κρασιοῦ, μποτίλιες τοῦ λαδιοῦ κτλ. κτλ. Τὰς ἔτασσε κατὰ στοίχους ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παντοῦ, παντοῦ. Ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ Βράμπελορστ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καυχήθῃ ὅτι εἶχε τὰς μισὰς εἰς τὸ φαρμακεῖον του. Ἦτο ἀξιοπερίεργον θέαμα. Αἱ δέσμαι,

ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἐγέννων πάντοτε φιάλας. Τέλος, ὅταν ὄλαι ἐκενώθησαν, τὸ ἄχυρον τῆς σκευῆς ἔφθανε μέ-
χρι τοῦ ὕψους τῆς τραπέζης.

Τὰ μόνα πράγματα τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον ἐκεῖθεν ὁμοῦ με-
τὰς φιάλας ἦτο μέγα πλήθος ἐργαλείων, σωλήνων, καὶ
μία τρυτάνη ἐπιμελῶς ἐσκευασμένη.

Τὸ περιεχόμενον ὄλων τῶν κανίστρων τούτων μόλις
ἐκενώθη, καὶ ὁ ξένος ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἤρχισε
τὴν ἐργασίαν, χωρὶς νὰ τὸν μέλη διόλου διὰ τὸν κόσμον
τὸν ἐκεῖ, οὔτε διὰ τὸ ἄχυρον ἐφ' οὗ ἐπάτει, οὔτε διὰ τὴν
φωτιὰν ἣ ὁποῖα εἶχε σβύσει, οὔτε διὰ τὴν κάσσαν μὲ τὰ
βιβλία, οὔτε διὰ τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα ὁμοίως εἶχον ἀνε-
βάσει.

Ὅταν ἡ κυρὰ Χώλλ τοῦ ἔφερε τὸ γεῦμα του, ἦτον ἤδη
ἀπερροφημένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἡσχολεῖτο νὰ
ἐγκύση ἐντὸς σωλήνων σταγόνας τινὰς τῶν φιαλῶν του·
τὴν ἤκουσε μόνον ἀφοῦ αὕτη ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ
θαλάμου μὲ μέγαν θροῦν ἐπὶ τῶν ἀχύρων καὶ ἀπέθεσε
τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅχι ἴσως χωρὶς δυσφορίαν
τινά, προερχομένη ἀπὸ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἔβλεπε
τὸ πάτωμά της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκεῖνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ
πάραια ἀπεστράφη. Αὕτη εἶδε μόνον ὅτι ὁ ξένος εἶχεν
ἀφαιρέσει τὰ δίοπτρά του· ἔκειντο πλησίον του ἐπὶ τῆς
τραπέζης· τῆς ἐφάνη ὅτι αἱ κόγχαι του ἦσαν ἐκτάκτως
κοῖλαι.

Ἀνέλαβε τὰ δίοπτρά του, ἐστράφη, καὶ τὴν ἀντεμε-
τώπισεν. Ἐκείνη ἠτοιμάζετο νὰ παραπονεθῆ διὰ τὸ ἄ-
χυρον τὸ στρωμένον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὅταν αὐτὸς τὴν
ἐπρόλαβε.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν εἰσέρχεσθε ποτὲ χωρὶς νὰ κτυπᾶτε! τῆς εἶπε μὲ ἔκτακτον ἀδημονίαν, ἥτις ἐφαινετο παρ' αὐτῷ χαρακτηριστικῆ.

— Ἐκτύπησα. Ἴσως νά...

— Ἴσως, βέβαια. Ἄλλ' εἰς τὰς ἐρεῦνας μου, ἐρεῦνας ἀληθινὰ πολὺ ἐπειγούσας καὶ πολὺ σπουδαίας, ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ὁ κρότος μιᾶς θύρας... εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς ζητήσω...

— Πολὺ καλὰ, κύριε!... Ἄν εἶν' ἔτσι, μπορεῖτε νὰ κλειδώσεσθε, γιατί ὄχι; Κάποτε...

— Καλὴ ἰδέα, ἀπήντησεν ὁ ξένος.

— Αὐτὸ τὸ ἄχυρον... Ἐὰν ἐτολμοῦσα νὰ παρατηρήσω...

— Περιττόν. Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἄχυρον σᾶς πειράζῃ, βάλτε το στὸν λογαριασμόν.

Κ' ἐμορμύρισε κάτι μεταξὺ τῶν ὀδόντων του· λέξεις ὑπόπτους, ὡσεὶ κατάρας.

Ἴστατο ἐκεῖ τόσον ἀλλόκοτος, τόσον ὀργίλος, μὲ φιάλην εἰς τὴν μίαν χεῖρα, μὲ σωλῆνα εἰς τὴν ἄλλην, ὥστε ἡ κυρὰ Χώλλ κάπως ἀνησύχησεν. Ἄλλ' ἦτο γυνὴ ἀποφασιστικῆ.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἤθελα νὰ ζεύρω, κύριε, ὡς πόσον τὰ ἐκτιμᾶτε.

— Ἐνα σελλίνι, βάλτε ἓνα σελλίνι... Ἀρκεῖ βέβαια;

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ἡ κυρὰ Χώλλ, λαμβάνουσα τὸ τραπεζομάνδηλον καὶ ἀρχίζουσα νὰ τὸ ἀπλώνῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐκάθισε, στρέφων τὰ νῶτα, μὴ δεικνύων πλέον εἰμὴ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου του. Εἰργάσθη μέχρις ἐσπέρας, τὴν θύραν ἔχων κλειδωμένην καί, καθὰ ἔμαρ-

τύρησεν ἡ κυρά Χώλλ, σιωπηλῶς σχεδὸν δι' ὅλου τοῦ χρόνου. Μίαν φορὰν μόνον ἠκούσθη κτύπος φιαλῶν συγκρουομένων κατ' ἀλλήλων, ὡς ἐὰν ἡ τράπεζα εἶχεν ἀνατραπῆ, μεθ' ὃ ἐπῆλθε κρότος ὑάλου θραυομένης ἐπὶ τοῦ δαπέδου· εἶτα βήματα ἀνὰ τὸν θάλαμον. Φοβηθεῖσα δυστύχημά τι, ἡ κυρά Χώλλ ἤλθε ν' ἀκροασθῆ εἰς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κρούσῃ.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω! ἐπανέλεγεν ἐν ἀπογνώσει ἐκεῖνος. "Ὁχι, δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω!... 300 χιλιάδες! 400 χιλιάδες! Εἶναι τὸ ἄπειρον!... Μ' ἐκλεψαν!... Αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ ὅλην τὴν ζωὴν μου... Ὑπομονή! ὑπομονή λοιπόν, ἀνόητε, ἀνόητε!

Ἦκούετο, κάτω εἰς τὸ καπηλεῖον, μέγας θόρυβος ὑποδημάτων μὲ καρφιά, καὶ πολὺ ἀκουσίως ἡ κυρά Χώλλ ἠναγκάσθη νὰ στερηθῆ τὴν συνέχειαν τοῦ μονολόγου τούτου· ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ θάλαμος ἦτο ἐκ νέου σιωπηλός, πλὴν τοῦ ἐλαφροῦ τριγμοῦ τῆς ἔδρας, κ' ἐνίστε τοῦ κτύπου μιᾶς φιάλης. "Ὅλα εἶχον τελειώσει· ὁ ξένος εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐργασίαν του.

"Ὅταν τοῦ ἔφερε τὸ τσάι, εἶδε θραύσματα ὑάλου εἰς μίαν γωνίαν, ὑπὸ τὸ μικρὸν κάτοπτρον, καὶ μίαν κηλῖδα χρυσίζουσαν, ἣτις εἶχε σφογγισθῆ προχείρως. "Ἐκαμε παρατήρησιν.

— Βάλε τὴν στὸ λογαριασμό! ἀπήντησε μὲ ὄξινον ἦθος ὁ ταξειδιώτης. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, μὴ μὲ σκοτίζετε. Ἄν εἶναι καμμιά ζημία, θὰ τὴν περάσετε στὸ λογαριασμό.

Καὶ ἤρχισε ν' ἀναθεωρῆ ἓνα κατάλογον ἐπὶ τοῦ τετραδίου τοῦ ἀνοικτοῦ ἐνώπιόν του.

— Θα σᾶς πῶ ἓνα πράγμα!... ἀνήγγειλεν ὁ Φήρεν-
σαῖδ με ἦθος μυστηριῶδες.

Ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει πρὸς τὴν δειλὴν, κ' εὐρίσκοντο
εἰς τὸ μικρὸν ζυθοπωλεῖον τοῦ Ἰπιγγ.

— Χμ! ἔκαμεν ὁ Τέδδus Ἐμφρεῦ.

— Ἐκεῖνος ποῦ λέτε, ποῦ τὸν ἐδάγκασε τὸ σκυλί
μου, εἶναι ἀράπης. Τοῦλάχιστον, οἱ γάμπες του εἶναι
μαῦρες. Τὸ εἶδα ἐγώ, ἀπ' τὴ σχισμάδα τοῦ πανταλονιοῦ
του κι' ἀπ' τὴ σχισμάδα τοῦ γαντιοῦ του. Θα ἐπεριμέ-
νετε βέβαια νὰ ἰδῆτε κάτι ροδοκόκκινο! Λοιπὸν ὄχι!
Μαῦρο, κατάμαυρο τὸ πετσί του! Σᾶς βεβαιῶ, εἶναι
μαῦρο σὰν τὸ καπέλλο μου.

— Τοῦ διαβόλου ὁ γυιός! ἀνέκραξεν ὁ Ἐμφρεῦ· εἶ-
ναι παράξενο, ὡς τόσο. Γιατί λοιπὸν ἡ μύτη του εἶναι
τόσον ροδοκόκκινη, σὰν νὰ εἶναι βαμμένη με μπογιά;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Φήρενσαῖδ, τὸ ξέρω. Μὰ λέγω
κεῖνο ποῦ πιστεύω· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὰν τὴν
καρακάξα, Τέδδus· μαῦρος ἐδῶ, ἄσπρος ἐκεῖ, βοῦλλες-
βοῦλλες. Καὶ γι' αὐτὸ ντρέπεται. Εἶναι σμιγός, ἀπὸ
ἄσπρον κι' ἀπὸ ἀράπισσα γεννημένος· ἡ μπογιά τοῦ
ἦρθε βοῦλλες-βοῦλλες, ἀντὶ νὰ συγχωνευθῆ. Ἐχω ἀ-
κούσει κι' ἄλλη φορὰ νὰ λέν ἓνα τέτοιο. Αὐτὸ γίνεται
κοινῶς καὶ στ' ἄλογα, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι!...

Μία συνέντευξις

ΑΝΕΓΡΑΨΑ ΕΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ τὰς περιστάσεις τῆς ἀφίξεως τοῦ ξένου εἰς Ἴπιγγ, ὅπως δυνηθῆ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐννοήσῃ τὴν περιέργειαν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ἄλλ' ἐξαιρέσει δύο ἀλλοκότων συμβάντων, ἢ διατριβῆ του μέχρι τῆς ἑορτῆς τοῦ χωρίου, δύναται λίαν βραχέως νὰ ἱστορηθῆ.

Συνέβησαν ἀψιμαχίαι τινὲς μετὰ τὴν κυρίαν Χώλλ, προκειμένου περὶ οἰκιακῶν ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐκάστοτε, μέχρι τῆς τελευταίας κατὰ Ἀπρίλιον λογομαχίας, ἅμα ἐκεῖνος ἔβλεπε ν' ἀναφαίνωνται τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα αἰσχροκερδείας, τῆς ἐπέβαλλε σιωπὴν διὰ τοῦ πειστικοῦ ἐπιχειρήματος τῆς ἰδιαιτέρας ἀποζημιώσεως. Ὁ Χώλλ δὲν ἠγάπα τὸν ξένον του καί, ὅσάκις ἐτόλμα, ὠμίλει περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ περιεκάλυπτεν ἐπιμελῶς τὴν ἀντιπάθειάν του καί, ὅσον ἠδύνατο, ἀπέφευγε τὸν ἄγνωστον.

— Λάβε ὑπομονὴν ἕως τὸ καλοκαίρι, ἐπανελάμβανε φρονίμως ἡ κυρὰ Χώλλ, ἕως τὴν στιγμὴν τοῦ θ' ἀρχίσουν οἱ καλλιτέχναι νὰ ἔρχωνται. Τότε, θὰ ἰδοῦμε. Naί, εἶναι πολὺ ἀγέρωχος· μὰ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἀφοῦ πλη-

ρώνει καλά... Τὸ σήμερο, ἕνας ποὺ πληρώνει καλά, ἔχει ὑπόληψι.

Ὁ ξένος δὲν ἐπήγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ δὲν ἔκαμνε καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν καθημερινῶν. Εἰργάζετο, καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρά Χώλλ, λίαν ἀτάκτως. Κάποτε κατέβαινε πολὺ ἔνωρις κ' ἐφαινετο λίαν περίφροντις. Ἄλλας ἡμέρας, ἠγείρετο ἀργά, περιεπάτει εἰς τὸν θάλαμόν του, ἐταράσσετο θορυβωδῶς ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, ἐκάπνιζεν, ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν πολυθρόναν του πλησίον τοῦ πυρός. Συγκοινωνίαν μὲ τὸν κόσμον, ἔξω τοῦ χωρίου, δὲν εἶχε καμμίαν. Ἡ διάθεσίς του ἦτο ἀνώμαλος· τὸν περισσότερον καιρὸν οἱ τρόποι του ἦσαν ὀργίλοι εἰς βαθμὸν σχεδὸν ἀφόρητον· πολλάκις ἀντικείμενα ἐθραύσθησαν, ἐσχίσθησαν, κατεπατήθησαν, κατεσυντρίβησαν εἰς παροξυσμοὺς ὀργῆς. Ἡ ἔξις τοῦ νὰ ὀμιλῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ μόνος του ηὔξανεν ὀλονέν· ἀλλά, καίτοι ἡ κυρία Χώλλ ἠκροᾶτο μετὰ προσοχῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ εὔρη οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος εἰς τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἤκουεν.

Ὁ ξένος σπανίως ἐφαινετο τὴν ἡμέραν· ἀλλὰ περὶ τὴν ἀμφιλύκην ἀνεχώρει, καλὰ τυλιγμένος, μὲ τὴν κορδύλην περὶ τὴν κεφαλὴν, εἴτε ψῦχος ἦτον εἴτε καύσων, καὶ ἐξέλεγε τοὺς δρόμους τοὺς πλέον ἐρημικούς, τοὺς σκιεροὺς καὶ ἀποκέντρους. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του, εἰς τὸ πρόσωπόν του τὸ φασματῶδες, ὑπὸ τὸν γῦρον τοῦ πύλου, ἀνέθρωσκον αἴφνης ἀπὸ τὸ σκότος, ὄπτασίαι δυσάρεστος διὰ τοὺς χωρικούς τοὺς ἐπιστρέφοντας οἴκαδε. Ὁ Τέδδους Ἐμφρεῦ, ἐξερχόμενος ζωηρῶς μίαν ἑσπέραν εἰς τὰς ἑννέα καὶ μισὴν ἀπὸ τὸ «Κόκκινον φόρεμα», ἀνοιχείως ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν νεκρώσιμον κεφαλὴν τοῦ

ταξειδιώτου (περιεπάτει μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα) τὴν ὁποῖαν θύρα ἀνοιχθεῖσα ἐξ ἀπροόπτου ἔδειξεν ὀλοφάνερα. "Ὅλα τὰ παιδιά, ὅσα τὸν ἔβλεπον περὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας, ὠνειροπόλουν φαντάσματα. Κανεῖς δὲν ἤξευρεν ἂν αὐτὸς ἐφοβεῖτο περισσότερον τοὺς ἀγυιόπαιδας ἢ ἐκεῖνοι τὸν ἐφοβοῦντο περισσότερον· ἀλλὰ βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπῆρχε βαθεῖα ἀντιπάθεια ἐκατέρωθεν.

Ἦτο ἄφρευκτον ὥστε εἰς ἓν χωρίον, καθὼς τὸ Ἰπιγγ, ἓν πρόσωπον μὲ ἐξωτερικὸν τόσον παράξενον καὶ μὲ ἦθη τόσον ἀλλόκοτα νὰ γίνεταί συχνὰ ἀντικείμενον συνδιαλέξεων. "Ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ του, αἱ γνώμαι ἦσαν πολὺ διηρημέναι. Ἡ κυρία Χὼλλ ἦτον ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο λίαν εὐαίσθητος. Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆ ἀπεκρίνετο ὅτι ἦτο «ἓνας πειραματιστής», καὶ τοῦτο ἔλεγε χωρὶς νὰ προφέρῃ εὐκρινῶς τὰς συλλαβάς, ὅπως μία γυναῖκα ποὺ φοβεῖται μὴ ἐκτεθῆ. "Ἄν τὴν ἠρώτα τις τί σημαίνει πειραματιστής, ἀπήντα, μετὰ τινος τόνου ὑπεροχῆς, ὅτι σημαίνει «ἓνας ποὺ κάνει πειράματα» καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ζεύρουσιν οἱ γραμματισμένοι, γιατί ἓνας ποὺ κάνει πειράματα ἀνακαλύπτει πράματα ποὺ εἶναι νὰ χάσῃ κανεῖς τὸν νοῦν του. "Ἐλεγε προσέτι ὅτι εἰς τὸν πελάτην τῆς εἶχε συμβῆ ἓνα δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τινα χρόνον τοῦ εἶχεν ἀλλοιώσει τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ἐσυμβούλευε δὲ ὅλους νὰ μὴν τὸ πολυκοιτάζουσιν.

Μεθ' ὅλα τὰ λεγόμενα ταῦτα, ὑπῆρχε μία ἰδέα γενικῶς παραδεδεγμένη, ὅτι δηλ. ἦτο ἐγκληματίας προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ περιβαλλόμενος μὲ μυστήριον διὰ νὰ κρυφθῆ ἀπὸ τὸ ὄμμα τῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶχε βλαστήσει εἰς τὸν ἐγκέφαλον

τοῦ Τέδδου Ἐμφρεῦ. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἦτο γνωστὸν δημοσίως, κανὲν ἔγκλημα ἄξιον λόγου δὲν εἶχε διαπραχθῆ περὶ τὰ μέσα ἢ τὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου.

Τελειοποιηθεῖσα ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Γουδ, ὑποδιδασκάλου τοῦ σχολείου, ἡ δοξασία αὕτη ἔλαβεν ἄλλην μορφήν· ὁ ξένος ἦτο ἀναρχικὸς μετημφιεσμένος, ὅστις παρεσκυάζεν ἐκρηκτικὰς ὕλας· καὶ ὁ κ. Γουδ ἀνέλαβεν, ἐφ' ὅσον ἠνυκαίρει καὶ ἐσχόλαζε, νὰ τοῦ ρίψη τὸ προσωπεῖον. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ συνίσταντο εἰς τὸ νὰ ἐποπτεύη καλῶς τὸν ξένον ὁσάκις τὸν συνήντα, ἢ νὰ ἐξετάζη ἀνθρώπους, οἵτινες, μὴ ἰδόντες ποτὲ τὸν ἄγνωστον, δὲν ἤξευρον περὶ τίνος τοὺς ὠμίλει τις. Δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

Ἐν ἄλλο κόμμα ἠκολούθει τὸν Φήρενσαῖδ καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ξένος ἦτο παρδαλὸς ἢ κάτι τοιοῦτον. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, ὁ Σίλας Δοῦργαν ἔλεγεν ὅτι, «ἐὰν τὸ φαινόμενον ἦθελε νὰ ἐπιδειχθῆ εἰς τὰς δημοσίας ἐκθέσεις, γρήγορα θὰ ἔκαμνε τὴν τύχην του». Ἐπειδὴ ἦτο ἐντριβῆς περὶ τὴν θεολογίαν, τὸν παρωμοίαζε μὲ τὸν ἄνθρωπον τῆς παραβολῆς τὸν ἔχοντα ἐν μόνον τάλαντον.

Ἐντοσούτῳ μία ἄλλη γνώμη ἀκόμη εἶχε πέρασιν· ὁ ξένος ἦτο τρελλὸς ἀκίνδυνος. Τοῦτο εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ τὰ ἐξηγητῆ ὅλα.

Ἀλλὰ μετὰξὺ τῶν κυριωτέρων τούτων κομμάτων ὑπῆρχον τὰ ἐνδοιαστικὰ πνεύματα καὶ τὰ συμβιβαστικά. Οἱ κάτοικοι τοῦ Σοῦσσεξ ὀλίγον εἶναι δεισιδαίμονες, καὶ μόνον μετὰ τὰ συμβάντα τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου ἢ λέξις «ὑπερφυσικόν» πρώτην φορὰν ἐψιθυρίσθη εἰς τὸ χωρίον. Ἀλλὰ καὶ τότε μόνον γυναῖκες ἠσπάσθησαν τὴν ιδέαν αὐτήν.

“Ό,τι καί ἄν ἐφρόνουν περὶ αὐτοῦ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἰπιγγ κατὰ τοῦτο ἦσαν σύμφωνοι, ὅτι δὲν ἠγάπων τὸν ξένον. Ἡ νευροπάθειά του, ἡ συγγνωστή παρ’ ἀνθρώποις ἐκδότοις εἰς διανοητικὰς ἐργασίας, ἦτον διὰ τοὺς φιλησύχους τούτους χωρικοὺς τοῦ Σοῦσσεξ ἀντικείμενον ἐκπλήξεως. Αἱ ὀργίλαι χειρονομίαι του, τὰς ὁποίας ἀνεκάλυπτον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν· τὸ βάδισμά του τὸ ἐσπευσμένον, ὅταν ἡ νύξ ἐντελής γινομένη τὸν ἐκάλει εἰς τοὺς ἡσύχους περιπάτους· ὁ τρόπος του τοῦ ἀπωθεῖν πᾶσαν προσπάθειαν περιεργείας· ἡ κλίσις του πρὸς τὴν σκιάν, ἣτις τὸν ἔκαμνε νὰ κλείῃ τὴν θύραν του, νὰ καταβιβάζῃ τὰ παραπετάσματα, νὰ σβύνη τὰ κηρία καὶ τὰς λυχνίας του· ὅλα ταῦτα τὰ φερσίματα ἐφαίνοντο πολὺ παράξενα εἰς ὅλους.

Παρεμέριζον ὀλίγον ὅταν κατήρχετο τὸ χωρίον καί, ὅταν εἶχε περάσει, οἱ μοσχομάγκες τοῦ δρόμου ἀνεσήκωναν ἐμπαικτικῶς τὸ περιλαίμιον τοῦ χιτωνίου των, κατεβίβαζον τὸν γῦρον τοῦ καπέλου των, ἐβημάτιζον τρέχοντες ὀπισθὲν του, πιθηκίζοντες τὸ βάδισμά του τὸ μυστηριῶδες. Ὑπῆρχε κατ’ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐν δημῶδες ἄσμα, ὁ «Κοκκινομούτης»· ἡ μὲς Σάτσελ τὸ εἶχε ψάλει εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ σχολείου πρὸς ὄφελος τοῦ δίσκου τῆς ἐκκλησίας· ἕκτοτε, κάθε φορὰν ὅπου πολλοὶ χωρικοὶ εὐρίσκοντο ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐὰν ὁ ξένος συνέβαινε νὰ ἐμφανισθῇ, οἱ πρῶτοι ρυθμοὶ τοῦ ἤχου τούτου ἀνήρχοντο ἀπὸ τὸν ὄμιλον, συριζόμενοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγαλοφώνως. Καὶ τὴν ἐσπέραν τὰ παιδιά ἐφώναζον εἰς τὴν διάβασίν του: «Κοκκινομούτη!» ἔτοιμα νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν ἅμα ἐπλησίαζε.

Ὁ Κούς, ὁ ἐμπειρικὸς τοῦ χωρίου, κατεβιβρώσκετο

ἀπὸ τὴν περιέργειαν. Οἱ ἐπίδεσμοι ἐξῆπτον τὸ ἐνδιαφέρον του τὸ ἐπαγγελματικόν· αἱ χίλια καὶ μία φιάλαι ἐξήγειρον τὴν ζηλοτυπίαν του. Καθ' ὅλον τὸν Ἀπρίλιον καὶ τὸν Μάιον ἐπόθει εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν ξένον· τέλος, τὰς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς, μὴ κρατούμενος πλέον, εὗρεν ὡς πρόφασιν ἕνα κατάλογον συνεισφορῶν πρὸς χάριν μιᾶς νοσοκόμου. Τότε ἀνεκάλυψε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι οἱ σύζυγοι Χώλλ ἠγγνούν τὸ ὄνομα τοῦ πελάτου των.

— Εἶπε ἕνα ὄνομα, μὰ δὲν τὸ ἄκουσα καλά, εἶπε ψευθεῖσα ἡ κυρία Χώλλ· τόσον ἀνόητον τῆς ἐφαίνετο νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχε πληροφορηθῆ.

Ὁ Κουὲς ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθε. Μία βλασφημία τοῦ ἀπήντησεν ἀπὸ μέσα, ξάστερα.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς ἐνογλῶ, εἶπεν ὁ Κουὲς.

Εἶτα ἡ θύρα ἐκλείσθη, καλυθείσης τῆς κυρίας Χώλλ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συνέχειαν τῆς συνδιαλέξεως. Ἐπὶ δέκα λεπτά, ἀντελήφθη ψίθυρον φωνῶν· εἶτα κραυγὴ ἐκπλήξεως, κίνησις ποδῶν, πτώσις καθίσματος, ἔκρηξις γέλωτος, ταχέα βήματα, καὶ ὁ Κουὲς ἀνεφάνη μὲ τὸ πρόσωπον πελιδνόν, κοιτάζων ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὄμων του. Ἄφησε τὴν θύραν ἀνοικτὴν καί, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἐπέρασε τρέχων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ κατῆλθε τὰς βαθμίδας· ἐκείνη ἤκουσε τὸν θόρυβον τοῦ ἐσπευσμένου δρόμου του. Ἐκράτει τὸν πῖλον του εἰς τὴν χεῖρα. Ἐκείνη ἔμεινεν ὀρθὴ ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου τῆς, τὸ ὄμμα στρέφουσα πρὸς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Ὁ ξένος ἐμειδίασεν ἡρέμα, εἶτα τὰ βήματά του διέσχισαν τὸν θάλαμον· ἀλλ' αὕτη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ

τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦτο. Ἡ θύρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐκρότησε σφοδρῶς καὶ σιγῇ ἐπανῆλθεν.

Ὁ Κουὸς ἐπῆγε κατ' εὐθειᾶν ἕως εἰς τοῦ Βοῦντιγγ, τοῦ ἐφημερίου.

— Εἶμαι τρελλός; ἔκραξεν ἀποτόμως, εἰσερχόμενος εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον. Φαίνομαι σὰν τρελλός;

— Τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ κληρικός, ἐξασφαλίζων διὰ μικρᾶς καρφίδος τὰ ἱπτάμενα φύλλα τῆς προσεχοῦς διδαχῆς, τὴν ὁποίαν προητοιμάζεν.

— Ἐκεῖνο τὸ ἄτομον τοῦ πανδοχείου...

— Ἐ;

— Δότε μου κάτι τι νὰ πιῶ!... ἐξηκολούθησεν ὁ Κουὸς.

Ὅταν τὰ νεῦρα του κατεπραῦνθησαν δι' ἑνὸς ποτηρίου εὐθηνῶ οἰνοπνεύματος, ὁποῖον ἠδύνατο νὰ τοῦ προσφέρῃ ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, τοῦ ὠμίλησε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει.

— Ἐμβῆκα, εἶπεν ἀσθμαίνων, καὶ τοῦ ἐζήτησα τὸν ὀβολόν του διὰ τὴν νοσοκόμον τὴν ὁποίαν θέλομεν ν' ἀποκτήσωμεν. Ἐκεῖνος εἶχε χωμένα τὰ χέρια στὶς τσέπες του, ἔπεσε βαρὺς στὴν πολυθρόνα κ' ἐφουσοῦσε. Εἶχα μάθει, εἶπα ἐγώ, ὅτι ἐνδιεφέρετο διὰ τὰ ἐπιστημονικά! Εἶπε «Ναί», κ' ἐφύσησε πάλιν. Ἐξηκολούθησε νὰ φουσᾷ διαρκῶς· καθὼς φαίνεται, εἶχε δυνατὸ συνάχι. Δὲν εἶναι παράξενο, ὅπως εἶναι ντυμένος... Διηγῆθη τὴν ἱστορίαν διὰ τὴν νοσοκόμον καὶ συγχρόνως δὲν ἔπαυα νὰ παρατηρῶ παντοῦ μοτιίλιες, χημικὰ προϊόντα, μιὰ ζυγαριά, διάφορα δοκίμια καὶ στὸν ἀέρα μιὰ μυρουδιά ἀνοιξιάτικη. Θὰ θελήσῃ νὰ συνεισφέρει; Ἀπῆντησε, θὰ ἰδῇ. Τότε ἐγώ, μιὰ καὶ καλλή, τὸν ἐρώτησα ἂν

κάμνη ἐρεύννας. Μοῦ εἶπε «Ναί». «Ἐρεύννας μακράς;» Ἐκεῖ, ἀρχίζει νὰ θυμῶνῃ. «Ἐρεύννας διαβολεμένα μακράς!» ἐφώναξεν ὡς βόμβα πού σκάζει. «᾿Ω!» ἐφώναξα ἐγώ. Ἄπ' ἐδῶ ἄρχισε ἡ σκηνή. Ὁ ἄνθρωπός μου εἶχε χάσει τὴν ὑπομονήν· ἡ ἐρώτησίς μου τὸν ἔκαμε νὰ ξεσπάσῃ. Τοῦ εἶχαν δώσει μίαν ιδέαν, μίαν ιδέαν εἰς ἄκρον πολύτιμον. Διὰ νὰ κάμῃ τί; Δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ. Μὴν ἦτον κανένα πρόβλημα; «Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ. Κοίταξε τὴ δουλειά σου!» Ἐγὼ ζητῶ συγγνώμην. Λαμβάνει ἦθος ἀξιοπρεπείας, βήχει, φουᾶ καὶ καταπραῦνεται. Θέλει νὰ διαβάσῃ τὸ πρόβλημά του: «Πέντε στοιχεῖα...» Τὸ βάζει ἐπάνω στὸ τραπέζι· γυρίζει τὸ κεφάλι. Ρεῦμα ἀέρος ἔρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ σηκώνει τὸ χαρτί. Μία πνοή, ἕνας θόρυβος. «Νὰ ἐργάζεται κανεὶς εἰς ἕνα δωμάτιον μὲ τὴν ἐστίαν ἀναμμένην!» εἶπε. Βλέπω μίαν λάμπην καὶ νά, τὸ πρόβλημα παίρνει φωτιά καὶ πετάει! Τρέχει ἐκεῖνος, τὴν ἰδίαν στιγμήν πού τὸ χαρτί ἔπεφτε μὲς στὴ φωτιά. Τότε, εἰς τὴν συγκίνησίν του, νά, βγαίνει ἔξω τὸ μπράτσο του...

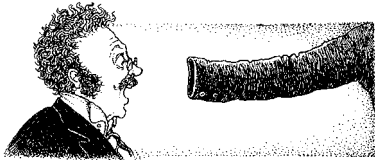
— Ἐ; εἶπεν ὁ Βοῦντιγγ.

— Δὲν εἶχε χέρι! Μόνον ἕνα μανίκι ἀδειανό. Θέ μου! Ἐσκέφθην: «Εἶναι μία δυσμορφία. Ἐχει, ὑποθέτω, ἕνα βραχίονα τεχνητόν καὶ θὰ τὸν ἔχῃ χάσει». Ἐβλεπα ἐκεῖ προφανῶς ἕνα πρᾶγμα πολὺ παράξενο. Πῶς διάβολο τὸ μανίκι ἐκεῖνο στέκει ἐπάνω, ἐὰν δὲν ἔχῃ τίποτε μέσα; Καὶ δὲν εἶχε τίποτε μέσα, σὰς λέγω. Τίποτε, τίποτε, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Τὸ βλέμμα μου ἐβυθίζετο ἕως τὸν ὤμον καὶ ὀλίγον φῶς εἰσήρχετο διὰ μιᾶς σχισμάδος τοῦ ἐνδύματος. «Θέ μου!» ἀνέκραξα. Τότε

έσταμάτησ' εκείνος. Μὲ τὰ χονδρὰ ἀσπρουλιάρικα μάτια του, τὰ γουρλωμένα, ἔρριψε μιὰ ματιὰ ἐπάνω μου, ὕστερα στὸ μανίκι του.

— Ὑστερα;

— Αὐτὸ ὅλον κι' ὅλον. Δὲν εἶπε λέξιν. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν καὶ γρήγορα-γρήγορα, ἔχωσε τὸ μανίκι μὲς στὴν τσέπη του. «Ἐλεγα λοιπόν», ἐπανέλαβεν, «ὅτι τὸ πρόβλημά μου ἐκαίετο, δὲν εἶναι ἔτσι;» ἔβγαλεν ἕνα γρυλλισμὸν ἐρωτηματικόν. «Ἀλλὰ πῶς διάβολο», ἐρώτησα, «μπορεῖτε νὰ κινῆτε ἕνα μανίκι ἀδειανό;» «Ἐνα μανίκι ἀδειανό;» «Ναί, μανίκι ἀδειανό». «Εἶναι λοιπόν μανίκι ἀδειανό; Εἶδατε πῶς εἶναι μανίκι ἀδειανό;» Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐσηκώθη ἐκεῖνος. Ἐσηκώθην κ' ἐγώ. Εἰς τρία βήματα, εὐρέθη πλησίον μου. Ἐφύσησε μοχθηρὰ. Ἐγώ, οὔτε ἴδρωσε τὸ μάτι μου. Καὶ ὅμως, νὰ μὲ κρεμοῦσαν, ἐὰν ἐκείνη ἢ χονδρὴ μπάλλα, μὲ τοὺς ἐπιδέσμοις καὶ τὰ ματογυάλια του, ποὺ νὰ ἔρχεται κατεπάνω σου ἤσυχα, δὲν εἶχε κάτι τι ποὺ θὰ ἔκανε τὸν καθένα νὰ τὰ χάσῃ. «Εἶπατε, νομίζω», ἐξηκολούθησε, «πῶς ἦτον ἕνα μανίκι ἀδειανό». «Ναί, τὸ εἶπα». Ἐγώ, ὀπισθοχωρῶ τρομασμένος ἐμπρὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν δαιμονισμένον, μὲ τὸ πρόσωπον ξεσκέπαστον, χωρὶς ματογυάλια, νὰ μὲ κοιτάζῃ. Ἀγάλι' ἀγάλια, βγάζει τὸ μανίκι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τεντώνει τὸ μπράτσο του πρὸς ἐμέ, ὡς διὰ νὰ μοῦ τὸ δείξῃ ἐκ νέου. Αὐτὸ τὸ κάνει πολὺ, πολὺ ἀργά. Ἐκοίταξα. Ἐβάσταξ' ἕναν αἰῶνα. «Λοιπόν», ἐπανέλαβα, καταβάλλων ἀγῶνα διὰ νὰ ὀμιλήσω, «δὲν ἔχει τί-

ποτε μέσα!» Ἐπρεπε κάτι νὰ πῶ. Ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι. Ἦμποροῦσα νὰ βλέπω ἔως τὸν πάτον τοῦ μανικιοῦ του. Ἐκεῖνος τὸ ἄπλωνε πρὸς ἐμέ, ἀργά, ἀργά, ἔτσι, ἔως μισὴ πιθαμὴ κοντὰ στὴ μύτη μου. Εἶναι παράξενο πράγμα, τί τὰ θέλετε, νὰ βλέπης ἕνα μανίκι ἀδειανό, νὰ ἀπλώνεται ἔτσι κατεπάνω σου! Τότε...

— Τότε;...

— Κάτι τι... ὡσὰν ἕνας δείκτης κ' ἕνας ἀντίχειρ...
μοῦ τσίμπησε τὴν μύτη.

Ἄ Βοῦντιγ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Δὲν εἶχε τίποτε μέσα! ἀνέκραξεν ὁ Κουὲς καὶ ἡ φωνὴ του ὑψώθη εἰς κραυγὴν διάτορον εἰς αὐτὸ τὸ «μέσα». Εὐκόλο νὰ γελᾷ κανεὶς. Ἀλλά, σᾶς βεβαιῶ, ἡμουν τόσο ζετρελλαμένος, ὥστε χτύπησα δυνατὰ αὐτὸ τὸ μανίκι. Ἐγύρισα, ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, τὸν ἄφησα μάρμαρο ἐκεῖ.

Ἄ Ο Κουὲς ἐσταμάτησε. Δὲν ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀπατηθῆ τις περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ τρόμου του. Ἐστρέφετο περὶ ἑαυτόν, ἐν καταστάσει μεγάλης ἀδυναμίας. Ἐπὶ δεῦτερον ποτήριον προστύχου ρακῆς, ἀπὸ τὴν φιάλην τοῦ καλοῦ ἐφημερίου.

— Ὄταν ἐκτύπησα τὸ μανίκι, μοῦ ἐφάνη τὸ ἴδιο ὡς νὰ ἤγγισα μπράτσο. Καὶ μπράτσο δὲν εἶχε! Οὔτε σκιὰ ἀπὸ μπράτσο!

Ἄ Ο Βοῦντιγ ἐσκέφθη. Ἐκοίταζε τὸν Κουὲς μετ' ἀνησυχίας.

— Εἶναι περιεργοτάτη ἱστορία.

Εἶχε λάβει ἥθος λίαν σοβαρὸν καὶ ἔμφροντι.

— Τῆ ἀληθεία, ἐπανελάβεν ὁ αἰδέσιμος Βοῦντιγ μὲ ἔμφασιν δικαστοῦ, εἶναι ἱστορία πολὺ περίεργος!

Ε΄.

Κλέπτῃς εἰς τὸ πρεσβυτέριον

ΤΑ ΚΑΘΕΚΑΣΤΑ περὶ τῆς κλοπῆς τῆς διαπραχθείσης εἰς τὸ πρεσβυτέριον μᾶς μετεδόθησαν κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸν ἐφημέριον καὶ τὴν σύζυγόν του. Διεπράχθη περὶ τὴν αὐγὴν, τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡμέραν καθιερωμένην εἰς Ἱπιγγ πρὸς δημοσίας διασκευδάσεις. Ἡ κυρία Βοῦντιγγ ἐξύπνησεν αἴφνης, ἐν τῇ σιγῇ τῇ προηγουμένη τῆς ἡοῦς, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος των εἶχεν ἀνοιχθῆ, εἶτα κλεισθῆ πάλιν. Δὲν ἔκραξε τὸν σύζυγόν της εὐθύς, ἀλλ' ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης κ' ἔτεινε τὸ οὔς. Διέκρινε τότε τὸν ὑπόκωφον κρότον ἀνυποδήτων ποδῶν, ἐξερχομένων τοῦ παρακειμένου θαλάμου καὶ ἀκολουθούντων τὸν διάδρομον πρὸς τὴν σκάλαν. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη καλά, ἔσεισεν ὅσον ἡδύνατο μαλακὰ τὸν αἰδέσιμον Βοῦντιγγ. Ἐκεῖνος ἠγέρθη· δὲν ἤναψε πυρεῖα. Ἐφόρεσε τὰς ἐμβάδας του. Ἐπῆρε ἀπὸ πάνω του τὸν κοιτωνίτην τῆς γυναικός του κ' ἐπῆγεν εἰς τὸ πλατύσκαλον ν' ἀκροασθῆ. Ἦκουσε πολὺ καλά κίνησιν κάτω εἰς τὸ γραφεῖον του. Εἶτα ἓνα πταρμὸν ἠχηρόν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὠπλίσθη μὲ τὸ πρῶτον ὄργανον τὸ ὁποῖον τοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν χεῖρα, τὸ

σκάλευθρον, καὶ κατέβη τὴν σκάλαν, λαμβάνων μυρίας προφυλάξεις. Ἡ κυρία Βοῦντιγγ ἔμεινεν εἰς τὸ ἄνω σκαλοπάτι.

Ἦτο περίπου τετάρτη ὥρα τῆς πρωίας· δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ βαθὺ σκότος τῆς νυκτός. Ἀσθενὴς λάμψις ὑπῆρχεν εἰς τὸν προθάλαμον· ἀλλὰ τὸ γραφεῖον, μισοανοικτόν, ἦτον ὅλως σκοτεινόν. Ἄλλως, σιγὴ ἄκρα· οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ὁ ἑλαφρὸς τριγμὸς τῶν βαθμίδων ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ Βοῦντιγγ, καὶ εἰς τὸ γραφεῖον κρότοι ἀμυδροί. Τότε ἔν συρτάριον ἠνοιχθη, ἠκούσθη θροῦς χαρτίων. Εἶτα μία βλασφημία, ἔν πυρεῖον προσετρίβη, καὶ τὸ χώρισμα ἐφωτίσθη ἀπὸ φῶς κυανοῦν. Ὁ Βοῦντιγγ ἦτο τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὸν πρόδομον καί, διὰ τοῦ χάσματος τῆς θύρας, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸ ἐπιπλον, τὸ συρτάριον ἀνοικτόν καὶ ἔν κηρίον ἀναμμένον. Ἀλλὰ τὸν κλέπτῃν δὲν τὸν ἔβλεπεν. Ἰστατο ἐκεῖ, εἰς τὸν προθάλαμον, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ. Ἡ κυρία Βοῦντιγγ, πελιδνὴ καὶ ἀσθμαίνουσα, εἶχε συρθῆ ἕως κάτω κατόπιν του. Μία σκέψις τοὺς ἔδωκε θάρρος· ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ λωποδύτης ἦτο κάτοικος τοῦ χωρίου.

Ἦκουσαν ἓνα κωδωνισμόν· ἐνόησαν ὅτι ὁ κλέπτῃς εἶχεν εὔρει τὸ χρυσίον τὸ ἀποθεθειμένον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας, τὸ ὅλον δύο λίρας καὶ μισήν. Τοῦτο ἔκαμε τὸν Βοῦντιγγ νὰ γίνῃ ἀποφασιστικὸς· ἀφοῦ ἔσφιγγε καλὰ τὸ σκάλευθρον εἰς τὴν χεῖρα, ἐπροχώρησεν, ἀκολουθούμενος ἐγγύθεν ἀπὸ τὴν κυρίαν Βοῦντιγγ.

— Σ' ἔπιασα! ἔκραξε μετ' ὀργῆς.

Ἄλλ' ἐστάθη ἐμβρόντητος. Τὸ δωμάτιον ἐφαίνετο ἐντελῶς κενόν. Ἐντοσοῦτῳ εἶχον ἀκούσει νὰ κινῆται κάτι τι μέσα· ἦσαν ἀπολύτως βέβαιοι. Ἐπὶ ἡμισυ λεπτόν

Ίσως ἔμειναν ἐνεοί· εἶτα ἡ κυρία Βοῦντιγγ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ γραφεῖον κ' ἐκοίταξεν ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ἐνῶ ὁ σύζυγός της, διὰ παραπλησίας ἐμπνεύσεως, ἐκοίταξεν ὑπὸ τὸ γραφεῖον. Ἡ κυρία Βοῦντιγγ ἔσεισε τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, ὁ κ. Βοῦντιγγ ἐπεθεώρησε τὴν ἐστίαν, ἐρευνῶν αὐτὴν διὰ τοῦ σκαλεύθρου· ὁ εἷς ἔψαξε τὸ κἀνιστρον τῶν χαρτίων, ὁ ἄλλος τὸ δοχεῖον τῶν καρβούνων. Τέλος ἔπαυσαν κ' ἔμειναν ἐκστατικοί, ἐρωτῶντες ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος.

— Μπορῶ νὰ κάμω ὄρκον... εἶπεν ἡ κυρία.

— Ἄλλὰ τὸ κηρίον; ἀνέκραξεν ὁ ἐφημέριος. Ποῖος ἄναψε τὸ κηρίον;

— Τὸ συρτάρι! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία. Καὶ τὰ χρήματα ἔγιναν ἄφαντα!

Ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν.

— Εἶναι πράγματι ἀκατανόητον!...

Ἡκούσθη θορυβώδης πταρμὸς εἰς τὸν διάδρομον. Ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου ἐκτύπησε σφοδρῶς.

— Φέρε τὸ κηρίον! διέταξεν ὁ Βοῦντιγγ.

Καὶ προέβη.

Ἡκούσθη κρότος μογλοῦ ταχέως ὠθουμένου.

Καθὼς ἔφθανεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ μαγειρείου, ὁ ἐφημέριος εἶδεν ὅτι ἡ θύρα τοῦ θαλαμίσκου ἠνοιόγετο ὡσαύτως, καὶ ὅτι αἱ πρῶται λάμπεις τῆς αὐγῆς ἐπέχρισον τοὺς ἀμαυροὺς ὄγκους τοῦ κήπου. Ἦτο βέβαιον ὅτι κανεὶς δὲν ἐξῆλθεν ἀπ' ἐκεῖ.

Ἄλλ' ὅμως ἡ θύρα ἠνοιόχθη, ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀνοικτῆ, εἶτα ἐκλείσθη θορυβωδῶς. Συγχρόνως δὲ τὸ κη-

ρίον τὸ ὁποῖον ὁ κληρικὸς εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἤρχισε νὰ τρέμη καὶ ἔρριψε λάμπιν ζωηροτέραν.

Τὸ μαγειρεῖον ἦτο ἔρημον. Ἐπεσκέφθησαν μετὰ προσοχῆς τὸ ὄψοφυλάκιον, τὴν τραπεζαρίαν, καὶ τέλος κατῆλθον εἰς τὸ ὑπόγειον. Μάτην ἠρεύνησαν· ψυχὴ εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἡμέρα εὔρε τὸν ἐφημέριον καὶ τὴν συμβίαν του εἰς τὸ ἰσόγειον, ἀμφοτέρους ἐν ἄκρα ἀμηχανίᾳ, μὴ ἐννοοῦντας τίποτε, φεγγομένους ἀπὸ τὸ περιττὸν φῶς ἐνὸς κηρίου στάζοντος.

— Εἶναι τῶ ὄντι παραδοξότατον!... ἐπανέλαβε δι' εἰκοστὴν φορὰν ὁ κληρικὸς.

— Φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία Βοῦντιγγ, νά, ἡ Σουζὴ ἐξυπνᾷ. Ἄς περιμείνωμεν, διὰ ν' ἀναβῶμεν, νὰ ἐμβῆσθὴν κουζίνα τῆς.

ΣΤ'.

Τὰ ἔπιπλα χορεύουν

ΛΟΙΠΟΝ, ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΠΡΩΤΑΣ ΩΡΑΣ αὐτῆς τῆς Δευτέρας τῆς Πεντηκοστῆς, πρὶν ἢ ἡμέρα ἀνατείλῃ διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν Μίλλη νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, οἱ σύζυγοι Χώλλ κατῆλθον εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ οἴνου. Εἶχαν ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις· ἐπρόκειτο νὰ «βαπτίσουν» τὴν μπύρα τους.

Μόλις εἶχον εἰσέλθει, καὶ ἡ κυρὰ Χώλλ ἐνόησεν ὅτι εἶχαν ξεχάσει νὰ πάρουν μαζί τους μίαν μποτίλιαν χρησιμεύουσαν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐπειδὴ αὕτη ἐξετέλει χρέη τελετάρχου, ὁ Χώλλ ἀνέβη ὀπίσω ἐπάνω.

Εἰς τὸ πλατύσκαλον ἐξηφνίσθη βλέπων μισοανοικτὴν τὴν θύραν τοῦ ξένου. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τὸν ἰδικόν του· εὔρε τὴν μποτίλιαν ἐκεῖ ποῦ τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα του. Ἄλλ' ἐπανερχόμενος παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐξώπορτα δὲν ἔφερε τὸν μοχλόν. Ἐνθυμεῖτο ἐντοσούτω, καὶ πολὺ ἐναργῶς, ὅτι αὐτὸς εἶχε κρατήσῃ τὸ κηρίον διὰ νὰ φέξῃ εἰς τὴν κυρίαν Χώλλ, ὅταν τὴν ἐσπέραν αὕτη εἶχε βάλει τοὺς μοχλοὺς. Μὲ μίαν αἰφνιδίαν ἐκλαμψιν νοσημοσύνης, ἔκαμεν ἓνα παραλληλισμὸν μεταξὺ τοῦ γεγονότος τούτου, τοῦ θαλάμου τοῦ ξένου τοῦ ἀνοικτοῦ ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ τῶν ὑπονοιῶν τοῦ Τέδδου Ἐμφρεῦ. Ἐστάθη, εἰς τὸ ἔπα-

κρον τῆς ἀπορίας· εἶτα, μὲ τὴν φιᾶλην του εἰς τὴν χεῖρα, ἀνέβη ἐκ νέου τὴν σκάλαν. Ἐκρουσεν εἰς τοῦ ξένου· ἀπάντησιν δὲν ἔλαβε. Κρούσας καὶ πάλιν, εἰσῆλθε.

Καθὼς τὸ ἐπερίμενε, κενὴ ἡ κλίνη, κενὸς ὁ θάλαμος! Καί, πρᾶγμα ἀνήκουστον, ἐπὶ τῆς καθέκλας καὶ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς κλίνης ἔκειντο ἐν ἀταξία τὰ φορέματα τοῦ ξένου, τὰ μόνα φορέματα τὰ ὅποια τὸν εἶδόν ποτε νὰ φέρη, καθὼς καὶ οἱ ἐπίδεσμοὶ του. Ἀκόμη καὶ τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ καπέλλο του ἐφαίνετο κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ στύλου τῆς κλίνης!...

Καθὼς ἴστατο ἐκεῖ, ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς του ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς οἰνοθήκης, μὲ τὸν τρόπον ἐκεῖνον τοῦ καταπίνειν ταχέως τὰς συλλαβὰς καὶ τοῦ ἀνοίγειν μέχρι ὀξέος φθόγγου τὰς τελευταίας λέξεις μιᾶς ἐρωτήσεως, μὲ τὸν ὅποιον οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων συνειθίζουσιν νὰ ἐκδηλώνουσιν τὴν ἀνυπομονησίαν των.

— Τζώρτζη! Ἡῦρες;

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην ἀνεσκίρτησε, κ' ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ.

— Τζαννὴ! τῆς εἶπεν ἄνωθεν τῆς κιγκλίδος τῆς σκάλας, εἶναι ἀλήθεια κεῖνο ποὺ μᾶς ἔλεγεν ὁ Ἐμφρεῦ!... Δὲν εἶναι στὴν κάμερά του· δὲν εἶν' ἐδῶ. Καὶ ἡ πόρτα τοῦ δρόμου δὲν εἶναι ἀμπαρωμένη.

Κατ' ἀρχὰς ἡ κυρία Χώλλ δὲν κατελάμβανε· πλήν, ἀφοῦ ἐκατάλαβε, ἠθέλησε νὰ ἰδῆ μόνη τῆς τὸ δωμάτιον τὸ κενόν. Ὁ Χώλλ, κρατῶν πάντοτε τὴν φιᾶλην του, ἤρχισε νὰ καταβαίνει ἕως κάτω.

— Ἐὰν αὐτὸς δὲν εἶναι, τὰ ροῦχα του εἶν' ἐδῶ. Καὶ τί μπορεῖ νὰ κάμη χωρὶς τὰ ροῦχα του; Μὰ τὴν πίστιν μου, παράξενο πολὺ!

Καθώς ἀνήρχοντο καὶ οἱ δύο — τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀκριβές εἰς τὸ ὕστερον—, τοὺς ἐφάνη ὅτι ἤκουον τὴν ἐξώπορταν ν' ἀνοίγη καὶ νὰ κλείη· ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπον κλειστήν (τίποτε ἔκρυθμον δὲν ἐφαίνετο), οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν εἶπαν λέξιν. Ἡ κυρὰ Χώλλ ἐπροσπέρασε τὸν σύζυγόν της εἰς τὸν διάδρομον κ' ἐφθασεν ἐπάνω πρώτῃ. Κάποιος ἐπταρνίσθη εἰς τὴν σκάλαν· ὁ Χώλλ, ὅστις ἤκολούθει ἐξ βήματα ὀπίσω, ἐνόμισεν ὅτι ἦτον ἡ γυναῖκα του· αὐτὴ, ἐπειδὴ ἦτον ἐπάνω, ἐφαντάσθη ὅτι (ἦτον) ἐκεῖνος. Ὦθησε σφοδρῶς τὴν θύραν κ' ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ θαλάμου.

— Ἐ, καλὰ! ἔχουμε φασαρίες τώρα! ἀνέκραξε.

Τῆς ἐφαίνετο ὅτι κάποιος ἐφυσοῦσε πλησίον, ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς της· στραφεῖσα ἐξεπλάγη βλέπουσα ὅτι ὁ Χώλλ εὐρίσκετο ἀκόμη στὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, ἀπέχων δωδεκάδα βημάτων· ἀλλ' εἰς ἓν δευτερόλεπτον, τὴν ἐφθασεν. Ἐκείνη ἔκυψε κ' ἔβαλε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, εἶτα ὑπὸ τὰς σινδόνας.

— Κρύα! Ἐχει σηκωθῆ ἀπὸ μιὰ ὥρα τ' ὀλιγώτερον.

Εὐρίσκετο ἐκεῖ, ὅταν συνέβη ἓν πρᾶγμα ἀπίθανον· τὰ κλινοσκεπάσματα ἠνώθησαν μόνα των, ἐσωρεύθησαν εἰς μικρὸν βουνὸν κ' ἐπήδησαν ταχέως κάτω τοῦ ποδὸς τῆς κλίνης, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ τὰ εἶχε χουφτώσει ἓνα χέρι καὶ νὰ τὰ εἶχε πετάξει στὸ πλάγι. Εὐθὺς ὕστερον, τὸ καπέλλο ἐπήδησεν, ἐστριφογύρισε περιγράψαν σχεδὸν κύκλον καὶ ὤρμησε κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω στὴν μύτην τῆς κυρίας Χώλλ. Ἐπίσης γοργὰ ἐπήδησε καὶ ὁ σπόγγος τοῦ νιπτηῆρος. Εἶτα ἡ καθέκλα, ἀφήνουσα νὰ πέσουν ἐνδύματα καὶ περισκελὶς, γελῶσα ξηρῶς μὲ μίαν φωνὴν

ὁμοιοτάτην μὲ τὴν τοῦ ξένου, ἐστράφη μὲ τοὺς τέσσα-
ρας πόδας τῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας Χώλλ, ἐφάνη
μίαν στιγμὴν νὰ τὴν σκοπεύη καὶ ὥρμησεν ἐπάνω τῆς.
Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἔρρηξε κραυγὰς κ' ἔκαμε στροφὴν ἐπὶ
ἡμισυ· τότε οἱ πόδες τῆς καθέκλας, ἐπιπίπτοντες μα-
λακά, ἀλλὰ μετὰ σταθερότητος, κατὰ τῶν νώτων τῆς,
τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου, καὶ τὸν σύζυγόν
τῆς κατόπιν. Ἡ θύρα ἐκρότησε σφοδρῶς εἰς τὰς πτέρ-
νας των κ' ἐκλειδώθη ἀμέσως. Καθέκλα καὶ κλίνη, ἐπὶ
ἐν λεπτόν, ἐφάνησαν νὰ χορεύουν θριαμβευτικὸν στρό-
βιλον, καὶ ἀποτόμως ἐπῆλθεν εἶτα ἄκρα σιγὴ.

Ἡ κυρὰ Χώλλ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τοὺς βρα-
χίονας τοῦ συζύγου τῆς, εἰς τὸν προθάλαμον. Μὲ τὴν
μεγαλυτέραν δυσκολίαν, αὐτὸς καὶ ἡ Μίλλη, ἥτις ἀφυ-
πνίσθη διὰ κραυγῆς κινδύνου, κατῶρθωσαν νὰ τὴν φέ-
ρουν κάτω καὶ νὰ τὴν κάμουν νὰ πάρῃ τὸ δυναμωτικὸν
τὸ σύνηθες εἰς παρομοίαν περίπτωσιν.

— Εἶναι πνεύματα! εἶπεν ἡ κυρὰ Χώλλ. Εἶμαι βε-
βαία ὅτι εἶναι πνεύματα!... Ἔχω διαβάσει στὶς ἐφη-
μερίδες ἱστορίες γιὰ τραπέζια καὶ γιὰ καρέκλες ποὺ
σηκώνοντ' ἐπάνω καὶ χορεύουν...

— Ἀκόμα μιὰ καταπιὰ, Τζαννή!... Θὰ σοῦ κάμῃ
καλόν.

— Ἀφήστε τον ἔξω. Κλείστε τὴν πόρτα. Μὴν τὸν
ἀφήνετε νὰ γυρίσῃ ἐδῶ. Τὸ ὑπόπτευα... Ἔπρεπε νὰ
τὸ ξεύρω... Μὲ τὰ μάτια του τὰ γουρλωμένα, μὲ τὸ
κεφάλι του τὸ σκεπασμένο μὲ δέματα... Δὲν ἐπήγαινε
ποτὲ στὴν ἐκκλησιὰ τὴν Κυριακὴ. Κ' ἐκεῖνο τὸ πλῆθος
οἱ μποτίλιες!... Ἔβαλε πνεύματα μέσα στὰ μόμπιλα!
Τὰ καυμένα τὰ παλιὰ μόμπιλά μου! Σ' ἐκεῖνη τὴν κα-

ρέκλα ἐκάθετο ἢ καϋμένη ἢ μαννούλα μου ὅταν ἤμουν μικρή. Καὶ ποιός ἐπίστευε, ὅτι ἤθελε σηκωθῆ καταπέ-
νω μου;...

— Ἀκόμα μιὰ καταπιὰ, Τζαννή! Τὰ νεῦρα σου εἶναι τρακαρισμένα.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ὑπὸ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἔστειλαν τὴν Μίλλη νὰ ξυπνίσῃ τὸν Σάνδου Οὐότζερς, τὸν σιδηρουργόν. Θὰ τοῦ ἔφερε πολλὰ χαιρετίσματα ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Χώλλ καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω τὰ ἐπιπλα ἐφέροντο κατὰ τρόπον πολὺ ἀσυνήθη. Θὰ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθῃ;

Ἦτον ἄνθρωπος ἐπιτήδειος ὁ κ. Οὐότζερς καὶ πολυμήχανος. Ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα μὲ πολλὴν σοβαρότητα.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἀπεφάνθη, ἐὰν δὲν εἶναι μαγεία!... Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δὲν εἶναι καλὸς μουστερῆς γιὰ σᾶς.

Ἐλαβε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Τοῦ ἐζήτησαν νὰ περάσῃ πρῶτος ἕως τὸ δωμάτιον· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο νὰ σπεύδῃ πολὺ. Ἐπροτίμα νὰ συνομιλῇ εἰς τὸν διάδρομον. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἔφθασε καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ Οὔστερ· ἤρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰς θυρίδας τοῦ καπνοπωλείου. Τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν. Φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὁ Οὔστερ ἐφάνη μετ' ὀλίγα λεπτά. Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ἔξεις τῆς ἀγγλοσαξονικῆς φυλῆς ἐξεδηλώθησαν καὶ πάλιν· ἐφλυάρησαν πολὺ καὶ δὲν ἔλαβαν καμμίαν ἀπόφασιν.

— Πρῶτον τὰ πράγματα! εἶπεν ὁ κ. Σάνδους Οὐότζερς. Ἄς βεβαιωθοῦμε πὼς εἴμαστε στὸ δίκιο μας, νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα του... Μιὰ πόρτα κλεισμένη, μπο-

ρεῖ νὰ τὴν σπάσῃ κανεὶς· μὰ ἀκολούθως, δὲν εἶν' εὐκόλο
νὰ τὴν διορθώσῃ...

Αἴφνης, πρᾶγμα τεράστιον, ἡ θύρα ἡ
ὑπόδικος ἠνοίχθη μόνη της, καὶ κα-
θὼς τὴν ἐκοίταζαν, ἄφωνοι ἀπὸ ἐκ-
πληξιν, εἶδαν νὰ καταβαίνει τὴν σκά-
λαν ἡ μορφὴ ἡ φασκιωμένη τοῦ ξέ-
νου, ἥτις περιέφερον ὄμματα πλέον
μαῦρα καὶ πλέον ἄσπρα παρά ποτε

ὄπισθεν τῶν ὑπερμεγέθων ὑέλων τῶν τερατωδῶν διό-
πτρων του. Ἐβάδιζε μὲ δυσκαμψίαν, μὲ βραδύτητα,
πάντοτε ἀγριωπός. Διέσχισε τὸν πρόδομον κ' ἐστάθη.

— Κι' αὐτό; εἶπεν.

“Ὀλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ
δακτύλου του, τοῦ σκεπασμένου μὲ τὸ χειρόκτιον. Ἄνε-
κάλυψαν τὴν ἀτυχεῖ ἐκείνην φιάλην, τὴν ὑπηρετοῦσαν εἰς
τὴν νοθεῖαν τῆς μύρας, πλησίον τῆς θύρας τοῦ ὑπο-
γείου. Τότε ὁ ξένος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν
καὶ ἀποτόμως, βαναύσως, τοὺς ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰ
πρόσωπον.

Οὐδὲ λέξις ἐπροφέρθη ἕωσοῦ πᾶς κρότος ἔπαυσεν.
“Ὀλοι ἐκοίταζον εἰς τὰ ὄμματα ἀλλήλους.

— Λοιπόν! αὐτὸ εἶναι ἀκόμα φοβερώτερον, σᾶς λέ-
γω!... εἶπεν ὁ Οὐότζερς.

Καὶ δὲν ἐτελειώσε τὴν φράσιν του. Προσέθηκεν ἀπευ-
θυνόμενος εἰς τὸν κ. Χώλλ:

— Ἄν ἤμουν εἰς τὴν θέσι σας, θὰ τὸν ἐξήταζα. Θὰ
τοῦ ζητοῦσα μίαν ἐξήγησιν.

Ἐχρειάσθη χρόνος τις διὰ νὰ προσηλυτισθῇ εἰς τὴν
ιδεάν ταύτην ὁ σύζυγος τῆς ξενοδόχου. Τέλος ἔκρουσεν,

ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν ἔσω τῆς θύρας καὶ ἠμπόρεσε νὰ εἴπη:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νά...

— Σύρτε στὸν διάβολο! ἔκραζεν ὁ ξένος μὲ φωνὴν τρομεράν. Καὶ κλεῖστε τὴν πόρτα πίσω σας!

Οὕτω πῶς ἐτελείωσεν ἡ βραχεῖα αὕτη ἐπίσκεψις.

Κάτω τὸ προσωπεῖον!

Ο ΞΕΝΟΣ ΕΙΧΕΝ ΕΙΣΕΛΘΕΙ εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου περὶ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἕως τὸ μεσημέρι, μετὰ τὰ παραπετάσματα καταβιβασμένα, μετὰ κλειστὴν τὴν θύραν. Κανείς, μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Χώλλ, δὲν ἐρριψοκινδύνευσε νὰ εἰσέλθῃ.

Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον, πρέπει νὰ ἔμεινε νηστικός. Πολλάκις ἐσήμανε· τὴν τελευταίαν φοράν μετὰ τροπὸν μανιώδη καὶ παρατεταμένον· δὲν τοῦ ἀπήντησαν.

— Μ' ἐκεῖνο τὸ «Σύρτε στὸ διάβολο!» ἀλήθεια... ἔλεγεν ἡ κυρὰ Χώλλ.

Τότε ἔφθασεν ἀόριστος φήμη περὶ τῆς κλοπῆς τῆς γενομένης εἰς τὸ πρεσβυτέριον καὶ ἐσχέτισαν τὰ συμβάντα πρὸς ἄλληλα. Ὁ Χώλλ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Οὐότζερς, ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν κ. Σάκκελφορθ, τὸν δικαστὴν, καὶ τοῦ ζητήσῃ μίαν γνώμην. Κανείς, μετ' αὐτόν, δὲν ἀπετόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ. Πῶς διέτριψεν ὁ ξένος τὰς ὥρας ἐκείνας; Ἄγνωστον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, τὸν ἤκουσαν νὰ περιπατῇ μετὰ μεγάλα βήματα, κατὰ μῆκος καὶ πλάτος· δύο φορές ἤκουσαν βλασφημίας, θροῦν φύλλων σχιζομένων, πάταγον θραυομένων φιαλῶν.

Ἐντούτοις ηῤῥαζανεν ὁ μικρὸς ὄμιλος τῶν ἀνθρώπων τῶν φοβισμένων, ἀλλὰ θελόντων νὰ μάθουν. Ἡ κυρὰ Οὔστερ ἦλθε κι' αὐτή. Ὀλίγοι νέοι λίαν εὔθυμοι, στολισμένοι μὲ μαῦρα ροῦχα, μὲ περιλαίμια κυτταροειδῆ καὶ λαιμοδέτας χαρτίνους — ἐπειδὴ ἦτο Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς— προσετέθησαν εἰς τὸν ὄμιλον, προβάλλοντες ἐρωτήσεις συγκεχυμένας, αἵτινες ἐπηύζανον τὴν ἀταξίαν. Ὁ νέος Ἀρχίας Ἄρκερ διέπρεψε μεταξὺ ὄλων, διελθὼν τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ρίψῃ λαθραῖον βλέμμα ὑπὸ τὰ χαμηλωμένα παραπετάσματα. Δὲν ἠμπόρεσε τίποτε νὰ διακρίνῃ. Ἄλλ' ἐφλυάρησε, δίδων ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ ὅτι κάτι εἶδε, καὶ ἄλλοι νεανίσκοι τοῦ Ἰπιγγ ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ αὐτόν.

Ἦτο τῶ ὄντι ἡ ὠραιότερα Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὀνειροπολήσῃ τις. Δι' ὅλου τοῦ μήκους τῆς μεγάλης ὁδοῦ παρετάσσετο δωδεκάς παραπηγμάτων· μία σκοποβολή, δύο ἢ τρεῖς ρολλίνες, διάφορα παιγνίδια, ἀναψυκτικὰ καὶ γλυκύσματα. Οἱ ἄνδρες ἐφόρουν κυανοῦς ἐπενδύτας, αἱ γυναῖκες ἀνοιχτοχρόους ποδιάς καὶ καπελλίνα μὲ μεγάλα πτερὰ τῆς μόδας. Ὁ Βούδγιερ, ὁ κάπηλος, καὶ ὁ Τζάγκερς, ὁ σκυτοτόμος, κατεγίνοντο νὰ κρεμοῦν παντοῦ εἰς τὸν δρόμον σημαίας λαμπράς, αἵτινες εἶχον χρησιμεύσει ἄλλοτε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 25τηρίδος τῆς Βικτωρίας.

Εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἰς τὸ σκότος τὸ ἐκούσιον τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὅπου δὲν εἶχεν εἰσδύσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰμὴ πενιχρὰ τοῦ ἡλίου ἀκτίς, ὁ ξένος, πειναλὲς — ὅπως πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν—, ἔμφοβος, τυλιγμένος μὲ τὰ φορέματά του τὰ ζεστὰ καὶ στενόχωρα, ἀνεγίνωσκε προσεκτικῶς τὸ ἡμερολόγιόν του μέσον τῶν

διόπτρων τῶν καπνωδῶν, ἣ συνέκρουε τὰς μικρὰς φιάλας του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβλασφήμει θορυβωδῶς κατὰ τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα ἤκουε, χωρὶς νὰ τὰ βλέπη, ἔξω τῶν παραθύρων. Παρὰ τινὰ γωνίαν, πλησίον τῆς ἐστίας, τὰ τεμάχια πέντ' ἕξ θραυσμένων φιαλῶν μία ὁσμὴ δριμεῖα χλωρίου ἐδηλητηρίαζε τὸν ἀέρα. Ἴδου ὅ,τι γνωρίζομεν, σύμφωνα μὲ ὅ,τι ἐμαντεύσαμεν καταρχὰς καὶ μὲ ὅ,τι ἤσαν ἀργότερα εἰς τὸν θάλαμον.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ ξένος ἤνοιξεν αἴφνης τὴν θύραν τοῦ σαλονίου καὶ ἐφάνη, κοιτάζων ἀτενῶς τὰ τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε εἰς τὸ καπηλεῖον.

— Κυρὰ Χώλλ! ἔκραξε.

Κάποιος ἐπῆγε πάραυτα δειλὸς νὰ δώσῃ εἶδησιν εἰς τὴν ξενοδόχον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, αὕτη ἔφθασε, ὀλίγον ἀσθμαίνουσα, ἀλλὰ τόσῳ μᾶλλον ἐμμανῆς. Ὁ Χώλλ ἀκόμη ἔλειπεν. Αὕτη εἶχε προμελετήσῃ τὴν σκηνὴν κ' ἔφερεν ἐπὶ μικροῦ δίσκου τὸν λογαριασμὸν πρὸς ἐξομάλυνσιν.

— Τὸν λογαριασμὸν σας θέλετε, κύριε;

— Γιατί δὲν μοῦ ἔδωσαν νὰ φάγω; Γιατί οὔτε τὸ γεῦμα μοῦ ἔφεραν οὔτε ἀπήντησαν εἰς τοὺς κρότους τοῦ κωδωνίσκου; Νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ τρώγω;

— Κι' ὁ λογαριασμὸς μου γιατί δὲν ἐπληρώθη; ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Χώλλ. Αὐτὸ ἤθελα νὰ ξέρω!

— Σᾶς εἶπα, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτι περιμένω χρήματα.

— Καὶ σᾶς ἀπήντησα, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτι δὲν ἔχει νὰ περιμένω πότε θὰ λάβετε χρήματα. Δὲν μπο-

ρεῖτε νὰ παραπονεθῆτε ἂν τὸ πρόγευμά σας καθυστερῆ ὀλίγον, γιατί ὁ λογαριασμός μου καθυστερεῖ πέντε ἡμέρας, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ ξένος ἐτόξευσε βλασφημίαν βραχεῖαν ἀλλὰ σφοδράν.

— Ὅχι! ὄχι! ἠκούσθη ἔξωθεν.

— Θὰ σᾶς ἤμουν ἀληθινὰ ὑπόχρεως, κύριε, ἐὰν εἴχατε τὴν καλοσύνην νὰ φυλάξετε τίς βλασφημίες σας γιὰ λόγου σας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ξένου ἔλαβον ἔκφρασιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀργίλην. Ἐκριναν ἐν γένει, εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅτι ἡ κυρά Χώλλ τοῦ τὰ ἔψαλλε καλά. Ἡ συνέχεια τῆς λογομαχίας ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἠπατῶντο.

— Ἐ, λοιπόν, καλή μου κυρά, ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος...

— Δὲν ἔχει «καλή μου κυρά».

— Σᾶς εἶπα ὅτι τὰ χρήματά μου δὲν εἶχαν φθάσει...

— Τὰ χρήματά σας, ἀλήθεια!

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι στὴν τσέπη μου...

— Μοῦ εἶπατε, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτι δὲν εἴχατε πλέον ἐπάνω σας παρὰ μιὰ λίρα περίπου.

— Ναί, μὰ ἡῦρα κι' ἄλλα.

Κραυγαὶ εἰρωνικαὶ ἔξωθεν:

— Ἄ! ἄ!

— Θὰ ἤμουν περίεργη νὰ ξεύρω ποῦ.

Ἡ λέξις ἐφάνη σφόδρα προσβλητικὴ εἰς τὸν ξένον. Ἐκρότησε διὰ τοῦ ποδός.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ποῦ τὰ ἡῦρατε τὰ χρήματα; Κ' ἔπειτα, πρὶν λάβω τίποτε, πρὶν σᾶς σερβίρω γιὰ νὰ φᾶτε ἢ κάμω γιὰ σᾶς τὸ παραμικρόν, πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσετε κάτι πράγματα

πού δὲν τὰ ἐννοῶ, πού κανεῖς ἐδῶ δὲν τὰ ἐννοεῖ, καὶ ὅλοι ἐπιθυμοῦν μεγάλως νὰ τὰ ἐννοήσουν. Θέλω νὰ μάθω τί ἐκάμετε στὴν καρέκλαν μου, ἐκεῖ ἐπάνω· καὶ θέλω νὰ μάθω πῶς, ἐνῶ ἡ κάμερά σας ἦτον ἀδειανή, βρεθήκατ' ἐκεῖ μέσα. Οἱ οἰκότροφοί μου μπαίνουν ἀπ' τὶς πόρτες, αὐτὸς εἶναι ὁ κανονισμός· καὶ σεῖς δὲν τὸ κάμνετ' ἔτσι! Θέλω νὰ ξέρω πῶς μπήκατε. Καὶ θέλω νὰ ξέρω ἀκόμα...

Αἴφνης ὁ ξένος ὕψωσεν ἄνω τὰς χεῖρας του τὰς γαντιοφορούσας πάντοτε, ἐκτύπησε μὲ τὸν πόδα καὶ πάλιν, καὶ ἔκραξεν « Ἄρκεῖ! » μὲ τόσην βίαν, ὥστε ἔκαμε τὴν κυρίαν Χῶλλ νὰ σιωπήσῃ.

— Δὲν καταλαμβάνετε, εἶπε, ποῖος εἶμαι οὔτε τί εἶμαι. Θὰ σᾶς τὸ δείξω. Ναί, τώρα, θὰ σᾶς τὸ δείξω!

Ἔβαλε τότε τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του καί, ὅταν τὴν ἀπέσυρε, ὑπῆρχεν, εἰς τὸ μέσον τοῦ προσώπου του, μία μαύρη ὀπή!

— Ἴδού!

Καὶ βαίνων δύο βήματα ἐμπρός, ἔτεινεν εἰς τὴν κυρίαν Χῶλλ κάτι τι, τὸ ὁποῖον αὐτὴ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὄψεως ἐκείνης τῆς μεταμορφωμένης, ἐδέχθη μηχανικῶς. Ἴδουσα τί πρᾶγμα ἦτον, ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν, ἀφῆκε τὸ ἀντικείμενον νὰ πέσῃ καὶ ὠπισθοχώρησε κλονουμένη. Ἡ μύτη — ἦτον ἡ μύτη ἡ ροδοκόκκινη καὶ στυλπνὴ τοῦ ξένου — ἐκυλίσθη εἰς τὸ ἔδαφος μὲ κρότον ὑπόκωφον χαρτονίου κοίλου καὶ κενοῦ.

Ἔβγαλε τὰ ματογυάλια του, καὶ ἕκαστος εἰς τὸ καπηλεῖον ἔμεινε μὲ στόμα χάσκον. Ἀνεσήκωσε τὸ καπέλλο του καὶ μὲ χειρονομίαν σφοδρὰν ἀπέσπασε τὶς φα-

βορίτες και τούς επιδέσμους του. Ἐν προαίσθημα δι-
 ἤλθεν ὡς ἀστραπή διὰ μέσον τοῦ καπηλείου.

— ὦ! Θεέ μου! ἐφώναζαν.

Καὶ ὅλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ἦτο κάτι φοβερώτερον παρ' ὅσον δύνα-
 ταί τις νὰ φαντασθῆ. Ἡ κυρὰ Χώλλ,
 κυριευθεῖσα ἀπὸ φρίκην, ἀφῆκεν οἰ-
 μωγὴν καὶ διηρθύνη πρὸς τὴν θύραν
 τῆς οἰκίας. Κρίνατε! Ὅλοι ἐπερίμε-
 ναν νὰ ἰδοῦν βδελύγματα, δυσμορφί-
 ας, φρικαλεότητας ἀληθεῖς· ἀλλὰ τίπο-
 τε, τίποτε! Οἱ ἐπίδεσμοι καὶ ἡ φενάκη

διέσχισαν πετρόντα τὸν διάδρομον καὶ ἐλθόντα ἔπεσαν
 εἰς τὸ καπηλεῖον, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἐπήδησαν ἄλματα
 βατράχων διὰ νὰ μὴ βληθῶσι. Καὶ ὅλοι ἔσπευσαν νὰ
 φύγωσι τρέχοντες ἀγγελιδόν. Τῷ ὄντι, ὁ ἄνθρωπος ὅστις
 ἦτο ἐκεῖ, βρυχώμενος τοιαύτην ἐξήγησιν ἀσυνάρτητον,
 ἦτο ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ τραχήλου ὁ γεννάδας, στι-
 βαρὸς καὶ χειρονομῶν, ἀλλ' ὑπεράνω τοῦ τραχήλου, τὸ
 μηδέν! Τίποτε, τίποτε, τὸ ὅποιον νὰ ἤμπορῆ κανεὶς νὰ
 ἴδῃ!

Οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὰ κάτω τοῦ χωρίου, ἤκουσαν κραυ-
 γάς, ἐπιφωνήσεις· κοιτάζοντες τὸν δρόμον, εἶδαν τὸ παν-
 δοχεῖον νὰ ἐξεμῆ ἔξω ὅλους τοὺς θαμῶνας του. Εἶδαν
 τὴν κυρὰ Χώλλ νὰ πίπτῃ καὶ τὸν Τέδδου Ἐμφρεῦ νὰ
 πεθᾷ διὰ νὰ μὴ προσκόψῃ κατ' αὐτῆς. Ἦκουσαν τοὺς
 ὀλολυγμοὺς φρίκης τῆς Μίλλης, ἣτις, ἐξορμήσασα αἰ-
 φωνῆς ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὸν θόρυβον τῆς σκηνῆς,
 εἶχε προσκρούσει κατὰ τοῦ ξένου τοῦ ἀκεφάλου. Ἀλη-
 θῆς πανικόρ!

Πάραυτα ὁ καθεὶς, ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἕως τὸ ἄλλο, ὁ πωλητῆς τῶν γλυκῶν, ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν λαϊκῶν παιγνιδίων καὶ ὁ βοηθὸς του, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν αὐτόματον πλάστιγγα, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια τοῦ δρόμου, οἱ κομψεύμενοι τοῦ χωρίου, αἱ στολισμέναι νεάνιδες, οἱ γέροντες μὲ τὴν βλούζαν καὶ αἱ γυναῖκες μὲ τὴν ἐμπροσθέλαν, ὅλοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν· ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἕνα πλῆθος ἀπὸ σαράντα πρόσωπα, ἴσως, συνηθροίσθη, ἐξογκούμενον ἄλλως πάντοτε. Κ' ἔδωκαν κ' ἐπῆραν οἱ πηγαινοερχομοί, τὰ γιοῦχα, αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ἐπιφωνήσεις, αἱ εἰκασίαι, χωρὶς νὰ ἔχουν πλέον τελειωμόν, ἐμπροσθεν τοῦ καταστήματος τῆς κυρίας Χώλλ. Ὁ καθεὶς ἐφαίνετο βιαζόμενος νὰ ὁμιλῇ συγχρόνως μὲ τοὺς ἄλλους· ὅθεν ἔγινε σωστὴ Βαβυλωνία. Ἐν μικρὸν σύμπλεγμα ὑπεβάσταζε τὴν κυρίαν Χώλλ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνεγείρει λιποθυμημένην. Ἦτο ἡ λογοκοπία ἡ πλέον συγκεχυμένη, διακοπτομένη ἀπὸ τὰς ἀπιστεύτους διηγήσεις ἐνὸς αὐτόπτου μάρτυρος.

- Σωστὸς βρυκόλακας!
- Τότε, τί ἔκαμε;
- Δὲν ἔκαμε κακὸ στὸ κορίτσι;
- Ἔτρεξε κατεπάνω της μ' ἕνα μαχαίρι, πιστεύω.
- Χωρὶς κεφάλι, σὰς λέγω!... Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ

ἀπλὸς λόγος, στὸν ἀέρα· σᾶς λέγω: ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς κεφάλι!

— Μπά! εἶναι μιὰ ταχυδακτυλουργία, ἕνας θαυμαστοποιός.

— Ἔστειλε κατὰ διαβόλου ὅλες τὶς πετσέτες του...

Συνωθούμενον διὰ τὸν νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τῆς θύρας τῆς ἀνοικτῆς, τὸ πλῆθος ἔλαβε τὸ σχῆμα κινητῆς γωνίας, τῆς ὁποίας ἡ αἰχμὴ, συνισταμένη ἀπὸ τοὺς περιέργους τοὺς πλέον τολμηροὺς, ἦτο πλησίον τοῦ πανδοχείου.

— Ἐσταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, ἄκουσα τὴν κόρη πού φώναξε, ὕστερα ἔκαμε στροφή. Εἶδα ποδόγυρο νὰ περνᾷ γρήγορα κι' αὐτὸς ἔτρεξε κατόπι. Αὐτὸ δὲν ἐβάσταξε οὔτε δύο δευτερόλεπτα... Νά τος, ξανάρχεται, μὲ ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα ψωμί... Στέκει ἐκεῖ πού ἦτο ἀρχύτερα, σὰν νὰ ἐκοίταζε... Δὲν εἶναι ἕνα μινουτο, ἐπέρασε ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα ἐδῶ... Σᾶς λέγω, δὲν ἔχει κεφάλι ὅλως διόλου! Ἐχάσατε πού δὲν ἦσθε ἐδῶ.

Ἐγινε μικρὰ κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὀμιλῶν διεκόπη διὰ τὸ σταθῆ παράμερα καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ διέλθῃ μιὰ μικρὰ πομπή, ἣτις διηυθύνετο ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν οἰκίαν. Πρῶτος ἐβάδιζεν ὁ κ. Χώλλ, πολὺ κόκκινος καὶ πολὺ ἀποφασιστικός· εἶτα ἦρχετο ὁ κ. Βόββυ Τζάφφερς, ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ τοῦ χωρίου· τρίτος ὁ συνετὸς κ. Οὐότζερς. Ἦρχοντο τώρα ἐφωδιασμένοι μὲ ἔνταλμα συλλήψεως.

Ὁ λαὸς ἐξηκολούθει ἀνταλλάσσων μεγαλοφώνως πληροφορίας ἀντιφατικὰς περὶ τῶν προσφάτων γεγονότων.

— Κι' ἂν ἔχη κι' ἂν δὲν ἔχη κεφάλι, εἶπεν ὁ Τζάφφερς, ἐγὼ ὀφείλω νὰ τὸν συλλάβω καὶ θὰ τὸν συλλάβω.

Ὁ Χώλλ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ πρόθυρον, διηυθύνθη ἴσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ, καὶ τὴν εὔρεν ἀνοικτήν.

— Ἀστυφύλαξ, διέταξε, κάμετε τὸ καθήκον σας.

Ὁ Τζάφφερς εἰσῆλθε, μετ' αὐτὸν ὁ Χώλλ, τελευταῖος ὁ Οὐότζερς. Εἰς τὸ ἀσθενὲς φῶς εἶδον τὸ σῶμα τὸ ἀκέφαλον ἐστραμμένον πρὸς αὐτοὺς με μίαν κόραν ψωμιοῦ εἰς τὴν μίαν χεῖρα με γάντι· εἰς τὴν ἄλλην τεμάχιον τυρίου.

— Εἶναι αὐτός, εἶπεν ὁ Χώλλ.

— Διὰ τ' ὄνομα τοῦ διαβόλου! Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὀργίλη ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν ἤκουσαν νὰ ἐξέρχεται ἀπ' ὀλίγον παραπάνω ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Εἶσθε, στήν πίστι μου, ἀστεῖον ὑποκείμενον, κύριε! ἐδήλωσεν ὁ Τζάφφερς. Ἀλλὰ με κεφάλι ἢ χωρὶς κεφάλι, τὸ ἔνταλμά μου λέγει «κράτησιν σωματικὴν»... Ἡ ὑπηρεσία εἶναι ὑπηρεσία, καί...

— Μὴν ἐργίζετε! ἔκραξε τὸ σῶμα ριπτόμενον εἰς τὰ ὀπίσω.

Αἶφνης, ἔρριψε κάτω τὸν ψωμὸν καὶ τὸ τυρίον, καὶ ὁ Χώλλ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ δράξῃ τὸ μαχαίριον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τότε ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ ξένου ἀφήρησε τὸ γάντι τῆς καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Τζάφφερς. Εἰς μίαν στιγμὴν οὗτος, ἐκτελῶν τὸ ταχύτερον τὸ ἔνταλμά του, ἔδραξε τὸν καρπὸν χωρὶς χεῖρα καὶ συνέθλιψε τὸν ἀόρατον λαιμὸν. Ἐλαβεν ἐπὶ τοῦ στέρνου κτύπημα ἠχηρὸν καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραιτήσῃ τὴν λαβὴν του. Ὁ Χώλλ ἐπέρασεν ἡρέμα τὸ μαχαίριον ἐπὶ τῆς τραπέζης μέχρι τοῦ Οὐό-

τζερς, ὅστις, οὕτως εἰπεῖν, ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς δημοσίου δυνάμεως· εἶτα ἔκαμεν ὀλίγα βήματα εἰς τὰ ἔμπρός, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Τζάφφερς καὶ ὁ ξένος, συμπνιγόμενοι καὶ κτυπώμενοι ἀμοιβαίως, ἐπάλαιον καὶ ἐταράσσοντο πλησίον του. Μία καθέκλα ἦτο εἰς τὸ πέρασμά των· αὕτη ἀνετράπτη μετὰ πατάγου καὶ οἱ δύο ἔπεσαν ὁμοῦ.

— Πιάστε τὰ πόδια του! ἔκραξε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὁ Τζάφφερς.

Ὁ Χώλλ, ἐνῶ ἐπάσχιζε νὰ ὑπακούσῃ, ἔλαβεν εἰς τὰ πλευρὰ μέγα κτύπημα, τὸ ὁποῖον τὸν παρέλυσε πρὸς στιγμὴν. Ὁ Οὐότζερς εἶδεν ὅτι ὁ ξένος ὁ ἀποκεφαλισμένος, ἐνῶ ἐκυλίετο κάτω, εἶχε λάβει ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ Τζάφφερς· ὑπεχώρησε τότε πρὸς τὴν θύραν, μετὰ τὸ μαχαίριον εἰς τὴν χεῖρα πάντοτε, καὶ προσέκρουσεν οὕτω κατὰ τοῦ Οὔστερ καὶ κατὰ τοῦ καρροποιοῦ τοῦ Σίδδερβριτζ, οἵτινες ἔτρεχον νὰ δώσουν ἐνεργὸν βοήθειαν εἰς τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἔπεσαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φατνώματος τρεῖς ἢ τέσσαρες φιάλαι, ὀρθοθεν διεχύθη εἰς τὸν θάλαμον ὁσμὴ δριμεῖα καὶ πνιγηρά.

— Παραδίδομαι! ἀνέκραξεν ὁ ξένος, ἂν καὶ ἐκράτει καταγῆς τὸν Τζάφφερς.

Καὶ πάραυτα ἀνηγέρθη, πνευστιῶν, ἐπὶ μᾶλλον ἀλλόκοτος, χωρὶς κεφαλὴν καὶ χωρὶς χεῖρας, ἐπειδὴ εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ δεξιὸν γάντι του μετὰ τὸ ἀριστερόν.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον... προσέθηκε μετὰ πεπνιγμένην φωνήν.

Ἦτο ὄντως τὸ παραδοξότατον εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα, ν' ἀκούῃ τις τὸν λόγον τοῦτον, ὅστις ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ κενόν· ἀλλ' οἱ χωρικοὶ τοῦ Σουῖσσεξ εἶναι

ἴσως οἱ θετικώτεροι ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι. Ὁ Τζάφ-
φερς ἠγέρθη καὶ αὐτός, καὶ ἔδειξε ζευγος χειροπεδῶν.
Ἦνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀκοῦτε σεῖς! ἐπανέλαβεν, αἰσθανθεὶς αἴφνης τὸ
παράλογον ὅλης αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Διαβολόκορμο! δὲν
μπορῶ νὰ τὸν κάμω ζάπι...

Ὁ ξένος περιέφερε ταχέως τὴν χειρῖδα του ἀπὸ ἄνω
εἰς κάτω εἰς τὸ γιλέκο του, καί, ὡς ἐκ θαύματος, τὰ
κομβία τὰ ὁποῖα ἔψαυεν ἢ χειρὶς αὐτῆ εὐρέθησαν ξε-
κουμβωμένα. Τότε ἐψηλάφησε τὴν κνήμην του κ' ἐχα-
μήλωσεν ἕνας ἄλλος θὰ ἐφαίνετο ὅτι φέρει τὴν χεῖρα
εἰς τὰ πέδιλα ἢ τίς κάλτσες του.

— Μά! ἔκραζεν ὁ Οὕστερ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτον οὕτω
πως σκυμμένος, δὲν εἶναι ἄνθρωπος! Εἶναι μόνον φο-
ρέματα χωρὶς σῶμα! Κοιτάξατε· μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῆ,
ἀπ' τὸ γιανῶ του, τὴν ἀνάποδὴ ἀπ' τὰ ροῦχα του. Μπο-
ρῶ νὰ βάλω τὸ χέρι μου μέσα.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τοῦ ἐφάνη ὅτι κάτι συνήντα
εἰς τὸ κενόν, καὶ τὴν ἀπέσυρε μετὰ κραυγῆς διαπερα-
στικῆς.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ πάρετε τὰ δάκτυλά σας ἀπὸ τὰ
μάτια μου! ἔλεγεν ἡ ἐναέριος φωνὴ μὲ τόνον ἀγρίας
παρακλήσεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἴμ' ἐδῶ ὀλάκερος,
κεφάλι, χέρια, σκέλη καὶ τὰ λοιπά· μόνον ὅτι εἶμαι ἀό-
ρατος. Εἶναι πολὺ λυπηρόν, μὰ ἔτσι εἶναι. Τοῦτο δὲν
εἶναι λόγος, μοῦ φαίνεται, γιὰ νὰ μὲ κάμουν κομμάτια
ὅλοι οἱ βλαῆκες τοῦ Ἰπιγγ!

Ξεκούμβωτα τώρα καὶ ὑποστηριζόμενα ἀπὸ σῶμα
ἀόρατον, ὅλα τὰ ἐνδύματά του ἔμενον ὄρθια, μὲ μίαν
στάσιν, τῶν γρόνθων ἐρειδομένων ἐπὶ τῶν ἰσχυίων.

Πολλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ εἶχον εἰσέλθει· ἡ σάλα ὄλη ἐγέμισεν.

— Ἀόρατος, ἔ; εἶπεν ὁ Οὔστερ, ὅστις ἠγνόει τὰ κακὰ φερσίματα τοῦ ξένου. Ποιὸς ἄκουσε ποτὲ παρόμοιο πρᾶγμα;

— Μπορεῖ νᾶναι παράξενο, ἀλλ' ἐγκλημα δὲν εἶναι. Διατί νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕνας ἀστυφύλαξ;

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα! ὑπέλαβεν ὁ Τζάφφερς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἴσθε δυσδιάκριτος ἡμέρα-μεσημέρι. Ἄλλ' ἐγὼ φέρω ἔνταλμα καὶ εἶναι ἐν τάξει. Ἐκεῖνο ποὺ καταδιώκω δὲν εἶναι ἀόρατον· εἶναι ἡ κλοπὴ ἢ γενομένη εἰς τὸ πρεσβυτέριον. Ἐμβῆκαν εἰς ἕνα σπίτι· ἐπῆραν χρήματα.

— Λοιπόν;

— Κ' αἰ περιστάσεις δίδουν ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσῃ τις...

— Φλυαρίαι ὄλ' αὐτά! ἀνέκραξεν ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος.

— Τὸ παραδέχομαι, κύριε. Μὰ ἔχω λάβει διαταγὰς.

— Ἔστω. Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Ἄλλὰ μὴ χειροπέδας!

— Εἶναι ἡ διαταγὴ! ἐδήλωσεν ὁ Τζάφφερς.

— Χωρὶς χειροπέδας! ἐπανέλαβεν ὁ ξένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε.

Αἴφνης τὸ φάντασμα ἐκάθισε, καὶ πρὶν κανεὶς φθάσῃ ν' ἀντιληφθῆ τὸ συμβαῖνον, αἱ ἐμβάδες, αἱ περικνημίδες, ἢ περισκελίδες, ἐσπρώχθησαν διὰ τοῦ ποδὸς ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Εἶτα ὁ ξένος ἠνωρθώθη κ' ἔρριψε μακρὰν τὸ ἔνδυμά του.

— Γρήγορα! ἔμποδίστε τον! ἔκραξεν ὁ Τζάφφερς ἐννοήσας αἰφνιδίως ὅ,τι συνέβαινε.

Ἄρπαξε τὸ γελέκο· τὸ γελέκο ἀντεστάθη· τὸ ὑποκάμισον ἔφυγε καὶ τὸ ἄφησε κενὸν καὶ πλαδαρὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀστυφύλακος.

— Πιάστε τον καλὰ! ἔκραξε στεντορεῖα τῆ φωνῆ ὁ Τζάφφερς. Ἐὰν τολμήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ ροῦχα του!...

— Πιάστε τον καλὰ! ἐπανελάμβανε καθεὶς.

Καὶ ὅλοι ἐρρίφθησαν κατεπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑποκάμισον τὸ λευκόν, τὸ ὁποῖον ἀνέμιζε καὶ τὸ ὁποῖον ἦτον τώρα τὸ μόνον ὄρατὸν ἕγχος τοῦ ξένου.

Μία τῶν χειρίδων τοῦ ὑποκαμίσου ἐκείνου κατέφερε βαρὺ κτύπημα κατὰμουτρα εἰς τὸν Χώλλ, ὅστις εὐρίσκετο ἐκεῖ μὲ τοὺς βραχιόνας ἀνοικτούς, ἔπεσε δὲ ὑπτίως ἐπάνω εἰς τὸν γέροντα Τούθσωμ, τὸν ἱεροφύλακα. Μίαν στιγμὴν ὕστερον, τὸ ὑποκάμισον ἀνεσηκώθη καὶ ἀνεταράχθη μὲ τρόπον ἄτακτον κατὰ μῆκος τῶν βραχιόνων, ὅπως ἐν ὑποκάμισον τὸ ὁποῖον ἕνας ἄνθρωπος ἐκδύεται ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ὁ Τζάφφερς τὸ ἔδραξε· μὲ τοῦτο συνέτεινε μόνον νὰ τὸ ὑψώσῃ παραπάνω. Ἐκτυπήθη εἰς τὸ στόμα μὲ σφοδρότητα, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν ἀναπνοήν. Πάραυτα ἔσυρε τὴν ῥάβδον του, καὶ ἄκων ἐκτύπησε βαναύσως τὸν Τέδδου Ἐμφρεῦ εἰς τὴν κορυφήν.

— Προσοχή! προσοχή!

Ὅλοι ἐκραύγαζον, ὠπλίζοντο καὶ ἐκτύπων εἰς τὸ κενόν.

— Πιάστε τον!

— Κλείστε τὴν πόρτα!

- Μή τὸν ἀφήνετε νὰ φύγη!
- Νά, ἔπιασα...
- Ἐδῶ!
- Ἐκεῖ!
- Ἐκεῖ!

Ἐκαμμον ὅλοι τὸν θόρυβον ἀληθοῦς Βαβέλ. Ὅλοι, φαίνεται, εἶχον κτυπηθῆ ταυτοχρόνως. Ὁ Σάνδου Ουότζερς, συνετὸς καθὼς πάντοτε καὶ παροξυνθεὶς ἰδίως τὸ πνεῦμα διὰ τρομεροῦ κτυπήματος τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν ρῖνα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ παρητήθη τοῦ ἀγῶνος. Οἱ ἄλλοι, ἀκολουθοῦντες αὐτὸν παραχρῆμα, ἐσωρεύθησαν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν γωνίαν, πλησίον τῆς ἐξόδου. Τὰ κτυπήματα ἐξηκολούθουν βροχηδόν. Τοῦ Φίππς τοῦ ἔσπασεν ἓνα δόντι ἐμπροσθινόν. Τοῦ Ἐμφρεῦ ἐβλάβη τὸ πτερύγιον τοῦ ὠτός του. Ὁ Τζάφφερς ἐπλήγη ὑπὸ τὴν σιαγόνα· ἐνῶ δ' ἐστράφη, προσέκρουσεν εἰς ἓνα πρᾶγμα ἐπιπροσθὺν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Οὔστερ, τὸ ὁποῖον τοὺς ἤμπόδισε νὰ πέσουν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ἤσθάνθη δὲ κτύπον εἰς τὸ στήθος. Πάραυτα, ὅλοι οἱ μαχηταὶ θερμανθέντες ἔτρεξαν εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν πλήρη ἤδη ἀπὸ κόσμον.

— Τὸν ἔχω! ὠλόλυζεν ὁ Τζάφφερς, κατρακυλῶν καὶ σκοντάπτων ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, μὲ τὸ πρόσωπον κατακόκκινον, μὲ φουσκωμένας τὰς φλέβας, ἐξακολουθῶν νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπεν.

Παρεμέρισαν δεξιά καὶ ἀριστερά, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἀντίπαλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅλως ἀήθεις, παρασυρόμενοι πρὸς τὴν θύραν τὴν ἐξωτερικὴν, ἔτρεχον στριφογυρίζοντες νὰ μετρήσουν τὰ ὀλίγα σκαλοπάτια τοῦ πανδοχείου. Ὁ Τζάφφερς μὲ φωνὴν πεπνιγμένην, ἀφῆκε κραυγὴν ἄν-

τείχε καλά, οὐχ ἦττον, κ' ἐχόρευεν εἰς τὰ γόνατα· ἀλλὰ παρεπάτησε κ' ἔπεσε βαρὺς, μετὴν κεφαλὴν εἰς τὸ χαλικιόστρωτον. Τότε μόνον οἱ δάκτυλοι τοῦ παρήτησαν τὴν λαβὴν.

Μανιώδεις κραυγαὶ ἀντήχησαν:

— Κρατεῖτε τον καλά!

— Δὲν τὸν βλέπω!... κτλ.

Ἕνας νέος, ξένος εἰς τὸν τόπον, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐγνώσθη, ὥρμησε διὰ μιᾶς, συνήτησε πρόσκομμα, ἐσκόνταψε, κ' ἐλθὼν ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὑπτίου τοῦ ἀστυφύλακος. Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, μία γυνὴ ἔρρηξε κραυγὴν, ὡς νὰ ἐκτύπησεν εἰς ἓν πρᾶγμα ἀόρατον· ἓνας σκύλος, κτυπηθεὶς ἴσως, ὠλόλυξε κ' ἔφυγεν ὑλακτῶν πρὸς τὴν αὐλὴν τῶν Οὔστερ.

Κ' ἔτσι ἔγινεν ἄφαντος ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος.

Πρὸς στιγμὴν οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν ἐμβρόντητοι· ἐπῆλθεν αἴφνης πανικός, ὅστις τοὺς διεσκόρπισεν ἀνά τὸ χωρίον, ὅπως σκορπίζει ὁ ἀνεμοστρόβιλος τὰ φύλλα τὰ ξηρά. Μόνος ὁ Τζάφφερς ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, κάτωθεν τοῦ προθύρου τῆς οἰκίας, ἀκίνητος ὅλος, μετὰ γόνατα καμπτόμενα καὶ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ διάβασις τοῦ Ἀοράτου

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΥΤΟ εἶναι εἰς ἄκρον σύντομον. Ἐδῶ μανθάνομεν τὸ συμβεβηκὸς τοῦ Γίββινς, τοῦ φιλοτέχνου καὶ φυσιοδίφου τῆς ἐνορίας. Ἐνῶ αὐτὸς ἦτο πλαγιασμένος καὶ σχεδὸν ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῶν ἀπεράντων ἀμμολόφων, ἐν ἀπολύτῳ μονώσει καὶ ἐρημίᾳ, ἤκουσε πολὺ πλησίον του θόρυβον ἀνθρώπου βήχοντος, παταρριζομένου καὶ βλασφημοῦντος μὲ μανιώδη ὀργήν. Ἀνεσκίρτησε καὶ δὲν εἶδε τίποτε. Ἄλλ' ὅμως ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀντήχει· δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀμφιβάλλῃ τις. Ἐξηκολούθησε νὰ καταρᾶται μὲ τὴν ἀφθονίαν ἐκείνην καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐξ ἧς ἀναγνωρίζονται αἱ βλασφημίαι ἀνθρώπου καλῆς ἀνατροφῆς. Ἀνῆλθεν, εἶτα κατῆλθεν, εἶτα ἐχάθη μακράν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀδδερδῆν, ὅπως τοῦ ἐφάνη τοῦ Γίββινς. Ἐξερράγη εἰς ἓνα παταρμὸν ἀνυπόμονον καὶ ἔσβυσεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὁ Γίββινς δὲν ἤξευρε τίποτε ἀκόμη περὶ τῶν συμβάντων τῆς πρωίας· ἀλλὰ τὸ φαινόμενον ἦτο τόσον ἐκπαγλον, τόσον ταραχώδες, ὥστε ἡ ἀταραξία του ἢ φιλοσοφικὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ὑποφέρῃ· ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ κατῆλθε μὲ βῆμα δρομαῖον τὴν ἀπότομον κλιτὴν τῆς ἀκτῆς, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ χωρίου, ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο.

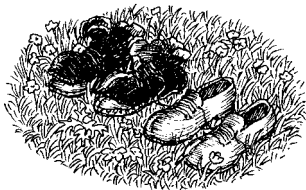
Θ'.

Ὁ Θωμᾶς Μάρβελ

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ τὸν κ. Θωμᾶν Μάρβελ ὑπὸ τοὺς χα-
ρακτῆρας ἀνθρώπου μὲ ἀδρὸν εὐκίνητον πρόσωπον,
μὲ τὴν ρῖνα εἰς σχῆμα προβολῆς κυλινδρικής, μὲ τὸ
στόμα παχύχειλον καὶ πλαδαρόν, μὲ τὸ γένειον ἄτακτον
καὶ ἠνωρθωμένον. Τὸ σῶμα του εἶχε τάσιν πρὸς τὸ πά-
χος, καὶ τὰ μέλη του τὰ βραχέα ἐπέτεινον ἀκόμη τὴν
διάθεσιν ταύτην. Ἐφερε πῖλον μεταξωτὸν πτιλώδη, καὶ
τὰ κομβία, ἀντικαθιστάμενα πολὺ συχνὰ δι' ἄκρων κλω-
στῆς εἰς τὰ μέρη τῆς ἐνδυμασίας του τὰ ἔχοντα τὴν με-
γαλυτέραν ἀνάγκην στυλώματος, κατήγγελλον τὸ ἀδιόρ-
θωτον γερωντοπαλλήχαρον.

Ὁ κ. Θωμᾶς Μάρβελ ἐκάθητο παρὰ τὸ ἄκρον τῆς
ὁδοῦ, ἐκεῖθεν τῶν ἀμμολόφων, πρὸς τὸ Ἀδδερδὴν, πε-
ρίπου ἐν καὶ ἡμισυ μίλιον ἀπὸ τοῦ Ἰπιγγ. Οἱ πόδες του
ἀνυπόδητοι ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς ὀπὰς τῶν περικημίδων
του. Νωχελῶς — ἔκαμνε τὰ πάντα νωχελῶς — ἤτοιμά-
ζετο νὰ δοκιμάσῃ ἐν ζεῦγος ὑποδημάτων. Ἦσαν ταῦτα
τὰ ὑποδήματα τὰ καλλίτερα τὰ ὁποῖα ἀπέκτησεν ἀπὸ
πολλῶν ἐτῶν, ὀλίγον πολὺ πλατέα μόνον· ἐκεῖνα τὰ
ὁποῖα ἐφόρει, λίαν κατάλληλα διὰ τοὺς αὐχμηροὺς και-
ροὺς, εἶχον τὸ πέλμα λίαν λεπτὸν διὰ τὰς βροχερὰς

ἡμέρας. Πλὴν ὁ Θωμᾶς Μάρβελ ἀπεστρέφετο τὰ πλα-
τέα πέδιλα· ἀφ' ἑτέρου δ' ἐφοβεῖτο μεγάλως τὴν ὑγρα-
σίαν. Ποτέ, ἐν γένει, δὲν εἶχεν ἀνησυχῆσαι διὰ τὰς προ-
τιμήσεις του· ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἦτον ὠραία καὶ δὲν εἶχε τί-
ποτε καλλίτερον νὰ κάμη. "Ὅθεν ἔβαλε τὰ τέσσαρα ὑπο-
δήματα εἰς ἀρμονικὸν σύμπλεγμα ἐπὶ τῆς ἄμμου, εἶτα
τὰ ἐξήτασεν. Ἐνῶ τὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ, εἰς τὸ χόρτον τὸ
ἀρτιφυές, τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ζεῦγη
ἦσαν πολὺ ἄσχημα. Οὐδόλως δ' ἐξεπλάγη ἀκούων φω-
νὴν ὀπισθὲν του.

— "Ὅπως κι' ἂν εἶναι, εἶ-
ναι ὑποδήματα, ἔλεγεν ἡ φω-
νὴ αὕτη.

— Ναί, ὑποδήματα, ἀπήν-
τησεν ὁ Μάρβελ, κοιτάζων
αὐτά, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυ-
φυῖαν, μετὰ περιφρονήσεως. Ποιὸ εἶναι τὸ ζευγάρι τὸ
ὀλιγώτερον ἄσχημον ἀπὸ τὰ δύο; Νὰ μὲ κρεμάσουν,
ἐὰν τὸ ξεύρω.

— Χμ! ἔκαμεν ἡ φωνή.

— Ἐπὶ τέλους, ἐφόρεσα καὶ χειρότερα... μοῦ συνέβη
μάλιστα νὰ μὴ φορῶ ὅλως διόλου... ἀλλ' ὄχι καὶ πλέον
κυνικῶς ἄσχημα, συγχωρήσατέ μου τὴν ἐκφρασιν!...
Εἶναι ν' ἀκουσθῇ ὅτι ἐδιακόνεψα δι' ὑποδήματα ἐπὶ ἡμέ-
ρας, ἐπειδὴ ἤμουν ἀηδιασμένος ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχω!...
Αὐτὰ προφανῶς εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν... Ἡμεῖς
οἱ περιηγηταὶ ἀποδίδομεν μεγάλην ἀξίαν εἰς τὰ πέδιλά
μας. Πιστεύσατέ με ἂν θέλετε, τοῦ κάκου ἐζήτησα· δὲν
ἦῤα ἄλλο τίποτε εἰς αὐτὸν τὸν παλιότοπον... Ἴδέτε μου
αὐτὰ ἐδῶ!... Καὶ ὅμως, ἐν γένει, καλὸς τόπος διὰ τὰ

πέδιλα, ἀληθινά! Πλὴν αὐτὴ εἶναι ἡ συνήθης τύχη μου: ὑψηλά, χαμηλά! Ἔκαμα σ' αὐτὸν τὸν τόπον δέκα ἔτη, ἂν ὄχι παραπάνω. Καὶ τώρα, νὰ μὲ μεταχειρίζονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον!...

— Εἶναι βρωμότοπος! εἶπεν ἡ φωνή. Καὶ ὅσον διὰ τοὺς κατοίκους, εἶναι βρωμοάνθρωποι!

— Δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπεν ὁ Θωμᾶς Μάρβελ. Στὴν τιμὴ μου! αὐτὰ τὰ ὑποδήματα εἶναι φρίκη!

Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, πέραν τοῦ ὤμου του, διὰ νὰ κοιτάξῃ τί εἶδος πέδιλα ἐφόρει ὁ συνομιλητῆς του, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ κάμῃ σύγκρισιν. Ἔ, λοιπόν, ἀμμή δέ! Ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ πόδες τοῦ ὁμιλητοῦ, δὲν ὑπῆρχον οὔτε πόδες οὔτε σκέλη. Ἐγύρισε πρὸς τ' ἀριστερά. Κ' ἐκεῖ ἐπίσης, δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Λάμπυς ἐκπλήξεως διῆλθε τὸν νοῦν του.

— Ποῦ εἴσθε; εἶπε κύπτων καὶ τετραποδίζων.

Περίεβλεψεν ἕκτασίν τινα τῆς ἄμμου τῆς ἐρημικῆς. Ὁ ἄνεμος ἔσειε μακρόθεν τὰ χόρτα τὰ πρασινίζοντα.

— Μὴν εἶμαι μεθυσμένος; ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ Μάρβελ. Μήπως ἔπαθα παρακρούσεις; Μόνος μου ὠμιλοῦσα; Τί διάβολο!...

— Μὴ φοβεῖσθε, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

— Ἄρκετὰ μᾶς ἐκάμετε τὸν ἐγγαστρίμυθον! εἶπεν ὁ Μάρβελ, ἀνορθούμενος ζωηρῶς ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Ποῦ εἴσθε;... Νὰ φοβηθῶ! Ἀστεΐζεσθε;...

— Μὴ φοβεῖσθε, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

— Σὺ θὰ φοβηθῆς, τώρα, εἰς ἓν λεπτόν, ἀνόητε. Ποῦ εἴσαι; Νὰ σὲ πιάσω!...

Μετὰ μικρὸν διάλειμμα:

— Εἴσαι λοιπόν νεκρὸς καὶ θαμμένος;

Ἀπόκρισις δὲν ἐδόθη. Ὁ Θωμᾶς Μάρβελ ἔμενον ἐκεῖ, γυμνόπους, ἔκθαμβος, μὲ τὸ ἔνδυμά του καταγῆς.

— Πιβίτ! ἐσφύριξεν ὡς κοίλη σῆραγξ μακράν.

— Πιβίτ, πιβίτ! ἔκαμεν ὁ Μάρβελ. Δὲν εἶναι ὥρα δι' ἄστεισμούς.

Ὁ ἀμμόλοφος ἦτο ἔρημος, πρὸς ἀνατολάς καὶ πρὸς δυσμάς, πρὸς βορρᾶν καὶ νότον. Ἡ ὁδὸς μὲ τοὺς λάκκους τῆς τοὺς ἀβαθεῖς καὶ τοὺς πασσάλους τῆς τοὺς λευκοὺς διέθεεν ὀμαλὴ καὶ μονήρης πρὸς μεσημβρίαν, ὅπως πρὸς ἄρκτον· κ' ἐκτὸς τοῦ λάκκου τούτου τῆς ἄμμου, καὶ ὁ κυανοῦς οὐρανὸς ἦτο κενός.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ! εἶπεν ὁ Θωμᾶς Μάρβελ, φορέσας τὸν ἐπενδύτην του. Ἐκεῖνο πού ἔπια... Ἔπρεπε νὰ δυσπιστήσω.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἐκεῖνο πού ἐπίετε, ἀπήντησεν ἡ φωνή. Κατευνάσατε τὰ νεῦρα σας.

— ὦ! ἔκραξεν ὁ Μάρβελ.

Καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πελιδνὸν ὑπὸ τὸ ἡλιοκαῆς τῆς χροιάς του.

«Εἶναι αὐτὸ πού ἔπια», ἐπανελάμβανον τὰ χεῖλη του χωρὶς νὰ κάμουν ἤχον. Κ' ἔρριπτεν ἔκφρονα βλέμματα περὶ αὐτόν. Καὶ ὠπισθοχώρει, μὲ βήματα μετρημένα.

— Μποροῦσα νὰ κάμω ὄρκο πὼς ἄκουσα μιὰ φωνή, ἐψιθύριζε.

— Βέβαια.

— Νά την πάλι! εἶπεν ὁ Μάρβελ, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ χειρονομίαν τραγικὴν.

Αἶφνης συνελήφθη ἀπὸ τὸ περιλαίμιον, ἐτινάχθη σφοδρῶς, καὶ ἔμεινε ζαλισμένος περισσότερον ἢ πρίν.

— Μὴ κάνεις τὸν κουτό! προσέθηκεν ἡ φωνή.

— Καλά, γενναῖε μου, νὰ φύγω... "Ὁλ' αὐτὰ εἶναι μάταια. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φιλονικῇ κανεὶς δι' αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα. Φεύγω... Ἀλλά... θὰ εἶναι ἴσως πνεύματα!

— "Ὁχι. Ἄκουσε.

— "Ε, γενναῖε μου;

— "Ἐνα λεπτόν, εἶπεν ἡ φωνή, παλλομένη ἐξ ἐνεργητικότητος...

— Τότε;... ἠρώτησεν ὁ Μάρβελ, ὅστις ἤσθάνθη ὡς νὰ τὸν ἔθιξέ τις εἰς τὸ στῆθος διὰ τοῦ δακτύλου.

— Λοιπόν, πιστεύετε ὅτι εἶμαι πνεῦμα, μόνον πνεῦμα;

— Τί ἄλλο θὰ ἦσουν; εἶπεν ὁ Μάρβελ τρίβων τὸν ἴδιον ἀγκύνα του.

— Πολὺ καλά! εἶπεν ἡ φωνή μὲ τόνον ἀνακουφίσεως. Τώρα θὰ σᾶς ρίψω πέτρες, ἐωσότου ἀλλάξετε γνώμην.

— Ποῦ εἴσθε ἐπὶ τέλους;

Ἡ φωνὴ δὲν ἀπεκρίθη, καὶ εἷς λίθος, ὡς νὰ ἤρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διῆλθε συρίζων· μόνον παρὰ τρίχα δὲν ἔθιξε τὸν ὄμιον τοῦ Θωμᾶ Μάρβελ. Οὗτος, ἐπιστραφεὶς, εἶδεν ἐν ἄλλο χαλίκι ν' ἀκολουθῇ μίαν ἐναέριον τροχιὰν καλῶς μετρημένην, νὰ μένη μετέωρον μίαν στιγμὴν, εἶτα νὰ πίπτῃ εἰς τὸ ἔδαφος μὲ κίνησιν τόσῳ ραγδαίαν, ὥστε ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. Ἡ κατάπληξις τὸν ἡμπόδισε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Τρίτος λίθος διέσχισε τὸν ἀέρα κ' ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν ἕνα πόδα του, εἰς τὸν λάκκον. Ὁ Θωμᾶς Μάρβελ ἀνεπήδησεν ἔντρομος καὶ ὠλόλυξε σφοδρῶς. Ἡθέλησε νὰ τρέξῃ, ἐσκόνταψεν εἰς

πρόσκομμα άόρατον καί, άνατραπείς, εύρέθη καθισμέ-
νος κάτω.

— Τώρα, έξηκολούθησεν ή φωνή, ένϖ έν τελευταίον
λιθάριον, περιγράφον καμπύλην είς τόν άέρα, έμμενεν έκ-
κρεμές ύπεράνω του δρομίσκου, είμαι άκόμη μία φρε-
ναπάτη;

‘Ο Θωμάς Μάρβελ, άντι πάσης άποκρίσεως, έδοκί-
μασε ν’ αναλάβη τήν ίσοροπίαν του· έκυλίσθη έκ νέου
κ’ έμεινεν άκίνητος επί έν λεπτόν.

— Έάν κάμηξ κίνημα, αυτός ό λίθος σου σπάζει τό
κεφάλι.

— ‘Ωραία προΰξις! είπεν ό Θωμάς Μάρβελ, καθισμέ-
νος, κρατών μέ τήν χείρα τόν πληγωμένον πόδα του καί
άνατείνων τούς όφθαλμούς πρός τό τελευταίον βλήμα.
Δέν καταλαμβάνω τίποτε. Πέτρες πού πετοϋν μόνες
των! Πέτρες πού όμιλοϋν! Κατέβα λοιπόν, έλα, γρήγο-
ρα. Παραδίδομαι.

‘Ο λίθος έπεσε.

— Είμαι άπλούστατον. Είμαι άνθρωπος άόρατος.

— Είπέ μου ένα προΰγμα, άπήντησεν άσθμαίνων ό
Θωμάς Μάρβελ. Ποϋ είσαι κρυμμένος; Πώς έκαμες;
Δέν ηξέρω...

— Είμαι άόρατος. Αυτό είναι όλον. ‘Ιδου τί σε πα-
ρακαλώ νά έννοήσεις...

— Κανείς δέν θα μπορη νά τό πιστεύση αυτό! Πρός
τί νά είσθε, κύριε, άνυπόμονος μέχρι μανίας; ‘Ελάτε,
δότε μας μίαν ιδέα· πώς είσθε κρυμμένος;

— Είμαι άόρατος. Αυτό είναι τό κεφάλαιον. Κι’ αυτό
σας παρακαλώ νά έννοήσετε...

— ‘Αλλά ποϋ είσθε; ύπέλαβεν ό Μάρβελ.

- Ἐδῶ, ἐξ μέτρα ἀπέχω ἀπὸ σᾶς.
- Ἔλα δά! Τυφλὸς δὲν εἶμαι. Τώρα θὰ μοῦ πῆτε πὼς εἴσθε ἀέρας. Δὲν εἶμαι κανέννας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς πλάνητας, τοὺς ἀμαθεῖς...
- Ἔστω! εἶμαι ὁ ἀέρας ὁ λεπτός· δι' ἐμοῦ βλέπετε.
- Ἔτσι, δὲν ἔχετε τίποτε ὑλικόν; Μίαν φωνήν καὶ τί ἄλλο; φράσεις... λέξεις... Αὐτὸ εἶναι;
- Εἶμαι ὄν ἀνθρώπινον, στερεόν, ἔχον ἀνάγκην τροφῆς, πόσεως, ἐνδυμασίας. Ἄλλ' εἶμαι ἀόρατος. Ἐκαταλάβατε; Ἀόρατος! ἀόρατος!
- Πῶς; ἀληθινά;
- Ναί, ἓνα ὄν πολὺ πραγματικόν.
- Τότε, εἶπεν ὁ Μάρβελ, δότε μου τὴν μίαν χεῖρα σας, ἃν εἴσθε πραγματικός. Μὴν εἴσθε τόσο ἀκατάδεκτος, ὥστε νὰ μὴ... Κύριε! — προσέθηκε— μὲ κάμνετε νὰ πηδῆσω, νὰ μὲ σφίγγετε ἔτσι!
- Ἄμα οἱ δάκτυλοί του ἀπηλλάγησαν, ἐψηλάφησε τὴν χεῖρα, ἣτις εἶχε θλίψει τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς του, ἠκολούθησε δειλῶς τὸν βραχίονα, ἔψαυσε προέχον στῆθος, ἀνεγνώρισεν ὄψιν γενναιοφύρον — μὲ ποῖαν κατάπληξιν!
- Εἶμαι ἐκστατικός! Εἶναι ἀπίστευτον. Τότε, εἰς ἀπόστασιν μιλλίου, θὰ μποροῦσα νὰ ἰδῶ ἓνα κουνέλι διὰ μέσου σας, ὡς νὰ εἴσθε γυαλί. Δὲν εἶναι κανὲν ἄκρον τοῦ ἀτόμου σας, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ὄρατόν, ἐκτός...
- Κ' ἐξήταξε προσεκτικῶς τὸν χῶρον, τὸν κενὸν κατὰ τὸ φαινόμενον.
- Δὲν ἐφάγετε προσφάτως ψωμὶ καὶ τυρί; ἠρώτησε.
- Ναί, ἔχετε δίκαιον· δὲν ἐχώνεψε ἀκόμα.
- Ἄ! νὰ τί εἶναι ἀληθῶς ὑπερφυσικόν!

— “Όλον τοῦτο δὲν εἶναι τόσον τρομακτικόν, ὅσον νομίζετε.

— Αὐτὸ εἶναι ἤδη ἀρκετὸν δι’ ἐμέ... Δὲν μοῦ χρειάζεται τόσον!... Ἄλλὰ πῶς ἐκάματε; Πῶς διάβολο γίνεσαι αὐτό;

— Εἶναι πολὺ μακρὰ ἱστορία. Καὶ ἄλλως...

— Σᾶς τὸ ξαναλέγω, ὅλον αὐτὸ εἶναι τεράστιον!

— Ἀκούσατε τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Ἔχω ἀνάγκην βοήθοῦ. Σᾶς συνήντησα. Ἐπεσα ἐπάνω σας ἐξ ἀπροόπτου. Ἦμουν ἀποπλανημένος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, γυμνός, ἀνίσχυρος... Θὰ ἔπραττα φόνον... Καὶ σᾶς εἶδα.

— Αὐθέντα!

— Ἐπλησίασα εἰς ἐσᾶς, ἐδίστασα, ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μάρβελ ἐξέφραζε τρόμον.

— Εἶτα ἐσταμάτησα. «Εἶναι», εἶπα μέσα μου, «ἕνας κακομοίρης σὰν ἐμένα. Ἐνας τέτοιος μοῦ χρειάζεται». Τότε ἀπεφάσισα, ἤλθα πρὸς ἐσᾶς, καί...

— Αὐθέντα! ὑπεγόγγυσε πάλιν ὁ Μάρβελ. Εἶμαι καταζαλισμένος. Μπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω; Πῶς γίνεται;... Τί μπορεῖτε σεῖς, ἀόρατος, νὰ μοῦ ζητεῖτε ὡς βοήθειαν;

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ εὔρω φορέματα, μίαν στέγην καὶ τ’ ἄλλα τ’ ἀπαραίτητα. Ἐγκατέλειψα ὅ,τι ἦτον δικό μου... Ἐὰν δὲν θέλετε, ἄς εἶναι!... Ἀλλὰ θὰ μὲ βοηθήσετε, εἶναι ἀνάγκη.

— Εἶμαι πολὺ ζαλισμένος, εἶπεν ὁ Μάρβελ. Μὴ μὲ σκοτίζετε περισσότερο. Ἀφῆτε με. Πρέπει ν’ ἀναλάβω ὀλίγην ἡσυχίαν. Σχεδὸν μοῦ ἐλυώσατε τὸ ἓνα δάκτυλο τοῦ ποδός μου... Ὅλ’ αὐτὰ εἶναι ἀνόητα! Εἰς ὅλον τὸν

ἀμμόλοφον ψυχή! Τίποτ' ἐκεῖ ἐπάνω! Τίποτε ὄρατὸν εἰς πολλῶν μιλίῶν ἀπόστασιν, εἰμὴ ἢ φύσις! Ἴδου ὅπου ἔρχεται μία φωνὴ στὸ αὐτί μου, φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, κατόπιν πέτρες, ὕστερα μιὰ γροθιά... Θεέ μου!

— Συμμαζώξατε τὰς δυνάμεις σας, ἐπειδὴ πρέπει ἀπολύτως νὰ κάμετε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον σᾶς διώρισα.

Τοῦ Μάρβελ ἐφούσκωσαν τὰ μάγουλα· τὰ ὄμματά του ἔγιναν ὄλοστρόγγυλα.

— Ναί, σᾶς ἐξέλεξα, ἐπέμεινεν ἡ φωνή. Εἴσθε τὸ μόνον ὄν, ἐξαίρεσει ὀλίγων ἀνοήτων ἐκεῖ κάτω, τὸ ὁποῖον γνωρίζει τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀπιθάνου τούτου πράγματος· ἐνὸς ἀοράτου ἀνθρώπου. Πρέπει νὰ με συνδράμητε. Βοηθήσατέ με, θὰ κάμω δι' ἐσᾶς ὅ,τι δυνηθῶ· ἓνας ἀόρατος ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος ἰσχυρός.

Διεκόπη διὰ νὰ πταρνισθῇ θορυβωδῶς.

— Ἄλλ' ἐὰν με προδώσετε, ἐὰν παραμελήσετε ν' ἀκολουθῆτε τὰς ὁδηγίας μου...

Ἐκαμε μικρὰν παῦσιν καὶ ἐκτύπησε στιβαρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μάρβελ.

Οὗτος δ' ἀφῆκεν οἰμωγὴν τρόμου καί, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν φοβερὰν πυγμὴν:

— Δὲν ἔχω πρόθεσιν νὰ σᾶς προδώσω. Μὴν τὸ πιστεύετε αὐτό. Ὅ,τι κι ἂν κάμετε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βοηθῶ. Μόνον, εἰπέτε μου τί ὀφείλω νὰ πράττω... Αὐθέντα!... Αὐθέντα!... Ὅ,τι θελήσετε, θὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω.

Ἐπίσκεψις τοῦ Μάρβελ εἰς τὸ Ἴπιγγ

ΑΦΟΥ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΑΝΙΚΟΣ διεσκεδάσθη, τὸ Ἴπιγγ ἤρχισε νὰ συζητῇ. Ἡ σκεπτικότης καὶ ἀπιστία ἤγειρεν αἴφνης τὴν κεφαλὴν, μία ἀπιστία ἀνήσυχος κάπως, ὄχι ἀτρόμητος τὸ παράπαν, ἀλλ' ἀπιστία οὐχ ἦτον. Τίποτε δὲν εἶν' εὐκολώτερον ἢ νὰ μὴ πιστεύῃ τις εἰς ἓνα ἄνθρωπον ἀόρατον. Ἐν κεφαλαίῳ, ὅσοι εἶχον ἰδεῖ τὸν ἥρωά μας νὰ ἐξαλείφεται εἰς τὸ κενὸν ἢ εἶχον δοκιμάσει τὴν στιβαρότητα τοῦ βραχίονός του, οὗτοι ἠδύναντο ἐπὶ τῶν δακτύλων νὰ μετρηθοῦν. Ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων, ὁ Οὐότζερς ἔλειπε πρὸς τὸ παρόν, ἐπειδὴ εἶχεν ἐξασφαλισθῆ λίαν φρονίμως ὀπισθεν τῶν μογλῶν καὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων τῆς ἰδίας οἰκίας του· ὁ Τζάφφερς, πάλιν, εἶχε κατακλιθῆ ζαλισμένος εἰς τὸ σαλόνι τοῦ πανδοχείου. Καὶ μεγάλοι ἰδέαι ἀλλόκοτοι, αἵτινες ὑπερβαίνουσι τὸ σύνηθες μέτρον τῆς πείρας, ἀσκοῦν ἐνίοτε ὀλιγωτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἢ ὅσων μικροὶ λόγοι καὶ θεωρίαι μᾶλλον πρόχειροι καὶ προσεχεῖς.

Τὸ Ἴπιγγ ἦτο φαιδρὸν καὶ στολισμένον. Ὁ καθεὶς ἐφόρει τὰ ἑορτάσιμα. Αἱ διασκεδάσεις τῆς Δευτέρας ἐκείνης τῆς Πεντηκοστῆς ἀνεμένοντο ἀπὸ μηνὸς καὶ

πλέον. Τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὅσοι ἀκόμη ἐπίστευον εἰς τὸν Ἄορατον ἄνθρωπον, ἤρχισαν ν' ἀναλαμβάνωσι τὰς μικρὰς ψυχαγωγίας των, ἢ τοῦλάχιστον ἐδοκίμασαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς ταύτας, ὑποθέτοντες ὅτι ἐκεῖνος ὀριστικῶς εἶχε φύγει. "Ὅσον διὰ τοὺς σκεπτικούς, ὅλ' ἡ ἱστορία ἦτον δι' αὐτοὺς μία φάρσα. "Ὅ,τι εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι ὅλοι των, εὐπιστοι καὶ δὺσπιστοι ἐξ ἴσου, ὑπῆρξαν εἰς ἄκρον εὐθυμοὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Τὸ λιβάδι τοῦ "Ευσμᾶν ἐκοσμεῖτο διὰ μιᾶς σκηνῆς, ὅπου ἡ κυρία Βοῦντιγγ καὶ ἄλλαι κυρίαι ἠτοίμαζον τὸ τσάι, ἐνῶ τὰ παιδιά ἔκαμνον μεγάλας δολιχοδρομίας, κ' ἔπαιζον διάφορα παιγνίδια ὑπὸ τὴν εὐμενῆ καὶ θορυβώδη διεύθυνσιν τῶν δεσποινίδων Κουὲς καὶ Σάκβοτ. Ἀναμφιβόλως ἐπεπόλαζεν ἀνησυχία τις· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ πλεῖστον εἶχον τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ κρύπτωσιν ὅσην ἀνησυχίαν τοὺς ἔκαμνε νὰ αἰσθάνωνται ἢ φαντασία των. Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου εἶχε μεγάλην εὐνοίαν, μάλιστα πλησίον τῶν νέων, ἐν καλώδιον ἐπικλινές, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου κρεμάμενοι εἰς μίαν τροχαλίαν ἐφωδιασμένην με ἀρπάγην, ἐγλιστροῦσαν ταχέως κατερχόμενοι εἰς μέγαν σάκκον, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Μεγάλην ἐπιτυχίαν εἶχαν ἐπίσης οἱ κούνιες, ἢ κουρμαντέλα καὶ ἄλλα λαϊκά, παιδικὰ παίγνια. Ὑπῆρχε προσέτι ἐν μέγα ὄργανον με ἀτμόν, προσηρητημένον εἰς μικρὰν σειρὰν ξυλίνων ἵππων, τὸ ὁποῖον ἐγέμιζε τὸν ἀέρα ἀπὸ ὁμίην θερμοῦ λίπους καὶ μουσικὴν ὅχι ὀλιγώτερον δυσάρεστον. Τὰ μέλη τῆς λέσχης, τὰ ὁποῖα εἶχον παραστῆ εἰς τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τὸ πρῶν, ἔλαμπον ὑπερῆφάνως ὑπὸ τὰ πράσινα καὶ ρόδινα σήματά των· οἱ εὐθυμότεροι εἶχον κοσμήσει τοὺς πέλους των με ταινίας λαμπρῶν χρωμάτων.

‘Ο γέρων Φλέτσερ εἶχε περὶ τοῦ τρόπου τοῦ πανηγυρίζειν τὰς ἐορτὰς ἰδέας μᾶλλον σοβαράς. Τὸν ἔβλεπέ τις, διὰ τῆς ἀνοιχτῆς θύρας τοῦ κήπου του, ἀνεβασμένον ἐπὶ σανίδος βασταζομένης ἐπὶ δύο ἐδρῶν, καὶ ἀσπρίζοντα μὲ ἀσβέστην τὸν ὄροφον τοῦ δωματίου του.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἓνας ξένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἀμμολόφων, μικρὸς ἄνθρωπος, βραχύς, στιβαρὸς, ὑπὸ πῖλον ἐφθαρμένον. Ἐφαίνετο λαχανιασμένος· τὰ μάγουλά του πολὺ ἐφούσκωναν. Τὸ πρόσωπόν του τὸ εὐχρουν ἐφαίνετο ἔμφοβον. Τὸ βράδι-

σμά του ἦτο τεταραγμένον καὶ διστακτικόν. Ἐκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ πανδοχεῖον, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν.

Ἄς εἴπωμεν, ἐν παρενθέσει, ὅτι ὁ γερο-Φλέτσερ ἐνθυμεῖται νὰ τὸν ἔγῃ ἰδεῖ· τόσον μάλιστα ἐξεπλάγη ἀπὸ τὰς ἐκρύθμους ἐκεῖνας κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἐξ ἀπροσεξίας, ἐνῶ ἐκοίταζεν, ἄφησεν ὀλίγον ἀσβέστην νὰ τοῦ πέση ἀπὸ τὴν βούρτσαν ἕως τὴν χειρῖδα τοῦ φορέματός του.

‘Ο ξένος, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ ἰδιοκτῆτου τῶν ὑπαιθρίων παιγνιδίων, ἐφάνη ὡς νὰ ὠμιλοῦσε μόνος του· τὴν ἰδίαν παρατήρησιν ἔκαμε καὶ ὁ Οὔστερ. Ἐστάθη ἔμπροσθεν τῶν προθύρων τοῦ πανδοχείου καί, κατὰ τὸν Οὔστερ, ἐφάνη ταρασσόμενος ἀπὸ ἐνδόμυχον πάλην, πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσέλθῃ. Τέλος ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας. ‘Ο Οὔστερ τὸν εἶδε νὰ στραφῇ ἀριστερὰ καὶ ν’ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ σαλονίου. Ἦκουσε μάλιστα φωνάς,

αίτινες, ἔσωθεν τοῦ χωρίσματος καὶ τοῦ καπηλείου, εἰδοποιοῦν τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς πλάνης του.

— Ἡ σάλα εἶναι κρατημένη! ἔκραξεν ὁ Χώλλ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔκλεισεν ἀδεξίως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον.

Μετά τινα λεπτὰ ἐφάνη ἐκ νέου εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ πανδοχείου νὰ σπογγίζῃ τὰ χεῖλη του μὲ τὴν χεῖρα, καὶ μὲ ἦθος εὐχαριστήσεως καὶ ἡσυχίας, τὸ ὅποιον ἦτο προσπονημένον, κατὰ τὸν Οὔστερ. Ἐμεινε μίαν στιγμὴν κοιτάζων τριγύρω του· εἶτα ὁ Οὔστερ τὸν εἶδε νὰ βαδίζῃ μὲ τρόπον λαθραῖον καὶ ὑποπτον πρὸς τὰ κάγκελλα τῆς αὐλῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὸ παράθυρον τοῦ σαλονίου. Μετά τινα δισταγμὸν, ἀκούμβησεν εἰς τὰ κάγκελλα, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν μικρὴν πίπαν χωματένιαν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν γεμίζῃ. Τὰ δάκτυλά του ἔτρεμον. Τὴν ἤναψεν ἀδεξίως καί, σταυρώσας τοὺς βραχίονας, ἤρχισε νὰ καπνίζῃ ἐν στάσει ραστώνης, τὴν ὁποίαν διέψευδον ἄλλως τὰ γοργὰ βλέμματα τὰ ριπτόμενα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὴν αὐλήν.

Ὅλ' αὐτὰ ὁ Οὔστερ τὰ παρηκολούθησε διὰ μέσου τῶν θυρίδων καὶ τῆς βιτρίνας τοῦ καπνοπωλείου του. Τὸ ἀλλόκοτον τῶν κινήσεων τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔκαμε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

Αἴφνης ὁ ξένος, ὀρθωθείς, ἔβαλε τὴν πίπαν στὴν τσέπην του· εἶτα εἰσέδυσεν εἰς τὴν αὐλήν. Πάραυτα ὁ Οὔστερ, φανταζόμενος ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κάποιον λωποδύτην, ἔκαμε τροχάδην τὸν γῦρον τοῦ λογιστηρίου του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ κόψῃ τὴν ὑποχώρησιν εἰς τὸν κλέπτην. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Μάρβελ (διότι ἐκεῖνος ἦτο) ἐφάνη ἐκ νέου μὲ τὸ καπέλλο στρα-

βά, με μίαν χονδρήν δέσμην περιτυλιγμένην με τάπητα τραπέζης κυανοῦν εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τρεῖς τόμους δεμένους ὁμοῦ με σπάγγον...

Καθὼς εἶδε τὸν Οὔστερ, ἀφῆκε σπασμῶδη στεναγμὸν καὶ, στραφεὶς γοργῶς ἀριστερά, ἤρχισε νὰ τρέχη.

— Κλέπτῃς! πιάστε τον!... ἔκραζεν ὁ Οὔστερ τρέχων εἰς καταδίωξίν του.

Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ κ. Οὔστερ ὑπῆρξαν ζωηραὶ ἀλλὰ βραχεῖαι. Εἶδε τὸν ἄνθρωπον, ἀκριβῶς ἐνώπιόν του, νὰ περᾷ με εὐκινήσιαν πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀμμολόφων. Τὸν εἶδε νὰ προσπερνᾷ τὰς σημαίας καὶ τὰ λάβαρα τοῦ χωρίου τοῦ ἐορτάζοντος· δύο ἢ τρία πρόσωπα μόνον εἶχον στραφῆ πρὸς αὐτόν. Καὶ πάλιν ὁ κ. Οὔστερ ἐφώναξε βραχνά: «Πιάστε τον!... Κλέπτῃς!...» καὶ τὸν κατεδίωξεν ἀνδρείως. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε δέκα διασκελισμούς, καὶ ὁ ἀστράγαλός του συνελήφθη ἀπὸ μίαν περίσφιγξιν μυστηριώδη δὲν ἔτρεξε πλέον· διέσχισε τὸ διάστημα με ἀπίστευτον ὠκυποδίαν· αἴφνης ἡ κεφαλὴ του ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἔδαφος, ἔπεσε κάτω, καὶ τοῦ ἐφάνη «ὁ οὐρανὸς σφονδύλι», ὥστε νὰ μὴν τὸν μέλη πλέον δι' ὅ,τι συνέβαινε περίξ του.

ΙΑ΄.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον

ΔΙΑΝΑ ΕΝΝΟΗΣΩΜΕΝ ΚΑΛΑ τί εἶχε συμβῆ εἰς τὸ πανδοχεῖον, πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν ὀπίσω μέχρι τῆς στιγμῆς ὅποτε ὁ Μάρβελ παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ Οὐστερ, διὰ τῆς θυρίδος τοῦ καπνοπωλείου.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ὁ κ. Κούς καὶ ὁ κ. Βοῦντιγγ εὐρίσκοντο εἰς τὸ σαλόνι. Ἦσχολοῦντο μελετῶντες σοβαρῶς τ' ἀλλόκοτα συμβάντα τῆς πρωίας, καί, μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κ. Χώλλ, ἐνήργουν λεπτομερεῖ ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ὁ Τζάφφερς σχεδὸν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν πτώσιν του· εἶχεν ἐπανέλθει οἴκαδε, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του. Τὰ σκορπισμένα φορέματα τοῦ ξένου εἶχον περιμαζευθῆ ἀπὸ τὴν κυρίαν Χώλλ· εἶχον βάλει εἰς τάξιν τὸν κοιτῶνα. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπου ὁ ξένος συνήθως εἰργάζετο, ὁ Κούς εἶχεν εὔρει τρία ὀγκώδη βιβλία χειρόγραφα ἐπιγραφόμενα « Ἡμερολόγιον ».

— Ἡμερολόγιον! ἐπανάλαβεν ὁ Κούς, καθίσας καὶ θέσας τοὺς δύο τόμους εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποβαστάζουσαν τὸν τρίτον, τὸν ὁποῖον ἄνοιξε. — Χμ! Ὄνομα στὸ ἐξώφυλλο δὲν ἔχει· εἶναι σκοτούρα!... Ψῆφια... καὶ σχήματα...

‘Ο κληρικός ἔκυψε νὰ κοιτάξῃ ἄνωθεν τοῦ ὤμου του· ὁ Κούς ἔστρεφε τὰς σελίδας μὲ πλήρες ἀπογοητεύσεως τὸ πρόσωπον.

— ‘Ο διαβολογυιός! τίποτε ἄλλο παρὰ ἀριθμούς, Βοῦντιγγ.

— Δὲν ἔχει σχήματα, σχέδια, τὰ ὁποῖα νὰ ἐπιχύνουν ὀλίγον φῶς;...

— Ἴδέτε μόνος σας... Εἶναι ἀφ’ ἑνὸς μαθηματικὰ σημεῖα, καὶ ἀφ’ ἑτέρου χαρακτηῖρες, ρωσικά, ἢ καμμία ἄλλη γλωσσοῦ τοῦ εἵδους τούτου... Ἔχει ἐπίσης καὶ ἑλληνικὰ γράμματα. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἑλληνικά, νομίζω ὅτι σεῖς...

— Βέβαια, βέβαια!... εἶπεν ὁ Βοῦντιγγ, ἀφαιρῶν καὶ σπογγίζων τὰ ματογυάλια του.

Περιῆλθε δὲ εἰς ἀμηχανίαν· διότι τόσον ὀλίγα ἑλληνικὰ τοῦ εἶχον μείνει στὸ κεφάλι, ὥστε δὲν ἄξιζε πλέον νὰ γίνεταί λόγος.

— Ναί, τὰ ἑλληνικά, προφανῶς, μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν ἓνα νῆμα, μίαν νύξιν...

— Τώρα θὰ σᾶς βρῶ μίαν περικοπὴν.

— Θὰ εἶχα καλλίτερα, πρῶτον νὰ ρίψω ἓνα βλέμμα εἰς τοὺς τρεῖς τόμους, ἐπανελάβεν ὁ Βοῦντιγγ, ἐξακολουθῶν νὰ σφογγίζῃ τὰ ματογυάλια του. Πρῶτα μίαν γενικὴν ἐντύπωσιν, Κούς, καὶ ὕστερα, ἐννοεῖτε, θὰ μπορέσουμε νὰ ζητήσωμε τὸ νῆμα...

Ἐβηξεν, ἔβαλε τὰ γυαλιά του, τὰ διηυθέτησεν ἐπιμελῶς, καὶ πάλιν ἔβηξε... κ’ ἔκαμεν εὐχὰς ὅπως ἐν συμβάν οἰονδήποτε ἔλθῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δυσάρεστον δοκιμασίαν, ἣτις ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος. Ἐλαβε μὲ βραδείας προφυλάξεις τὸν τόμον τὸν ὁποῖον τοῦ ἔτεινεν ὁ Κούς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ εὐκαταῖον συμβεβηκὸς ἐπῆλθεν.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη αἴφνης. Οἱ δύο ἄνδρες ἐσκίρτησαν· ἐκοίταζαν περὶ αὐτούς... Σχεδὸν ἤσθάνθησαν εὐχαρίστησιν, ἅμα εἶδαν τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸ ροδόχρουν ὡς κοράλλιον, κάτωθεν τοῦ παλαιοῦ πύλου τοῦ μεταξωτοῦ.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ καπηλειό; ἠρώτησε τὸ πρόσωπον ἀκίνητον, μὲ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὅχι, ἀπήντησαν ὁμοῦ οἱ δύο κύριοι.

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καλέ μου! προσέθηκεν ὁ Βοῦντιγγ.

— Καὶ κάμε μας τὴν χάρι νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα! ἀνέκραξεν ὁ Κούς μὲ ὀργίλην φωνήν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ ξένος μὲ βαθεῖαν φωνήν, ὅπως διόλου διαφορετικὴν, ὡς ἐφαίνετο, ἀπὸ τὴν βραχνὴν φωνήν τῆς πρώτης του ἐρωτήσεως.

Εἶτα, μὲ τὴν πρώτην φωνήν του:

— Καλὰ! εἶπε... Ν' ἀλαργάρω!

Ἀπῆλθε κλείσας τὴν θύραν ὀπισθέν του.

— Ναυτικὸς θὰ εἶναι, μοῦ φαίνεται! εἶπεν ὁ Βοῦντιγγ. Εἶναι γενναῖοι ἄνθρωποι. Ἀλαργάρω, βέβαια, εἶναι ὄρος ναυτικὸς, καὶ σημαίνει, νομίζω, τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

— Χωρὶς ἄλλο! εἶπεν ὁ Κούς. Ἔχω τὰ νεῦρα ὅπως διόλου τεταραγμένα σήμερον. Μ' ἔκαμε ν' ἀναπηθῆσω αὐτὴ ἡ πόρτα ποὺ ἄνοιξε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὁ Βοῦντιγγ ἐμειδίασεν, ὡς ἐὰν αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἀναπηθῆσει.

— Καὶ τώρα, ἐπανέλαβε μετὰ στεναγμοῦ, στὰ βιβλία μας!

— Μιὰ στιγμή! εἶπεν ὁ Κούς, καὶ ἐλθὼν ἐκλείδωσε

ἔσωθεν τὴν θύραν. Ἔτσι θὰ εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἀπὸ πᾶσαν εἰσβολήν.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἠκούσθη φύσημα εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἐνα πρᾶγμα εἶναι ἀναμφισβήτητον, ἐδήλωσεν ὁ Βοῦντιγγ, σύρων μίαν ἔδραν πλησίον τοῦ καθίσματος τοῦ Κούς. Συνέβησαν βέβαια παράδοξα εἰς τὸ Ἰπιγγ αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας, πολὺ παράδοξα μάλιστα. Δὲν μπορῶ νὰ δώσω πίστιν, προφανῶς, εἰς τὴν παράλογον ἐκείνην ἱστορίαν τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου...

— Εἶναι ἀπίστευτον, τῷ ὄντι, ἀληθινὰ ἀπίστευτον. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ὑφίσταται, ὅτι εἶδα, βεβαίως εἶδα ἕως τὸν πυθμένα τῆς χειρῖδος του...

— Ἀλλ' εἶδατε; Εἶσθε βέβαιος; Ὑποθέσατε, παραδείγματος χάριν, ἓνα καθρέπτην... Αἱ παρακρούσεις γίνονται τόσον εὐκόλα! Ἀγνοῶ ἐὰν εἶδατέ ποτε ἓνα καθηγητὴν τῆς φυσικῆς με ἰκανότητα...

— Δὲν θέλω νὰ ξαναρχίσω τὴν συζήτησιν. Ἐχομεν ἐξαντλήσει τὸ ζήτημα τοῦτο, Βοῦντιγγ. Τώρα, πρόκειται δι' αὐτοὺς τοὺς τόμους... Ἄ! ἰδοὺ ὀλίγαι γραμμαὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μοῦ φαίνονται ἑλληνικά. Εἶναι ἑλληνικὰ γράμματα, βεβαίως.

Ὁ Κούς εἶχε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν μέσων τῆς σελίδος. Ὁ Βοῦντιγγ ἔκυψεν ἠρέμα διὰ νὰ κοιτάξῃ πλέον ἐγγύθεν τὰ ἑλληνικὰ ἐκεῖνα ἦσαν γραμμένα με χαρακτῆρας λεπτοτάτους. Ἀνελογίσθη ὅτι ὅλοι οἱ ἐνορῆται του ἐπίστευον ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ ἑλληνικὰ κείμενα καὶ τὰ ἐβραϊκὰ· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὁμολογήσῃ; ἢ ἴσως θ' ἀνεύρισκεν ἴχνη τῆς μαθήσεώς του;... Αἴφνης ἐδοκίμασε μίαν ἀλλόκοτον αἴσθησιν εἰς τὸν αὐχένα· ἐπροσπάθησε ν' ἀνακινήσῃ τὴν κεφαλὴν· συνήντησεν ἀντί-

στασιν ἀκαταμάχητον. Ἦτο μία σύνθλιψις ἕκτακτος, ἡ περίσφιγξις μιᾶς χειρὸς στιβαρᾶς καὶ βαρείας, ἥτις τοῦ ἔφερον ἀκρατήτως τὸν πώγωνα πρὸς τὴν τράπεζαν.

— Μὴν κινήθητε, μικροὶ μου κύριοι, ἐψιθύρισε φωνή τις, ἡ σᾶς σπάζω τὸ κεφάλι καὶ τοὺς δύο!

Ὁ Βοῦντιγγ ἐκοίταξε τὴν ὄψιν τοῦ Κούς, τὴν τότε πολὺ πλησίον τῆς ἰδικῆς του, εἶδε δὲ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ἰδίου τρόμου του.

— Λυποῦμαι διότι σᾶς μεταχειρίζομαι σκληρά, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ἄλλως νὰ κάμω... Ἀπὸ πότε ἐμάθετε νὰ ψάχνετε τὰς μυστικὰς σημειώσεις ἐνὸς σοφοῦ;

Δύο πηγούνια ἐκτύπησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης συγχρόνως καὶ δύο σιαγόνες ἔτριξαν.

— Ἀπὸ πότε ἐμάθετε νὰ εἰσβάλλετε εἰς τὴν κατοικίαν ἐνὸς ἀνθρώπου δυστυχοῦς;

Καὶ ὁ κτύπος ἐπανελήφθη.

— Ποῦ ἔβαλαν τὰ ροῦχα μου;... Ἀκούσατε! Τὸ παράθυρον εἶναι κλειστὸν κ' ἔχω πάρει τὸ κλειδί τῆς πόρτας. Εἶμαι ἀρκετὰ ρωμαλέος κ' ἔχω τὸ σκάλευθρον ὑπὸ τὴν χεῖρα... καὶ εἶμαι ἀόρατος. Ἀμφιβολία δὲν εἶναι, μποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς δύο, καὶ νὰ φύγω εὐκολώτατα. Μὲ ἀκούετε; Μάλιστα. Λοιπόν, ἐὰν σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε, μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ μὴν κάμετε μωρίας καὶ νὰ ἐκτελέσητε ὅ,τι σᾶς εἶπω;

Ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ἰατρὸς ἐκοίταξαν ἀλλήλους καὶ ὁ δόκτωρ ἐμόρφασε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Βοῦντιγγ.

Ὁ ἰατρὸς ἐπανέλαβε: — Ναί!

Τότε ὁ λαιμὸς τῶν ἀπηλλάγη τῆς περισφίγξεως ἡ-

νωρθώθησαν με τὸ πρόσωπον λίαν ἐρυθρόν, μετακινούντες τὰς κεφαλὰς ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ τὰνάπαλιν.

— Ἐχετε τὴν καλοσύνην νὰ μείνετε καθήμενοι, ὅπου εἴσθε, εἶπεν ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος. Ἐγὼ τὸ σκάλευθρον, ξεύρετε... Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον (ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ σκάλευθρον ὑπὸ τὴν ρῖνα ἐκατέρου τῶν ἐπισκεπτῶν του), δὲν ἐπερίμενα νὰ τὸν εὖρω κατειλημμένον κ' ἐπερίμενα, ἐξ ἄλλου, νὰ εὖρω, μαζὶ μετὰ τὰ βιβλία τῶν σημειώσεών μου, ὅλα τὰ φορέματά μου... Ποῦ εἶναι τὰ φορέματά μου;... Ὅχι, μὴ σηκώνεσθε. Βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ. Λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἂν καὶ τὴν ἡμέραν κάμνει ἀρκετὴν ζέστην, ὥστε νὰ μπορῇ ἓνας ἀόρατος ἄνθρωπος νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ἔρχεται, τὴν νύκτα κάμνει κρύο· ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ φορέματα καὶ ἀπὸ μερικὰ ἄλλα μικρὰ πράγματα. Μοῦ χρειάζονται προσέτι αὐτὰ τὰ τρία βιβλία.

IB'.

Ὁ Ἄόρατος θυμώνει

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ, ἀφοῦ ἔφθασεν ἐδῶ, ἡ διήγησις νὰ διακοπῇ καὶ πάλιν, διὰ τινὰ λόγον λίαν ἀλγεινόν, ὅστις θέλει γνωσθῇ μετ' ὀλίγον.

Ἐνῶ αὐτὰ συνέβαινον εἰς τὸ σαλόνι, ἐνῶ ὁ Οὔστερ κατεσκόπευε τὸν Μάρβελ καπνίζοντα τὴν πίπαν του παρὰ τὰ δρύφακτα τῆς αὐλῆς, ὁ Ἐμφρεῦ καὶ ὁ Χώλλ, εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐξηκολούθουν νὰ συζητῶσι τὸ μόνον θέμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὸ Ἴπιγγ.

Αἴφνης ἤκουσαν σφοδρὸν κτύπον κατὰ τῆς θύρας τοῦ σαλονίου, κραυγὴν διαπεραστικὴν, εἶτα πλέον τίποτε.

— Ἐ! ἐκεῖ κάτω! ἔκραξεν ὁ Τέδδus Ἐμφρεῦ.

— Ἐ! ἐκεῖ κάτω! ἔκραξαν καὶ ἐξόπισθεν τοῦ λογιστηρίου.

Ὁ κ. Χώλλ διηυθέτησε τὰ πάντα μὲ χεῖρα βραδεῖαν ἀλλ' ἀσφαλῆ.

— Κάτι τρέχει! εἶπεν ἀφήσας τὸ λογιστήριον διὰ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ σαλόνι.

Αὐτὸς καὶ ὁ Τέδδus ἐπλησίασαν ὁμοῦ εἰς τὴν θύραν, προσεκτικοί, μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Κάτι τρέχει! ἐπανέλαβεν ὁ Χώλλ.

Καὶ ὁ Ἐμφρεῦ ἔκαμε νεῦμα συνομολογίας.

Δυσάρεστοι ἀναθυμιάσεις χημικῆς ὀσμῆς ἔφθασαν μέχρις αὐτῶν, εἶτα ἀσαφῆς θόρυβος συνομιλίας λίαν ταχειάς, μὲ φωνὴν πολὺ χαμηλὴν.

— Ἀκοῦτε! μήπως χρειάζεσθε τίποτε; ἠρώτησε κρούων τὴν θύραν ὁ Χώλλ.

Οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν. Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, εἶτα πάλιν ψιθύροι, εἶτα αὖθις κραυγὴ: «Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!» Τότε ἤκουσαν κινήσεις, ἐν κάθισμα ἀνατραπέν, βραχεῖαν πάλην. Εἶτα ἐκ νέου σιωπὴ.

— Τί διάβολο!... ἐμορμύρισεν ὁ Ἐμφρεῦ μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Δὲν σᾶς χρειάζεται τίποτε; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Χώλλ, μὲ ἰσχυροτέραν φωνήν.

Ὁ ἐφημέριος ἀπήντησε, μὲ φωνὴν περιέργως συνεσταλμένην:

— Ὅχι· εὐχαριστοῦμε... Μὴ μᾶς... ἐνοχλεῖτε.

— Ἀλλόκοτον! εἶπεν ὁ Ἐμφρεῦ.

— Ἀλλόκοτον! ἐπανέλαβεν ὁ Χώλλ.

— Εἶπε: «Μὴ μᾶς ἐνοχλεῖτε!...»

— Δὲν ἄκουσα.

— Ἐπειτα ἀνεφύσησε.

Ἐμειναν ἐκεῖ, τείνοντες τὰ ὦτα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ συνδιάλεξις ἦτο ταχεῖα καὶ ὑπόκωφος.

— Δὲν μπορῶ, ἔλεγεν ὁ Βοῦντιγγ ὑψῶν τὴν φωνήν. Σᾶς λέγω, κύριε, δὲν θὰ τὸ κάμω αὐτό...

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ἐμφρεῦ.

— Λέγει ὅτι δὲν θέλει. Δὲν ὀμιλεῖ πρὸς ἡμᾶς, βέβαια;

— Εἶναι αἰσχρόν! ἔκραξεν ὁ Βοῦντιγγ ἔσωθεν.

— «Αἰσχρόν!» ἐπανέλαβεν ὁ Ἐμφρεῦ. Τὸ ἄκουσα καθαρά... Ποῖος ὀμιλεῖ τώρα;

— ‘Ο Κούς, υποθέτω... ἀπήντησεν ὁ Χώλλ. Ἄκους τίποτε;

Σιγή. Οἱ θόρυβοι ἔσωθεν συγκεχυμένοι καὶ ἀσαφεῖς.

— Λὲς καὶ τινάζουν τὸ χαλί τοῦ τραπεζιοῦ! εἶπεν ὁ Χώλλ.

Ἡ κυρὰ Χώλλ ἐφάνη ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου. ‘Ο σύζυγός της τῆς ἔκαμε νεύματα προσκαλῶν αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ. Τοῦτο ἐξήγειρε παρ’ αὐτῆς τὸ συζυγικὸν πνεῦμα τῆς ἐναντιώσεως.

— Τί ἀφουγκράζεσθ’ ἐκεῖ; Δὲν ἔχετε λοιπὸν τίποτε καλλίτερο νὰ κάμετε, μιὰ μέρα σκόλη, σὰν τὴ σημερινή;

‘Ο Χώλλ ἐδοκίμασε νὰ γίνῃ καταληπτὸς διὰ μορφασμῶν καὶ χειρονομιῶν ἀφώνων· ἀλλ’ ἡ γυνὴ του ἦτο ἰσχυρογνώμων, ὕψωσε τὴν φωνήν. ‘Ο Χώλλ καὶ ὁ Ἐμφρεῦ, ἀποκαρδιωμένοι, ἀπεσύρθησαν πατοῦντες ἐπ’ ἄκρων ποδῶν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐξακολουθοῦντες νὰ χειρονομοῦν διὰ νὰ τῆς δώσουν νὰ ἐννοήσῃ.

Καταρχὰς αὕτη ἠρνήθη νὰ δώσῃ πίστιν εἰς ὅ,τι ἐκεῖνοι εἶχον ἀκούσει. Εἶτα ἀπήτησε νὰ σιωπᾷ ὁ Χώλλ, ἐνῶ ὁ Ἐμφρεῦ τῆς διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν. Ἦτο διαθεθειμένη νὰ μὴ θεωρήσῃ ἄλλως ἢ ὡς μωρίας ὅλ’ αὐτά· ἀναμφιβόλως, θὰ εἶχον μετακινήσει τὰ ἐπιπλα...

— Τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ: «Εἶν’ αἰσχρόν!» Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Χώλλ.

— Τ’ ἄκουσα κ’ ἐγώ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἐμφρεῦ.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε.

— Σοῦτ’ ἔκραξεν ὁ Τέδδυσ Ἐμφρεῦ· μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα τὸ παράθυρο...

— Ποιὸ παράθυρο;

— Τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ.

‘Ο καθείς ἴστατο προσεκτικός, μὲ ὄρθιον τὸ οὖς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας Χώλλ, προσηλωμένοι κατ’ εὐθεΐαν ἐμπρὸς τῆς, ἔβλεπον, χωρὶς νὰ βλέπουν, τὸ φωτεινὸν ὀρθογώνιον τῆς ἐξωθύρας, τὴν ὁδὸν τὴν λευκὴν καὶ πλήρη κινήσεως, τὴν πρόσοψιν τοῦ μαγαζείου τοῦ Οὔστερ, θαλπομένην ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰουνίου. Αἴφνης, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ μαγαζείου του, ὁ Οὔστερ ἐφάνη, μὲ τὰ ὄμματα γουρλωμένα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, μὲ τοὺς βραχίονας πλήττοντας τὸν ἀέρα.

— Βοήθεια! ἔκραζε. Κλέπτῃς!

Διῆλθε τρέχων εἰς τὸ ὀρθογώνιον τὸ φωτεινόν, βαίνων πρὸς τὰ κάγκελλα τῆς αὐλῆς, κ’ ἔγινεν ἄφαντος.

Συγχρόνως δὲ ἤρχετο ἀπὸ τὸ σαλόνι κάτι ὡς θορυβώδης ἐκρηξίς, ἕνας κρότος παραθύρου κλειομένου.

‘Ο Χώλλ, ὁ Ἐμφρεῦ καὶ ὄλοι οἱ πελάται τοῦ καπηλείου ὤρμησαν εἰς τὴν ὁδὸν συνωθούμενοι καὶ σκονδαπτοντες. Εἶδαν κάποιον νὰ κάμπτη ζωηρῶς τὴν γωνίαν, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀμμολόφων, καὶ τὸν Οὔστερ νὰ πηδᾷ ἐν ἄλμα, τὸ ὅποιον ἀπέβη πρὸς βλάβην τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὠμων του. Εἰς τὰ κάτω τῆς αὐλῆς, οἱ ἄνθρωποι ἴσταντο ἀκίνητοι ἀπὸ ἐκπληξιν, ἢ προσέτρεχον.

‘Ο Οὔστερ ἔκειτο ἐκεῖ, ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πτώσιν του· ὁ Ἐμφρεῦ ἐστάθη διὰ νὰ κοιτάξῃ· ἀλλ’ ὁ Χώλλ καὶ δύο ἐργάται ἐξεληθόντες ἀπὸ τὸ καπηλεῖον ἐξηκολούθησαν ὁμοῦ ἕως τὴν γωνίαν, ἐκπέμποντες ἀνάρθρους κραυγὰς, καὶ εἶδαν τὸν Μάρβελ νὰ γίνεταί ἄφαντος ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας. Τοὺς ἤλθεν αὐτῇ ἡ ἰδέα ἡ ἀλλόκοτος, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος, ὁρατὸς γενόμενος αἴφνης, καὶ ὤρμησαν ὄλοι ὁμοῦ εἰς καταδίωξίν του. Ἄλλ’ ὁ Χώλλ, μόλις εἶχε διανύσει δωδεκάδα μέτρων, κ’ ἔρρη-

ξε μεγάλην κραυγὴν ἐκπλήξεως κ' ἔπεσεν ἐγκαρσίως, κατὰ κεφαλῆς, κολλήσας ἐπάνω εἰς τὸν ἕνα τῶν ἐργατῶν καὶ συμπαρασύρας τοῦτον εἰς τὴν πτωσιν του. Εἶχεν ἀναποδογυρισθῆ ὄλος, καθὼς εἰς τὴν παιδιὰν τῆς ποδοσφαίρας. Ὁ ἄλλος ἐργάτης ἔκαμεν ἡμιστροφὴν, ἐκοίταξε καί, πιστεύσας ὅτι ὁ Χώλλ εἶχε πέσει διότι ἐκτύπησεν ἐκ τύχης, ἀνέλαβε τὴν καταδίωξιν· ἀλλὰ τότε τοῦ ἦλθεν ὑποσκελισμός, καθὼς τὸ εἶχε πάθει καὶ ὁ Οὔστερ. Εἶτα, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἐχαροπάλευεν εἰς τοὺς πόδας του, ἔλαβε κτύπημα πλευρικόν, ἱκανόν ν' ἀνατρέψῃ βοῦν.

Τὴν στιγμὴν πού αὐτὸς ἔπεσε, τὸ πλῆθος συνέρρεεν ἀπὸ τῆς πλατείας καὶ ἔκαμπε τὴν γωνίαν. Τὸ πρῶτον πρόσωπον πού ἐφάνη ἦτο ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν ὑπαιθρίων παιγνιδίων, μεγαλόσωμος καὶ χονδρὸς ἄνθρωπος μὲ ἔνδυμα κυανοῦν. Ἐξεπλάγη βλέπων, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην τὴν ἔρημον, τρεῖς ἄνδρας κειμένους καταγῆς, μακροῦς-πλατεῖς, χωρὶς λόγον πρόδηλον. Ἀλλὰ κάτι ἐκτύπησε τὸν πόδα τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀπίσω· ἔπεσε κατακέφαλα, κ' ἐκυλίσθη πλαγίως, ἀκριβῶς διὰ νὰ περιπλέξῃ τὰς κνήμας τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συντρόφου του, ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν κόνιν. Καὶ οἱ δύο ἐκτυποῦντο, ἐποδοπατοῦντο, ὑβρίζοντο, ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους τρέχοντας ἐν σπουδῇ.

Ὅταν ὁ Χώλλ, ὁ Ἐμφρεῦ καὶ οἱ δύο ἐργάται εἶχον ἐξέλθει ἐν σπουδῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἡ κυρὰ Χώλλ, πολλὰ διδαχθεῖσα ἀπὸ πολυχρόνιον πείραν, εἶχε μείνει εἰς τὸ καπηλεῖον, πλησίον τοῦ ταμείου της. Ἀποτόμως ἡ θύρα τοῦ σαλονίου ἠνοιχθη, ὁ κ. Κουὸς ἐφάνη καί, χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ, ἐμέτρησε τὰς βαθμίδας τοῦ προθύρου, τρέχων πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ:

— Πιάστε τον! ἐφώναζε. Μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ ρίψη τὸ πακέτο του! Θὰ τὸν βλέπετε μόνον ἐν ὄσῳ κρατῆ τὸ πακέτο αὐτό!

Δὲν ὑπόπτειτε τὴν παρουσίαν τοῦ Μάρβελ· ὁ Ἄόρατος ἄνθρωπος εἶχεν ἀρπάσει τὰ βιβλία καὶ τὴν δέσμη καὶ τὰ εἶχε σφενδονήσει εἰς τὴν αὐλήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Κουὲς ἐξέφραζον ὀργὴν καὶ ἀπόφασιν· ἀλλ' ἡ περιβολὴ του ἦτο ἀνεπαρκής· ἐν εἶδος μικρῆς ποδιᾶς λευκῆς, πτυχωτῆς, καταλλήλου μόλις εἰς τὴν χώραν τῶν Παλληκαριῶν.

— Πιάστε τον! ἐφώναζε. Μοῦ ἔκλεψε τὸ πανταλόνι μου. Κ' ἐγδυσσε τὸν ἐφημέριον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν!

— Τρέξετε κατόπιν του ἀμέσως! διέταξεν εἰς τὸν Ἐμφρεῦ, διερχόμενος πλησίον τοῦ Οὔστερ, ἐξαπλωμένου μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ χῶμα.

Ἄλλὰ καθὼς ἔκαμπε τὴν γωνίαν διὰ νὰ φθάσῃ τὸ πλῆθος τὸ τρέχον, ἀπρόοπτον κτύπημα τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ, καὶ αὐτόν, εἰς θέσιν ἀνοίκειον. Κάποιος ἐν ἀκμῇ δρόμου τοῦ ἐπάτησε βαρέως τὸ δάκτυλον. Ὀλόλυξεν, ἐπροσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἐκτυπήθη ἐκ νέου καὶ ἐρρίφθη κάτω τετραποδητί. Τότε ἐδέησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὄχι ὁ διώκτης, ἀλλ' ὁ διωκόμενος. Ὅλοι ἀπεστρέφοντο τρέχοντες πρὸς τὸ χωρίον. Ἄνεσηκώθη πάλιν, κ' ἐπλήγη σφοδρῶς ὀπισθεν τοῦ ὠτός. Ἐκλονήθη, εἶτα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὰ ρέστα, ἐτράπη εἰς ὑποχώρησιν πρὸς τὸ πανδοχεῖον, πηδῆσας ἄνωθεν τοῦ Οὔστερ, ἐγκαταλειμμένου, τὸν ὁποῖον εὔρισκε τώρα καθήμενον ἐν μέσῃ ὁδῶ.

Ἦδη ἦτο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ πανδοχείου, ὅταν

ἤκουσεν ὀπισθὲν του κραυγὴν λύσσης, δεσπόζουσιν παν-
τὸς τοῦ ὀρυμαγδοῦ, κ' ἓνα κόλαφον ἰσχυρόν, καταφερό-
μενον ἐπὶ τῆς παρειᾶς τινός. Τὴν φωνὴν ταύτην ἀνεγνώ-
ρισεν· ἦτο τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου.

Μετὰ ἐν δευτερόλεπτον, ὁ κ. Κούς ἐπανήρχετο εἰς
τὴν μικρὰν αἴθουσαν.

— Νά τοι, ξανάρχεται, Βοῦντιγγ! εἶπεν ὀρμήσας ἔ-
σω. Φυλάξου ὅσο μπορεῖς!

Ὁ κ. Βοῦντιγγ ἴστατο εἰς τὴν
κόγχην τοῦ παραθύρου, ὅλος ἔκ-
δοτος εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον
εἶχεν ἀναλάβει ὅπως παρασκευ-
άσῃ ἐαυτῷ κοσμίαν περιβολὴν,
διὰ τοῦ τάπητος τῆς ἐστίας κ'
ἐνὸς φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς
κομητείας.

— Ποιὸς ξανάρχεται; ἠρώ-
τησεν, ἀνασκιρτήσας τόσον σφο-
δρῶς, ὥστε ἡ στολὴ του ἐκινδύ-
νευσε νὰ διαλυθῇ.

— Ὁ Ἀόρατος! ἀπήντησεν ὁ
Κούς, ὀρμήσας εἰς τὸ παράθυ-
ρον. Θὰ ἐκάμναμεν καλλίτερα ν'
ἀδειάσωμεν τὴ γωνιά. Πολεμεῖ ὡς λυσσασμένος!

Ἐν δευτερόλεπτον ὕστερον, ὁ Κούς ἦτο εἰς τὴν αὐλήν.

— Δίκαιε οὐρανέ! ἀνέκραξεν ὁ Βοῦντιγγ, διστάζων
μεταξὺ δύο φοβερῶν κακῶν προκειμένων.

Ἦκουσε τότε τρομερὰν πάλην εἰς τὸν διάδρομον τοῦ
πανδοχείου. Ἡ ἀπόφασίς του πάραυτα ἐλήφθη. Ἐπή-
δησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, περιέσφιγξε τὴν στολὴν του ἐν

σπουδῇ κ' ἔτρεξε διὰ μέσου τοῦ χωρίου τόσον γρήγορα, ὅσον τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν τὰ κοντὰ σκέλη του τὰ παχέα.

Ἀπὸ τῆς φωνῆς λύσσης, τὴν ὁποίαν ἔρρηξεν ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος, καὶ τῆς ἀξιωματημονεύτου φυγῆς τοῦ κ. Βοῦντιγγ, εἶναι ἀδύνατον νὰ δώσωμεν ἐν ἀλληλουχίᾳ ἔκθεσιν τῶν συμβάντων. Δυνατὸν ἢ πρώτη πρόθεσις τοῦ Ἄοράτου ἀνθρώπου νὰ ὑπῆρξε τὸ νὰ καλύψῃ ἀπλῶς τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Μάρβελ, κομιστοῦ τῶν ἐνδυμάτων καὶ βιβλίων. Ἄλλ' ὁ χαρακτήρ του, ὅστις δὲν ἦτο ποτὲ λίαν ὀμαλός, φαίνεται ὅτι εἶχεν ὑποστῆ κτύπον τινὰ ἀνεμοστροβίλου — ἤρχισε νὰ πλήττη, ν' ἀνατρέπη τοὺς πάντας, χάριν ἠδονῆς, ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην.

Φαντασθῆτε τὴν ὁδὸν πλήρη ἀνθρώπων οἵτινες τρέχουν· θύραι κλείονται μετὰ σφοδρότητος· μάχονται διὰ νὰ εὔρουν ἄσυλον· φαντασθῆτε τοὺς ἐπιδρομεῖς οἵτινες εὐρίσκουν τὸ ἀνισόροπον ἰκρίον τῆς σανίδος καὶ τῶν καθεκλῶν τοῦ γερο-Φλέτσερ· φαντασθῆτε τὸν κατακλυσμόν! Ἄλλοῦ, ἐν ζεῦγος ἔντρομον, σκληρῶς καταληφθὲν ἐπὶ τινος αἰώρας.

Τὸ παραχῶδες κῦμα διῆλθεν· ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Ἴπιγγ, μὲ τοὺς ἀγῶνας τῆς καὶ τὰς σημαίας τῆς, εἶν' ἔρημος· μόνη ἢ Ἄορατος μᾶστιξ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀπειλῇ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ συντρίμματα τῶν ὑπαιθρίων παιγνιδίων, τὰ ράκη τῶν σχισθέντων ὑφασμάτων, τὰ σκορπισμένα ἐμπορεύματα ἐνός μαγαζείου ζαχαρωτῶν. Παντοῦ, κρότος παραθύρων κλειομένων, μοχλῶν συρομένων· ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν φαίνεται πλέον ἄπ' ἐδῶ κι' ἄπ' ἐκεῖ εἰμὴ ἐν ὄμμα ὑπὸ βλέφαρον ἰλλωπίζον, παρὰ τὴν γωνίαν ὑάλου τινός.

Ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος πρὸς καιρὸν εὔρε διασκέδασιν

νά σπάση ὅλας τὰς πλάκας τοῦ πανδοχείου· εἶτα ἐσφενδόνησεν ἕνα φανὸν τῆς ὁδοῦ εἰς τὸ παράθυρον τοῦ σαλονίου τῆς κυρίας Γρόγραμ. Αὐτὸς ἐκεῖνος, ἀναμφιβόλως, ἔκοψε τὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου τοῦ Ἀδδερδὴν, ὀλίγον παραπέρ' ἀπὸ τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰγγιν, παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀδδερδὴν. Μετὰ τοῦτο, δυνάμει τῆς ἰδιαίτερας του φύσεως, διέφυγεν ὅλως διόλου τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων. Οὐδέποτε πλέον οὔτε ὠράθη, οὔτε ἠκούσθη, οὔτε ἐθίχθη κἄν, εἰς τὸ Ἰπιγγ. Ἐξέλιπεν ὀλοσχερῶς.

Παρῆλθον σχεδὸν δύο ὥραι πρὶν κανεὶς τολμῆση νὰ φανῆ εἰς τὸν δρόμον, ἐν μέσῳ τῆς δηώσεως, τῆς ὁποίας τὸ θέαμα παρεῖχεν ἡ μεγάλη ὁδός.

‘Ο Μάρβελ δυσυπότακτος

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΗΣ ΑΜΦΙΛΥΚΗΣ, τὸ Ἴπιγγ μόλις ἤρχιζε ν’ ἀνοίγη τοὺς ὀφθαλμούς, δειλοῦς, πρὸς ὅ,τι ἔμενεν ἐκ τῆς ἐορτῆς.

Εἷς ἄνθρωπος μικρόσωμος, ὀλοστρόγγυλος, φέρων πῖλον ἐφθαρμένον, ἐβάδιζεν ἐπιπόνως εἰς τὸ θαμβὸν μούχρωμα, μεταξὺ τῶν μεγάλων δένδρων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Βράμπελορστ. Ἐφερε τρεῖς τόμους, συνδεδεμένους ὁμοῦ διὰ τινος ἐλαστικοῦ σπάγγου, καὶ δέσμην τυλιγμένην εἰς τάπητα τραπέζης κυανοῦν. Τὸ στρογγυλὸν πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἀδημονίαν καὶ κούρασιν· ἐβάδιζε μὲ βῆμα βιαστικόν, πνευστιῶν. Συνωδεύετο ἀπὸ μίαν φωνὴν ἄλλην παρὰ τὴν ἰδικήν του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεσκίρτα ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν ἀοράτων χειρῶν.

— Ἐὰν μὲ ἀφήσης ἄλλην φοράν, ἔλεγεν ἡ φωνή, ἐὰν δοκιμάσης πάλιν νὰ μὲ ἀφήσης...

— Αὐθέντα! ἀνέκραξεν ὁ Μάρβελ, ὁ ὦμος μου δὲν εἶναι πλέον παρὰ μία πληγὴ!

— Στὴν τιμὴν μου, θὰ σὲ φονεύσω!

— Ἀλλὰ δὲν ἐδοκίμαζα νὰ σᾶς ἀφήσω! ἀπήντησεν ὁ Μάρβελ, μὲ τόνον ὅπου ἤσθάνετό τις ὅτι τὰ δάκρυα ἦσαν σιμά. Δὲν ἐγνώριζα ἐκείνην τὴν καμπὴν τοῦ δρό-

μου· αὐτὸ εἶναι ὄλον. Πῶς διάβολο θὰ τὴν ἐγνώριζα, αὐτὴν τὴν καμπήν; Ἡ σωστὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μ' ἔρριψαν κάτω...

— Θὰ σὲ ρίψω ἐγὼ πολὺ χειρότερα, ἐὰν δὲν προσέξῃς!

Ἄρκει ἤδη ὅτι ἄφησες ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους νὰ βάλουν χέρι στὸ μυστικὸ μου, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃς μαζί μὲ τὰ βιβλία μου. Εὐτύχημα εἶναι διὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χονδροκεφάλους ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν κ' ἔτρεξαν ἔτσι. Ἐδῶ εἶμαι... Κανεὶς δὲν μὲ ἤξευρεν ἀόρατον. Καὶ τώρα, τί θὰ κάμω;

— Ἄρκει ἤδη ὅτι ἄφησες ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους νὰ βάλουν χέρι στὸ μυστικὸ μου, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃς μαζί μὲ τὰ βιβλία μου. Εὐτύχημα εἶναι διὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χονδροκεφάλους ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν κ' ἔτρεξαν ἔτσι. Ἐδῶ εἶμαι... Κανεὶς δὲν μὲ ἤξευρεν ἀόρατον. Καὶ τώρα, τί θὰ κάμω;

— Κ' ἐγὼ, τάχα; ἠρώτησεν ὁ Μάρβελ μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Τὸ πᾶν ἐχάθη. Ἡ ἱστορία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὁλος ὁ κόσμος θὰ μὲ ἐνεδρεύῃ. Ὁλοι θὰ μ' ἐπιτηροῦν ἄγρυπνοι.

Ἄρκει ἤδη ὅτι ἄφησες ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους νὰ βάλουν χέρι στὸ μυστικὸ μου, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃς μαζί μὲ τὰ βιβλία μου. Εὐτύχημα εἶναι διὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χονδροκεφάλους ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν κ' ἔτρεξαν ἔτσι. Ἐδῶ εἶμαι... Κανεὶς δὲν μὲ ἤξευρεν ἀόρατον. Καὶ τώρα, τί θὰ κάμω;

— Προχώρα λοιπόν!

Ἄρκει ἤδη ὅτι ἄφησες ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους νὰ βάλουν χέρι στὸ μυστικὸ μου, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃς μαζί μὲ τὰ βιβλία μου. Εὐτύχημα εἶναι διὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς χονδροκεφάλους ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν κ' ἔτρεξαν ἔτσι. Ἐδῶ εἶμαι... Κανεὶς δὲν μὲ ἤξευρεν ἀόρατον. Καὶ τώρα, τί θὰ κάμω;

— Κράτει καλὰ αὐτὰ τὰ βιβλία, ἀνόητε! εἶπε τραχεῖα ἡ φωνή. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι θὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ ὑπηρετηθῶ ἀπὸ σέ... Εἶσαι πενιχρὸν ὄργανον, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου, πρέπει νὰ σὲ μεταχειρισθῶ.

— "Ω! ἐγὼ εἶμαι ἐν ὄργανον ἐλεεινόν! ἐγόγγυσεν ὁ Μάρβελ.

— Ναί, βέβαια.

— Εἶμαι τὸ χειρότερον ὄργανον ποῦ θὰ μπορούσατε νὰ ἔχετε... ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ἰσχυρός, προσέθηκε μετὰ σιγὴν πλήρη ἀθυμίας, δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυρός.

— Ἀληθινά;

— Ἐπειτα, λιποψυχῶ. Ἄπ' αὐτῆ τῆ δουλίτσα, μὰ τὸν Θεόν, ἐγλύτωσα, ὅπως κι' ἂν εἶναι· ἀλλά, μὲ συγχωρεῖτε, μπορούσα καὶ ν' ἀποτύχω.

— Τί λέγεις;

— Δὲν ἔχω ἰσχυρὰ τὰ νεῦρα· δὲν ἔχω τὴν δύναμιν τὴν ἀπαιτουμένην δι' ἐκεῖνο ποῦ θέλετε.

— Θὰ σ' ἐνισχύσω, ἐγώ!

— Καλλίτερα ἔχω νὰ μὴν τὸ κάμετε... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἐκθέσω εἰς κίνδυνον τὰ σχέδιά σας, ἐννοεῖτε· ἀλλὰ τοῦτο θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ... ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἀδυναμίαν.

— Δὲν σοῦ τὸ συμβουλεύω! εἶπεν ἡ φωνὴ μετὰ ἡρέμου πεποιθήσεως.

— Ἄ! καλλίτερα νὰ εἶχα ἀποθάνει!... Δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς δικαιοσύνη... Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῆτε... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα...

— Βάδιζε λοιπόν!

Ἄ! Ὁ Μάρβελ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ πρὸς στιγμὴν ἐπῆλθε σιωπῆ.

— Εἶναι ἀφορήτως σκληρόν! εἶπεν ὁ Μάρβελ.

Ἐπειδὴ δὲν ἐπέτυχε τίποτε, ἤλλαξε τακτικὴν.

— Τί κερδίζω ἀπ' αὐτό; εἶπε μὲ τόνον ἀνθρώπου καθ' οὗ πρᾶττεται ἀδικία ἀφόρητος.

— "Ω, σιώπα! ἔκραζεν ἡ φωνή μὲ δύναμιν αἰφνιδίαν καὶ ἐκπλήσσοσαν. Θὰ ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας σου. Ἄρκει νὰ κάμνης ὅ,τι σοῦ λέγουν. Μπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ τὸ κάμνης. Εἶσαι ἀνόητος, ἀλλὰ θὰ τὸ κάμνης πολὺ καλὰ αὐτό.

— Σᾶς λέγω, κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς χρειάζεται. Τὸ λέγω μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλ' οὔτως ἔχει.

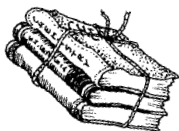
— Ἐὰν δὲν σιωπήσης, θὰ σοῦ στραμπουλίξω πάλιν τὸ χέρι! εἶπεν ὁ Ἀόρατος. Ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ.

Μετ' ὀλίγον, δύο τετράγωνα κιτρίνου φωτὸς ἐφάνησαν μέσῳ τῶν δένδρων, καὶ ὁ πύργος κωδωνοστασίου διεγράφη εἰς τὸ σκότος.

— Θὰ ἔχω τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου σου καθ' ὅλον τὸ πέρασμα τοῦ χωρίου, εἶπεν ἡ φωνή. Προσπάθει νὰ πηγαίνης κατ' εὐθεΐαν· μὴ δοκιμάζης νὰ κάμνης μωρίας. Εἰ δὲ μή, τόσον χειρότερα διὰ σέ...

— Ἡξέυρω, ἐστέναξεν ὁ Μάρβελ, ἡξέυρω ὅλ' αὐτά.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ὄψιν τὴν ἐλεεινὴν, ὑπὸ τὸν πῖλον τὸν ἐφθαρμένον, ἀνέβη μὲ τὰς δέσμας τοῦ ὅλην τὴν ὁδὸν τοῦ μικροῦ χωρίου, κ' ἐβυθίσθη εἰς τὴν νύκτα ἐκεῖθεν τῶν τελευταίων φωτισμένων παραθύρων.

Εἰς Πόρτ-Στόου

ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΩΡΑΝ, πρωὶ τῆς ἐπαύριον, ὁ Μάρβελ εὐρίσκετο, μὲ τὸ γένειον ἀκτένιστον, ρυπαρὸς, κατασκονισμένος, μὲ τὰς χεῖρας χωμένας εἰς τὰ θυλάκια, στενοχωρημένος, τεταραγμένος, φουσκώνων τὰς παρειὰς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καθήμενος ἐπὶ βήθρου ἔμπροσθεν μικροῦ πανδοχείου τῶν προαστείων τοῦ Πόρτ-Στόου. Πλησίον του ἦσαν τὰ περίφημα βιβλία, δεμένα μὲ σπάγγον. Ὅσον διὰ τὴν δέσμη, αὕτη εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ εἰς τὸ δάσος, ἔξωθεν τοῦ Βράμπελορστ. Τοῦτο συνεπεῖα τροποποιήσεως ἐπενεχθείσης εἰς τὰ σχέδια τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὸν κ. Μάρβελ, καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρανίου ἐκείνου· ἀλλ' ὅμως ἡ ταραχὴ του ἐξηκολούθει νὰ μετέχη πυρετοῦ· αἱ χεῖρες του δὲν ἔπαυον νὰ φέρωνται ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ διάφορα θυλάκιά του, τὰ ὁποῖα ἔψαχνον μετὰ περιεργείας νευροπαθοῦς.

Εἶχε μείνει ἐκεῖ ἀπὸ ὥρας σχεδόν, ὅταν ἓνας ναυτικός ἠλικιωμένος ἐξῆλθε τοῦ πανδοχείου, κρατῶν ἐφημερίδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐλθὼν ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ.

— Ὁραῖος καιρὸς σήμερον! εἶπεν ὁ νεωστὶ ἐλθὼν.

Ὁ Μάρβελ ἐτόξευσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἔμπλεων φόβου.

— Ναί, πολὺ ὠραῖος.

— Ὁ καιρὸς ποὺ ἀρμόζει στὴν ἐποχὴν, προσέθηκεν ὁ ἄλλος μὲ τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην.

— Ναί, τῷ ὄντι...

Ὁ ναυτικὸς ἔσυρεν ὄδοντογλυφίδα ἀπὸ τὴν τσέπην του, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν μεταχειρίζεται μεθοδικῶς. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐντοσοῦτῳ εἶχον πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ ἐξετάζουν τὰ πλήρη σκόνης φορέματα τοῦ γείτονός του καὶ τὰ βιβλία τὰ κείμενα πλησίον του. Καθ' ἣν στιγμὴν εἶχε πλησιάσει εἰς τὸν Μάρβελ, εἶχεν ἀκούσει ὡς κρότον νομισμάτων πιπτόντων εἰς μίαν τσέπην, καὶ εἶχεν ἐκπλαγῆ ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Μάρβελ καὶ τῆς ἐνδείξεως ἐκείνης μιᾶς σχετικῆς εὐπορίας. Ὁθεν ἐπανήρχετο ἐπιμόνως εἰς μίαν ἰδέαν ἥτις, μὲ ἀλλόκοτον τρόπον, ἐξ ἀρχῆς εἶχε καταλάβει τὴν φαντασίαν του.

— Ἔχετε βιβλία!... εἶπεν αἴφνης παύων τὴν μεταχειρίσιν τῆς ὄδοντογλυφίδος του.

Ὁ Μάρβελ ἀνεσκίρτησε καὶ τὸν ἐκοίταξε.

— Ναί, ναί, εἶπε... βιβλία.

— Ὑπάρχουν πράγματα ἔκτακτα εἰς τὰ βιβλία.

— Τὸ πιστεύω!

— Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ πράγματα ἔκτακτα ἄλλοῦ ἀπὸ τὰ βιβλία.

— Καὶ τοῦτο ἀληθές!

Ὁ Μάρβελ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν ὁμιλητὴν καὶ τὸν ἐκοίταξεν.

— Ὑπάρχουν, παραδείγματος χάριν, πράγματα ἔκτακτα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Άναμφιβόλως!

— Καὶ στὴν ἐφημερίδα αὐτήν...

— Ἄ!

— Εἶναι μία ἱστορία, εἶπεν ὁ ναυτικός προσηλῶν ἐπὶ τοῦ Μάρβελ βλέμμα σταθερόν, εἶναι, παραδείγματος χάριν, μία ἱστορία γιὰ ἓνα ἄνθρωπον ἀόρατον...

Ἐκεῖνος ἔκαμε μορφασμὸν περιφρονήσεως, ἔξυσε τὴν παρειάν του καὶ ἤσθάνθη τὰ ὄψα του πυρέσσοντα.

— Τί θ' ἀκούσουμε ἀκόμα! ἐστέναξε μὲ μαλθακὴν φωνήν. Στὴν Αὐστρίαν ἢ στὴν Ἀμερικὴν, αὐτὸς ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος;

— Ὁχι, ὄχι... ἐδῶ.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Μάρβελ, ἐγειρόμενος ζωηρῶς.

— Ὅταν λέγω ἐδῶ, ἐπανελάβεν ὁ ναυτικός πρὸς μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ Μάρβελ, δὲν θέλω νὰ εἶπω ἐδῶ, στὸ μέρος ὅπου εἴμεθα· θέλω νὰ εἶπω πλησίον ἐδῶ.

— Ἀόρατος ἄνθρωπος! Καὶ τί ἔκαμε;

— Κάθε λογῆς πράγματα! εἶπεν ὁ θαλασσινός, ὅστις ἐπετήρει τὸν γείτονά του μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ναί, κάθε λογῆς!

— Δὲν ἔχω ἰδεῖ καμμιά ἐφημερίδα ἐδῶ καὶ τέσσερες ἡμέρες.

— Ἀπὸ τὸ Ἰπιγγ ὠρμήθη.

— Ἀληθινά!

— Ἐκεῖθεν ἤρχισε. Πόθεν ἤρχετο τότε; Κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ τὸ ξεύρη. Ἰδού, βλέπετε: «Μία παράδοξος ἱστορία εἰς Ἰπιγγ». Καὶ λέγεται, εἰς τὸ ἄρθρον, ὅτι αἱ ἀποδείξεις εἶναι ἰσχυρόταται, εἰς ἄκρον.

— Θεέ μου.

— Είναι ιστορία ἀληθινὰ ἕκτακτος. Εἶναι ἓνας πα-
πᾶς κ' ἓνας γιαντρός ὡς μάρτυρες. Τὸν εἶδαν οἱ ἴδιοι...
Ἡ μᾶλλον, ὄχι, δὲν τὸν εἶδαν! Εἶχε καταλύσει, λέγει ἡ
ἐφημερίς, εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ τόπου, καὶ κανεὶς δὲν
φαίνεται νὰ ἐπῆρε εἰδήσιν διὰ τὸ ἐλάττωμά του μέχρι
τῆς ἡμέρας ὅπου εἰς μίαν λογομαχίαν — ἡ ἐφημερίς τὸ
λέγει — οἱ ἐπίδесμοι τοὺς ὁποίους εἶχε στὸ κεφάλι συν-
έβη νὰ ξεκολλήσουν. Τότε παρετήρησαν ὅτι τὸ κεφάλι
τοῦ ἦτον ἀόρατον. Πάραυτα ἐπάσχισαν νὰ τὸν πιάσουν.
« Ἀπορρίψας τὰ ἐνδύματά του (ἐξακολουθεῖ ἡ ἐφημε-
ρίς) κατώρθωσε νὰ διαφύγη, ἀλλὰ μόνον μετὰ πάλην
ἀπηλπισμένην, καθ' ἣν ἐπλήγωσε καὶ κατεμωλώπισε
τὸν ἱκανὸν καὶ ἀξιόλογον ἀστυνομικὸν σταθμάρχην μας,
τὸν κ. I. A. Τζάφφερς... » Ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ σαφῆς
καὶ ὠρισμένη, ἔ; Τὰ ὀνόματα καὶ ὅλα.

— Θεέ μου! ἐπανάλαβεν ὁ Μάρβελ, περιφέρων πέ-
ριξ πεπλανημένα βλέμματα, προσπαθῶν νὰ μετρήσῃ
τὰ νομίσματά του εἰς τὸ θυλάκιον μὲ τὸ ἄκρον τῶν δα-
κτύλων, ψηλαφίνδα, καὶ ἔμπλεως ἀπὸ μίαν νέαν ἰδέαν
παράδοξον. Εἶναι μία ἱστορία ὅλως διόλου ἐκπληκτι-
κῆ.

— Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐκτακτος, τολμῶ νὰ εἶπω. Ποτὲ
ἄλλοτε δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος περὶ Ἄοράτου
ἀνθρώπου· ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν μας ἀκούει τις πράγματα
τόσον ἀπίθανα, ὥστε...

— Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ὅλον ποὺ ἔκαμεν; ἠρώτησεν ὁ
Μάρβελ μὲ ἦθος ἄνετον.

— Μήπως δὲν εἶναι ἀρκετόν;

— Καὶ δὲν ἐξέφυγεν, ἴσως; Ναί, ἐξέφυγε, καὶ αὐτὸ
εἶναι ὅλον, ἔ;

— Αυτό είναι ὅλον τῶντι. Δὲν εἶναι ἀρκετόν;

— ὦ, ναί!

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ ναυτικός, τὸ πιστεύω.

— Δὲν εἶχε συνενόχους;... Ἡ ἐφημερίς δὲν λέγει ἂν εἶχε συνενόχους, δὲν εἶν' ἔτσι; ἠρώτησεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ Μάρβελ.

— Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν διὰ σᾶς ἓνας ἀνθρωπάκος τοῦ εἶδους τούτου; Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, δὲν εἶχε.

Καὶ ὁ ναυτικὸς βραδέως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τοῦτο ἀληθινὰ μὲ κάμνει ν' ἀνησυχῶ, ἡ ἰδέα ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος διατρέχει τὸν τόπον... Πρὸς τὸ παρόν, εἶναι ἐν ἐλευθερίᾳ· καὶ κατ' ἀσφαλεῖς μαρτυρίας, ὑποτίθεται ὅτι ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ Πόρτ-Στόου. Βλέπετε ὅτι εἴμεθα σωστὰ ἐντὸς τῆς ζώνης. Δὲν εἶναι αὐτὰ καμώματα τσαρλατάνου. Ἀναλογισθῆτε τί θὰ μπορούσε νὰ κάμη! Τί θὰ ἐγίνεσθε, ἐὰν ἔπινεν ἓνα ποτήρι παραπάνω, καὶ τοῦ ἤρχετο εἰς τὴν φαντασίαν νὰ σᾶς ριχθῆ; Ὑποθέσατε ὅτι θέλει νὰ κλέψῃ· ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; Μπορεῖ νὰ εἰσέρχεται, μπορεῖ νὰ σπάζῃ τὶς κλειδαριές, μπορεῖ νὰ περνᾷ ἀνάμεσα εἰς μίαν ζώνην ἀστυφυλάκων τόσον εὐκόλα, ὅσον ἐσεῖς κ' ἐγὼ μπορούμε ν' ἀποπλανήσωμεν ἓνα τυφλόν. Εὐκολώτερα ἀκόμη· διότι οἱ τυφλοί, ὅπως μοῦ λέγουν, ἔχουν τὴν ἀκοὴν εἰς ἄκρον λεπτὴν...

— Ἐχει ἐν τρομερὸν πλεονέκτημα, βέβαια! παρετήρησεν ὁ Μάρβελ. Καὶ τότε...

— Ναί, ναί, πλεονέκτημα!...

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ὁ Μάρβελ δὲν εἶχε παύσει νὰ κοιτάζῃ ὀλόγυρά του, τείνων τὸ οὖς εἰς τοὺς ἐλαφροτέ-

ρους θορύβους, προσπαθῶν ν' ἀντιληφθῆ ἀνεπαισθήτους κινήσεις. Ἐφάνη δὲ εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ λάβῃ μεγάλην ἀπόφασιν. Ἐβηξεν ὀπισθεν τῆς χειρός του, ἐκοίταξε καὶ πάλιν τριγύρω, ἔτεινε τὸ οὖς, ἔκυψε πρὸς τὸν θαλασσι-
νὸν καί, ταπεινώσας τὴν φωνήν:

— Μοῦ συνέβη τυχαίως νὰ μάθω, σχετικῶς μὲ τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον, μίαν ἢ δύο λεπτομερείας. Καὶ τοῦ-
το ἐκ πηγῆς ἰδιαιτέρας.

— Ἐλᾶτε δά! σεῖς!

— Ναί, ἐγώ.

— Ἀληθινά; Καὶ μπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω;...

— Θ' ἀπορήσετε, εἶπεν ὁ Μάρβελ ὀπισθεν τῆς χει-
ρός του. Εἶναι κάτι τρομερόν.

— Ἀληθινά;

— Ἀλλοίμονον! ναί, ἤρχισεν ὁ Μάρβελ μετὰ σπου-
δῆς, μὲ τόνον ἐμπιστοσύνης.

Αἴφνης ἡ φυσιογνωμία του ἤλλαξε:

— ὦ! εἶπεν, ἀνορθούμενος μετὰ δυσκαμψίας ἐπὶ τοῦ
καθίσματός του.

Καὶ ἡ ὄψις του ἐξέφρασεν ἐναργῶς σωματικὴν ἀλγη-
δόνα.

— ὦ! εἶπε πάλιν.

— Τί εἶναι; ἔκαμεν ὁ ναυτικός, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Μοῦ πονοῦν τὰ δόντια! ἀπήντησεν ὁ Μάρβελ φέ-
ρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ὠτίον του.

Ἀνέλαβε τὰ βιβλία του καὶ ἐπροφασίσθη ὅτι ἤτον
ἀναγκασμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἠγέρ-
θη καὶ παρεπορεύθη τὸ θρανίον μὲ τρόπον περιέργον,
ἀπομακρυνόμενος μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ ὀμιλη-
τοῦ του.

— Άλλ' ἤθέλετε ἀκριβῶς νὰ μοῦ διηγηθῆτε κάτι τι ἐν σχέσει μ' ἐκεῖνον τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον;

Ἐὶς Μάρβελ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουε συμβουλὰς.

— Τί ψευτιά! εἶπε μία φωνή.

— Εἶναι ψευτιά! ἐπανέλαβεν ὁ Μάρβελ.

— Ἀλλά, τὸ γράφει ἡ ἐφημερίδα, ἀντέλεξεν ὁ ναυτικός.

— Εἶναι ψευτιά, κι' ἄς πᾶ νὰ τὸ γράφῃ. Γνωρίζω ποιὸς ἀνθρωπάκος ἐπλασε τὴν ἱστορίαν. Δὲν ὑπάρχει Ἀόρατος ἄνθρωπος, οὔτε ἴχνος οὔτε σκιά...

— Ἀλλὰ πῶς αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα;... Θὰ μοῦ πῆτε;...

— Τίποτε! εἶπε μετὰ βίας ὁ Μάρβελ.

Ἐὶς θαλασσινὸς ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς, μετὴν ἐφημερίδα ἀνὰ χεῖρας. Ἐὶς Μάρβελ τὸν ἐκοίταξε κατὰ πρόσωπον.

— Περιμένετε λοιπόν, εἶπεν ὁ ἄλλος, ἐγειρόμενος.

Καὶ μετὰ φωνὴν βραδεῖαν:

— Θὰ με ὑποστηρίζετε;

— Ναί, εἶπεν ὁ Μάρβελ.

— Τότε διατί μ' ἀφήσατε νὰ σᾶς διηγηθῶ σωστὰ ὅλες τὶς ἀηδίες αὐτές; Τί σημαίνει τοῦτο, ν' ἀφήνεται ἓνα ἄνθρωπον νὰ λαμβάνῃ ἔτσι ἦθος ἀνοήτου;

Ἐὶς Μάρβελ ἐφούσκωσε τὰς παρειάς. Ἐὶς θαλασσινὸς ἔγινε κατακόκκινος, κ' ἔσφιγξε τοὺς γρόνθους.

— Εἶναι δέκα λεπτὰ πού ὀμιλῶ. Καὶ σύ, μικρὸ πιθαράκι, μετὸ μούτρο σου πού εἶναι σὰν πετσὶ ἀργασμένου, δὲν μποροῦσες νὰ ἔχῃς τὴν στοιχειώδη εὐγένειαν νά...

— Μὴ ζητεῖτε στρεψοδικίας μαζί μου;

— Στρεψοδικίας; Ὅρεξι πού ἔχω, ἀλήθεια...

— Θα ἔλθῃς; εἶπε μία φωνή.

Αἴφνης κάποιος ἐβίασε τὸν Μάρβελ νὰ κάμῃ στροφὴν, καὶ οὗτος ἀπεμακρύνθη ὀριστικῶς μὲ ἀλλόκοτον βῆμα καὶ σχεδὸν παραπαῖον.

— Καλὰ κάνεις καὶ τὸ στρίβεις! ἔκραξεν ὁ ναυτικός.

— Νὰ τὸ στρίψω; Ποιός; Ἐγώ; εἶπεν ὁ Μάρβελ.

Ἐβιάδιζε λοξά, μὲ μεγάλους διασκελισμούς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, μὲ σφοδράς εἰς τὰ πρόσω ὠθήσεις. Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἤρχισε νὰ μορμουρίζῃ μόνος του παράπονα καὶ διαμαρτυρίας.

— Κουτοπόνηρο ζωντίμι! ἐγόγγυζεν ὁ θαλασσινός, τοὺς γρόνθους ἔχων περὶ τὰ ἰσχία καὶ διεστῶτα ἀπ' ἀλλήλων τὰ σκέλη, παρακολουθῶν μὲ τὸ βλέμμα τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ἔφευγε. Θα σὲ μάθω ἐγὼ νὰ μ' ἐμπαίξῃς ἄλλη φορά... ἀφοῦ εἶναι γραμμένον ἐδῶ, στὴν ἔφημερίδα.

Δὲν διέκρινε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μάρβελ, ὅστις, ἀπομακρυνόμενος πάντοτε, ἀπεκρύβη μετ' ὀλίγον ἀπὸ μίαν ἀγκωνὴν τοῦ δρόμου. Ἄλλ' ἔμεινεν ὑπερήφανος παρ' αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅτε ἡ ἀφιξίς ἐνὸς ἀμαξίου κρεσπώλου τὸν ἐβίασε νὰ παραμερίσῃ. Τότε ἀνεχώρησεν ὀπίσω διὰ τὸ Πόρτ-Στόου. Ἐμορμούριζε δὲ μόνος του:

— Τί μωροὺς πὺν βρίσκει κανεῖς!... Ἐνόμιζε πὼς θὰ μπορούσα νὰ γελασθῶ!... Ἀφοῦ εἶναι στὴν ἔφημερίδα!

Ἐλίγω ὕστερον ἔμαθεν ὅτι ἐν ἄλλο γεγονὸς ἔκτακτον

εἶχε συμβῆ ὄχι μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ. Τοῦτο ἦτο ἡ ἐμφάνισις «μιαῖς φούχτας χρημάτων» — οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον—, χρημάτων τὰ ὅποια διήρχοντο μόνα των, καὶ χωρὶς νὰ βλέπη τις ποῖος τὰ ἐκράτει, κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του εἶχεν ἰδεῖ τὸ θαῦμα αὐτὸ τὴν ἰδίαν πρωίαν. Ἦθέλησε πάραυτα νὰ πάρῃ τὰ χρήματα, ἀλλ' αἴφνης ἐκτυπήθη καὶ ἀνετράπη, καὶ ὅταν ἐσηκώθη πάλιν εἰς τοὺς πόδας του, τὸ ἀργύριον δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἡ μοναδικὴ πεταλούδα εἶχε γίνει ἄφαντος. Ὁ θαλασσινός μας δὲν ἤθελε καλλίτερον, ἔλεγε, παρὰ νὰ πιστεύσῃ ἀδιάφορον τί· πλὴν τοῦτο ἦτον δὲ παραπολὺ ὠμό... Ἐντοσοῦτῳ, ἤρχισε νὰ τὸ σκέπτεται.

Λοιπόν, ἡ ἱστορία τῶν ἱπταμένων νομισμάτων ἦτο ἀκριβής. Παντοῦ εἰς τὴν γειτονίαν, ἀπὸ τῆς περιφήμου «Τραπεζῆς τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Κομητειῶν» μέχρι τῶν λογιστηρίων τῶν ἐμπορικῶν καὶ πανδοχείων (ἐπειδὴ αἱ θύραι ἔμενον ἀνοικταὶ μὲ τὸν ὥραϊον ἥλιον), ἀργύριον ἡρέμα καὶ ἐπιτηδεῖως εἶχε σουφρωθῆ κατὰ δράκας, κατὰ κυλίνδρους· εἶχον ἰδεῖ νὰ πλῆθ τοῦτο σιγὰ κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, εἰς τὰ μέρη τὰ σύσκια, εἶτα νὰ φεύγῃ ραγδαίως τὰ βλέμματα ἐκείνων οἵτινες ἐπλησίαζον. Εἶχεν ἄλλως τε, καίτοι κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε χαράξει τὸν δρόμον του, ἀνελλιπῶς τελειώσει τὴν πορείαν του τὴν μυστηριώδη εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κυρίου ἐκείνου τοῦ ἐξημμένου, μὲ τὸν πῖλον τὸν παμπάλαιον, ὅστις εἶχε καθίσει ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ πανδοχείου τοῦ προαστείου.

Μόνον δέκα ἡμέρας ἀργότερα, καὶ ὅταν ἡ ἱστορία τοῦ

Βούρδοκ ἦτο ἤδη παλαιά, ὁ θαλασσινός μας προσήγγισε τὰ γεγονότα καὶ ἐνόησε μετὰ τρόμου ὅτι εἶχεν ὑπάρξει γείτων τοῦ Ἄοράτου ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔτρεχε

ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΠΟΥ Η ΗΜΕΡΑ ἤρχιζε νὰ κλίνη, ὁ δόκτωρ Κέμπ ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον του, εἰς τὴν καλλιθέαν, ἣτις ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου ὑπέρκειται τοῦ Βοῦρδοκ. Ἦτο μικρὸν δῶμα εὐάρεστον, μὲ τρία παράθυρα, πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς νότον. Εἰς τοὺς τοίχους θυρίδες πλήρεις βιβλίων καὶ δημοσιευμάτων ἐπιστημονικῶν· μεγάλη τράπεζα ἐργασίας· πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ βορεινοῦ ἓνα μικροσκόπιον, πλάκες ὕλου, μικρὰ ὄργανα, δοχεῖα τινὰ καλλιεργειῶν ἢ πειραμάτων, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ φιαλίδια ἀντιδραστικῶν. Ἡ λυχνία τοῦ δόκτωρος ἦτον ἀναμμένη ἤδη, καίτοι ὁ οὐρανὸς ἔλαμπεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν δύοντα ἥλιον, καὶ τὰ παραπετάσματα ἦσαν ὑψωμένα· καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀπ' ἔξω θὰ μπορούσαν νὰ κοιτάξουν μέσα.

Ὁ δόκτωρ Κέμπ ἦτον ἄνθρωπος νέος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐκίνητος, μὲ κόμην ξανθὴν, μὲ λευκὸν σχεδὸν τὸν μύστακα. Τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ἠσχολεῖτο ἔμελλον, ἤλιπιζε πολὺ, νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἄξιον ὅπως ἐκλεχθῇ μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, πρὸς στιγμὴν ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὸ ἔργον, ἐθεώρουν τὸν ἥλιον, ὅστις ἔδυν ὀπισθεν τοῦ

ἄλλου λόφου, ἀπέναντι αὐτοῦ. Ἀπὸ ἐνὸς λεπτοῦ ἴσως εἶχε μείνει μὲ τὴν πένναν εἰς τὰ χεῖλη, θαυμάζων τὸ μεγαλοπρεπὲς πάγχρυσον φῶς, ὅταν ἡ προσοχή του ἐφειλύσθη ἀπὸ τὴν μικρὰν κηλῖδα τὴν ὁποῖαν ἀπετέλει εἰς ἄνθρωπος, μαῦρος ὡς μελάνη, τρέχων πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ὑπερθεὶν τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. Τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, λίαν μικρόσωμον, ἔφερεν ὑπερμεγέθη ὑψηλὸν πῖλον, κ' ἔτρεχε τόσον γρήγορα, ὥστε μόλις διέκρινέ τις τὴν κίνησιν τῶν κνημῶν του.

«Νά πάλιν ἓνας ὄνος», διελογίζετο ὁ δόκτωρ Κέμπ, «σὰν ἐκεῖνον ποῦ ἐρίφθη ἐπάνω μου σήμερον τὸ πρωί, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, καὶ μοῦ εἶπε: “Κύριε, ὁ Ἄ-όρατος ἄνθρωπος ἔρχεται!...” Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γυρίζει τὰ μυαλὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Σὰν νὰ εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα!»

Ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐκοίταξεν, εἰς τὸ σκοτεινὸν πλάγι τοῦ λόφου, τὸν μικρόσωμον μαῦρον ἄνθρωπον, ὅστις κατήρχετο σκυμμένος πρὸς τὴν γῆν.

«Φαίνεται νὰ βιάζεται τρομερά... ἀλλὰ δὲν προχωρεῖ ἐπαισθητῶς! Δὲν θὰ ἔτρεχε βαρύτερα ἐὰν οἱ τσέπες του ἦσαν μολύβια γεμάτες... Μήπως σὲ κυνηγοῦν λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε;»

Μετ' ὀλίγον ἡ ὑψηλότερα τῶν ἐπαύλεων, αἵτινες ἀραιὰ-ἀραιὰ ἔκαμνον τὸ Βοῦρδοκ νὰ φαίνεται ὡς μεγάλη πόλις, ἀναρριχώμενοι οἶονεὶ περὶ τὸν λόφον, ἀπέκρυψε τὸν πεζοδρόμον. Ἀνεφάνη δὲ οὗτος πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐξέλιπε, διὰ νὰ γίνῃ πάλιν ὄρατος τρὶς μεταξὺ τῶν οἰκιῶν τῶν μεμονωμένων, αἵτινες ἤρχοντο κατόπιν. Τέλος, τὸ ἀνδρὸν τὸν ἐκάλυψε.

— Τί ὄναρια! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ, στρεφόμενος ἐπὶ

τῶν πτερονῶν του διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας του.

Τὰ πρόσωπα ὅσα, εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, εἶδαν ἀπὸ πλησιέστερον τὸν φυγάδα καὶ ἠμπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν τὸν κτηνώδη τρόμον, τὸν διακεχυμένον ἐπὶ τοῦ καθίδρου προσώπου του, δὲν τὸν παρήτησαν τόσον εὐκόλα ὅσον ὁ δόκτωρ Κέμπ. Εἰς τὴν διάβασίν του, ἐνῶ ἔτρεχεν, ὁ ἄνθρωπος ἀνέδιδε κρότον ἀργυρίου, ὅπως ἐν πληῆρες βαλάντιον τὸ ὁποῖον σείει τις. Ἐκεῖνος δὲν ἐκοίταζεν οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ διεσταλμένοι δὲν ἀνεζήτουν κάτω τοῦ λόφου εἰμὴ τὰς οἰκίας ὅπου αἱ λυχνίαι ἦσαν ἀναμμέναι, τὰ μέρη, εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εἰς συμπλέγματα. Τὸ στόμα του τὸ κακοσχημένον ἐφαίνετο λοζῶν πρὸς τὸ ἐν μέρος· εἶχεν ἀφρόν περὶ τὰ χεῖλη· ἡ ἀναπνοή του ἦτο βραχνή καὶ θορυβώδης. "Ὀλοι ὅσους ἐπέψαυσεν ἡ προσήγγισεν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν παρηκολούθησαν μὲ τὸ βλέμμα κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, διερωτῶντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν λόγον τῆς τῆς σπουδῆς του.

Ἐντούτοις, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, ἓνας σκύλος ποῦ ἔπαιζεν ὠλόλυξεν ἔξαφνα κ' ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τινὰ θύραν. Οἱ ἄνθρωποι ἔμεναν ἀκόμη ξαφνισμένοι, ὅταν συνέβη κάτι τι πολὺ σιμά, ὡς ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, μὲ τὸν θόρυβον πνοῆς ἐσπευσμένης: φοῦ! φᾶ! φάν!...

Οἱ ἄνθρωποι ἔρρηξαν κραυγὰς, κατέλιπον ἐν σπουδῇ τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ. Κατήντησε γενικὴ βοή, ἣτις παρετάθη, φυσικῶ τῶ λόγῳ, μέχρι τῶν κάτω τοῦ λόφου. Ἐφώναζαν εἰς τὸν δρόμον, πρὶν ὁ Μάρβελ φθάσῃ μόνον

εις τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ· κ' ἐκλειδώνοντο σύροντες τοὺς
μογλοὺς εἰς τὰς οἰκίας, κ' ἐκρότουν τὰς θύρας ὀπίσω
των... Ὁ Μάρβελ ἤχουσεν ὄλ' αὐτά· κατέβαλε τελευ-
ταίαν προσπάθειαν ἀπηλπισμένην. Ὁ τρόμος προηγεί-
το αὐτοῦ, τὸν προελάμβανεν, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν.

— Ὁ Ἄόρατος! ὁ Ἄόρατος!... Ἔρχεται!

«Οἱ φαιδροὶ παῖκται τοῦ κρίκετ»

«**Ο**Ι ΦΑΙΔΡΟΙ ΠΑΙΚΤΑΙ ΤΟΥ ΚΡΙΚΕΤ». Τὸ πανδοχεῖον κεῖται ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ λόφου, παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς γραμμῆς τοῦ τροχιοδρόμου. Τὸ γκαρσόνι, μὲ τοὺς ἐρυθροὺς χονδροὺς βραχιονάς του ἐρειδομένους ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου, ὠμίλει περὶ ἀλόγων μ' ἓνα ἀμαξηλάτην ἀναιμικόν, ἐνῶ ἓνας ἄνθρωπος μὲ μαῦρα γένεια ἔτρωγε παξιμάδια καὶ τυρί, ἔπινε μύραν τοῦ Βοῦρτον καὶ ὠμίλει ἀμερικάνικα μ' ἓνα πολισμάνον, ὅστις δὲν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

— Διατί τάχα φωνάζουν ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ ἀμαξῆς ὁ ἀναιμικός, ἀλλάζων ὀμιλίαν καὶ προσπαθῶν νὰ ρίψῃ ἓνα βλέμμα εἰς τὸ ὕψος, μέσον τοῦ λερωμένου κιτρίνου παραπετάσματος τοῦ παραθύρου τοῦ χαμηλοῦ. Κάποιος ἐπέρασ' ἐκεῖ ἔξω, τρέχοντας.

— Θὰ ἔχῃ πάρει φωτιά, εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Βήματα ἐπλησίασαν, ὀρμητικὰ καὶ βαρέα· σπρωχθεῖσα μετὰ σφοδρότητος, ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ ὁ Μάρβελ εἰσῆλθεν, ἐλεεινός, ξεμαλλιάρωτος, χωρὶς καπέλλο, μὲ τὸ περιλαίμιον τοῦ φορέματός του σχισμένον· ἐπεστράφη διὰ κινήματος σπασμωδικοῦ κ' ἐζήτησε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν· ἀλλ' αὕτη ἐκρατεῖτο δι' ἰμάντος.

— "Έρχεται! έκραξε μετά τρόμου, με φωνήν διαπεραστικήν. "Έρχεται! ό Άόρατος άνθρωπος! Κατόπιν μου! Δι' έλεος! βοήθεια, βοήθεια!

— Κλειστε τις πόρτες! είπεν ό πολισμάνος. Ποιός έρχεται; Διατί αυτός ό θόρυβος;

Έπῆγε και άφήρεσε τόν ιμάντα, όστις έκράτει τήν θύραν αύτη έκλείσθη μετά κρότου. Ό Άμερικανός έκλεισε τήν άλλην θύραν.

— Άφῆστε με να χωθώ εκεί μέσα! είπεν ό Μάρβελ κλονούμενος και ίκετεύων, αλλά σφίγγων άκόμη τά βιβλία του. Άφῆστε με να χωθώ εκεί! Κλειστε με κάπου! Σᾶς λέγω ότι είναι εις τά ίχνη μου! Τοῦ έξέφυγα. Υπεσχέθη να με σκοτώση και θα με σκοτώση.

— Είστε εις ασφαλῆ τόπον, είπεν ό άνθρωπος με τó μαῦρον γένειον. Η πόρτα είναι κλεισμένη. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Άφῆστε με να μπώ εκεί μέσα! επανέλαβεν ό Μάρβελ.

Άφῆκεν όξειαν κραυγήν, όταν ή θύρα έκλονήθη από μέγαν κτύπον, μεθ' όν ήκολούθησαν κτυπήματα έσπευσμένα και κραυγαί προφερόμεναι έξώθεν.

— "Ε! είπεν ό πολισμάνος, ποιός είναι;

Ό Μάρβελ ήρχισε να δοκιμάζη με τήν κεφαλήν, με τās χειράς, ως τρελλός, ν' ανοίξη τά φατνώματα τοῦ τοίχου, τά όποια έξελάμβανεν ως θύρας.

— Θα με σκοτώση! Έπῆρε μαχαίρι ή κάτι άλλο... Δι' έλεος!...

— Νά, ποῦ είσαι; είπε τó γκαρσόνι. Έμβα εκεί μέσα.

Και άνεσήκωσε τήν σανίδα τοῦ λογιστηρίου...

Ό Μάρβελ έρρίφθη όπισθεν, άκριβώς τήν στιγμήν

ὄτε αἱ κρούσεις ἔξωθεν ἐπανελαμβάνοντο ἀνυπομόνως.

— Μὴν ἀνοίγετε, ἐγόγγυζε. Σᾶς ἰκετεύω, μὴν ἀνοίγετε! Ποῦ νὰ κρυφθῶ;

— Τότε, εἶναι ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος; ἠρώτησε τὸ ἄτομον μὲ τὰ μαῦρα γένεια, τὴν μίαν χεῖρα ἔχων ὀπισθεν τῶν νώτων... Καίρὸς νὰ τὸν ἴδωμεν!

Αἴφνης τὰ τζάμια τῆς πόρτας ἔσπασαν μετὰ κρότου, καὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ κραυγαὶ καὶ τρεξίματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ πολισμάνος, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἐκοίταζε πρὸς τὰ ἔξω κ' ἐτέντωνε τὸν λαιμὸν διὰ νὰ ἰδῆ τίς ἦτον ἔμπροσθεν τῆς θύρας. Κατῆλθε δὲ μὲ τὸ πρόσωπον σύνοφρυ.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπεν ἀπλῶς.

Τὸ γκαρσόνι ἔστεκεν ὀρθὸν πρὸ τῆς θύρας τοῦ σαλονιοῦ, ἣτις εἶχε κλειδωθῆ εἰσελθόντος τοῦ Μάρβελ, κατὰπληκτον δὲ ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ παράθυρον, κ' ἔφερε γύρα τὸ λογιστήριον διὰ νὰ φθάσῃ πλησίον τῶν ἄλλων. Ἐπανῆλθεν αἰφνιδίως μικρὰ γαλήνη.

— Ἡθελα νὰ ἔχω τὸ μπαστοῦνι μου! εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ, διευθυνόμενος ἀναποφάσιτος πρὸς τὴν θύραν. Ἄμα ἀνοίξωμεν, θὰ εἰσέλθῃ, καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ (τὸν) σταματήσωμεν!

— Μὴ βιάζεσθε λοιπὸν ν' ἀνοίξετε! εἶπε μετ' ἀνησυχίας ὁ ἀμαξᾶς ὁ ἀναιμικός.

— Βγάλτε τὸν σύρτην, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρον γένειον. Καὶ ἂν εἰσέλθῃ...

Ἐδειξεν ἔν ρεβόλβερ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἄ! ὄχι αὐτό! εἶπεν ὁ πολισμάνος. Θὰ ἦτο φόνος.

— Ξεύρω εἰς ποιὸν τόπον εἶμαι· θὰ τραβήξω εἰς τὰ σκέλη. Βγάλτε τὸν σύρτην.

— "Όχι, όχι, μὴν τραβήξῃς ὀπίσω ἀπὸ μένα! εἶπε τὸ γκαρσόνι, τὸ ὁποῖον ἐπάσχιζε νὰ ἴδῃ ἄνωθεν τοῦ παραπετάσματος.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρον γένειον.

Καὶ κύπτων εἰς τὰ ἐμπρός, μὲ ἔτοιμον τὸ ρεβόλβερ, ἀφήρσεσε τοὺς σύρτας ὁ ἴδιος. Τὸ γκαρσόνι, ὁ ἀμαξῆς καὶ ὁ πολισμάνος ἴσταντο εἰς φύλαξιν.

— Ἐμβᾶτε! εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὀπισθοχωρῶν, ἀτενίζων πάντοτε τὴν θύραν, ἧς ἀφηρέθησαν οἱ μοχλοί, μὲ τὸ πιστόλιον ὀπισθέν του.

Κανεὶς δὲν εἰσῆλθεν ἡ θύρα ἔμεινε κλειστή. "Όταν, πέντε λεπτά ὕστερον, ἕνας ἄλλος ἀμαξῆς ἀπ' ἔξω ἐπέρασε τὸ κεφάλι μετὰ προφυλάξεως, ὅλοι ἴσταντο ἀκόμη ἐκεῖ, εἰς προσοχὴν. Μία ἀνήσυχος μορφὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σαλόνι.

— "Όλες οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ εἶναι κλειστές; ἠρώτησεν ὁ Μάρβελ. Κάμνει τὸν γῦρον, γυρίζει πέριξ ἐδῶ... Εἶναι πονηρὸς καθὼς ὁ διάβολος!

— ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξε τὸ γκαρσόνι. Εἶναι ἀπ' ὀπίσω... Προσοχὴ στὶς πόρτες, Θεέ μου!

Ἐκοίταξε γύρω του μὲ ἦθος ἀθυμίας. Ἡ θύρα τοῦ σαλονίου ἐπανεκλείσθη θορυβωδῶς καὶ ἠκούσθη ἡ στροφὴ τοῦ κλειδίου.

— Εἶναι ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ ἡ ἰδιαιτέρα εἴσοδος. Ἡ αὐλόπορτα...

Ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ καπηλείου. Μετὰ ἐν λεπτόν, ἐφάνη ἐκ νέου κρατῶν μεγάλην μάχαιραν, μὲ τὴν ὁποίαν διαμελίζουν.

— Ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς ἦτον ἀνοικτὴ! εἶπεν.

Καὶ τὸ κάτω χεῖλος του τὸ χονδρὸν ἐχαμήλωσε.

— Εἶναι ἴσως ἤδη ἐντὸς τῆς οἰκίας, παρετήρησεν ὁ ἀμαξῆς ὁ ἀναιμικός.

— “Ὅπως κι’ ἂν ἔχῃ, δὲν εἶναι στὴν κουζίνα, ἀπήντησε τὸ γκαρσόνι. Εἶν’ ἐκεῖ δυὸ γυναῖκες ποὺ δὲν ἄκουσαν τίποτε· κ’ ἔπειτα ἔρριψα χτυπιές ἀποδῶ κι’ ἀποκεῖ, στὸν ἀέρα, μὲ τὸ μαχαίρι. Δὲν πιστεύουν νὰ ἔχῃ εἰσέλθει. Παρετήρησαν...

— Ἀμπάρωσες καλὰ τὴν κουζίνα; ἠρώτησεν ὁ ἀμαξῆς.

— Ἐγὼ τὰ ἄχασα, εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Ἄνθρωπος μὲ τὸ γένειον ἠτοίμασε τὸ ρεβόλβερ του. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ σανὶς τοῦ λογιστηρίου ἔπεσε καί, ὑπὸ μανιώδη κτύπον, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ παρεβιάσθη. Ἦκουσαν τὸν Μάρβελ νὰ φωνάζῃ ὡς γάτος ποὺ τὸν πνίγουν· εὐθὺς ἔτρεξαν εἰς βοήθειάν του. Τὸ ρεβόλβερ τοῦ γενειοφόρου ἐξεπυρσοκρότησε, ὁ καθρέπτης τοῦ σαλονιοῦ διερράγη ἀστεροειδῶς καὶ πεσὼν καταγῆς ἐθραύσθη μετὰ πατάγου.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ πανδοχείου εἶδε τὸν Μάρβελ συνεσταλμένον σπασμωδικῶς νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς θύρας τῆς ἀγούσης εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν αὐλήν. Ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης ἐδίσταζεν, ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἔξαφνα, καὶ ὁ Μάρβελ ἐφάνη συρόμενος μέχρι τοῦ μαγειρείου. Ἦκούσθη κραυγὴ τρόμου, μέγας πάταγος χαλκίνων χυτρῶν καὶ λεβητίων. Ὁ Μάρβελ, κύπτων τὴν κεφαλὴν, ἀνθιστάμενος πεισμώνως, ἐσπρώχθη διὰ τῆς βίας μέχρι τῆς ἄλλης θύρας τοῦ μαγειρείου, τῆς βλεπούσης πρὸς τὴν αὐλήν, καὶ τῆς ὁποίας οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν.

Ὁ πολισμάνος, ὅστις εἶχε δοκιμάσει νὰ περάσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸ γκαρσόνι, ὥρμησεν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἕνα ἀμαξῆν, ἔδραξε τὴν ἀόρατον χεῖρα τὴν στραγγαλιζουσαν τὸν Μάρβελ, ἔλαβε γρονθοκόπημα κατὰ μέσον τὸ πρόσωπον καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ὑπτίως. Ἡ θύρα ἠνοιχθή, καὶ ὁ Μάρβελ κατέβαλε μανιῶδη προσπάθειαν νὰ καταφύγῃ ὀπισθὲν τῆς. Καὶ ὁ ἀμαξῆς τότε ἔπιασε κάποιον ἀπὸ τὸν γιαικᾶ.

— Τὸν ἔχω! ἔκραζε.

Αἱ κόκκιναι χεῖρες τοῦ ὑπηρέτου ἐφούχτωσαν τὸν ἐχθρὸν τὸν ὅποιον δὲν ἔβλεπον.

— Ἐδῶ! εἶν' ἐδῶ!

Ὁ Μάρβελ, ἀπαλλαγείς, ἄφησε νὰ πέσῃ κ' ἐδοκίμασε νὰ χωθῇ ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Τὸ σύμπλεγμα τῶν μαχομένων ἐρρίφθη φύρδην-μίγδην πέριξ τῆς θύρας τῆς ἀνοικτῆς. Τότε, διὰ πρῶτην φοράν, ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου· ὄξεϊαν οἰμωγὴν... Ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ εἶχε πατήσει τὸν πόδα· ὠλόλυζε μανιωδῶς, κ' οἱ γρόνθοι του ἐκτυποῦσαν ὡς μάστιγες τὸν ἀέρα. Ὁ ἀμαξῆς, κ' ἐκεῖνος, ἀφῆκε κραυγὴν πόνου κ' ἐδιπλώθη ἀποτόμως εἰς δύο· εἶχε λάβει κτύπημα εἰς τὸ κοῖλον τοῦ στομάχου. Ἡ θύρα ἡ ἄγουσα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπανεκλείσθη κ' ἐκάλυψε τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Μάρβελ, ἐνῶ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐκεῖνο οἱ ἄνθρωποι ἔπνιγον τὸν ἀέρα κ' ἐπάλλαιον μὲ τὸ κενόν.

— Ποῦ πέρασε; ἠρώτα ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γένειον.
Ἐξῶ;

— Ἀπ' ἐδῶ! εἶπεν ὁ πολισμάνος, κάμων ἐν βῆμα εἰς τὴν αὐλὴν καὶ σταματῶν.

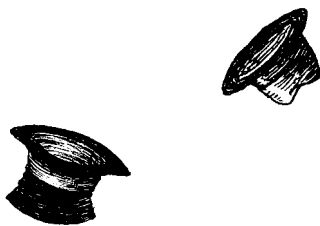
Τεμάχιον πλίνθου ἤλθε σφυρίζον πλησίον τῆς κεφαλῆς του καὶ πεσὼν ἐθραύσθη ἐν μέσῳ τῆς ἀγγειοθήκης ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ μαγειρείου.

— Θὰ τοῦ δείξω ἐγώ! ἀνέκραζεν ὁ γενειοφόρος ἄνθρωπος.

Αἴφνης μία χαλυβδίνη κάννα ἔλαμψεν ἄνωθεν τοῦ ὤμου τοῦ ἀστυφύλακος καὶ πέντε σφαῖραι ἔπεσαν, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, εἰς τὸ σκότος ὀπόθεν εἶχεν ἔλθει ἡ ριφθεῖσα πλίνθος. Πυροβολῶν ὁ ἄνθρωπος περιέγραψε μὲ τὴν χεῖρα του κίνησιν κυκλοτερῆ ὀριζόντιον, εἰς τρόπον ὥστε αἱ σφαῖραι του νὰ διακτινωθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τὴν στενήν, ὡς ἀκτῖνες τροχοῦ.

Εἶτα ἐπῆλθε σιγή.

— Πέντε βολαί, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρον γένειον· αὐτὸ εἶναι ὀπωσοῦν τὸ καλλίτερον. Τέσσαρες ἄσσοι καὶ ἓνας ρήγας! Φέρτε κανένα φανάρι, ἓνας σας, κι' ἄς ψάξωμεν ὅλοι νὰ βροῦμε τὸ πτώμα.

Ὁ ξένος τοῦ δόκτωρος Κέμπ

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΕΜΠ εἶχεν ἐξακολογήσει νὰ γράφῃ εἰς τὸ γραφεῖον του, μέχρι τῆς στιγμῆς ὅτε αἱ βολαὶ τοῦ ρεβόλβερ τὸν ἔκαμαν ν’ ἀναπηδήσῃ. Μπάμ! μπάμ! μπούμ! Διεδέχοντο ἀλλήλας μὲ κανονικὰ διαλείμματα.

— “ὦ! ὦ! εἶπε θέτων καὶ πάλιν τὴν πένναν μεταξὺ τῶν ὀδόντων του καὶ τείνων τὸ οὖς. Ποιὸς πυροβολεῖ ἔτσι στὸ Βοῦρδοκ;... Τί κάμνουν τώρα αὐτὰ τὰ ὀνάρια;

Διηθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον τὸ μεσημβρινὸν καί, κύψας πρὸς τὰ ἔξω, διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ δίκτυον τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἡ πόλις εἰς τὸ σκότος, μὲ τὰ διαστήματά της τὰ μέλανα, ἀλλὰς ἡ στέγας, μὲ τοὺς φεγγίτας, τὰ παράθυρα, τὰ μαγαζεῖα καὶ τοὺς φανούς. «Μοιάζει σὰν μία συνάθροισις εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, πλησίον εἰς τοὺς “Παίκτης τοῦ κρίκετ”». Ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐστράφησαν ἐκεῖθεν τῆς πόλεως, ἕως τὸ μέρος τὸ μεμακρυσμένον ὅπου ἔλαμπον τὰ φῶτα τῶν πλοίων καὶ τ’ ἀνταυγαστήρια τοῦ μώλου, μέχρι τῆς σκιάδος ἧτις τὸν ἕτερμάτιζεν, ὡς φαεινὸν τοπάζιον εἰς τὸ σκότος. Ἡ σελήνη, εἰς τὸ πρῶτον της τέταρτον, ἐκρέματο ὑπεράνω τοῦ λόφου,

πρὸς δυσμάς· λίαν διαυγεῖς, οἱ ἀστέρες εἶχον σχεδὸν ὁποῖαν καὶ ὑπὸ τοὺς Τροπικοὺς λάμπειν.

Μετὰ πέντε λεπτά, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα του εἶχεν ἐξανοιχθῆ εἰς ἀορίστους μελέτας περὶ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν τοῦ μέλλοντος καὶ εἶχεν ἀποπλανηθῆ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, ὁ Κέμπ συνῆλθε μετὰ στεναγμοῦ, ἔκλεισε τὸ παράθυρον κ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του.

Περίπου μίαν ὥραν ἀργότερα ἀντήχησεν ὁ κωδωνίσκος τῆς ἐξωθύρας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῶν ἐκπυροσκοπήσεων ἔγραφε νωθρῶς, μὲ τὸ πνεῦμα συχνάκις ρεμβόν. Ἔπειτα τὸ οὖς, καὶ ἤκουσε τὴν ὑπηρετρίαν ν' ἀπαντᾷ εἰς τὸν κτύπον τοῦ κωδωνίσκου, κ' ἐπερίμενε τὸν κρότον τῶν βημάτων τῆς ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦλθε.

«Θὰ ἦμουν περίεργος νὰ μάθω τί ἦτον!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δόκτωρ. Ἐδοκίμασε νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὴν ἐργασίαν· εἶτα, ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνεν, ἐσηκώθη, κατέβη ἀπὸ τὸ γραφεῖον του ἕως τὸ μεσόσκαλον, ἐσήμανε, καὶ ἄνωθεν τῆς κλίμακος ἐφώναξε τὴν θαλαμηπόλον, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὅτε αὕτη ἔφθανεν εἰς τὸν διάδρομον κάτω.

— Ἦτον ἐπιστολή;

— Ὁχι, κύριε. Ἐνας διαβάτης ἐσήμανεν, ἔπειτα ἔφυγε.

— Εἶμαι στὶς παραξενιές μου ἀπόψε! εἶπε πρὸς ἑαυτὸν ὁ Κέμπ.

Ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ αὐτὴν (τὴν) φορὰν ἐνέκυψεν εἰς τὸ ἔργον ἀποφασιστικῶς. Μετὰ μίαν στιγμὴν εἶχεν ἀφοσιωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ οἱ μόνου

θόρυβοι εἰς τὸν θάλαμον ἦσαν τὸ τικ-τὰκ τοῦ ὥρολογίου καὶ ὁ τριγμὸς τῆς πέννας τοῦ τρεχούσης ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον ἔρριπτε τὸ ἐπικάλυμμα τῆς λυχνίας ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ δόκτωρ δὲν ἐπέρανε πρὸ τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν του. Ἠγέρθη, ἔχασμήθη κ' ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ. Ἦδη εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ γιλέκο του, ὅταν ἤσθάνθη δίψαν. Ἐλαβε κηροπήγιον καὶ κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ σόδα καὶ οὐίσκου.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ μελέται εἶχον ἀναπτύξει τὰς δυνάμεις του τὰς παρατηρητικὰς. Ἐνῶ διήρχετο τὸν πρόδομον, παρετήρησε μαύρην κηλῖδα ἐπὶ τοῦ λινελαίου, παρὰ τὸν πόδα τῆς κλίμακος. Ἐνῶ ἀνέβαινεν ἐκ νέου, διηπόρησε καθ' ἑαυτὸν τί ἄρα ἦτο ἡ κηλὶς ἐκείνη. Κατελθὼν ἐκ νέου, παρετήρησε, χωρὶς μεγάλῃν ἔκπληξιν, ὅτι εἶχε τὸ χρῶμα καὶ τὸ γλοιῶδες τοῦ στεγνώνοντος αἵματος.

Ἀνέλαβε τὰς φιάλας του καὶ ἀνῆλθεν ἐκ νέου, κοιτάζων γύρω του, προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν κηλῖδα ἐκείνην. Εἰς τὸ πλατύσκαλον νέα κηλὶς. Ἐστάθη ἔκπληκτος· τὸ κομβίον τῆς θύρας τοῦ θαλάμου του ἦτον βρεγμένον μὲ αἶμα.

Ἐκοίταξε τὴν χεῖρα του· ἦτον καθαρὰ. Ἄλλως τε ἐνθυμεῖτο ὅτι ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἦτον ἀνοικτὴ ὅταν κατήλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον του· ἄρα δὲν εἶχε θίξει τὸ κομβίον. Εἰσῆλθε κατ' εὐθεῖαν, μὲ τὴν ὄψιν ἐντελῶς ἀτάραχον, ἕως ὀλίγον τι πλέον ἀποφασιστικὴν ἀκόμη τοῦ συνήθους. Τὸ βλέμμα του, μετὰ περιεργείας πλανώμενον, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἡ ποδῆρης σινδῶν ἦτον μο-

λυσμένη με αίμα· τὰ σινδόνια εἶχον σχισθῆ... Ὁ Κέμπ δὲν εἶχε παρατηρήσει ὅλ' αὐτὰ ὅταν εἰσῆλθε τὴν πρώτην φορὰν, ἐπειδὴ εἶχεν ὑπάγει κατ' εὐθειᾶν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ στολισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, σινδόνια καὶ κλινοσκεπάσματα ἦσαν βουλιασμένα, ὡς ἐὰν κάποιος προσφάτως εἶχε καθίσει ἐπάνω.

Τότε ὁ δόκτωρ ἐδοκίμασε τὴν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν ὅτι ἤκουε μίαν φωνὴν λέγουσαν χαμηλά:

— Δίκαιε οὐρανέ!... ὁ Κέμπ!
Ἄλλ' ὁ δόκτωρ Κέμπ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς φωνάς.

Ἔμεινεν ὄρθιος, μετὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν σινδόνων τοῦ τῶν κατερρυπωμένων.

Ἦτο πράγματι φωνή; Πάλιν ἐκοίταζε γύρω του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἄλλο τι εἰμὴ τὴν κλίνην τὴν ἐν ἀταξία καὶ μεμολυσμένην μετ' αἷμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε λίαν εὐκρινῶς κάτι τὸ ὁποῖον ἐσάλευσεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ νιπτῆρος. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ πλέον πεφωτισμένοι, διατηροῦν ἰδέας τινὰς δεισιδαίμονας. Ὁ Κέμπ ἐκυριεύθη ἀπὸ ἐκείνην τὴν αἴσθησιν, ἣτις καλεῖται ὁ φόβος τῶν βρυκολάκων. Ἐκλεισε τὴν θύραν, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς τοαλέττας καὶ ἀπέθηκε τὰς φιαλίδας του. Αἶφνης παρετήρησεν, ὄχι χωρὶς ν' ἀνασκιρτήσῃ, μίαν λωρίδα τυλιγμένην, ἀποτελουμένην ἀπὸ ράκος αἰμόφυρτον, ἣτις ἐπεπόλαζεν εἰς τὸν ἀέρα μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ νιπτῆρος.

Ἔμεινεν ἐκεῖ, ἐμβρόντητος, νὰ τὴν κοιτάζῃ. Ἦτον μίαι ταινία κενή, καταλλήλως ἐσφιγμένη, πλὴν ἀληθῶς κε-

νή. Ἦτοιμάζετο νὰ κάμῃ κίνημα διὰ νὰ τὴν δράξῃ, ὅταν ἔλαφρον κτύπημα τὸν ἐσταμάτησε· συγχρόνως δὲ μία φωνὴ ὠμίλει πολὺ πλησίον του:

— Κέμπ!

— Ἔ! ἔκαμε μὲ τὸ στόμα χάσκον.

— Καταδάμασε τὰ νεῦρα σου... Εἶμαι ἀόρατος ἄνθρωπος.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν, τὸ ὄμμα προσηλῶν ἐπὶ τῆς ταινίας, ὁ Κέμπ δὲν ἀπήντησε. Τέλος:

— Ἀόρατος ἄνθρωπος; ἐπανελάβε.

— Ναί, εἶμαι ἀόρατος ἄνθρωπος.

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν πρῶτος αὐτὸς εἶχε χλευάσει, τὴν πρωίαν αὐτήν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κέμπ. Δύσκολον νὰ εἶπῃ τις ἂν ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλεόν τρομασμένος ἢ πλεόν ἐκπληκτος. Μόνον ἀργότερα ἠμπόρεσε νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν.

— Ἐπίστευα ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν μῦθος! (Τὸ δεσπύζον ἐν αὐτῷ ἦσαν ἀκόμη οἱ συλλογισμοὶ τῆς πρωίας). Μήπως ἔχετε κανένα ἐπίδесμον;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἀόρατος.

— ὦ! ἔκαμεν ὁ Κέμπ.

Ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Μά... εἶναι παραλογισμός! Θὰ εἶναι κανένα παιγνίδι...

Αἴφνης προέβη, καὶ ἡ χεὶρ του, ἡ τεινομένη πρὸς τὸν ἐπίδесμον, συνήντησεν ἀοράτους δακτύλους. Ὁπισθοχώρησεν εἰς τὴν ἐπαφήν, καὶ τὸ χρῶμα του ἠλλοιώθη.

— Ἦσύχασε, Κέμπ, δι' ἀγάπην Θεοῦ!... Ἔχω ἀνάγκην βοηθείας, ἐπείγουσαν ἀνάγκην. Περιμένε!

Μία χεὶρ τοῦ ἔδραξε τὸν βραχίονα. Ἐκεῖνος ἔδωκε κτύπημα εἰς τὴν χεῖρα.

— Κέμπ, ἔκραξεν ἡ φωνή, Κέμπ, λάβε θάρρος!

Καὶ ἡ περίπτυξις ἐπανελήφθη. Μανιώδης ἐπιθυμία ν' ἀπαλλαγῆ τὸν ἐκυρίευσεν. Ἄλλ' ἡ χεὶρ μὲ τὸν δεμένον βραχίονα τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ ὤμου· ἐτινάχθη χάσας τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἀνετράπη ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης. Μόλις εἶχεν ἀνοίξει τὸ στόμα διὰ νὰ φωνάξῃ, καὶ ἡ γωνία τῆς σινδόνης τοῦ ἐχώθη εἰς τοὺς ὀδόντας. Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος τὸν ἐκράτει ὑποκάτω του μὲ τρόπον ἀνησυχητικόν· ἀλλὰ, τοῦλάχιστον, ὁ Κέμπ εἶχε τοὺς βραχίονας ἐλευθέρους καί, μὲ τοὺς πόδας ὅπως μὲ τὰς χεῖρας, ἐπροσπάθει νὰ δίδῃ κτυπήματα.

— Κάμε φρόνιμα! εἶπεν ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος, προσκολλώμενος αὐτῷ, χωρὶς ν' ἀνησυχῆ διὰ τὰ κτυπήματα τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν εἰς τὰ πλευρά.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! θὰ μὲ τρελλάνῃς!

— Κάθισ' ἐκεῖ, ἀνόητε! ὠλόλυξεν ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος εἰς τὸ οὔς τοῦ Κέμπ.

Οὗτος ἐπάλαισεν ἀκόμη μίαν στιγμὴν, εἶτα ἔμεινεν ἥσυχος.

— Ἐὰν φωνάξῃς, σοῦ σπάζω τὰ μοῦτρα... Εἶμαι ἀόρατος. Δὲν εἶν' ἐδῶ οὔτε μωρία, οὔτε μαγεία. Εἶμαι ἀληθῶς, πράγματι, ἀόρατος. Κ' ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω κακόν· ἀλλ' ἐὰν φέρεσαι ὡς ἀγροῖκος δαιμονισμένος, θὰ βιασθῶ εἰς τοῦτο. Δὲν ἐτήρησες ἀνάμνησιν ἐμοῦ, Κέμπ;... Ὁ Γκρίφφιν, ἀπὸ τὸ Γιουνιβέρσιτυ Κόλλετζ.

— Ἄφησέ με νὰ συνέλθω... Θὰ μείνω ὅπου εἶμαι... Ἄφησέ με νὰ καθίσω ἥσυχος ἓνα λεπτόν.

‘Ο Κέμπ ἐκάθισε κ’ ἐψηλάφησε τὸν ἴδιον λαιμόν του.

— Εἶμαι ὁ Γκρίφφιν, ἀπὸ <τὸ> «Κολλέγιον τοῦ Πανεπιστημίου». Ἔγινα ἀόρατος. Εἶμαι ἄνθρωπος ὅπως οἱ ἄλλοι, ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶχες γνωρίσει, γενόμενος ἀόρατος.

— Γκρίφφιν;

— Ναί, Γκρίφφιν!... ἀπήντησεν ἡ φωνή, ἕνας φοιτητῆς νεώτερος ἀπὸ σένα, ὑψηλὸς ἕξ πόδας, μεγαλόσωμος, μὲ μάτια κόκκινα, μὲ πρόσωπον λευκὸν καὶ ροδαλόν... ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς χημείας.

— Κοντεύω νὰ τὰ χάσω... Θὰ μοῦ φύγη τὸ μυαλό... Τί ἔχουν νὰ κάμουν ὅλ’ αὐτὰ μὲ τὸν Γκρίφφιν;

— Μά... ἐγὼ εἶμαι ὁ Γκρίφφιν!

‘Ο Κέμπ ἐσκέφθη.

— Εἶναι φρικῶδες! εἶπεν. Ἀλλὰ διὰ τίνος μαγείας ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνη ἀόρατος;

— Δὲν ἔχει ἐδῶ μαγείαν. Εἶν’ ἐπιστημονικὴ μέθοδος, καὶ ἀρκετὰ εὐκόλος νὰ τὴν ἐννοήσῃ τις.

— Εἶναι φρικῶδες! Πῶς διάβολο;

— Φρικῶδες, ἂν θέλῃς. Ἀλλ’ εἶμαι πληγωμένος, ὑποφέρω, εἶμαι κοψομεσασμένος... Θεέ μου! Κέμπ, εἶσαι ἄνθρωπος. Ὀλίγην ἀταραξίαν. Δός μοι νὰ πῶ καὶ νὰ φάγω καὶ ἄφησέ με νὰ καθίσω ἐδῶ.

‘Ο Κέμπ ἔβλεπε τὸν ἐπίδεσμον νὰ κινῆται ἀνὰ τὸν θάλαμον. Εἶδε μίαν πολυθρόναν ἐκ λύγου νὰ σύρεται ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ νὰ ἔρχεται νὰ τοποθετεῖται πλησίον τῆς κλίνης. Ἡ πολυθρόνα ἔτριξεν ὑπὸ τὸ βᾶρος ἀνθρώπου καὶ τὸ ἔδρανόν της κατῆλθε κατὰ τέταρτον δακτύλου περίπου. Ὁ δόκτωρ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πάλιν ἐψηλάφησε τὸν λαιμόν του.

— Κάτι χειρότερον ἀπὸ τὰς ἱστορίας τῶν βρυκολάκων! εἶπε.

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ μηχανικῶς.

— Πηγαίνεις καλλίτερα, δόξα σοι ὁ Θεός! Ἴδου γίνεσαι λογικός.

— Ἡ ἡλίθιος! ἀπήντησεν ὁ Κέμπ.

Καὶ πάλιν ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Δός μου οὐίσκου. Εἶμαι σχεδὸν νεκρός.

— Ποῦ εἶσαι; Ἐὰν σηκωθῶ, δὲν θὰ πέσω ἐπάνω σου; Ἐκεῖ!... Πολὺ καλά. Τὸ οὐίσκου; Ἴδου! Ποῦ πρέπει νὰ σοῦ τὸ δώσω;

Ἡ πολυθρόνα ἔτριξε, καὶ ὁ Κέμπ ἠσθάνθη ὅτι τοῦ ἔπαιρναν τὸ ποτήριον τῆς ρακῆς ἀπὸ τὴν χεῖρα. Κατέβαλεν ἀγῶνα διὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ· ἡ συνείδησίς του ἦτον εἰς ἐπανάστασιν. Τὸ ποτήριον ἀπεμακρύνθη καὶ ἔμεινεν ἐν ἰσορροπία, δέκα δακτύλους ἄνωθεν τῆς κορυφῆς τῆς πολυθρόνας. Ὁ Κέμπ τὸ ἐκοίταζε μετ' ἀπεριγράπτου ἀμηχανίας.

— Αὐτὸ εἶναι· αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ ὑπνωτισμός! εἶπε. Πρέπει νὰ μοῦ ἔκαμες ὑποβολὴν ὅτι δῆθεν εἶσαι ἀόρατος.

— Ἐλα δά!

— Πλὴν τοῦτο εἶναι φανταστικόν!

— Ἀκουσέ με.

— Ἀπέδειξα, σήμερον τὸ πρωὶ ἀκόμη, μὲ τρόπον συμπερασματικόν, ὅτι τὸ ἀόρατον...

— Ὀλίγον μὲ μέλει τί ἀπέδειξες! Πεθαίνω τῆς πείνας καὶ ἡ νύκτα εἶναι ψυχρὰ δι' ἓνα ἄνθρωπον ὅστις δὲν ἔχει ἔνδυμα.

— Θέλεις νὰ φᾶς; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ.

Τὸ ποτήριον μὲ τὴν ρακὴν ἔκλινε μόνον του.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Ἄόρατος ἄνθρωπος, ἀποθέτων τοῦτο μετὰ κρότου ξηροῦ. Ἔχεις καμμίαν ρόμπα-ντὶ-κάμερα;

Ὁ Κέμπ ἀφῆκεν ὑπόκωφον ἐπιφώνησιν. Διηυθύνθη πρὸς τὸ ἱματιοφυλάκιον καὶ ἔσυρεν ἔνδυμα βαθέος ἐρευθοῦ χρώματος.

— Αὐτὸ σᾶς κάμνει;

Τὸ ἔνδυμα ἀφηρέθη ἀπὸ τὰς χεῖρας του· ἐπεπόλασεν εἰς τὸν ἀέρα, πλαδαρὸν ἐπὶ τινὰς στιγμάς· εἶτα ἐκυμάτισε μὲ ἀλλόκοτον τρόπον, ἐστυλώθη, περιγράφων ἔν σῶμα, ἐκομβώθη μόνον του κ' ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς θρονίδος.

— Ἐνα πανταλόνι, κάλτσες, παντόφλες, ὄλ' αὐτὰ θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν πολὺ, εἶπε μὲ βραχὺν τόνον ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος... Καὶ κάτι διὰ νὰ φάγω!

— Ναι, κάτι... Εἶναι πράγματι τὸ ἀνοστότερον συμβάν ὁποῦ μοῦ συνέβη ποτέ!

Ὁ Κέμπ ἔφαξε τὰ συρτάριά του διὰ νὰ εὕρῃ ὅ,τι τοῦ ἐζήτουν· εἶτα, ἀφοῦ κατῆλθε διὰ νὰ ἐρευνησῇ εἰς τὸ ὀψοφυλάκιον, ἐπανῆλθε φέρων ἄρτον καὶ κοτολέττες κρύες, καὶ τὰ παρέθεσεν ἐπὶ ἐλαφροῦς τραπέζης ἐνώπιον τοῦ ξένου του.

— Δὲν χρειάζεται μαχαίρι, εἶπεν οὗτος.

Καὶ μία κοτολέττα ἐκρεμάσθη εἰς τὸν ἀέρα· ἠκούσθη κρότος μασήματος.

— Ἀγαπῶ πάντοτε νὰ εἶμ' ἐνδυμένοις ὅταν θὰ φάγω, εἶπεν ὁ Ἄόρατος ἄνθρωπος μὲ τὸ στόμα πλήρες, καὶ καταβροχθίζων μετ' ἀπληστίας. Ἀλλόκοτος μανία κ' αὐτό!

— Αὐτὴ ἡ ρόμπα σᾶς πηγαίνει πολὺ καλά, ὑποθέτω.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε.

— Μ' όλα ταῦτα... εἶναι ἀλλόκοτον.

— Δὲν λέγω ὄχι. Ἄλλ' εἶναι παράδοξον οὐχ ἦττον τὸ ὅτι ἔπεσα ἀκριβῶς εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ εὔρω περιποίησιν κ' ἓνα ἐπίδεσμον· αὐτὸ εἶναι ἡ πρώτη καλή μου τύχη!... "Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶχα πρόθεσιν νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ αὐτὴν τὴν νύκτα· πρέπει νὰ συναϊνέσητε. Εἶναι πολὺ δυσάρεστον ὅτι τὸ αἶμα ἀπεκάλυψε τὴν παρουσίαν μου, ὡς τόσον· ὑπάρχει ἔν κενόν, μία ἔλλειψις, εἰς τοῦτο. Τὸ αἶμα μου γίνεται ὄρατον ὅταν παγώσῃ. Μόνον τὸν ἰστόν μου τὸν ζῶντα μετεσχημάτισα, καὶ τοῦτο ἐνόςω ζῶ μόνον... Εἶμαι ἤδη ἀπὸ τριῶν ὥρων εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Πῶς γίνεται αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ μὲ ὀργίλον τόνον. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἐάν... Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὅλα εἶναι ἀλλόκοτα, ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο.

— "Ὅλα εἶναι λογικά, λογικώτατα! ἀπήντησεν ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος, ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν φιάλην μὲ τὸ οὐίσκου.

Ὁ Κέμπ ἔβλεπεν ἑξαλλος ἐκεῖνην τὴν ρόμπα-ντὶ-κάμερα νὰ καταβροχθίζει. Μία ἀκτίς τοῦ κηρίου, εἰσδύσασα ἐγκαρσίως διὰ σχισμάδος, εἰς τὸν ὄμον τὸν δεξιόν, ἐσχημάτισε τρίγωνον λάμψεως ὑπὸ τὰς ἀριστερὰς πλευράς.

— Τί ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ πυροβολισμοί; Πῶς ἤρχισεν ἡ μάχη;

— "Ενας ἠλίθιος, ἓνας οἶονεὶ συνέταιρός μου... ἐπάρατος νὰ εἶναι!... ἐδοκίμασε νὰ μοῦ κλέψῃ τὰ χρήματά μου. Καὶ τὸ κατώρθωσε.

— Εἶναι κ' ἐκεῖνος ἄορατος;

— "Ὁχι.

— Τότε;

— Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω τίποτε ἄλλο διὰ νὰ φάγω, πρὶν σᾶς εἶπω ὅλα αὐτά;... Εἶμαι πεθαμένος τῆς πείνας, ὑποφέρω, καὶ σεῖς μοῦ ζητεῖτε νὰ σᾶς διηγοῦμαι τοῦτο κ' ἐκεῖνο!

Ὁ Κέμπ ἐσηκώθη.

— Ἀλλὰ σεῖς, δὲν ἐρρίζατε;

— Ἐγώ, ὄχι. Ἐνας εὐήθης, τὸν ὅποιον δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ, ἐπυροβόλει ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ. Ὁλους τοὺς ἐκυρίευσε φόβος εἰς τὴν ἀφιζίν μου. Ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ!... Ἄκουσες, ἤθελα κάτι ἄλλο νὰ φάγω, Κέμπ.

— Πάγω νὰ ἰδῶ τί βρίσκεται ἀκόμα κάτω. Ὁχι μεγάλα πράγματα, ὑποθέτω.

Ἄφοῦ ἔτελείωσε τὸ δεῖπνον του, ἀφθονον δεῖπνον, ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος ἐζήτησεν ἓνα ποῦρο. Ἐδάγκασε τὸ ἄκρον μετ' ἀνυπομονησίας, πρὶν προλάβῃ ὁ δόκτωρ νὰ φέρῃ μαχαίριον· κ' ἐπειδὴ ἐξεκόλλησε τὸ ἐξωτερικὸν φύλλον, ἐβλασφήμησεν.

Ἦτο περίεργον πρᾶγμα νὰ τὸν βλέπῃ τις καπνίζοντα· τὸ στόμα του, ὁ βρόχθος του, ὁ φάρυγξ, οἱ ρώθωνές του ἐγίνοντο ὄρατά, ἐν εἶδει μιᾶς στροβιλιζούσης στήλης καπνοῦ.

— Εἶναι δῶρον τοῦ οὐρανοῦ ὁ καπνός! εἶπεν ἐκπέμπων μεγάλην δίνην ἀπὸ τὸ στόμα. Εἶχα τύχην νὰ πέσω στὰ χέρια σου, Κέμπ· θὰ με βοηθήσης. Τί καλὴ τύχη νὰ σὲ συναντήσω ἀκριβῶς! Εἶμαι εἰς μίαν ἀμυχανίαν διαβολεμένην· ἔκαμα ὡς τρελλός, πιστεύω. Τί περιπετείας ὑπέστην! Ἀλλά, πιστευσέ με, θὰ κάμωμεν κάτι τι, οἱ δύο μας, τώρα!

Ἐπιεν ὀλίγον παραπάνω οὐίσκου καὶ σόδαν. Ὁ Κέμπ

ἠγέρθη, ἐκοίταξε γύρω του κ' ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ ἐν πο-
τήριον εἰς τὸν γείτονα θάλαμον.

— Εἶναι ἀνοησία!... Ἄλλ' ἐπιτρέπετε νὰ πῶ;...

— Δὲν ἄλλαξες πολὺ, Κέμπ, ἀπ' ἐδῶ καὶ δώδεκα
χρόνια. Ἐσεῖς οἱ ξανθοὶ δὲν ἀλλάζετε. Ψυχροὶ καὶ με-
θοδικοί... Νὰ σοῦ πῶ· θὰ ἐργασθῶμεν ὁμοῦ.

— Ἀλλὰ πῶς ἔγινεν ὅλον αὐτό; Πῶς ἐφθάσατε εἰς
τοῦτο;

— Διὰ τὸν Θεόν, ἄφησέ με νὰ καπνίσω ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ
ἐν λεπτόν! Ἀκολουθῶς θὰ σοῦ πῶ.

Ἡ διήγησις, ἐντοσούτω, δὲν ἔγινε τὴν ἐσπέραν αὐ-
τὴν. Τὸ περικάρπιον τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου ἐγένετο ἀλ-
γεινόν. Εἶχε πυρετόν, ἦτο ἐξηντλημένος. Τὸ πνεῦμα του
ἐπέστρεφεν ἀδιακόπως εἰς τὸ κυνηγητὸ τὸ ὅποιον τοῦ
εἶχαν κάμει ἀπὸ τὸ ὕψος ἕως τὰ κάτω τοῦ λόφου, εἰς τὴν
πάλην τὴν ὁποίαν ὑπέστη εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἦρχισε
τὴν ἀφήγησίν του καὶ τὴν ἐγκατέλιπε. Κατὰ στιγμάς,
ὠμίλει περὶ τοῦ Μάρβελ· τότε ἐκάπνιζε πλέον ταχέως,
καὶ ἡ φωνή του ἤλεγχε τὸν θυμὸν του. Ὁ Κέμπ ἤκροατο
ὅ,τι ἠδύνατο.

— Εἶχε πάρει φόβον ἀπὸ μένα, τὸ ἔβλεπα· εἶχε πά-
ρει φόβον, ἐπανέλαβε πολλάκις ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος.
Ἦθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ· ἐκοίταζεν ἀκατάπαυστα τριγύρω
του... Πόσον μωρὸς ἤμην! Τὸν πανοῦργον!... Ἦμην
μανιώδης· θὰ τὸν ἐσκότωνα...

— Ἀλλὰ πόθεν ἐκέρδησες τὰ χρήματα αὐτά; ἠρώτη-
σεν ὁ Κέμπ ἀποτόμως.

Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος ἔμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ μίαν στι-
γμὴν.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀπόψε.

Ἐγόγγυσεν ἕξαφνα κ' ἔκυψεν εἰς τὰ ἔμπρός, τῆς ἀοράτου κεφαλῆς ἐρειδομένης ἐπὶ ἀοράτων χειρῶν.

— Κέμπ, εἶπε, δὲν ἐκοιμήθην σχεδὸν τρεῖς νύκτας. Μόλις ἐναρκώθην μίαν ἢ δύο ὥρας. Θὰ χρειασθῆ νὰ κοιμηθῶ.

— Καλά, λάβε τὸ δωμάτιόν μου· κοιμήσου ἐδῶ.

— Ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ κοιμηθῶ; Ἐὰν κοιμηθῶ, θὰ φύγη... Μπά! τί ἔχει νὰ κάμη αὐτό!

— Καὶ ἡ πληγὴ σου; Τί εἶναι;

— Τίποτε, μία ἀμυχή. ὦ! Θεέ μου, πῶς νυστάζω!

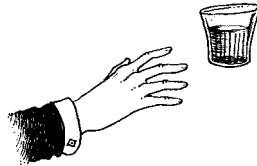
— Λοιπόν, διατί νὰ μὴ κοιμηθῆς;

Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος ἐφάνη ὡς νὰ ἐθεώρει τὸν Κέμπ.

— Διότι ἔχω λόγους ἰδιαιτέρους νὰ θέλω ὥστε νὰ μὴ συλληφθῶ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους μου.

Ὁ Κέμπ ἤνοιξε μεγαλωστὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀνόητος ποὺ εἶμαι! ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος, κτυπῶν βιαίως ἐπὶ τῆς τραπέζης. Σᾶς ἐνέπνευσα τώρα μίαν ἰδέαν!

ΙΗ΄.

‘Ο Άόρατος κοιμᾶται

ΕΞΗΝΤΑΗΜΕΝΟΣ καὶ πληγωμένος ὅπως ἦτο, ὁ Άόρατος ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησε ν’ ἀρκεσθῆ εἰς τὸν λόγον τοῦ Κέμπ, διαβεβαιῶντος αὐτὸν ὅτι ἡ ἐλευθερία του θὰ ἔμενε σεβαστή. Ἐξήτασε τὰ δύο παράθυρα τοῦ θαλάμου, ὕψωσε τὰ παραπετάσματα καὶ ἤνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα, διὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν θὰ ἠδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ δραπετεύσῃ ἐκεῖθεν. Ἐξῶ ἡ νύξ ἦτο σιγηλὴ καὶ γαλήνιος. Ἡ νέα σελήνη κατεδύετο ἐκεῖθεν τῶν ἀμμολόφων. Ὁ Γκρίφιν ἐπεθεώρησε τὰ κλεῖθρα τοῦ θαλάμου, ἐξήτασε τὰ ἐπιπλα, καὶ τέλος ἐδήλωσεν ὅτι εἶν’ εὐχарιστημένος. Ἰστατο τότε ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς ἐστίας· ὁ Κέμπ ἤκουσε κρότον χασμῆματος.

— Λυποῦμαι, τοῦ εἶπεν ὁ ξένος του, ὅτι δὲν δύνάμαι νὰ σοῦ διηγηθῶ ἀπόψε πᾶν ὅ,τι ἔκαμα· ἀλλ’ αἱ δυνάμεις μου εἶν’ ἐξηντλημένοι. Εἶναι γελοῖον, βέβαια!... Πίστευσέ με, Κέμπ, μὲ ὄλους τοὺς συλλογισμούς σου τῆς σήμερον πρωίας, τὸ πρᾶγμα εἶναι δυνατώτατον. Ἐκαμα μίαν ἀνακάλυψιν. Εἶχα σκοπὸν νὰ τὴν φυλάξω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Δὲν δύνάμαι. Πρέπει νὰ ἔχω ἓνα συνέταιρον. Καὶ μαζὶ μὲ σέ, ἡμποροῦμεν νὰ κατορθώσωμεν πολλὰ... Ἄλλ’ ἐς αὐριον! Τὴν στιγμὴν ταύτην, εἶναι δι’ ἐμὲ ὕπνος ἢ θάνατος.

‘Ο Κέμπ ἴστατο εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου, μὲ τὰ ὄμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ νευροσπάστου τοῦ ἄνευ κεφαλῆς.

— Νὰ σὲ ἀφήσω μόνον, ἔ; Εἶναι ἀπίστευτον... Ἄ! δὲν χρειάζονται δύο-τρία συμβάντα τοῦ εἴδους τούτου, διὰ νὰ τρελλαθῶ ὅλως διόλου. Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές!... Μήπως χρειάζεσθε ἀκόμη τίποτε;

— Τίποτε, τίποτε, μόνον νὰ μοῦ πῆς καληνύκτα.

— Λοιπόν, καληνύκτα! εἶπεν ὁ Κέμπ, σφίγγων ἀόρατον χεῖρα.

Διηθύνετο λοξῶς πρὸς τὴν θύραν, ὅταν, αἴφνης, ἡ κινουμένη ρόμπα ἤλθε πρὸς αὐτὸν μὲ μεγάλα βήματα:

— Ἄκουσέ με καλά! Μὴ ἀποπειράς διὰ νὰ μὲ δέσετε, διὰ νὰ μὲ συλλάβετε, ἦ...

Τὸ πρόσωπον τοῦ Κέμπ ἔλαβεν ἰδιάζουσαν ἔκφρασιν:

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι σὰς ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Εἶτα ἔκλεισε τὴν θύραν μαλακὰ ὀπισθὲν του, καὶ πάραυτα ἤχουσε στρεφόμενον τὸ κλειδίον ἔσωθεν. Γοργὰ βήματα ἐβάδισαν πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ θαλαμίσκου τοῦ στολισμοῦ, καὶ αὕτη ἐπίσης ἐκλειδώθη.

‘Ο Κέμπ ἔκρουσε τὸ μέτωπόν του.

— Μήπως ὄνειρεύομαι; ‘Ο κόσμος ἐτρελλάθη ἢ ἐγώ; Ἐκάγχασε καί, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς κλειδωμένης:

— Νὰ διωχθῶ ἀπὸ τὸν θάλαμόν μου ἀπὸ ἓνα παραλογισμόν ὀλοφάνερον!

Ἄνελθὼν εἰς τ’ ἄνω τῆς κλίμακος, ἐστράφη διὰ νὰ κοιτάξῃ ὅλας τὰς κλεισθείσας ἐκεῖνας θύρας.

— Εἶναι ὅμως ἀληθές! εἶπεν.

Ἐφερε τοὺς δακτύλους εἰς τὸν λαιμόν του, τὸν ἐλαφρῶς μωλωπισμένον.

— Ναί, εἶναι γεγονός ἀναντίρρητον, ἀλλά...

Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐν ἀπογνώσει, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια βήματά του καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ἦναψε τὴν λυχνίαν τῆς τραπεζαρίας, ἔλαβεν ἓνα ποῦρον καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἄνω καὶ κάτω, ὁμιλῶν μόνος του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνεζήτει πρὸς ἑαυτόν:

— Εἶπεν «ἀόρατος»! Ὑπάρχει λοιπὸν τοῦτο, ἓνα ζῶον ἀόρατον; Εἰς τὴν θάλασσαν, ναί. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια! Ὅλα τὰ διαφανῆ, τὰ υελώδη, τὰ μικροσκοπικὰ ζώφια, αἱ μέδουσαι... Εἰς τὴν θάλασσαν ὑπάρχουν περισσότερα πράγματα ἀόρατα παρὰ ὁρατά! Δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ ποτέ... Καὶ εἰς τοὺς βάλτους, ὁμοίως! Ὅλα τὰ μικρὰ ζῶα ὅσα ζῶσιν ἐκεῖ, ἀπλᾶ στιγμάτια ἐκ κόλλας διαφανοῦς καὶ ἄχρου. Ἄλλ' εἰς τὸν ἀέρα, ὄχι. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!... Μ' ὅλα ταῦτα, διατί ὄχι;... Ἀλλὰ πῶς; Καὶ ἀπὸ γυαλὶ νὰ ἦτον ἓνας ἄνθρωπος, πάλιν θὰ ἦτον ὁρατός.

Ἡ μελέτη του κατέστη βαθεῖα. Τρία ποῦρα διεσπάρησαν εἰς κόνιν ἐπὶ τοῦ τάπητος, πρὶν ὁμιλήσῃ καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τότε μόνον ἐπιφωνήσεις ἐξέπεμπεν. Ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῶν ἐπισκέψεων, ἤναψε τὸ ἀέριον. Τὸ χῶρισμα ἐκεῖνο ἦτο μικρόν· ὁ δόκτωρ δὲν ἔζη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην του. Αἱ ἐφημερίδες ἦσαν ἐκεῖ. Ἀμελῶς ἐρριμμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνοικτόν, τὸ φύλλον τῆς πρωίας ἐκείνης. Ὁ Κέμπ τὸ ἔλαβε, τὸ ἔστρεψε ζωηρῶς, καὶ ἤρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ τιτλοφόρον: «Ἀλλόκοτος ἱστορία εἰς Ἴπιγγ». Αὐτὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ ναυτικὸς εἰς τὸ Πόρτ-Στόου

τόσον ἀλγεινῶς εἶχεν ἀναγγεῖλει εἰς τὸν Μάρβελ. Ὁ Κέμπ διεξῆλθε τὸ ἄρθρον ζωηρῶς.

— Περιτυλιγμένος...! εἶπε. Μετημφισμένος! Κρυπτόμενος!... Κανείς δὲν φαίνεται νὰ ἐνόησε μὲ τί ἄνθρωπον εἶχε νὰ κάμη... Τί διαβολοπαιγνίδι παίζει λοιπόν;

Ἄφησε νὰ τοῦ πέση ἡ ἐφημερίς καὶ τὸ βλέμμα του ἐπλανήθη ἐδῶ-ἐκεῖ. Ἔλαβε τὴν « Ἐφημερίδα τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου», ἣτις εὐρίσκετο ἐκεῖ, διπλωμένη, ὅπως εἶχε φθάσει.

— Ἄ! θὰ μάθωμεν τέλος τὴν ἀλήθειαν!

Ἦνοιξε τὸ φύλλον. Δύο στήλαι ἔπεσον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, μὲ τὸν τίτλον: « Ἐν ὀλόκληρον χωρίον παθὸν ἀπὸ τρέλλαν».

— Δίκαιε οὐρανέ! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ, ἀναγινώσκων μετ' ἀπληστίας τὴν πλήρη δυσπιστίας καὶ ἐπιφυλάξεως ἀφήγησιν τῶν ὅσα συνέβησαν τὴν προτεραίαν εἰς τὸ Ἰ-πιγγ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς σελίδος, ἡ διήγησις τῆς πρωίας ἀνετυπώνετο. Ὁ Κέμπ τὸ ξαναδιάβασε: « Ἐτρεχεν ἄνω καὶ κάτω ἀνὰ τὰς ὁδούς, κτυπῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά... Ὁ Τζάφφερς ἀναίσθητος... Ὁ κ. Οὔστερ ὑπέφερε πολὺ... ἀνίκανος ἀκόμη νὰ εἴπη ὅ,τι εἶδε... Ἐπώδυνος ἐξευτελισμός... διὰ τὸν αἰδέσιμον κληρικόν. Μία γυνὴ ἀσθενῆς ἐκ τρόμου... Τὰ παράθυρα θραυσμένα... Αὐτὴ ἡ ἔκτακτος ἱστορία εἶναι βεβαίως μῦθος, ἀλλ' ἀξίζει νὰ δημοσιευθῆ χάριν τοῦ ἀστείου... Ἀφήνομεν τοὺς ἀναγνώστας ἐλευθέρους νὰ πιστεύσουν ἢ νὰ μὴ πιστεύσουν... »

Ὁ Κέμπ ἀπέριψε τὸ φύλλον, κ' ἔμεινεν ἐκεῖ, ὠχρός.

— Βέβαια, μῦθος!

Ἀνέλαβε τὴν ἐφημερίδα καὶ πάλιν ἀνέγνωσεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἀλλὰ πότε ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν; Διατί ὁ διάβολος νὰ τρέχη κατόπιν εἰς αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην;

Ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἐγχειρήσεων.

— Δὲν εἶναι μόνον ἀόρατος. Εἶναι τρελλός! Τρελλὸς ἐπικίνδυνος!...

Ὅταν τὸ λυκαυγὲς ἦλθε καὶ ἀνέμιξε τὰς πρώτας λάμψεις του, εἰς τὴν τραπεζαρίαν, μὲ τὸ φῶς τῆς λυχίνιας καὶ μὲ τὸν καπνὸν τοῦ πούρου, ὁ Κέμπ ἐξηκολούθει ἀκόμη τὸν ἀτελείωτον περίπατόν του, ἀναζητῶν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Ἦτο τόσο ἐξημμένος, ὥστε ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ. Οἱ θεράποντες, κατερχόμενοι, μὲ τὰ μάτια πρησμένα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν εὔρον ἐκεῖ κ' ἔτειναν νὰ πιστεύσουν ὅτι ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν καὶ τὸν κόπον ὁ κύριός των δὲν ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Τοὺς ἔδωκε δὲ διαταγὴν ἔκτακτον, ἀλλὰ ρητὴν, νὰ σερβίρουν τὸ πρόγευμα διὰ δύο ἀνθρώπους εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ αὐτοὶ νὰ περιορισθοῦν ἀκολούθως εἰς τὸ κάτω πάτωμα καὶ τὸ ισόγειον. Εἶτα ἐξηκολούθησε νὰ περιπατῆ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἐφημερίδος τῆς πρωίας.

Τὸ φύλλον εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ διηγηθῆ· ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ νεώτερα· ἐπεβεβαίον ἀπλῶς τὴν ἀφήγησιν τῆς προτεραίας, κ' ἔδιδεν ἔκθεσιν, πολὺ κακογραμμένην, περὶ ἐνὸς ἄλλου συμβάντος ἐπελθόντος εἰς Βοῦρδοκ. Ὁ ἰατρὸς ἐγνώρισεν οὕτω τὰ κυριώτερα ἐξ ὧων εἶχον συμβῆ εἰς τοὺς «Παίχτας τοῦ κρίκετ», καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μάρβελ.

«Μὲ ἠνάγκασε νὰ διατρίψω μαζί του εἰκοσιτέσσαρας ὥρας», εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν ρεπόρτερ ὁ Μάρβελ. Μερικαὶ λεπτομέρειαι νέαι προσετίθεντο εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰπιγγ, μεταξὺ ἄλλων ἡ διακοπὴ τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος. Ἀλλὰ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ἐπιχύση φῶς τι ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀέργου πλάνητος, ἐπειδὴ ὁ Μάρβελ δὲν εἶχε δώσει καμμίαν πληροφορίαν, οὔτε περὶ τῶν τριῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα ἔφερον, οὔτε περὶ τῶν χρημάτων ἐξ ὧν τὰ θυλακία του ἦσαν πλήρη. Ὁ σκεπτικὸς τόνος εἶχεν ἐκλίπει, καὶ νέφος ὀλόκληρον ἀπὸ ρεπόρτερς καὶ ἐξεταστὰς ἦσαν ἤδη εἰς κίνησιν, ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπιμελῶς.

Ὁ Κέμπ ἀνέγνωσεν ὅλα ὅσα ἐσχετίζοντο μὲ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἔστειλε τὴν θαλαμηπόλον νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ὅλας τὰς ἐφημερίδας ὅσας εὔρη. Καὶ ὅταν ἦλθον, καὶ αὐτὰς τὰς κατέφαγε.

— Εἶναι ἀόρατος! Κ' ἔχει θυμοὺς φθάνοντας εἰς ματιώδη τρέλλαν!... Ποῖα πράγματα μπορεῖ νὰ κάμῃ!... Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εὐρίσκειτ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ!... Ποίαν ἀπόφασιν νὰ λάβω;... Παραδείγματος χάριν, θὰ παρέβαινα τὸν λόγον μου ἐάν...; Ὁχι!

Ἐπλησίασεν εἰς μικρὸν τραπέζιον ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενον, εἰς τὴν γωνίαν, καὶ ἤρχισε μίαν σημείωσιν. Μισογραμμένην, τὴν ἔσχισε καὶ ἔγραψεν ἄλλην. Ἀνέγνωσε ταύτην, τὴν ἐκοίταξε σύννους· εἶτα ἔλαβε φάκελλον καὶ τὸν ἐπέγραψε: «Πρὸς τὸν συνταγματάρχην Ἰνδιδου, εἰς Πόρτ-Βοῦρδοκ».

Ὁ Ἀόρατος ἀνθρώπος ἐξύπνησεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ Κέμπ ἤσχολεῖτο εἰς τοῦτο. Ἐξύπνησε μὲ

διαθέσεις μοχθηράς· ὁ Κέμπ, προσέχων εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἤκουσεν αἴφνης βαρέα βήματα θορυβοῦντα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος. Εἶτα μία καθέκλα ἀνετράπη· ἡ φιάλη τοῦ νιπτῆρος ἔσπασεν. Ὁ Κέμπ ἔσπευσε ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα κα' ἔκρουσε ζωηρῶς εἰς τὴν θύραν.

⟨Θεμελιώδεις ἀρχαί⟩

ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ, ἅμα ὁ
ξένος τοῦ ἡνοιξε.

— Τίποτε...

— Μὰ τί διάβολο! αὐτὸς ὁ θόρυβος;

— Μία ἀπλῆ παραξενιά, ἀπήντησεν ὁ Ἀόρατος ἄν-
θρωπος· εἶχα ξεχάσει τὸ χέρι μου, καὶ μοῦ πονεῖ.

Ὁ Κέμπ διῆλθε τὸν θάλαμον καὶ συνέλεξε τὰ τεμά-
χια τοῦ θραυσμένου ὑαλίνου ἀγγείου· εἶτα ὄρθιος, μὲ τὰ
τεμάχια τῆς ὑάλου εἰς τὴν χεῖρα:

— Ἐδημοσίευσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅλην τὴν ὑπό-
θεσίν σας, εἶπεν, ὅλα ὅσα συνέβησαν ἢ εἰς τὸ Ἰπιγγ ἢ
κάτω τοῦ λόφου. Ὁ κόσμος ἔχει εἶδῃσιν ὅτι ἔχει ἓνα
συμπολίτην ἀόρατον· πλὴν κανεῖς δὲν ἠξεύρει ὅτι εὐρί-
σκεσθ' ἐδῶ.

Ὁ ἄλλος ἀφῆκε βλασφημίαν.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ ἱατρός, τὸ μυστικὸν ἀνεκαλύ-
φθη. Καταλαμβάνω ὅτι ἦτο μυστικόν... Ἀγνοῶ ποῖα
εἶναι τὰ σχέδιά σας· ἀλλά, ἐννοεῖται, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς
ὑπηρετήσω.

Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Τὸ πρόγευμα παρατίθεται ἐκεῖ ἐπάνω, προσέ-

θηκεν ὁ Κέμπ, μὲ τόνον τόσον ἄνετον ὅσον οἶον τε.

Εὐχαριστήθη ἰδὼν ὅτι ὁ ἀλλόκοτος ξένος του ἠγγέρθη προθύμως, καὶ τότε αὐτὸς προεπορεύθη εἰς τὴν στενὴν σκάλαν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ ὑπερῶν.

— Πρὸ πάντων, εἶπεν ὁ Κέμπ, ἤθελα νὰ ξεύρω κάτι περισσότερα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀόρατόν σας.

Ἐκάθισε μὲ τὸ βλέμμα ἀνυπόμονον, ριφθὲν διὰ τοῦ παραθύρου, μὲ ἦθος ἀνθρώπου θέλοντος νὰ συνομιλήσῃ. Αἱ ἀμφιβολίαι τὰς ὁποίας εἶχε τὴν προτεραίαν ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν τοῦ συμβάντος μόλις ἐπανῆλθον, καὶ διελύθησαν ἀμέσως ὅταν ἐκοίταξε τὸ μέρος ὅπου εἶχε καθίσει ὁ Γκρίφιν πρὸ τῆς τραπέζης: εἰς κοιτωνίτης χωρὶς κεφαλὴν ἐσπόμενον ἀόρατα χεῖλη διὰ μάκτρον ὡς ἐκ θαύματος κρατουμένου.

— Εἶναι πολὺ ἀπλοῦν, ἀπήντησεν ὁ Γκρίφιν ἀποθέτων τὸ μάκτρον του παραπλευρῶς αὐτοῦ.

— Διὰ σᾶς βέβαια· ἀλλά...

Καὶ ὁ Κέμπ ἤρχισε νὰ γελά.

— Ναί, βέβαια, κ' εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, καταρχὰς αὐτὸ μοῦ ἐφαίνετο θαυμάσιον. Τώρα, καλὲ Θεέ μου!... Ἀλλὰ θὰ κάμωμεν μεγάλα πράγματα!... Κατέγινα εἰς τὸ ζήτημα, διὰ πρώτην φοράν, εἰς Κέσιλστοου.

— Εἰς Κέσιλστοου;

— Εἶχα ὑπάγει ἐκεῖ ἀναχωρῶν ἀπὸ Λονδῖνον. Ξεύρετε ὅτι εἶχα ἐγκαταλείψει τὴν ἰατρικὴν διὰ ν' ἀφιερῶθῶ εἰς τὴν φυσικὴν; "Ὅχι, δὲν τὸ ἤξεύρατε. Λοιπόν, οὕτως εἶναι. Ἡ μελέτη τοῦ φωτὸς μὲ εἴλκυε.

— "Α!

— Ἡ πυκνότης ἢ ὀπτική!... Εἶναι ἓν σύμπλεγμα αἰνιγμάτων, μία σειρὰ προβλημάτων, μὲ λύσεις τὰς ὁ-

ποίας ἀμυδρῶς μόνον διορᾷ τις... Ἦμην μόλις εἰκοσι-
 δύο ἐτῶν... Ἦμην πλήρης ἐνθουσιασμοῦ. Εἶπα: «Θέλω
 ν' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα· ἀξίζει
 τὸν κόπον». Ξεύρετε πόσον μωρὸς εἶναι τις ὅταν εἶναι
 εἰκοσιδύο ἐτῶν!

— Μωρὸς τότε ἢ μωρὸς ἀργότερα...

— Ὡς ἐάν, τὸ νὰ γνωρίζῃ τις, τὸ νὰ ἠξεύρῃ, τοῦτο
 ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἄνθρω-
 πον!... Ἄρχισα νὰ ἐργάζωμαι ὡς σκλάβος. Μόλις εἶχα
 ἐργασθῆ καὶ εἶχα σκεφθῆ ἕξ μῆνας, καὶ ἔγινε φῶς, καὶ
 τὸ φῶς διήλθε διὰ μιᾶς φολίδος τοῦ δικτύου ἀποτυ-
 φλωτικόν. Ἀνεκάλυψα μίαν γενικὴν ἀρχὴν περὶ τῶν ἀ-
 κτίνων καὶ τῆς ἀναθλάσεως, ἓνα τύπον, μίαν ἔκφρασιν
 γεωμετρικὴν ἐμπερικλείουσαν τέσσαρας διαστάσεις. Οἱ
 μωροί, οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὶ οἱ μαθημα-
 τικοὶ οἱ συνήθεις, δὲν ἠξεύρουσι τί δύναται νὰ σημάνῃ
 μία γενικὴ ἔκφρασις δι' ὄντινα σπουδάζει τὴν φυσικὴν
 τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων. Εἰς τὰ βιβλία μου — τὰ βιβλία
 τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ὁ γελοῖος μοῦ ἔκλεψεν— ὑπάρχουν
 ἀπίστευτα, θαύματα ἀληθῆ. Δὲν ἦτο μέθοδος, ἦτο μία
 ἰδέα ἱκανὴ νὰ φέρῃ εἰς μίαν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας
 θὰ ἦτο δυνατόν, χωρὶς νὰ μεταβληθῆ καμμία ἀπὸ τὰς
 ιδιότητας τῆς ὕλης (ἐκτὸς εἰς τινὰς περιπτώσεις τοῦ
 χρώματος), νὰ περιορισθῆ ἢ ἔνδειξις τῆς ἀναθλάσεως
 ἑνὸς σώματος στερεοῦ ἢ ρευστοῦ εἰς τὴν τοῦ ἀέρος, ἐφ'
 ὅσον δύνανται ν' ἀπαιτῶσι τοῦτο ὅλαι αἱ πρακτικαὶ
 ἐφαρμογαί.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Κέμπ, αὐτὸ εἶναι πολὺ περίερ-
 γον. Ἄλλ' ὅμως δὲν βλέπω καθαρὰ... Ἐννοῶ καλῶς ὅτι
 διὰ τοῦ μέσου τούτου μπορεῖτε ν' ἀφαιρέσετε τὴν λάμψιν

ἀπὸ ἓνα λίθον πολύτιμον· ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ ἕως τὸ νὰ καταστήσῃ κανεὶς ἀόρατον ἔν πρόσωπον εἶναι μακράν.

— Βέβαια. Ἀλλὰ θεωρήσατε ὅτι τὸ ὄρατὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπενεργείας τῶν ὄρατῶν σωμάτων ἐπὶ τοῦ φωτός. Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰς στοιχειώδεις γνώσεις ὡς ἐὰν δὲν τὰς ἐγνωρίζετε ποσῶς. Ἡ ἐξηγήσῃς μου θὰ γίνῃ σαφεστέρα.

» Ἡξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι ἐν σῶμα ἀπορροφᾷ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας, ἢ τὰς ἀντανεκλᾷ, ἢ τὰς ἀναθλᾷ — ἢ ἀπορροφᾷ ἐξ αὐτῶν καὶ ἀντανεκλᾷ καὶ ἀναθλᾷ συνάμα. Ὑποθέσατε ὅτι ἐν σῶμα δὲν ἀντανεκλᾷ, οὔτε ἀναθλᾷ, οὔτε ἀπορροφᾷ καμμίαν ἀκτίνα· τὸ σῶμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶναι ὄρατὸν καθ' ἑαυτό. Παραδείγματος χάριν, βλέπετε μίαν θήκην ἐρυθρὰν σκιαυγῆ, ἐπειδὴ τὸ χρῶμα ἀπορροφᾷ μέρος τῶν φωτεινῶν ἀκτῖνων καὶ ἀντανεκλᾷ τὰς ἄλλας· τουτέστι σᾶς ἀποπέμπει ὅλας τὰς ἐρυθρὰς ἀκτῖνας. Ἐὰν δὲν ἀπερρόφα μέρος τῶν φωτεινῶν ἀκτῖνων, ἐὰν τὰς ἀντανέκλα ὅλας, τότε θὰ ἐβλέπετε θήκην ἀπαστράπτουσαν ἐκ λευκότητος, ἀργυρᾷν θήκην!... Μία θήκη ἀδαμαντίνη δὲν θ' ἀπερρόφα πολλὰς ἀκτῖνας καὶ δὲν θ' ἀντανέκλα ἐπίσης πολλὰς διὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς· ἀλλ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον, εἰς τὰ μέρη ὅπου αἱ ἐπιφάνειαι εἶν' εὐνοϊκαί, τὸ φῶς θ' ἀντανεκλᾷτο καὶ θ' ἀνεθλᾷτο, εἰς τρόπον ὥστε θὰ εἶχετε τὴν ἐντύπωσιν ἀντανεκλάσεων λευκῶν καὶ διαφανειῶν· ἐν εἶδος σκελετοῦ φωτός, ἂν δύναμαι νὰ εἶπω. Μία θήκη ὑαλίνη δὲν θὰ ἦτο τόσον λαμπρὰ οὔτε τόσον ὄρατὴ ὅσον θήκη ἀδαμαντίνη, ἐπειδὴ θὰ ὑπάρχῃ ὀλιγωτέρα θλάσις καὶ ἀντανεκλασις. Ἐννοεῖτε; Ὑπὸ τινα γωνίαν θὰ ἐβλέπετε ἐντελῶς διὰ μέσου... Εἶδη τινὰ ὑάλου θὰ ἦσαν διαφανέστε-

ρα ἢ ἄλλα· μία θήκη κρυσταλλίνη θὰ ἦτο πλέον διαυγῆς ἢ μία ἄλλη ἐκ κοινῆς ὑέλου. Μία θήκη ἐξ ὑέλου λίαν λεπτή θὰ ἦτο δυσδιάκριτος εἰς ἀνεπαρκῆς φῶς, ἐπειδὴ μόλις θ' ἀπερρόφα ἀκτῖνας τινας, θ' ἀνέθλα δὲ καὶ θ' ἀντανέκλα ὀλιγίστας. Ἐὰν βυθίσητε εἰς τὸ ὕδωρ πλάκα ὑέλου λευκῆς κοινῆς, πολὺ καλλίτερα! Ἐὰν τὴν βυθίσητε εἰς ρευστὸν πυκνότερον τοῦ ὕδατος, γίνεται ἄφαντος ἐξ ὀλοκλήρου σχεδόν, ἐπειδὴ ἡ ἀκτὶς ἦτις μεταβαίνει ἀπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ὑελον ἐλαφρῶς μόνον ἀναθλάται ἢ ἀντανακλάται, τουτέστι τροποποιεῖται εἰς τὴν διεύθυνσίν της. Εἶναι σχεδὸν τόσον ἀόρατος, ὅσον καὶ μία ριπή ἀνθρακικοῦ ἢ ὑδρογόνου εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον!

— Ναί, εἶπεν ὁ Κέμπ· τοῦτο νοεῖται οἴκοθεν. Δὲν ὑπάρχει μαθητῆς σήμερον ὅστις νὰ τ' ἀγνοῇ ὅλ' αὐτά.

— Ἴδου τώρα ἐν ἄλλο γεγονός, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ μαθηταὶ γνωρίζουσιν ὡσαύτως. Ἐὰν θραύσῃ τις πλάκα ὑέλου, ἐὰν τὴν θρυμματίσῃ εἰς κόνιν, γίνεται πολὺ εὐκολωτέρα νὰ τὴν βλέπῃ τις εἰς τὸν ἀέρα· γίνεται, τοῦλάχιστον μία κόνις σκιαυγῆς καὶ λευκῆ. Τοῦτο ἐπειδὴ ἡ εἰς κόνιν μεταβολὴ πολλαπλασιάζει τὰς ἐπιφανείας, ἐφ' ὧν ἀσκοῦνται θλάσις καὶ ἀνάκλασις. Εἰς μίαν πλάκα ὑέλου ὑπάρχουν μόνον δύο ἐπιφάνειαι· εἰς τὴν ὑελον τὴν εἰς τέφραν μεταβεβλημένην τὸ φῶς θλάται καὶ ἀνακλάται δι' ἐκάστου τῶν κόκκων τοὺς ὁποίους διαπερᾷ, καὶ ὀλιγίσται ἀκτῖνες διέρχονται κατ' εὐθεῖαν. Ἄλλ' ἡ ὕαλος ἐκεῖνη ἢ λευκῆ, ἢ κονιοποιημένη, ἐὰν τὴν βάλετε εἰς τὸ ὕδωρ, παραχρῆμα παύει νὰ εἶναι ὀρατῆ. Τοῦτο δὲ διότι ἡ θρυμματισμένη ὕαλος καὶ τὸ ὕδωρ ἔχουν σχεδὸν τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀναθλάσεως· τουτέστι τὸ φῶς μόλις ὑφί-

σταται μικρὰν ἀνάθλασιν ἢ ἀντανάκλασιν μεταβαῖνον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο.

» Ἄρα, ἐν σῶμα διαφανές, ἡ ὕαλος παραδείγματος χάριν, γίνεται ἀόρατον ἐὰν τὸ ἐμβάλετε εἰς ἐν ρευστὸν τὸ ὁποῖον ἔχει σχεδὸν τὸν αὐτὸν βαθμὸν θλάσεως. Συλλογισθῆτε μόνον ἐν δευτερόλεπτον. Θὰ ἐννοήσητε ὅτι ἡ κόνις τῆς ὕαλου θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀόρατος καὶ εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν ὁ βαθμὸς τῆς θλάσεως τῆς ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἴσος πρὸς τὸν τοῦ ἀέρος· διότι, τότε, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον οὔτε θλάσις οὔτε ἀντανάκλασις εἰς τὴν μετάβασιν τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων (ἀπὸ) τῆς ὕελου εἰς τὸν ἀέρα καὶ τ' ἀνάπαλιν.

— Ναί, βέβαια. Ἄλλὰ ἓνας ἄνθρωπος δὲν εἶναι γυαλί σπασμένο!

— Ὅχι, τωόντι, ἀπήντησεν ὁ Γκρίφφιν. Εἶναι μάλιστα διαφανέστερος!

— Ἐλα δά!

— Καὶ ἓνας δόκτωρ τὸ λέγει αὐτό!... Πῶς χάνει τις τὴν μνήμην!... Ἐξεχάσατε λοιπὸν τὴν φυσικὴν σας, εἰς δέκα ἔτη;... Ἀναλογισθῆτε ὅλα τὰ πράγματα ὅσα εἶναι διαφανῆ καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνονται. Τὸ χαρτὶ εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἱνας διαφανεῖς· ἐὰν εἶναι λευκὸν καὶ σκιαυγές, εἶναι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὅστις κάμνει καὶ τὴν ὕελον τὴν θρυμματισμένην νὰ εἶναι σκιαυγῆς καὶ λευκῆ! Λαδώσατε χαρτὶ λευκόν· νὰ εἰσαχθῆ τὸ ἔλαιον καλῶς εἰς ὅλα τὰ κενά, μεταξὺ τῶν μορίων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον θλάσις μῆτε ἀντανάκλασις εἰμὴ ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν· γίνεται διαφανές ὡς ὕαλος! Καὶ τοῦτο δὲν ἀληθεύει μόνον διὰ τὸ χαρτίον, ἀλλὰ διὰ τὰς ἱνας τοῦ βάμβακος, τοῦ λίνου, τοῦ ἐρίου,

τοῦ ξύλου, ὁμοίως καὶ τῶν ὀστέων, Κέμπ, τῆς σαρκός, Κέμπ, τῆς κόμης, Κέμπ, τῶν ὀνύχων καὶ τῶν μυῶν, Κέμπ! Τῆ ἀληθεία, ὁ ὀργανισμὸς ὀλόκληρος ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐξαιρουμένων τῶν ἐρυθρῶν κυττάρων τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀμαυρῶν ἀποχρώσεων τῶν τριχῶν του, εἶναι κατεσκευασμένος ἐξ ἴστοῦ διαφανοῦς, ἄχρου· τόσον ὀλίγον χρειάζεται διὰ νὰ μᾶς κάμη ἀοράτους πρὸς ἀλλήλους! Κατὰ τὸ πλεῖστον, αἱ ἴνες ἑνὸς ζωντανοῦ πλάσματος δὲν εἶναι σκιαυγέστεραι ἀπὸ τὸ ὕδωρ.

— Προφανῶς! προφανῶς! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ. Ἀνελογιζόμενην αὐτὴν τὴν νύκτα τὰς μεδούσας καὶ τὰ ζωύφια τῶν θαλασσῶν.

— Τώρα μὲ καταλαμβάνετε! Εἴσθε ἐνήμερος εἰς πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζα, εἰς πᾶν ὅ,τι εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου, ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐκ Λονδίνου ἀναχώρησίν μου, πρὸ ἐξ ἑτῶν. Ἄλλ' ἐφύλαττον ὅλα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου ὑπὸ ὄρους δυσχερεῖς καὶ ἀποθαρρυντικούς. Ὁ Ὀββέμας, ὁ διδάσκαλός μου, ἦτο ἐκ τῶν σοφῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μᾶς προσδιορίζουν ὄριον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ· καὶ περιπλέον, ἓνας κλέπτης ἰδεῶν, ὁ ὁποῖος δὲν παύει ποτὲ νὰ ἐρευνᾷ τὴν διάνοιαν τῶν ἄλλων... Γνωρίζεις τὴν συνήθη ἀγυρτεῖαν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ δημοσιεύσω τίποτε· δὲν ἤθελα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ συμμετάσχη τῆς δόξης μου... Ἐξηκολούθησα νὰ ἐργάζομαι. Ὁρμηθεὶς ἐκ τῆς ιδέας μου, ἐπλησίασα μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὴν πεῖραν, εἰς τὴν πραγματικότητα. Δὲν ὠμίλουν εἰς ψυχὴν ζῶσαν, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ ἐκσφενδονήσω τὴν ἐφευρέσιν μου εἰς τὸν κόσμον μὲ δύναμιν ἀκαταγώνιστον καὶ νὰ γίνω περίφημος διὰ μιᾶς. Ἐπανελάβα τὴν θεωρίαν τῶν

ἀκτίνων διὰ τὰ συμπληρώσω ἐλλείψεις τινὰς καὶ αἴφνης — χωρὶς ὠρισμένον σχέδιον, κατὰ τύχην— ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν εἰς τὴν φυσιολογίαν.

— Ἀληθινά;

— Γνωρίζετε τὴν χρωστικὴν ὕλην τοῦ αἵματος· εἶν' ἐρυθρά. Λοιπόν, δύναται τις νὰ τὴν κάμη λευκὴν, ἄχρουν, χωρὶς μηδὲν νὰ διαταράξῃ τὰς κανονικὰς λειτουργίας της.

ἽΟ Κέμπ ἀφῆκεν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἀπιστίας. ἽΟ Ἄόρατος ἄνθρωπος ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸν θάλαμον.

— Ὡ! μπορεῖτε νὰ φωνάζετε! ἽΕνθυμοῦμαι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην. ἽΗτον ἀργά, τὴν ἐσπέραν (ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐξαλίετο κανεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοὺς βλαῆκας καὶ ἀμελεῖς)· εἰργαζόμην ἐκεῖ ἐνίστε μέχρι τῆς αὐγῆς. Φῶς ἔγινεν ἐξαίφνης εἰς τὸ πνεῦμα μου, πλήρες καὶ ἔκλαμπρον. ἽΗμην μόνος. Τὸ ἐργαστήριον ἦτο σιγηλόν, φωτιζόμενον ἐν ἡσυχίᾳ διὰ τῶν λυχνιῶν τοῦ τῶν ὕψηλῶν καὶ λαμπρῶν... ἽΗδύνατό τις νὰ καταστήσῃ διαφανῆ ἕνα ἰστόν, ἐν ζῶν! ἽΕξαιρουμένων λόγου τῶν διαθλάσεων τῶν ἀκτίνων, ἡδύνατό τις νὰ τὸ καταστήσῃ ἀόρατον. “Θὰ μποροῦσα νὰ γίνω ἀόρατος!” εἶπα μέσα μου. Καὶ αἴφνης ἔσχον σαφῆ συνείδησιν τοῦ τί δύναται νὰ κάμη ἕνας ἄνθρωπος κατέχων παρόμοιον μυστικόν. ἽΗτο τι ἀνατρεπτικόν. ἽΑφησα τὸ ρευστὸν τὸ ὁποῖον κατεγινόμεν νὰ διυλίσω κ' ἐπῆγα νὰ κοιτάξω τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρας διὰ τοῦ μεγάλου παραθύρου. “Θὰ μποροῦσα νὰ γίνω ἀόρατος!” ἐπανέλαβα πρὸς ἑμαυτὸν.

»Νὰ πραγματοποιήσῃ τις τοῦτο, θὰ ἦτο νὰ ὑπερβάλλῃ τὴν μαγείαν. ἽΕθεώρουν ἤδη, ἀπηλλαγμένοι τῶν ζόφων

τῆς ἀμφιβολίας, μεγαλοπρεπῆ τὴν εἰκόνα τοῦ ὅτι τὸ ἀόρατον δύναται νὰ παραστήσῃ δι' ἓνα ἄνθρωπον: μυστήριον, δύναμιν, ἐλευθερίαν. Ἐλάττωμα κανέν δὲν ἔβλεπα. Συλλογισθῆτε το καλά! Ἐγώ, ἓνας πτωχὸς φυσικὸς δύο πεννῶν ἀξίας, καθηγητῆς νεαρῶν βλακῶν εἰς ἐπαρχιακὸν κολλέγιον, ἐγώ, θὰ μπορούσα ἀκαριαίως νὰ γίνω θαῦμα τεράστιον! Σ' ἐρωτῶ, Κέμπ, ἐὰν ἐσύ... Ὅποιος κι ἂν ἦτον, σοῦ λέγω, θὰ ἔπεφτε μὲ τὰ μούτρα εἰς τὴν μελέτην αὐτήν... Εἰργάσθην τρία ἔτη καὶ δὲν ὑπάρχει ὄρος δυσκολιῶν, τὸ ὅποῖον, μετακινηθέν, δὲν μοὶ ὑπέδειξεν ἓν ἄλλο κατόπιν. Ἡ ἄπειρος λεπτολογία τῶν καθ' ἕκαστα! Καὶ ἡ ἀδημονία! Καὶ ἓνας συνάδελφος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπαρχιώτας ἐκείνους, φορτικὸς πάντοτε: “Λοιπὸν, πότε θὰ δημοσιεύσῃτε τὸ ἔργον σας;” Αὐτὴ ἦτον ἡ αἰώνια ἐρώτησίς του. Καὶ οἱ μαθηταί! Καὶ ἡ ἀχρηματία! Χίλια προσκόμματα! Ὑπέφερα τρία ἔτη τὸ μαρτύριον αὐτό... Καὶ μετὰ τρία ἔτη ἐπιφυλάξεως καὶ ἀγωνίας, ἀνεγνώρισα ὅτι νὰ φθάσω εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ μου ἦτο ἀδύνατον, ἀδύνατον.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ.

— Τὰ χρήματα! Τὰ χρήματα! ἀπήντησεν ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος...

Καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ κοιτάξῃ διὰ τοῦ παραθύρου. Εἶτα ἐπεστράφη ἀποτόμως:

— Τότε ἔκλεψα τὸ γέρο, ἔκλεψα τὸν πατέρα μου... ἀλλὰ τὰ χρήματα δὲν ἦσαν ἰδικά του... Ἠὺτοκτόνησε.

Τὸ οἶκημα τῆς ὁδοῦ Γκρέιτ Πόρτλανδ

Ο ΚΕΜΠ ΠΡΟΣ ΣΤΙΓΜΗΝ ἔμεινε σιωπηλός· ἐκοίταζεν ἀτενῶς τὴν ράχιν τοῦ ἀκεφάλου ἐκείνου σώματος, τὸ ὅποῖον ἐφαίνετο ν' ἀκουμβᾷ τὸ μέτωπον εἰς τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου. Εἶτα ἀνεσκίρτησεν ὡς νὰ τοῦ ἦλθεν αἰφνιδία ἰδέα· ἠγέρθη, ἔδραξε τὸν βραχίονα τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐβίασε νὰ ἐπιστραφῇ.

— Εἶσθε κουρασμένος, τοῦ εἶπε, κ' ἐνῶ ἐγὼ μένω καθήμενος, περιπατεῖτε... Λάβετε τὸ κάθισμά μου.

Ἐστάθη αὐτὸς μεταξὺ τοῦ Γκρίφιν καὶ τοῦ παραθύρου τοῦ πλησιεστέρου.

Ὁ Γκρίφιν ἐκάθισε· μετὰ ἓν λεπτόν, ἐπανέλαβεν ἀποτόμως:

— Εἶχον καταλίπει ἤδη τὸ κολλέγιον τοῦ Κέσιλστοου, ὅταν συνέβη τοῦτο. Ἦτο τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου. Εἶχα ἐνοικιάσει δωμάτιον εἰς τὸ Λονδῖνον, εὐρύχωρον δωμάτιον ὅχι μετ' ἐπίπλων, εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν ἀγοραίαν, κακῶς διατηρουμένην, εἰς μίαν ἀδιέξοδον τοῦ Γκρέιτ Πόρτλανδ Στρήτ. Τὸ χάρισμα ἐγέμισεν εὐθὺς ἀπὸ ὅλον τὸ ὑλικὸν τὸ ἀγορασθὲν μὲ τὰ χρήματα τοῦ γέρου. Ἡ ἐργασία μου προέβαινε πάντοτε μετὰ συνεχείας, ἐπιτυχῆς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐγγίζουσα εἰς

τὸ τέλος. Ἦμην ὅπως ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν ἔξοδον δάσους, θὰ ἔπιπτεν αἴφνης εἰς τινὰ τραγωδῖαν παράλογον. Ἐπῆγχα νὰ θάψω τὸν πατέρα μου. Μὲ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον πάντοτε ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας μου, δὲν κατέβαλα τὴν ἐλαχίστην προσπάθειαν διὰ νὰ σώσω τὴν ὑπόληψίν του. Ἐνθυμοῦμαι τὸν ἐνταφιασμόν, τὸ νεκροκράβατον τῶν πτωχῶν, τὸ βιαστικὸν διάβασμα τῆς ἀκολουθίας, τὸν παγωμένον ἄνεμον ποῦ ἐμάστιζε τὴν κατωφέρειαν τοῦ λόφου, καὶ τὸν παλαιὸν συμμαθητὴν του, τὸν παπαῖν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐδιάβαζε ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφον του τὰς νεκρωσίμους εὐχάς, ἓνα γέροντα κυφόν, μαῦρον, σκελετώδη, πάσχοντα ἀπὸ συνάγχην.

» Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς τὴν ἐστίαν τὴν ἔρημον, τὸ πέρασμα τοῦ πάλαι ποτὲ χωρίου, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρηματῖαι εἶχον μεταποιήσει εἰς ἄσχημον ὄψιν πόλεως. Πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, αἱ ὁδοὶ ἀπέληγον εἰς κακοχαραγμένα οἰκόπεδα καὶ ἔτερματίζοντο ἀπὸ σωρούς ἐρειπίων ἢ χόρτων. Μοῦ φαίνεται ἀκόμη πὼς βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου, φάντασμα ἰσχνόν καὶ μαῦρον, βαδίζον κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου τοῦ στιλπνοῦ καὶ ὀλισθηροῦ, μ' ἓνα ἀλλόκοτον ἀντιπερισπασμόν ὅστις μοῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰς ἀγενεῖς ἐκείνας οἰκίας τῶν ἀστῶν, ἀπὸ τὰ ρυπαρὰ μαγαζεῖα των.

» Δὲν ἠσθάνομην τὸν ἑαυτὸν μου τεθλιμμένον ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὸς ἔγινε θῦμα μωρᾶς αἰσθηματικότητος. Ἡ εὐσχημοσύνη, τὸ ἔθος, ἀπῆλθον τὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν κηδεῖαν· ἀλλ' ἡ καρδιά μου δὲν ἦτο ἐκεῖ.

» Ἐντούτοις, καθὼς διώδευον τὴν μεγάλην ὁδόν, ἡ ζωὴ μου ἢ περασμένη μοῦ ἐπανῆλθε πρὸς στιγμὴν εἰς

τόν νοῦν. Συνήντησα μίαν κόρην τὴν ὁποίαν εἶχα γνω-
ρίσει δέκα ἔτη ἀρχύτερα· τὰ βλέμματά μας διεσταυρώ-
θησαν... Κάτι μὲ ὄθει νὰ σταματήσω εἰς τὸν δρόμον
καὶ νὰ τῆς ὀμιλήσω. Ἦτο μία γυνὴ ἀπὸ τὰς συνήθεις.

»Ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἄλλοτε
χρόνου μοῦ ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον. Δὲν ἠσθανόμην τότε
ὅτι ἤμην μεμονωμένος, ὅτι εἶχον ἐξέλθει τοῦ κόσμου
διὰ νὰ ριφθῶ εἰς μίαν ἔρημον. Παρετήρουν καλῶς τὴν
ἔλλειψιν συμπαθείας περὶ ἐμέ, ἀλλὰ τὴν ἀπέδιδον εἰς τὸ
κενὸν τῆς ζωῆς τὸ σύνηθες. "Ὅταν ἐπανῆλθα εἰς τὸν
θάλαμόν μου, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπέστρεφα εἰς τὴν πραγμα-
τικότητα· ἐκεῖ ἦτο ὅ,τι ἐγνώριζα, ὅ,τι ἠγάπων· ἐκεῖ μ'
ἐπερίμενον αἱ συσκευαί μου, τὰ πειράματά μου, ἐτοιμό-
τατα. Τώρα σχεδὸν δὲν ἔμεινε πλέον δυσκολία εἰμὴ εἰς
τὰ καθέκαστα.

»Μίαν ἡμέραν, Κέμπ, θὰ σοὶ εἶπω ὅλας τὰς μεθό-
δους μου τὰς περιπλόκους. Περιττὸν τώρα. Αὗται, κατὰ
τὸ μέγιστον μέρος, ἐκτὸς ἐλλείψεων τινων, τὰς ὁποίας
προτιμῶ ν' ἀναπληρῶ ἐκ μνήμης, περιλαμβάνονται ἐν
ἀριθμοῖς εἰς τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ὅποια ὁ ἀλήτης μοῦ
ἔκλειψε. Θὰ χρειασθῆ νὰ τὸν καταδιώξωμεν. Ἀνάγκη ν'
ἀνακτῆσωμεν τὰ βιβλία ἐκεῖνα... Τὸ κεφαλαῖῳδες ση-
μεῖον ἦτο νὰ τοποθετήσωμεν τὸ διαφανὲς σῶμα, τοῦ
ὁποίου ἔπρεπε νὰ περιορισθῆ ὁ βαθμὸς τῆς θλάσεως,
μεταξὺ δύο κέντρων, ὁπόθεν ἠκτινοβόλουν δονήσεις τι-
νὲς τοῦ αἰθέρος... περὶ τῶν ὁποίων θὰ σοῦ ὀμιλήσω
ἀργότερα... "Ὅχι, δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἀκτίνων Ρέ-
ντγεν· δὲν ἤξεύρω ἂν αἱ ἰδिकाί μου ἔχουν περιγραφῆ
ἀκόμη· ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπαρξίς των εἶναι ἤδη κατάδη-
λος!... Εἶχα πρὸ παντὸς ἀνάγκην δύο μικρῶν δυναμο-

μέτρων, και τὰ ἐνήργουν δι' ἑνὸς κινητῆρος ἐξ ἀερίου, εὐθηνῶ...

» Τὸ πρῶτον πείραμά μου ἔγινεν ἐπὶ τεμαχίου ὀθόνης, ράκους ἐρίου λευκοῦ. Ἦτο ὄντως τὸ παραδοξότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ τὸ βλέπη τις καταρχὰς ἀπαλὸν καὶ λευκὸν ὑπὸ τὰς ριπὰς τοῦ φωτός, εἶτα νὰ τὸ βλέπη νὰ ἐκλείπη κατὰ μικρὸν, ὡς τολύπη καπνοῦ, νὰ ἐξαλείφεται... Ἐδυσκολευόμην νὰ πιστεύσω ὅτι κατώρθωσα τοῦτο. Ἐξέτεινα τὴν χεῖρα εἰς τὸ κενὸν τὸ κατ' ἐπίφασιν· τὸ ἀντικείμενον ἦτο ἐκεῖ, στερεόν, ὅπως πάντοτε. Ἐπειδὴ τὸ εἶχα πιάσει ἀδεξίως, μοῦ ἔπεσε καταγῆς· μετὰ δυσκολίας τὸ ἀνεῦρον.

» Τότε ἐπῆλθε πείραμα πολὺ περιεργότερον. Ἦκουσα μιουρίσμα ὅπισθέν μου· ἐστράφην καὶ εἶδα, ἐκεῖθεν τοῦ παραθύρου, ἓνα γάτον λευκόν, λίαν ρυπαρόν, ἐξαπλωμένον ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς στέρας. Μία ἰδέα μοῦ ἤλθε. “ὦ! ἐσὺ ἔρχεσαι ἀκριβῶς ὅταν πρέπει!” διενσήθην· καί, ἀνοίξας τὸ παράθυρον, ἔκραξα τὸν γάτον πολὺ σιγανά. Εἰσῆλθε μιουρίζων· τὸ πτωχὸν ζῶον ἐπέινα. Τοῦ ἔδωκα ὀλίγον γάλα. “Ὅλα τὰ τρόφιμά μου ἦσαν κλεισμένα εἰς ἓν ἐρμάριον, εἷς τινα γωνίαν τοῦ θαλάμου.

» Ἄφοῦ ἔφαγεν, ὁ γάτος ἐγύρισεν ἐρευνητικῶς ὅλον τὸ δωμάτιον, μὲ ἀπόφασιν νὰ ἐγκατασταθῇ πλησίον μου. Τὸ ράκος τὸ ἀόρατον τὸν ἀνησύχησεν ὀλίγον· ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃς μὲ ποίαν ἀμηχανίαν ἐκοίταξε νὰ ἴδῃ μὲ τί πρᾶγμα ἔπαιζε καὶ δὲν τὸ ἔβλεπε ποσῶς! Τὸν ἔβαλα νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικὰ εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς κλίνης μου καὶ τοῦ ἔδωκα φάρμακον διὰ νὰ... δοκιμάσῃ τὴν γνῶσιν.

- Κ' ἔκαμνες ἐγχειρήσεις ἐπάνω του;
- Βεβαίως. Ἀλλὰ νὰ φαρμακεύσῃ τις γάτον δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα, Κέμπ... Ἡ ἐγχείρησις ἀπέτυχεν.
- Ἀπέτυχε;
- Ναί, εἰς δύο σημεῖα, δηλαδὴ εἰς τοὺς ὄνυχας καὶ εἰς τὴν ὕλην τὴν ἀναθλαστικὴν... Πῶς τὸ λέγουν τοῦτο; εἰς τὸν πυθμὲνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γάτου;...
- Τὸν θλαστῆρα;
- Ναί. Αὐτὸ δὲν ἐτελεσφόρει. Ἀφοῦ τοῦ μετέδωκα τὸ φάρμακον, διὰ νὰ ἀσπρίσω τὸ αἷμα, ἀφοῦ τὸν ὑπέβαλα εἰς διαφόρους προπαρασκευάσας, ἔδωκα εἰς τὸ ζῶον ὄπιον καὶ τὸ ἔθεσα, μαζὶ μὲ τὸ προσκέφαλον ὅπου ἐκοιμᾶτο, ἐπὶ τῆς συσκευῆς. Λοιπὸν, ὅλον τὸ σῶμα ἐξέλιπεν, ἐξηφανίσθη· ἀλλ' ἔμειναν αἱ δύο φλογίδες τῶν ὀφθαλμῶν.
- Παράξενον!
- Δὲν μπορῶ τίποτε νὰ ἐννοήσω. Ὁ γάτος ἦτον καλὰ δεμένος, φυσικά· δὲν ἔμελλε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἐξύπνησε, ναρκωμένος ἀκόμη, κ' ἐμιαούρισε σιγά... Ἐκρουσαν εἰς τὴν θύραν... Ἦτο μία γραῖα γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐκάθητο κάτω καὶ ἡ ὁποία μὲ ὑπόπτειεν ὅτι ἔκαμνα ζωντοτομίας· μία γραῖα, χαλασμένη ἀπ' τὸ πιόμα, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε πλέον τίποτε στὸν κόσμον παρὰ τὸν γάτον της. Ἐλαβα ζωηρῶς γλωροφόρμιον, τὸ ἐφήρμοσα, κ' ἐπῆγα ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν θύραν.
- »— Σὰν ν' ἄκουσα τώρα ἓνα γατί; μοῦ λέγει. Τὸ γατί μου!
- »— Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπήντησα λίαν εὐγενῶς.
- »Δὲν εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην κ' ἐδοκίμαζε νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ὅπισθὲν μου εἰς τὸ δωμάτιον ὅλα τω-

όντι ἦσαν πολὺ παράξενα δι' αὐτήν· οἱ γυμνοὶ τοῖχοι, τὰ χωρὶς κουρτίνες παράθυρα, ἡ χονδροειδῆς κλίνη, ὁ κινητῆρ μετὰ τὸ ἀέριον ὁ δονούμενος, ἡ λάμπις τῶν ἀκτινοβόλων σημείων καὶ ἡ ὁσμὴ ἐκείνη τοῦ χλωροφορμίου εἰς τὸν ἀέρα. Τέλος, ἠναγκάσθη ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὴν ἀπάντησίν μου, κ' ἐστράφη ν' ἀπέλθῃ.

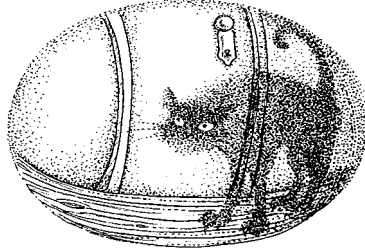
— Πόσον χρόνον ἐχρειάσθη τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ.

— Ὁ γάτος;... τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας. Τὰ κόκκαλα, τὰ νεῦρα, ἡ πιμελή, τελευταία, ἔγιναν ἄφαντα, ὅπως καὶ τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν τῶν μὴ λευκῶν. Καί, ὅπως σᾶς τὸ λέγω, ὁ πυθμὴν τῶν ὀφθαλμῶν, μία ὕλη γλοιώδης καὶ κυματόεσσα, δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ ἐκλίπῃ.

»Εἶχε νυκτώσει ἤδη πρὶν λάβῃ πέρας τὸ πείραμα· δὲν ἔβλεπέ τις πλέον τίποτε εἰμὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀμαυροὺς καὶ τοὺς ὄνυχας. Ἐσταμάτησα τὸν κινητῆρα, ἀνεζήτησα ψηλαφῶν, ἐθώπευσα τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκόμῃ ἀναίσθητον, τοῦ ἀφήρῃσα τὰ δεσμά· εἶτα, αἰσθανόμενος κούρασιν, τὸ ἄφησα νὰ κοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἀοράτου καὶ κατεκλίθη. Ἐδυσκολέυθη ν' ἀποκοιμηθῶ· ἔμεινα ἔξυπνος, σκεπτόμενος ἀμυδρῶς πράγματα χωρὶς ἀλληλουχίαν, ἀναλαμβάνων πάντοτε τὸ πείραμά μου, ὄνειρευόμενος πυρετωδῶς ὅτι ὅλα τ' ἀντικείμενα ἐσκοτίζοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐξηλείφοντο, μεχρισότου καὶ τὸ ἔδαφος αὐτὸ ὅπου ἰστάμην ἐξέλιπεν. Ἐφθασα οὕτω μέχρις ἐφιάλτου νοσηροῦ καὶ σκοτοδίνης.

»Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ὁ γάτος ἄρχισε νὰ μιαιουρίζη· ἐπροσπάθησα κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν κάμω νὰ σιωπήσῃ διὰ τῆς φωνῆς· εἶτα ἔλαβα ἀπόφασιν νὰ τὸν βγάλω ἔξω. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἔδοκίμασα ὅταν

τὸν εἶδα· δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ εἰμὴ δύο μάτια στρογγυλά, λάμποντα, πράσινα καὶ τίποτε ἄλλο. Θὰ τοῦ ἔδιδα γάλα, ἀλλὰ δὲν εἶχα πλέον. Δὲν ἤθελε νὰ κάμη ἤσυχα· ἐκάθισε κ' ἐμιαούρισε ἀκόμη ἀκριβῶς εἰς τὴν θύραν. Ἐδοκίμασα νὰ τὸν πιάσω, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ τὸν ρίψω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἄφησε νὰ πιασθῆ, ἔγινεν ἄφαντος, ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ μιαουρίζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὸ τέλος, ἤνοιξα τὸ παράθυρον κ' ἔφερα ἄνω-κάτω ὅλα τὰ ἐπιπλα· βεβαίως πρέπει νὰ ἐξῆλθε· δὲν τὸν εἶδα καὶ δὲν τὸν ἤκουσα πλέον ποτέ.

» Τότε, ὁ Θεὸς ἠξεύρει διατί, ἄρχισα ν' ἀναλογίζωμαι τὴν κηδεῖαν τοῦ πατρός μου, ἀνὰ τὸν λόφον τὸν πένθιμον τὸν μαστιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐωσότου ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε. Ἐνόησα ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ τῆς ἐλπίδος νὰ κοιμηθῶ καί, ἐξελθὼν καὶ κλείσας τὴν θύραν μου, ἐπλανήθην ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, εἰς τὸ φῶς τῆς πρωΐας.

— Δὲν θέλεις νὰ πῆς ὅτι ὑπάρχει ἓνας γάτος ἀόρατος, περιπλανώμενος εἰς τὸν κόσμον, ἠρώτησεν ὁ Κέμπ.

— Ἐκτὸς ἂν τὸν ἐφόνευσαν... Διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος.

— Διατί;... Ἀλλὰ δὲν εἶχα πρόθεσιν νὰ σᾶς διακόψω.

— Εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ τὸν ἐφόνευσαν, ἐπανέλαβεν ὁ Γκρίφφιν. Ἐντοσοῦτω, τέσσαρας ἡμέρας ὕστερον, ἦτο ἀκόμα ζωντανός· αὐτὸ μόνον ἠξεύρω· ἦτο κάτωθεν μιᾶς καγκελλωτῆς θύρας, εἰς τὴν ὁδὸν Γκρεῖτ Τίτσοφιλδ. Εἶ-

δα ανθρώπους συναθροισμένους, οί όποιοί άποροϋσαν πόθεν ήρχοντο τά μιαουρίσματα πού είχαν άκούσει.

‘Ο Γκρίφφιν έσιώπησε σχεδόν έπί έν λεπτόν. Είτα επανέλαβε με άπότομον τόνον:

— ‘Ενθυμοϋμαι εκείνην τήν πρωίαν, ή όποία προηγήθη τής μεταμορφώσεώς μου... Πρέπει νά είχα άνέλθει τήν όδόν Γκρέιτ Πόρτλανδ Στρήτ, έπειδή μου φαίνεται νά βλέπω άκόμη τόν στρατώνα τοϋ ‘Αλμπανυ Στρήτ και τήν έξοδον τών φρουρών έφίππων. ‘Επί τέλους, εύρέθη καθισμένος εις τόν ήλιον, πάσχων, άνήσυχος και κακώς έχων, εις τά άνω τοϋ ύψώματος Πρίμρωζ Χίλλ. ‘Ητο ήμέρα ήλιοφεγγής τοϋ ‘Ιανουαρίου, μία τών ήμερών εκείνων τών άκτινοβόλων και ψυχρών, όποίας είχομεν κατά τό έτος τοϋτο πρό τής χιόνος. ‘Ο ταλαίπωρος έγκέφαλός μου ό εξηντλημένος έπροσπάθει νά προσδιορίση τήν θέσιν τών πραγμάτων και καταρτίση σχέδιον εκστρατείας.

»‘Εξεπλάγην αναγνωρίσας, νϋν ότε ή άμοιβή ήτο έφικτή εις τήν χειρα μου, πόσον μάταιον μου έφαινετο τό κέρδος. Πράγματι, αί δυνάμεις μου είχον έξαντληθῆ. Τέσσαρα έτη ανενδότου έργασίας με είχον καταστήσει άνίκανον πρός πᾶσαν ένεργητικότητα, ώς και πρός πᾶν αίσθημα. ‘Ημην άνάλγητος κ’ έπροσπάθουν άνωφελώς ν’ άνακτήσω τόν ένθουσιασμόν τών πρώτων μου έρευνών, τήν μανίαν τής ανακαλύψεως, ήτις μου είχε δώσει τό θάρρος νά προζενήσω τόν όλεθρον εις τόν γέροντα πατέρα μου. Τίποτε δέν μου έφαινετο πλέον νά έχη σπουδαιότητα. ‘Ησθανόμην άλλως πολύ καλά ότι τοϋτο ήτο μία διάθεσις παροδική, όφειλομένη εις τήν ύπερβολικήν κόπωσιν και τήν άυπνίαν, και ότι είτε διά φαρμάκων,

εἶτε δι' ἀναπαύσεως θὰ μοῦ ἦτο δυνατόν ν' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου.

» Δὲν ἠδύναμην νὰ σκεφθῶ ἐναργῶς εἰμὴ ἔν πρᾶγμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ φέρω τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς αἴσιον πέρας· ἢ ἔμμονος ἰδέα μ' ἐκυρίευσεν ἀκόμη. Καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ βραδύνω, ἐπειδὴ σχεδὸν δὲν εἶχα πλέον χρήματα. Ἐκοίταζα γύρω μου, εἰς τὴν κλιτὸν τοῦ λόφου, παιδία, τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν, νεάνιδας, αἵτινες τὰ ἐπηγγύπνουν, κ' ἐπέμενα ν' ἀναλογίζωμαι ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ φανταστικά, τὰ ὁποῖα ἓνας Ἀόρατος ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς τὸν κόσμον.

» Μετὰ τίνα χρόνον ἐσύρθην μέχρι τῆς κατοικίας μου, ἔλαβα ὀλίγην τροφήν, ἰσχυρὰν δόσιν στρυχνίνης, κ' ἐρρίφθην μὲ ὅλα τὰ ἐνδύματά μου ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μὴ εὐτρεπισμένης διὰ νὰ κοιμηθῶ...

» Ἡ στρυχνίνη, Κέμπ, εἶναι θαυμάσιον τονωτικόν· ἐπανορθοῖ τὸν ἄνθρωπον.

— Ἄλλ' εἶναι φάρμακον διαβολικόν, εἶναι πῦρ ρευστοποιημένον.

— Εὐρέθην, ὅταν ἐξύπνησα, ὅπως τολμηρὸς καὶ νευρώδης... Καταλαμβάνεις;

— Ναί, γνωρίζω τὸ φάρμακον.

— Λοιπόν, κάποιος ἔκρουε τὴν θύραν μου. Ἦτο ὁ σπιτονοικοκύρης μου, μὲ ἀπειλὰς, μὲ σωστὴν ἀνάκρισιν· ἓνας γερο-Ἑβραῖος Πολωνός, φέρων μακρὸν στακτερὸν μανδύαν καὶ ἐμβάδας παλαιάς. Εἶχα βασανίσει ἓνα γάτον τὴν νύκτα, ἦτο βέβαιος· ἢ γλωσσο τῆς γραΐας εἶχε πάρει δρόμον. Ἐπέμενε τὰ πάντα νὰ μάθῃ. Οἱ νόμοι τῆς χώρας κατὰ τῆς ζωντοτομίας ἦσαν πολὺ αὐστηροί· ἠμποροῦσε νὰ βρῇ τὸν μπελᾶ του.

» Ἐγὼ ἠρνήθην ὅσον ἀφορᾷ τὸν γάτον. Τότε εἶπεν ὅτι ὁ θόρυβος τοῦ μικροῦ κινητῆρος μου ἦτον ἐπαισθητὸς εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν· ὅπερ ἦτο ἀληθές, προφανῶς. Περιήρχετο γύρω μου ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ἐπιθεωρῶν τὰ πάντα ἄνωθεν τῶν ἀργυρῶν διόπτρων του. Αἶφνης μὲ κατέλαβε τρόμος μήπως κλέψῃ τίποτε ἀπὸ τὸ μυστικόν μου. Ἐδοκίμασα νὰ σταθῶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συγκεντρωτικῆς τῶν ἀκτίνων συσκευῆς, τὴν ὁποίαν εἶχα καταρτίσει· τοῦτο συνετέλεσε μόνον νὰ τὸν καταστήσῃ περιεργότερον. Καὶ τί ἔκαμνα; Καὶ διατί ἤμην πάντοτε μόνος καὶ μυστηριώδης; Ἦσαν ἔννομα ὅλ' αὐτά; Δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνα; Δὲν ἐπλήρωνα τίποτε, εἰμὴ τὸ ἐνοίκιον τὸ σύνηθες. Τὸ σπίτι του ἦτο πάντοτε πολὺ εὐυπόληπτον, μὲ ὅλην τὴν κακὴ γειτονιά...

» Αἶφνης, ἔχασα τὴν ὑπομονήν, τὸν διέταξα νὰ ἐξέλθῃ. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται· ἰσχυρίσθη ὅτι εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται παρ' ἐμοί· εἰς ἓν δευτερόλεπτον, τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸν γιανῶ (κάτι ἐσχίσθη), καὶ ἐστροβίλισε μέχρι τοῦ διαδρόμου. Ἐκλείσα μετὰ κρότου τὴν θύραν, ἔστρεψα τὸ κλειδίον, κ' ἐκάθισα ὅλος φρίσσω.

» Ἐξω ἐξεστόμισε φλυαρίας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἔδωκα προσοχήν, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπῆλθεν.

» Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μεγάλως ἔβλαψε. Δὲν ἤξευρα οὔτε τί ἐμελέτα οὔτε τί ἐδικαιοῦτο νὰ κάμῃ. Νὰ μετακομισθῶ εἰς ἄλλο οἶκημα, ἦτο ἀργοπορία. Ἀφ' ἑτέρου, μοῦ ἔμενον ἀκριβῶς εἴκοσι λίραι, κατατεθειμέναι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τινὰ τράπεζαν, καὶ νὰ ξεσπιτωθῶ θὰ μοῦ ἐκόστιζε πολὺ. Νὰ γίνω ἄφαντος! δὲν ὑπῆρχε παρ' αὐτό.

»Ναί, ἀλλὰ θὰ ἐνηργεῖτο παρ' ἐμοὶ ἀνάκρισις, κατὰ-
 σχεσις... Εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ἔργον μου θὰ ἠδύνατο νὰ
 διακινδυνεύσῃ, νὰ διακοπῇ εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον,
 κατελήφθην ἀπὸ δραστηριότητα λυσιώδη. Ἐν πρώτοις
 ἔσπευσα νὰ ἐξέλθω μὲ τοὺς τρεῖς τόμους τῶν σημειώ-
 σεών μου, μὲ τὸ διπλότυπον τῶν ἐπιταγῶν μου (ὁ ἀλή-
 της τὰ ἔχει ὅλ' αὐτὰ τώρα!), καὶ τὰ ἔπεμψα, ἀπὸ τὸ
 πλησιέστερον ταχυδρομικὸν γραφεῖον, μὲ τ' ἀρκτικά μου
 στοιχεῖα, εἰς παραλαβὴν ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, εἰς τὸ Γκρέιτ
 Πόρτλανδ Στρήτ. Εἶχα προσπαθῆσαι νὰ ἐξέλθω ἀφοφη-
 τί. Ἐπανελθὼν, ἤρρα τὸν σπιτονοικοκύρην μου ἀναβαί-
 νοντα ἡσύχως τὴν κλίμακα· εἶχεν ἀκούσει, ὑποθέτω, τὸ
 κλεισιμον τῆς θύρας. Θὰ ἐγελοῦσατε νὰ τὸν ἐβλέπετε νὰ
 πηδᾷ στὸ πλάγι εἰς τὸ πλατύσκαλον ὅταν ἔφθασα τρέ-
 χων ὀπισθὲν του. Μ' ἐκοίταξεν ἔκφρων ὅταν ἐπέρασα
 σιμά. Ἐπῆγε κ' ἤρθε ὅλον τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν κρότον τῆς
 θύρας ὅταν τὴν ἀνοιζα καὶ τὴν ἐκλεισα. Τὸν ἤκουσα νὰ
 φθάσῃ μὲ βῆμα συρτὸν μέχρι τοῦ πατώματός μου· ἐδί-
 στασεν, εἶτα κατέβη. Ἐγὼ ἤρχισα ἀμέσως τὰς ἐτοιμα-
 σίας μου.

»Ὅλα ἐτελείωσαν τὴν ἐσπέραν, τὴν νύκτα. Ἡμερὴν
 ἐκεῖ, ἀκίνητος ὑπὸ τὴν ἀλγεινὴν καὶ ναρκωτικὴν ἐπί-
 δρασιον τῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα ἀποχρωματίζουσι τὸ
 αἷμα· ἔκρουσαν ἔξωθεν τὴν θύραν. Πρὸς καιρὸν ἔπαυσε
 τοῦτο, βήματα ἀπεμακρύνθησαν, εἶτα ἐπανῆλθον καὶ
 ἤρχισαν νὰ κτυποῦν δυνατά. Ὑστερον ἐδοκίμασαν νὰ
 περάσουν κάτι τι ὑπὸ τὴν θύραν, ἐν χαρτίον κυανοῦν· εἰς
 παροξυσμὸν ἀνυπομονησίας, ἠγγέρθην, ἐπῆγα καὶ ἀνοιζα
 τὴν θύραν πέρα-πέρα. “Ἐ, καλὰ, τί;” ἐφώνησα. Ἦτον
 ὁ σπιτονοικοκύρης μου, φέρων γνωστοποίησιν περὶ ἐ-

ζώσεως. Μοι τὴν ἔτεινε, παρετήρησεν εἰς τὴν πρόσοψιν τῶν χειρῶν μου ἀσύνηθές τι, πιστεύω, καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

» Καταρχὰς ἔμεινε μὲ χάσκον τὸ στόμα· εἶτα ἀφῆκεν ἄναρθρον κραυγὴν, ἄφησε συγχρόνως νὰ πέσῃ κηρίον καὶ ἔγγραφον, καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ σκοτός τὸ ψηλαφητὸν τοῦ διαδρόμου, κατὰ τὸ μέρος τῆς σκάλας. Ἐγὼ ἔκλεισα τὴν θύραν καὶ ἔστρεψα τὸ κλειδίον. Πλησιάσας εἰς τὸν καθρέπτῃν, ἐνόησα τὴν φρίκην τοῦ ἀνθρώπου· εἶχα τὴν ὄψιν ὅλην λευκὴν μὲ λίθου χρῶμα.

» Ὑπῆρξε φρικῶδες. Εἶχον λογαριάσει χωρὶς τὰς ἀλγηδόνας. Νὺξ ἀγωνίας σπαρακτικῆς, ναυτίας, λιποψυχίας. Ἐκρότουν τοὺς ὀδόντας, καίτοι τὸ δέρμα μου ἦτο ἐν πυρί, ὅλον τὸ σῶμα μου ἐν πυρί· καὶ ἤμην ἐκεῖ κείμενος ὡς πτώμα. Ἐνοῦσα τώρα διατί ὁ γάτος εἶχε μιαουρίσει πολὺ θλιβερὰ ἕως τὴν στιγμὴν τοῦ χλωροφορίου... Ἦτο εὐτύχημα ὅτι ἔζων μόνος καὶ ἔρημος εἰς τὸν θάλαμόν μου. Ὑπῆρχον στιγμαὶ ὁπότε ἔκλαιον μετὰ λυγμῶν, ὤμωζον, ἐμονολόγουν· ἀλλ' ἀντεῖχον καλῶς... ἔχασα τὰς αἰσθήσεις· εἶτα ἐξύπνησα, ὅλος ἐν μαρασμῷ, εἰς τὴν μαύρην νύκτα.

» Ὁ πόνος εἶχε παύσει. Ἔλεγα ὅτι ἤμην εἰς τὴν ἀκμὴν ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθην νὰ βλέπω τὰς χεῖρας μου ποὺ εἶχαν γίνει ὡς ὕαλος ἀποστιλβωθεῖσα, εἶτα πλέον διαφανεῖς καὶ πλέον λεπτοφυεῖς καθ' ὅσον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἠῦξανε· τέλος ἠδυνήθην νὰ ἴδω καὶ μὲ κλειστὰ βλέφαρα τὴν φοβερὰν ἀταξίαν τοῦ θαλάμου μου. Τὰ μέλη μου ἔγιναν ὑελώδη· τὰ ὀστέα κ' αἱ ἀρτηρίαι ἐξέλι-

πον, ἐξηφανίσθησαν· τὰ μικρὰ λευκὰ νεῦρα ᾤχοντο τελευταῖα. Ἐτριζα τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' ἐπερίμεινα ἐκεῖ μέχρι τέλους... Τέλος, μόνον ἡ νεκρὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων παρέμεινεν, ὠχρὰ καὶ λευκὴ, μὲ τὴν κηλῖδα τὴν ἀμαυρὰν ὀξειδίου ἐπὶ τῶν δακτύλων μου.

» Κατέβαλα προσπάθειαν διὰ νὰ ἐγερθῶ. Κατ' ἀρχὰς ἤμην ἀνίκανος πρὸς τοῦτο, ὡς παιδίον εἰς τὰ σπάργανα· ἐτετραπόδιζον, παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, μὲ μέλη τὰ ὅποια δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω. Ἦμην ἀσθενὴς καὶ πειναλέος. Ἐπροχώρησα κ' ἐκοίταξα εἰς τὸν καθρέπτην μου· τίποτε! τίποτε ἀπολύτως! μόνον ὀλίγοι ἀποχρώσεις ἐξησθημέναι, ἐλαφρότεραι νέφους. Ἐκυψα τὴν κεφαλὴν κ' ἐκόλλησα τὸ μέτωπον εἰς τὴν ὕαλον.

» Μόνον διὰ σφοδροῦ ἀγῶνος τῆς θελήσεώς μου κατώρθωσα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς συσκευάς μου καὶ νὰ συμπληρώσω τὸ ἐγχείρημα.

» Ἐκοιμήθην τὴν πρωίαν, ἐπιθέτων τὴν σινδὸνα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ τοὺς προφυλάξω ἀπὸ τὸ φῶς. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐξύπνησα ἀπὸ κτύπους εἰς τὴν θύραν. Αἱ δυνάμεις μου εἶχον ἐπανέλθει· ἀνεκάθισα, ἔπειτα τὸ οὖς καὶ ἤκουσα ψιθυρισμούς. Ἀνεπήδησα εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἀφώνως, μὲ τὴν μεγίστην ἠσυχίαν, ἄρχισα νὰ ἐκχορδίζω τὴν συσκευὴν μου καὶ νὰ διασκορπίζω τὰ μέρη ἀνὰ τὸν θάλαμον, ὅπως μὴ δυνηθῇ τις νὰ λάβῃ ἰδέαν περὶ τῆς συνθέσεώς της. Μετ' ὀλίγον οἱ κτύποι ἐπανελήφθησαν, φωναὶ ἐκάλεσαν· πρῶτον ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότη, εἶτα δύο ἄλλαι. Διὰ νὰ κερδήσω καιρόν, τοὺς ἀπήντησα. Τὸ ράκος καὶ τὸ προσκέφαλον, τ' ἀόρατα, εὐρέθησαν πρόχειρα πλησίον μου· ἀνοιξα τὸ παράθυρον καὶ τὰ ἐσφενδόνησα ἔξω ἐπὶ τοῦ καλύμματος

τῆς στέρας. Καθὼς ἠνοιγετο τὸ παράθυρον, τριγμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν· κάποιος ἠνοιγεν ὅπας διὰ τρυπάνου, διὰ ν' ἀνατινάξῃ τὸ κλειθρον· ἀλλ' οἱ μοχλοὶ οἱ στερεοί, τοὺς ὁποίους εἶχα σφηνώσει ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, τὸν ἀνέκοψαν. Οὐχ ἦττον τοῦτο μ' ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσω καὶ μετέστησε μανιώδη. Ἦρχισα νὰ τρέμω καὶ νὰ ἐπιταχύνω τὰς κινήσεις μου.

» Ἐρριψα φύρδην-μίγδην εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου μου φύλλα, ἄχυρον, χαρτῖα, κτλ. κ' ἐγύρισα τὸν στροφέα τοῦ φωταερίου. Ἀνυπόμονα κτυπήματα ἐπιπτον χαλαζήδον ἐπὶ τῆς θύρας. Δὲν ἐπετύγχανα νὰ εὔρω τὰ πυρεῖα· μετὰ τὰς χεῖρας μου ἐκτύπουν τοὺς τοίχους μετὰ λύσσης. Ἐκλεισα τὸ φωταερίον, διεσκέλισα τὸ παράθυρον κ' ἐπάτησα ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς στέρας· ἐκεῖ, ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀόρατος, ἀλλὰ τρέμων ἐξ ὀργῆς, ἐκάθισα διὰ νὰ περιμείνω τὰ συμβησόμενα.

» Τοὺς εἶδα νὰ τρυποῦν τὴν παραστάδα τῆς θύρας· μίαν στιγμὴν ὕστερον, ἀνετίναξαν τὰ θηλυκώματα τῶν μοχλῶν κ' ἐφάνησαν εἰς τὸ χάσμα τῆς θύρας. Ἦτον ὁ σπιτονοικοκύρης, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς δύο γαμβρούς του, νεανίσκους μεταξὺ εἰκοσιτριῶν καὶ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ὅπισθεν τούτων ἐκινεῖτο ἡ μορφὴ μιᾶς γραίας, τῆς ἰδίας γραίας ποὺ ἐκατοικοῦσε κάτω.

» Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, νὰ εὔρουν τὸ δωμάτιον κενόν! Ὁ εἷς τῶν νέων ἔτρεξε ἀράματα εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἠνοιξεν ἐν σπουδῇ κ' ἐκοίταξεν ἔξω. Μετὰ τὰ μάτια γουρλωμένα, τὸ πρόσωπόν του τὸ γενειοφόρον μετὰ τὰ χεῖλη χονδρά, ἦλθεν εἰς μίαν σπιθαμὴν πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μου. Εἶχα ἐπιθυμίαν νὰ τοῦ δώσω ἓνα κόλαφον, ἀλλ' ἐκράτησα τὸν γρόνθον μου τὸν κλειστόν.

» Τὰ βλέμματά του διεπέρων τὸ σῶμα μου. Ὅμοίως τὰ τῶν ἄλλων, ὅταν ἤλθαν πλησίον του. Ὁ γέρον ἐπῆγγε νὰ κοιτάξῃ ὑπὸ τὴν κλίνην. Εἶτα ὅλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὸ μέγα ἐπιπλὸν μου, τὸ ἐν εἶδει κυλικείου. Ἦρχισαν νὰ λογομαχοῦν ἐκθύμως, εἰς χυδαῖον ἰδίωμα ἡμιεβραϊκὸν καὶ ἡμιαγγλικόν· καὶ συνεπέραναν ὅτι δὲν εἶχον ἀπαντήσῃ εἰς τὰς φωνάς των, ἀλλ' εἶχαν γίνεи παίγνιον τῆς φαντασίας των. Αἰσθημα ἐκ τούτου ὑπερηφανείας διεδέχθη τὴν ὀργὴν μου, ἐνῶ, ἀόρατος ἔξω τοῦ παραθύρου, ἔβλεπον τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα πρόσωπα (ἡ γραῖα εἶχεν εἰσέλθει ἐπίσης· κατεσκόπευε μὲ ἦθος φιλόποπτον ὀλόγυρά της, ὁμοία μὲ γάταν), τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα πρόσωπα ἀγωνιζόμενα νὰ μαντεύσουν τὸ αἶνιγμα τῆς ὑπάρξεώς μου.

» Ὁ σπιτονοικοκύρης, καθ' ὅσον ἠδυνήθηεν νὰ μαντεύσω τὸ γλωσσάριόν του, ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν γραῖαν· ἔκαμνα ζωντοτομία. Οἱ υἱοὶ ἐβεβαίουν τὸναντίον ὅτι ἤμην ἠλεκτρομηχανικός· ὡς ἀπόδειξιν δὲ ἀνέφερον τὰ δυναμόμετρα καὶ τοὺς διακτινωτάς. Ὅλοι ἦσαν λίαν ἀνήσυχοι εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐπιστροφῆς μου· ἐντούτοις, ἀνεκάλυψα ἀργότερα ὅτι εἶχον μανδαλώσει μὲ μοχλοὺς τὴν ἐξώπορταν. Ἡ γραῖα ἐκοίταζεν ἀκόμη εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ ὑπὸ τὴν κλίνην· εἰς τῶν παροίκων μου, πλανόδιος ἔμπορος, ὅστις κατεῖχε μετὰ τινος κρεοπώλου τὸ δωμάτιον τὸ ἀντικρυνόν, ἐφάνη εἰς τὸ πλατύσκαλον· τὸν ἐφώναξαν, εἰσῆλθε κ' ἐφλυάρησε διαφόρους μωρίας.

» Μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι οἱ ραδιάτρωες ἐκεῖνοι, οἱ διακτινωτῆρες οἱ τελειοποιημένοι τοὺς ὁποίους μετεχειριζόμεν, ἂν ἐπιπτον εἰς τὰς χεῖρας ἀνθρώπου νοσήμονος καὶ εὐπαιδευτοῦ, θὰ ἠδύναντο νὰ μὲ προδώσουν· παραφυλάξας λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν, εἰσεχώρησα ἀπὸ τὸ πα-

ράθυρον εἰς τὸν θάλαμον καί, ἔλθων πλησίον τῆς γραίας, ἀπέσπασα ἀπὸ τὸ ἔρεισμα τοῦ ἐν τῶν δυναμομέτρων, καὶ ἀφῆκα ὅλην τὴν συσκευὴν νὰ πέσῃ νὰ καταθρυμματισθῇ εἰς τὸ ἔδαφος. Ἄ! πόσον ἐτρόμαξαν ὅλοι!... Ἐνῶ ἡγωνίων νὰ ἐξηγήσουν πῶς τοῦτο εἶχε συμβῆ, ἐγὼ διωλίσθαινον ἔζω καὶ κατέβαινα μετὰ προφυλάξεως τὴν σκάλαν.

»Εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰσῆλθον εἰς μικρὸν χώρισμα κ' ἐπερίμεινα. Ἐπὶ τέλους κατέβησαν, πάντοτε ἀνήσυχοι καὶ συζητοῦντες, ὀλίγον τι ἀπογοητευμένοι διότι δὲν ἤθραν “φρικώδη πράγματα”, καὶ διαποροῦντες ποία τις ἦτο ἀπέναντί μου ἡ δικανικὴ θέσις των. Ἄμα οὗτοι ἔφθασαν κάτω, ἐγὼ διωλίσθησα ἐκ νέου, ἀνέβην μ' ἓνα κουτί σπίρτα, ἔβαλα πῦρ εἰς τὸν σωρὸν τῶν χαρτίων μου καὶ τῶν ρακῶν μου, ἐπλησίασα τὰ καθίσματα καὶ τὴν κρεβατωσιάν, ἄνοιξα τὸ γκαζ μ' ἓνα σωλήνα ἀπὸ καουτσούκ...

— Ἐβαλες φωτιά στὸ σπίτι; ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ.

— Ναί, ἔβαλα φωτιά! Αὐτὸς ἦτον ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μερδέψω τὰ ἴχνη μου. Καὶ ἄλλως, ἡ οἰκία ἦτον ἀσφαλισμένη, βέβαια... Ἐσυρα ἡσύχως τοὺς μοχλοὺς τῆς ἐξώπορτας κ' εὐρέθην εἰς τὸν δρόμον! Ἡμῆν ἀόρατος καὶ τότε μόνον ἄρχιζα νὰ σχηματίζω ιδέαν περὶ τοῦ ἐκτάκτου πλεονεκτήματος, τὸ ὁποῖον μοὶ παρεῖχεν ἡ ἰδιότης αὕτη. Ἡ κεφαλὴ μου ἐμυρμηκία ἤδη ἀπὸ σχέδια ἀνόητα καὶ θαυμαστά, τὰ ὁποῖα θὰ ἡδυνάμην ἔκτοτε νὰ βάλω εἰς ἐκτέλεσιν ἀτιμωρητί.

ΚΑ΄.

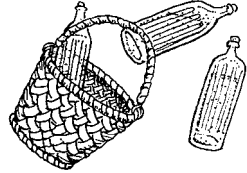
Ἡ ὁδὸς Ὁξφόρδης

ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΜΑΚΑ, τὴν πρώτην φορὰν, εἶχα εὔρει ἀπρόοπτόν τινα δυσκολίαν· δὲν ἔβλεπα τοὺς πόδας μου· ἐσκόνταψα δύο φοράς. Ὡσαύτως ὑπῆρξεν ἀδεξιότης ἀλλόκοτος εἰς τὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐπίασα τὸν μοχλόν· δὲν ἔβλεπα τὰς χεῖρας μου... Ἐντοσοῦτω, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ κοιτάζω κάτω εἰς τὴν γῆν, κατώρθωσα νὰ βαδίζω ὅπως οὖν καλὰ ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου.

» Ἡ κατάστασις τοῦ πνεύματός μου, πρέπει νὰ τὸ ἐννοῆς, ἦτο ἡ ἔξαψις. Ἐδοκίμαζα τὴν αἴσθησιν ἐνὸς βλέποντος, ὅστις θὰ ἐβάδιζε μὲ τοὺς πόδας οἰονεὶ τυλιγμένους εἰς νέφη καὶ μ' ἐνδύματα τὰ ὅποια νὰ μὴ κάμνουν τὸν ἐλάχιστον θροῦν, εἰς μίαν πόλιν τυφλῶν. Μοῦ ἤρχετο τρελλὸς πειρασμὸς ν' ἀστειευθῶ, νὰ προξενήσω φόβον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς κολαφίζω εἰς τοὺς ὤμους, νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα τὰ καπέλλα, τέλος ν' ἀσκοῦμαι εἰς τὰ πλεονεκτήματά μου τὰ ἐξαιρετικά.

» Ἐντούτοις, μόλις εἶχα ἐξέλθει εἰς τὴν Γκρέιτ Πόρτλανδ Στρήτ (ἡ κατοικία μου ἦτο πλησιέστατα εἰς τὸ μέγα κατάστημα τῶν νεωτερισμῶν), ἤκουσα μέγαν κτύπον καὶ ἐκλονήθην μετὰ τιναγμοῦ ἐξόπισθεν· στραφεῖς, εἶδα ἄνθρωπον, ὅστις ἔφερε κἀνίστρον πλήρες εὐθραύ-

στων σκευῶν καὶ ὅστις ἐκοίταζε μετ' ἀδημονίας τὸ φορτίον του. Καίτοι ὁ κτύπος μ' ἔκαμε νὰ πονέσω, μοῦ ἐφάνη τόσο ἀστεία ἢ ἐκπληξίς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἐκάγχασα πολὺ δυνατά. “Ἐχουν τὸν διάβολον μέσα τους!” ἔκραξα, ἐλκύσας τὸ κἀνιστρον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀχθοφόρου. Ἐκεῖνος τὸ ἄφησεν ἀμέσως κ' ἐσήκωσα εἰς τὸν ἀέρα ὅλον τὸ βᾶρος· ἀλλὰ ἕνας κτηνώδης ἀμαξῆς, ὅστις εὐρίσκετο ἐκεῖ ἔμπροσθεν καπηλείου, ἐρρίφθη ἐπάνω καὶ οἱ δάκτυλοί του ἀπλωμένοι μ' ἔθιξαν λίαν βαναύσως κάτωθεν τοῦ ἰστίου. Ἄφησα τὸ φορτίον νὰ πέσῃ εἰς τὸν ἀμαξῆαν. Τότε φωναί, ποδοπατήματα τοῦ ὄχλου γύρω μου· οἱ ἄνθρωποι βγαίνουν ἀπὸ τὰ μαγαζιά, τ' ἀμάξια σταματοῦν.

»Ἐνόησα τὴν μωρίαν μου καί, καταρώμενος ἅμα ταύτην, ἀκούμβησα εἰς μίαν βιτρίναν καὶ παρεμόνευα τὴν στιγμήν νὰ φύγω· εἰς μίαν στιγμήν, ἠμποροῦσα νὰ συλληφθῶ εἰς τὸν συρφετὸν καὶ ἀφεύκτως ν' ἀνακαλυφθῶ. Ἐσκόνταψα εἰς ἕνα βοηθὸν χασάπην, ὅστις εὐτυχῶς δὲν ἐγύρισεν νὰ ἰδῆ τὸ μηδὲν τὸ ὁποῖον τὸν ἔσπρωχνε, κ' ἔφυγα ὀπισθεν τῆς ἀμάξης. Ἄγνοῶ πῶς ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις.

»Ἐσπευσα νὰ διασχίσω τὸ μεσοδρόμιον, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς ἦτο ἐλεύθερον, καί, μόλις προσέχων εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν, βασανιζόμενος μετὰ τὸ τελευταῖον συμβάν ἀπὸ τὸν φόβον μὴ ἀνακαλυφθῶ, ἐχώθην εἰς τὸ πλῆθος ὑφ' οὗ πληροῦται τὸ ἀπόγευμα ἢ Ὁξφορδ Στρήτ. Ἐπροσπάθησα ν' ἀκολουθῶ τὸ ρεῦμα τοῦ ὄχλου. Ἄλλ' ἦτο λίαν πυκνὸν καὶ μετ' ὀλίγον μ' ἐπάτησαν εἰς

τάς πτέρνας. Ἐπῆρα τὸ αὐλάκι, τοῦ ὁποίου εὗρον τὰς ἀνωμαλίας λίαν τραχείας· καὶ σχεδὸν πάραυτα ἡ πλευρὰ ἐνὸς δίφρου ἀργὰ βαίνοντος μ' ἐκτύπησε σφοδρῶς κάτω τῆς ὠμοπλάτης, ἡμην δὲ ἤδη ἀλγεινῶς μωλωπισμένος. Παρεμέρισσα κλονούμενος· ἀπέφυγα, δι' αὐθορμητοῦ κινήματος, ἐν ἄλλο ἀμάξιον κ' εὗρέθην πάλιν ὅπισθεν τοῦ δίφρου. Μία ἔμπνευσις μ' ἔσωσε· καθὼς οὗτος προέβαινε βραδέως, τὸν ἠκολούθησα, περιωρίσθην ἐντὸς τῆς ὀλοῦ, ἐξαφνισμένος ἀπὸ τὴν τροπὴν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ τύχη μου, ἀνήσυχος καὶ ριγῶν ἀπὸ τὸ ψῦχος. Ἦτο ἡμέρα αἰθρία τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ἡμην ὀλόγυμος, καὶ τὸ ἐλαφρὸν στρῶμα τῆς ἰλύος, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὴν ὁδόν, ἦτο πολὺ πλησίον νὰ γεμίση πάχνην... Ἀνόητος, τὸ συναισθάνομαι τώρα, δὲν εἶχα λογαριάσει ὅτι, διαφανῆς ἡ ὄχι, δὲν ἡμην ἄτρωτος εἰς τὰ βέλη τοῦ χειμῶνος.

» Αἰφνης, φαεινὴ ἰδέα μου διεπέρασε τὴν κεφαλήν· ἕκαμα τὸν γῦρον τρέχων καὶ ἀνέβην εἰς τὸν δίφρον. Καὶ οὕτω πως, ὑποτρέμων, φοβισμένος, ἀσθμαίνων, αἰσθανόμενος τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς συνάγχης, μὲ ἀλγεινοὺς μώλωπας περὶ τὰ νεφρά, διέτρεξα ἐποχούμενος ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ὁξφόρδης, μέχρι ἐκεῖθεν τοῦ Τόττεναμ Κῶρτ Ρῶδ. Ὅπως δύναται τις νὰ συμπεράνη, ἡ διάθεσίς μου εἶχεν ἄκρως μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅτε, μόνον πρὸ δέκα λεπτῶν, εἶχα ὀρμήσει ἔξω τοῦ οἰκήματός μου. Ἄ! τὸ προνόμιον ἐκεῖνο τῆς ἀορασίας! Ἡ μόνη σκέψις ἣτις μὲ ἀπερρόφα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἦτο πῶς νὰ κάμω διὰ νὰ εὐοδωθῶ.

» Διήλθομεν σιγὰ ἔμπροσθεν τοῦ καταστήματος Μιούδης· ἐκεῖ, μία κυρία ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέρουσα πέντε ἢ ἕξ τόμους μὲ κίτρινα ἐξώφυλλα, ἐσταμάτησε τὸν

δίφρον μου· ἐπήδησα ἔξω ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ θ' ἀνέβαινεν ἐκείνη, τὸ δὲ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος της μ' ἐπέψαυσεν. Ἐφυγα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πλατείας Βλουμπερυ, μὲ σκοπὸν νὰ διευθυνθῶ πρὸς βορρᾶν, ὅπισθεν τοῦ Μουσείου, καὶ νὰ φθάσω οὕτω εἰς τὰς συνοικίας τὰς ἡσυχωτέρας. Ἡμὴν τώρα σκληρῶς παγωμένος καὶ τὸ ἀλλόκοτον τῆς θέσεώς μου μοῦ παρῶξυνε τὰ νεῦρα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἔκλαια τρέχων. Παρὰ τὴν δυτικὴν γωνίαν τῆς πλατείας, μικρὸς σκύλος λευκὸς ἐξῆλλθε τῶν γραφείων τῆς Φαρμακευτικῆς Ἐταιρίας καὶ πάραυτα ἤλθε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὸ ρύγχος κάτω.

» Δὲν εἶχον ποτὲ σκεφθῆ τοῦτο πρότερον· ἡ μύτη εἶναι διὰ τὸ ἔνστικτον ἑνὸς σκύλου ὅ,τι τὸ ὄμμα εἶναι διὰ τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀνθρώπου ὀξυδεροῦς. Οἱ σκύλοι ὀσφραίνονται τὴν ὁσμὴν ἑνὸς διαβάτου, ὅπως οἱ ἄνθρωποι ἀντιλαμβάνονται τὴν μορφήν του. Τὸ ζῶον ἤρχισε νὰ ὑλακτῆ καὶ νὰ πηδᾷ, ἐκδηλοῦν, ὅπως ἐναργέστατα μοὶ ἐφάνη, ὅτι εἶχεν αἰσθησιν τῆς παρουσίας μου. Διέσχισα τὴν Γκρέιτ Ροῦσσελ Στρήτ, κοιτάζων ὅπισθεν ἄνω τοῦ ὤμου μου, κ' ἔκαμα μικρὰν καμπὴν πρὸς τὴν Μόνταγιου Στρήτ, πρὶν ἀναγνωρίσω πρὸς ποίαν διεύθυνσιν ἔτρεχα.

» Τότε ἤκουσα μουσικὴν καί, κοιτάζων μακρὰν, εἶδα ἓνα πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Ροῦσσελ, ἐν στράτευμα μὲ ἐρυθρὰ χιτῶνια καὶ μὲ τὴν σημαίαν τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἐπὶ κεφαλῆς. Εἰς παρόμοιον συνωθισμὸν ἀνθρώπων, ἢ ψαλμωδούντων εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἢ ἐμπαιζόντων ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, οὐδεμία ἐλπίς νὰ εἰσχωρήσω. Μὴ θέλων ν' ἀνακρούσω πρῦμναν καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ περισσότερον ἀπὸ τοῦ

οικήματός μου, λαβὼν ταχεῖαν ἀπόφασιν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν περιστάσεων, ἀνῆλθον τὰς λίαν λευκὰς βαθμίδας μιᾶς οἰκίας ἣτις ἀντίκρυζε τὸν περίβολον τοῦ Μουσείου, κ' ἐστάθην ἐκεῖ διὰ νὰ περιμεῖνω νὰ περάσῃ τὸ πλήθος. Εὐτυχῶς ὁ σκύλος ὅστις μὲ εἶχεν ἀκολουθήσει ἐσταμάτησεν εἰς τὸν θόρυβον τῆς ὀρχήστρας, ἐδίστασε καὶ τρέχων ἐπέστρεψε πρὸς τὸ Βλούμπερ Σκουαίρ.

»Τὸ στίφος ἤρχετο, βρυχώμενον μετ' ἀκουσίου εἰρηνείας τὸν ὕμνον: “Πότε θὰ τὸν ἴδωμεν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον;” Ὁ χρόνος μοῦ ἐφάνη ἀτελεύτητος ἕωσοῦ τὸ κῦμα τοῦ πλήθους ἔλθῃ νὰ σκουπίσῃ τὸ πεζοδρόμιον! Ντούμ! ντούμ! ντούμ! τὸ πελώριον τύμπανον μοὶ ἔπεμπε τὰς δονήσεις του τὰς παταγώδεις. Δὲν ἐπρόσεχα εἰς δύο παιδιὰ τοῦ δρόμου, τὰ ὁποῖα εἶχαν σταματήσει πλησίον μου:

»— Κοίταξε δά! εἶπε τὸ ἓν.

»— Τί; ἤρωτήσε τὸ ἄλλο.

»— Νά... πατησιές... ἀπὸ πόδια ξυπόλητα...

»Εἶδα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐσταμάτησαν, μὲ στόμα χάσκον, ἐνώπιον τῶν λασπωμένων ἰχνῶν, τὰ ὁποῖα εἶχα ἀφήσει ὀπισθὲν μου ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν προσφάτως ἀσπρισμένων. Οἱ διαβάται διηγκῶνιζον τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ἔσπρωχον, ἀλλ' ἡ ἐπάρατος νοημοσύνη των ἔμενεν ἐκεῖ, ἐν ἐκκρεμείᾳ... (Ντούμ! ντούμ!) Πότε θὰ τὸν ἴδωμεν (ντούμ!) πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (ντούμ! ντούμ!)...

»— Εἶναι κάποιος ἄνθρωπος ποὺ ἀνέβη αὐτὰ τὰ скалоπάτια, ξυπόλητος, ἢ δὲν ξέρω τί λέω! εἶπεν ὁ ἓνας μάγκας. Καὶ δὲν ἔχει κατεβῆ. Καὶ τὸ πόδι του ἦτον ματωμένο!

» Τὸ πολὺ τοῦ πλήθους εἶχε περάσει.

» — Κοίταξ' ἐκεῖ, Τέδδου! εἶπεν ὁ νεώτερος τῶν δύο μικρῶν ἰχνηλατῶν μὲ τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τῆς ἐκπλήξεως.

» Καὶ λέγων, ἔτεινε τὸν δάκτυλον πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν μου. Ἐκοίταξα κ' ἐγώ, καὶ εἶδα τοὺς τύπους τῶν ποδῶν μου σημειωμένους ἀμυδρῶς διὰ καμπύλων ἐκ λάσπης. Πρὸς στιγμὴν ἔμεινα ὡς παραλυμένος.

» — Ἐ! εἶναι παράξενο, εἶπεν ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀγυριοπαίδων, πῶς σοῦ φαίνεται; Ἐδῶ εἶναι πατησιὰ ἀπὸ ποδᾶρι, σωστά;

» Ἐδίστασεν, εἶτα ἐπροχώρησε, μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα. Ἐνας ἄνθρωπος ἐσταμάτησε διὰ νὰ ἰδῆ τί ἐζήτηι, εἶτα μία κόρη. Ἐν δευτερόλεπτον ἀκόμη, καὶ θὰ μ' ἔψαυεν. Τότε ἐνόησα τί ἔπρεπε νὰ κάμω· ἐπροχώρησα ἐν βῆμα, ὁ μάγκας ἔκαμε πῆδημα εἰς τὰ ὀπίσω, ἐκπέμψας κραυγὴν, καὶ μὲ ταχὺ κίνημα ἐγὼ ἐπήδησα εἰς τὸ κατώφλιον τῆς γειτονικῆς οἰκίας. Ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς δύο μάγκας εἶχε τὴν πονηρίαν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ κίνημα· καὶ πρὶν ἐγὼ κατέλθω τὰς βαθμίδας καὶ φθάσω εἰς τὸ πεζοδρόμιον, αὐτὸς εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του καὶ ὠλόλυζεν ὅτι οἱ πόδες εἶχον περάσει ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον.

» Ἐσχημάτισαν κύκλον γύρω του, εἶδαν τὰ νέα ἴχνη τῶν βημάτων μου ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος κ' ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

» — Τί εἶναι; ἠρώτησε κάποιος.

» — Ποδάρια! ἰδέτε! Ποδάρια ποὺ τρέχουν!

» Ὅλος ὁ κόσμος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐξαίρεσει τῶν τριῶν δημίων μου, δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ πῶς νὰ προπέμψῃ τὸν Στρατὸν τῆς Σωτηρίας· τὸ ἐμπόδιον τοῦτο μὲ ἀνέκο-

πτεν, ἀλλ' ἀνέκοπτε καὶ τοὺς ἄλλους. Ἐπῆλθε μικρὰ συγκίνησις εἰς τὸ πλῆθος· ἐκπλήττονται· ἐρωτοῦν νὰ μάθουν. Διαγκωνίζω ἓνα νέον, περνῶ· μίαν στιγμὴν ὕστερον, ἔτρεχα μὲ κεκυφύϊαν τὴν κεφαλὴν κύκλω τῆς πλατείας Ροῦσσελ, μὲ ἕξ ἢ ἑπτὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἠκολούθουν τὰ ἴχνη μου καὶ δὲν κατελάμβανον τίποτε. Δὲν εἶχα εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξηγηθῶ· ὅλον τὸ πλῆθος παρευθὺς θὰ τὸ εἶχα κατόπιν μου.

»Δύο φορὰς ἔκαμψα μίαν γωνίαν, τρεῖς φορὰς διέσχισα τὸ μεσοδρόμιον κ' ἐπέστρεψα ὀπίσω εἰς τὰ ἴχνη μου· εἶτα, καθ' ὅσον οἱ πόδες μου ἐξεσταίνοντο κ' ἐστέγνωνον, ὁ τύπος των ἄρχιζε νὰ ἐξασθενῇ. Τέλος, ἔλαβα καιρὸν ν' ἀναπνεύσω· ἐτινάχθην, ἐκαθάρισα τοὺς πόδας διὰ τῶν χειρῶν μου κ' ἔτσι ἠμπόρεσα νὰ σώσω τὸ πᾶν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶδα περὶ τὸ τέλος τοῦ κυνηγητοῦ τούτου, ὑπῆρξε μικρὸς ὄμιλος ἐκ δέκα περίπου ἀνθρώπων, μελετώντων μετ' ἀμηχανίας ἀπεριγράπτου ἓν ἴχνος ποδὸς τὸ ὁποῖον ἐστέγωνε βραδέως, μὲ ἓνα λακκίσκον ὕδατος, εἰς τὸ Τάβιστοκ Σκουαίρ, ἴχνος τόσον μεμονωμένον καὶ τόσον ἀκατάληπτον, ὅσον κ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρετήρησέ ποτε εἰς τὴν ἔρημον νῆσον τοῦ Ὁ Ροβινσὼν Κροῦσος.

»Ὁ δρόμος ἐκεῖνος μὲ εἶχε ζεστάνει ὀλίγον· εἰσεχώρησα μὲ περισσότερον θάρος εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ὁδῶν ἐκεῖνων, τῶν ὀλίγων συχναζομένων, αἵτινες κεῖνται πέραν. Εἶχα τὴν ράχιν δύσκαμπτον καὶ κυρτήν· αἱ ὠμοπλάται, ὁ τράχηλός μου εἶχον ἐκδαρῆ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀμαξῆ· οἱ πόδες μου ἐπόνουν πολὺ· μικρὰ ἐγκοπή εἰς τὸν ἓνα τούτων μ' ἔκαμνε νὰ χωλαίνω. Μίαν φορὰν εἶδα ἓνα τυφλὸν νὰ μὲ πλησιάζῃ· ἀπεμακρύνθην

τρέχων, φοβούμενος τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθήσεών του. Ἄπαξ ἢ δις ἐπῆλθε σύρραξις· ἄφησα τοὺς ἀνθρώπους καταπλήκτους ἀπὸ τὰς ἀκαταλήπτους κατάρας τὰς ἀντηχοῦσας εἰς τὰ ὄτα των.

» Τότε ἡρέμα, ἀψοφητί, μοῦ ἤλθε κάτι εἰς τὸ πρόσωπον· ἡ πλατεῖα ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἐλαφρὸν μανδύαν λευκόν· τολύπαι χιόνος ἐπιπτον βραδέως. Εἶχα πάθει συνάγχην, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω ἓνα πταρμόν. Ὅλα τὰ κυνάρια, ὅσα συνήντων, ἦσαν δι' ἐμέ, με τὸ ρύγχος τὸ τεταμένον καὶ τὴν ὄσφρησίν των τὴν ἀδιάκριτον, ἀντικείμενα τρόμου.

» Εἶδα νὰ τρέχουν ἄνθρωποι, παιδιά κραυγάζοντα με μεγάλας φωνάς· ἦτο πυρκαϊὰ κάπου. Ἐπῆγγαιναν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου. Κοιτάξας ὀπίσω εἰς τὰ κάτω τῆς ὁδοῦ, εἶδα στήλην καπνοῦ μαύρου ὑπεράνω τῶν στεγῶν καὶ τῶν συρμάτων τοῦ τηλεφώνου. Ἐβεβαιώθην ὅτι ἡ κατοικία μου ἐκαίετο· ὅλα ἦσαν ἐκεῖ,

φορέματα, συσκευαί, ὅλοι οἱ πόροι μου, τῇ ἀληθείᾳ, ἐξαιρουμένου τοῦ βιβλιαρίου τῶν ἐπιταγῶν μου καὶ τῶν τριῶν τόμων τῶν σημειώσεων, τὰ ὅποια μ' ἐπερίμενον εἰς Γκρέιτ Πόρτλανδ Στρήτ. "Ὅλα ἐκαίοντο, ὅλα! Ἐάν ποτε ἄνθρωπος ἔκαυσε τὰ πλοῖα του, ἐγὼ τὰ ἔκαυσα! Ἡ οἰκία ἐφλέγετο ὅλη.

Ἄόρατος ἄνθρωπος ἔκαμε μικρὰν παῦσιν κ' ἐσκέφθη. Ὁ Κέμπ ἔρριψεν ἀνυπόμονον βλέμμα ἔξω τοῦ παραθύρου. Εἶτα:

— Σᾶς ἀκροῶμαι, εἶπεν· ἐξακολουθεῖτε!

Εἰς ἓν μέγα κατάστημα

ΛΟΙΠΟΝ, ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ Ἰανουάριον, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν χιονοθύελλης — καὶ ἡ χιὼν, μένουσα ἐπάνω μου, θὰ μ' ἐπρόδιδε! — κεκμηγῶς, παγωμένος, πάσχων, δυστυχῆς ὑπὲρ πάντα λόγον, καὶ ὅμως μόλις πεπεισμένος περὶ τῆς ἀορασίας μου, ἄρχισα τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερῶθην. Ἡμῆν ἄστεγος, ἄπορος· οὔτε ὑπῆρχεν ἓν ὄν εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύναιμι νὰ ἐμπιστευθῶ. Νὰ εἶπω τὸ μυστικόν μου, θὰ ἐσῆμαινε νὰ παραδοθῶ, νὰ καταστήσω τὸν ἑαυτόν μου ἀντικείμενον περιεργείας, φαινόμενον. Ἐντοσούτῳ εἶχα ἐπιθυμίαν νὰ σταματήσω τὸν τυχόντα καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὴν ἐχεμυθίαν του. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐμάντευα καλῶς τὸν τρόπον, τὴν βάνανυσον σκληρότητα τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήγειρον αἱ ἐκμυστηρεύσεις μου. Δὲν ἐσχημάτισα κανὲν σχέδιον ἐνόσω ἤμην εἰς τὸν δρόμον. Ὁ μόνος σκοπός μου ἦτο νὰ στεγασθῶ ἀπὸ τὴν χιόνα, νὰ σκεπασθῶ τέλος, νὰ ζεσταθῶ. Τότε μόνον θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποφασίσω ἓνα σχέδιον. Ἀλλὰ καὶ δι' ἐμέ, τὸν ἀόρατον ἀκόμη, αἱ σειραὶ τῶν οἰκιῶν ἀνὰ τὸ Λονδῖνον ἔμενον κλεισμένοι, μανδαλωμένοι, μεμογλευμένοι, ἀπόρητοι.

» Ἐν μόνον πρᾶγμα ἔβλεπον ἔμπροσθέν μου σαφῶς:

τὸ ψῦχος, τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρείας, πᾶν εἶδος ταιλαιπωρίας ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ ἐν τῇ νυκτί.

»Μοῦ ἦλθε μία περίφημος ἰδέα. Ἐτράπην μίαν τῶν ὁδῶν τῶν ἀγουσῶν ἀπὸ Γκῶερ Στρήτ εἰς Τότναμ Κῶρτ Ρῶδ κ' εὗρέθη μετ' ὀλίγον ἐμπρὸς εἰς τὸ “Ὀμνιουμ” — τὸ Παντοῖον—, τὸ μέγα ἐκεῖνο κατάστημα ὅπου πωλοῦν ἀπ' ὅλα, καθὼς ζεύρετε· κρέας, ἐδῶδιμα καὶ γλυκά, ἀσπρόρουχα, ἐπιπλα, φορέματα, ὡς καὶ ἐλαιογραφίας ἀκόμη· ἓνα τεράστιον λαβύρινθον μαγαζείων μᾶλλον ἢ ἐν μαγαζεῖον. Εἶχα νομίσαι ὅτι θὰ εὔρισκον τὰς θύρας ἀνοιχτάς· ἦσαν κλεισταί. Καθὼς ἰστάμην ὄρθιος παρὰ τὴν εὐρεῖαν εἴσοδον, μία ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς ἐκεῖ· ἓνας ἄνθρωπος μὲ στολὴν — γνωρίζετε καλὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ προσώπου, μὲ τὴν λέξιν “Ὀμνιουμ” μὲ χρυσᾶ γράμματα στὸ κασκέττο του— ἀνοίξε τὴν θύραν. Ἐπέτυχα νὰ εἰσέλθω καὶ διατρέχων τὴν οἰκίαν — ἤμην εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν κορδελλῶν, τῶν χειροκτίων, τῶν καλτσῶν κτλ.— ἔφθασα εἰς μέρος πλέον εὐρύχωρον, προωρισμένον διὰ κἀνιστρα πλήρη ἐδωδίων καὶ λύγινα ἐπιπλα.

»Δὲν ἦσθανόμην ἐκεῖ τὸν ἑαυτὸν μου ἐν ἀσφαλείᾳ ἐντοσοῦτω· πολὺς κόσμος ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο ἀδιάκοπα. Ἐπλανώμην ἐδῶ, ἐκεῖ, ἐωςότου ἀνεκάλυψα εἰς ἓν ἀνώτερον πάτωμα εὐρὺ διαμέρισμα, ὅπου παρετάσσοντο πάμπολλαι ξύλινοι κλῖναι· ἀνερριχήθη εἰς τὰ ξύλα καὶ ἦρα ἄσυλον τέλος εἰς ἓνα μέγαν σωρὸν διπλωμένων στρωμνῶν. Τὸ μέρος, φωτισμένον ἤδη, ἦτο εὐάρεστον καὶ θερμόν· ἀπεφάσισα νὰ μείνω εἰς τὴν κρύπττην αὐτὴν μὲ ὄμμα συνετῶς ἀνοικτὸν πρὸς τὰ πλήθη τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν πελατῶν, οἵτινες διέτρεχον τὸ κατάστημα,

μέχρι τῆς ὥρας τοῦ κλεισίματος. Θὰ ἠδυνάμην τότε, ἐσκέφθην, νὰ κλέψω ὅ,τι εὔρω διὰ νὰ φάγω, νὰ ἐνδυθῶ, νὰ μεταμφιεσθῶ, νὰ περιέλθω παντοῦ, νὰ λάβω ἰδέαν τῶν ὑπαρχόντων πόρων, ἴσως νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ τινος κλίνης. Τὸ σχέδιον ἐφαίνετο λίαν λογικόν. Ἡ ἰδέα μου ἦτο νὰ προμηθευθῶ ἐνδυμασίαν, ν' ἀποκτήσω κεφαλήν τεχνητήν, καίτοι φασκιωμένην, νὰ λάβω χρήματα, ν' ἀναλάβω τότε τὰ βιβλία μου, ὅπου μ' ἐπερίμεναν, εἶτα νὰ ἐνοικιάσω κάπου ἐν οἴκημα καὶ νὰ προετοιμάσω ἀνέτως τὴν πλήρη πραγματοποίησιν τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια μοὶ ἔδιδεν ἐπὶ τῶν ἄλλων — τὸ ἐπίστευον ἀκόμη! — τὸ προνόμιον τοῦ νὰ εἶμαι ἀόρατος.

» Τὸ κλείσιμον ἦλθεν ὁπωςοῦν σύντομα. Δὲν ἦτο περισσότερον τῆς ὥρας ἀφότου εἶχα λάβει θέσιν ἐπὶ τῶν στρωμνῶν, ὅταν εἶδα ὅτι κατεβίβαζον τὰ δρύφακτα τῶν παραθύρων κ' ἔσπρωχον τοὺς πελάτας πρὸς τὴν θύραν. Ἐνα πλῆθος ἀπὸ νέους σβέλτους ἄρχισαν μὲ ἔκτακτον ζέσιν νὰ τακτοποιοῦν ὅλα τὰ ἐμπορεύματα, ὅσα ἔμενον ἐν ἀταξίᾳ. Ἄφησα τὴν φωλεάν μου, εὐθύς ὡς ἠλαττώθη ὁ συρφετός, κ' ἐπλανήθην μετὰ προφυλάξεως εἰς τὰ μέρη τὰ ὀλιγώτερον ἐρημικὰ τοῦ μαγαζείου. Ἡμῆν ἀληθῶς ἔκπληκτος νὰ βλέπω μὲ ποίαν ταχύτητα νέοι καὶ νεάνιδες ἐσήκωναν τὰ ἐμπορεύματα τὰ ἐκτεθειμένα πρὸς πώλησιν τὴν ἡμέραν. Ὅλα τὰ χαρτόνια, ὅλαι αἱ ὀθόνηναι αἱ κρεμάμεναι, ὅλα τὰ κυτία τῶν γλυκῶν καὶ τῶν ἐδωδίδμων, ὅλα τὰ ἀπλωμένα πράγματα, τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, κατεβιβάζοντο, ἐδιπλώνοντο, ἐτυλίγοντο, ἐπανετίθεντο εἰς θήκας καλῶς διατηρουμένας· ὅλα ὅσα δὲν μποροῦσαν νὰ σηκωθῶν καὶ νὰ τακτοποιηθῶν, ἐκαλύπτοντο διὰ καλυμμάτων καὶ χονδρῶν κηρωτῶν. Τέλος,

ὄλαι αἱ καθέκλαι ἀνεστράφησαν ἐπάνω εἰς τὰ λογιστήρια, διὰ τὸ νὰ μείνῃ ἐλεύθερον τὸ πάτωμα. Εὐθύς ὡς ἕκαστος ἢ ἐκάστη τῶν νέων τούτων ἐτελείωνεν, ἔσπευδε πρὸς τὴν θύραν μὲ ἦθος ζωηρότητος, τὸ ὁποῖον σπανίως εἶχα παρατηρήσει ἕως τότε εἰς ἐμποροῦπαλλήλους. Τότε ἔφθασεν ἄγημα ὑπηρετῶν σκορπίζον πριονίδια, φέρον σάρωθρα καὶ σκοῦπες. Ἐχρειάσθη νὰ φυλαχθῶ διὰ τὸ νὰ μὴ εὗρεθῶ εἰς τὸ πέρασμα των, καὶ συνέβη νὰ πέσουν πριονίδια ἐπὶ τῶν ταρσῶν τῶν ποδῶν μου. Ἐπί τινα χρόνον, περιπατῶν ἀναμέσον τῶν λογιστηρίων τῶν σκεπασμένων καὶ σκοτεινῶν, ἠδυνήθην ν' ἀκούσω τὰ σάρωθρα εἰς τὸ ἔργον. Τέλος, σχεδὸν μίαν ὥραν μετὰ τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν, ἤκουσα κρότον θυρῶν νὰ κλειδωνονται.

» Σιγὴ ἠπλώθη παντοῦ, καὶ εὐρέθην μόνος, ἀνάμεσα εἰς τὸν ἀτελείωτον λαβύρινθον τῶν σκελετῶν, τῶν διαδρομῶν, τῶν χωρισμάτων τοῦ τεραστίου πρατηρίου. Ὅλα ἦσαν ἡσυχά· ἀπὸ ἓν μέρος, πλησίον μιᾶς τῶν θυρῶν, τῶν βλεπουσῶν πρὸς τὸ Τότναμ Ρῶδ, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἤκουσα τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἔκαμνον ἔξω αἱ πτέρναι τῶν διαβατῶν.

» Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις ἔγινε πρὸς τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχα ἰδεῖ νὰ πωλοῦν κάλτσες καὶ χειρόκτια. Ἦτο σκότος, ἐπὶ πολὺ ἔψαξα νὰ εὕρω σπέρτα· τέλος ἀνεκάλυψα εἰς ἓν συρτάριον τῆς μικρᾶς κάσσης. Ἀκολούθως μοῦ ἐχρειάσθη νὰ εὕρω ἓν κηρίον. Ἐσχισα περιβλήματα, ἔψαξα δὲν ἠξέεῦρω πόσας θήκας καὶ συρτάρια. Τέλος εὗρον ὅ,τι ἐζήτουν. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ χαρτονίου ἔφερε: “Ἀσπρόρρουχα καὶ γελέκα μάλλινα”. Εἶτα ἐπῆρα κάλτσες καὶ ἓνα μανδῆλι τοῦ λαίμοῦ πολὺ πυκνόν· εἶτα με-

τέβην εἰς τὴν θυρίδα τῶν φορεμάτων, ἐπῆρα μίαν περισκελίδα, ἓν ἔνδυμα, ἓνα μανδύαν, ἓνα καπέλλο μαλακό, εἶδος καπέλλου ἐκκλησιαστικοῦ μὲ γῦρον συμμαζευμένον. Ἄρχισα νὰ ξαναγίνωμαι ἄνθρωπος. Τότε ἐσκέφθην νὰ φάγω.

» Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ὑπῆρχε κυλικεῖον· ἡῦρα ἐκεῖ κρύα φαγητά· καφές ἔμενεν εἰς τὴν καφετιέραν· ἀναψα τὸ γκάτζ, τὸν ἔψησα· ἤμην καλλίτερα ἤδη. Ἀκολούθως, ἐνῶ ἐζήτουν κλινοσκεπάσματα — ἐδέησε ν' ἄρκεσθῶ εἰς μακρὰς σινδόνας— ἔπεσα εἰς ἓν τμημα ζαχαροπλαστικῆς, ὅπου ἡῦρα πολλὴν τσοκολάταν καὶ ζαχαρωμένα ὀπωρικά, καθὼς καὶ οἶνον λευκόν. Παραπλεύρως ὑπῆρχε τὸ τμημα τῶν ἀθυρμάτων· μοῦ ἤλθε τότε μία ἰδέα περιφήμη... Ὑπῆρχον ἐκεῖ ψεύτικες μύτες, μύτες ἀπὸ χαρτόνι, ξεύρετε; Θὰ ἤθελα καὶ δίοπτρα μαῦρα· ἀλλὰ τὸ “Παντοῖον” δὲν εἶχεν εἶδη ὀπτικῆς... Ἡ ρίς μου μὲ εἶχεν ἀνησυχήσει· εἶχα σκεφθῆ νὰ τὴν ψιμουθίσω· ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μοῦ μετέδωκε τὴν κλίσιν εἰς τὶς περροῦκες, τὶς προσωπίδες κτλ. Τέλος ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ τινος σωροῦ σινδόνων πολὺ ζεστῶν καὶ πολὺ ἀναπαυτικῶν.

» Οἱ τελευταῖοι στοχασμοί μου πρὶν ἀποκοιμηθῶ ὑπῆρξαν οἱ φαιδρότεροι οἱ ὅποιοι μοῦ ἤλθον ἀπὸ τῆς μεταμορφώσεώς μου. Ἀπήλαυον τῆς εὐεξίας τῆς σωματικῆς, καὶ τὸ πνεῦμα μου ἐφαιδρύνετο ἐκ τούτου. Ἐπίστευον ὅτι θὰ ἠδυνάμην τὸ πρωὶ νὰ δραπετεύσω χωρὶς νὰ μὲ ἴδουν, μὲ τὰ φορέματα ἐπάνω μου, καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ μέγα λευκὸν προσόψιον, τὸ ὅποῖον εἶχα λάβει· μὲ τὰ χρήματα ὅσα εἶχον εὔρει θὰ ἠγόραζον δίοπτρα καὶ θὰ συνεπλήρουν οὕτω τὴν μεταμπίεσίν μου.

» Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐπανίδω εἰς ταραχωδέστατα ὄνειρα ὅλα τὰ συμβάντα τὰ φανταστικά τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Εἶδα ἓνα ἄσχημον Ἑβραῖον σπιτονοικοκύρην εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ φωνασκῇ· εἶδα τοὺς δύο γαμβρούς του ἔκφρονας καὶ τὴν ὄψιν τὴν ρικνὴν μιᾶς γραίας, ἥτις ἐζήτηι τὴν γάταν τῆς. Ἐγνώρισα ἐκ νέου τὴν παράδοξον αἰσθησιν νὰ βλέπω τὸ ράκος τοῦ πανίου γινόμενον ἄφαντον, κ' ἐπανῆλθον εἰς τὸν λόφον τὸν ἀνεμόπληκτον, ἤκουσα τὸν γηραιὸν κληρικὸν νὰ ξεροβήχη καὶ νὰ μουρμουρίζῃ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀνοιγμένον τάφον τοῦ πατρός μου: “Ὁ πηλὸς εἰς τὸν πηλόν, ἡ τέφρα εἰς τὴν τέφραν, ἡ κόνις εἰς τὴν κόνιν...” “Καὶ σὺ μαζὶ!” εἶπε μία φωνή. Καὶ αἴφνης μὲ ὤθησαν πρὸς τὸν χαίνοντα λάκκον. Ἐπάλαια, ἐφώναζα, ἐκάλουν εἰς βοήθειαν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν ἐκφορὰν, ἀλλὰ δὲν συνεικονοῦντο περισσότερον ἀπὸ λίθους κ' ἐξηκολούθουν ν' ἀκροῶνται τὴν ἀκολουθίαν. Ὁ γέρον ἱερεὺς δὲν ἔπαυε νὰ μουρμουρίζῃ καὶ νὰ βήχῃ ἐξακολουθῶν τὰς εὐχὰς του. Ἐγὼ ἐνόησα ὅτι δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ μὲ ἴδουν, οὔτε νὰ μὲ ἀκούσουν, καὶ ὅτι ἀκαταγώνιστος δύναμις εἶχε λαβὴν ἐπ' ἐμοῦ. Μάτην ἐπάλαιον παρεσύρθη πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου, ἡ σορὸς ἀφῆκεν ὑπόκωφον ἤχον ὅταν ἔπεσα ἐπάνω, καὶ χῶμα ἐρρίφθη διὰ πτυαρίου ἐπὶ τοῦ σώματος μου. Κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς ἐμέ, κανεὶς δὲν παρετήρει ὅτι ἤμην ἐκεῖ. Κατέβαλα προσπαθείας σπασμωδικὰς κ' ἐζύπνησα.

» Ἡ αὐγὴ, ἡ ὠχρὰ αὐγὴ τοῦ Λονδίνου, εἶχεν ἔλθει. Τὸ καταφύγιόν μου ἐφωτίζετο ἀπὸ φῶς τεφρὸν καὶ κρύον, τὸ ὁποῖον διεισέδυε διὰ τῶν δρυφάκτων. Ἦνωρθώθη καί, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω

ποῦ ἤμην, εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην αἴθουσαν, μὲ τὰ λογιστηρίά της, μὲ τοὺς σωροὺς τῶν τυλιγμένων ὑφασμάτων, μὲ τοὺς σωρείτας τῶν σινδόνων καὶ προσκεφαλαίων, καὶ τὰς στήλας τὰς σιδηρᾶς. Εἶτα ἡ μνήμη μου ἐπανῆλθε, ἤκουσα φωνὰς συνομιλούντων.

» Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ φῶς τὸ ζωηρότερον ἐνὸς λογιστηρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξει ἤδη τὰς θυρίδας του, εἶδα νὰ πλησιάζουν δύο ἄνθρωποι· ἔδωκα δρόμον, ζητῶν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω. Ἄλλ' ὁ κρότος τοῦ κινήματός μου τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ τῆς παρουσίας μου· παρετήρησαν, ἀναμφιβόλως, μίαν μορφήν ἣτις ἔφευγε μὲ τὸν ὀλιγώτερον θόρυβον καὶ μὲ τὴν περισσοτέραν ταχύτητα ὅσῃν ἠδύνατο.

» — Ποῖος εἶν' ἐκεῖ; ἔκραξεν ὁ εἷς.

» — Πιάστε τον! ἔκραξεν ὁ ἄλλος.

» Ἐκαμψα ἐν σπουδῇ μίαν γωνίαν, καὶ ἔπεσα ὅλος — ἐγώ, σῶμα χωρὶς κεφαλὴν, μὴν τὸ λησμονεῖτε! — ἐπί τινος νεαροῦ ὑπαλλήλου, μεγαλοσώμου, ἀλλὰ μόλις δεκαπεντούτου. Ἀφῆκεν ὀλολυγμούς, τὸν ἔρριψα νὰ κυλισθῆ εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπήδησα ἀπ' ἐπάνω του, ἔκαμψα μίαν ἄλλην γωνίαν, καί, διὰ τινος εὐτυχοῦς ἐμπνεύσεως, ἐρίφθην πρηγῆς ὀπισθεν ἐνὸς λογιστηρίου. Σχεδὸν πάραυτα ἤκουσα βήματα νὰ τρέχουν γύρω καὶ νὰ μὲ ὑπερβαίνουν· φωναὶ ἔκραζον: “Ὅλοι στίς πόρτες!” Κ' ἐρωτοῦσαν τί συνέβαινε. Καὶ ἀντήλλασσον γνώμας τίνι τρόπῳ νὰ μὲ συλλάβουν.

» Ἀπλωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος, ἔντρομος, εἶχα χάσει τὴν ψυχραιμίαν μου. Ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φανῆ τοῦτο, δὲν μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν στιγμὴν, ν' ἀποβάλλω τὰ ἐνδύματά μου, ὅπως ἔπρεπε νὰ κάμω. Μοῦ εἶχε

καρφωθῆ ἡ ἰδέα νὰ φύγω μετὰ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη μόνη μὲ διηύθυνε.

» Ἐντοσοῦτώ ἠκούσθη κραυγὴ: “Ἐδῶ εἶναι!” Ἀνεπήδησα εἰς τοὺς πόδας μου, ἔλαβον ζωηρῶς μίαν καθέκλαν καὶ τὴν ἔρριψα εἰς τὰ σκέλη τοῦ ἀνοήτου ὅστις εἶχε φωνάζει· ἐπιστραφεὶς ἔπεσα ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλλον, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, τὸν ἔσπρωξα νὰ πέση κάτω καὶ ἄρχισα ν’ ἀναρριχῶμαι κατὰ τετράδας τὴν κλίμακα. Οὗτος ἀνηγέρθη, ὠλόλυξε κάτι τι ὡσάν “Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, διάολε!” καί, πλήρης ζέσεως, ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα πρὸς καταδίωξίν μου. Ἐκεῖ ὑψηλὰ ἦσαν σωρευμένα πλῆθος ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα ἐκεῖνα μὲ τὰ χρώματα τὰ λαμπρά... ζεύρετε;

— Ἀγγεῖα καλλιτεχνικά, ὑπέλαβεν ὁ Κέμπ.

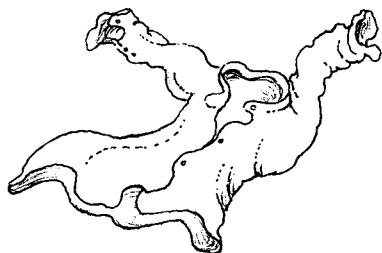
— Ναί, καλλιτεχνικά! Ἐγύρισα εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἐπῆρα ἓν ἀπὸ ἓνα σωρόν καὶ τοῦ ἔσπασα τὸ κεφάλι, τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου, ὅταν ἔφθασε μέχρις ἐμοῦ. Ἄλλ’ ὅλη ἡ στήλη τῶν ἀγγείων κατεθραύσθη· ἤκουσα κραυγὰς καὶ βήματα ἐρχόμενα πανταχόθεν. Ἐρρίφθην πρὸς τὸ κυλικεῖον· ἦτον ἐκεῖ ἓνας ἄνθρωπος, λευκὰ ἐνδεδυμένος, ἓν εἶδος μαγείρου, ὅστις κ’ ἐκεῖνος μὲ ἐκυνήγησε. Τελευταία ἀπηλπισμένη στροφή· εὐρέθην ἀνάμεσα εἰς τὶς λάμπες, εἰς τὰ ὑαλικά. Κατέφυγον ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου· ἐπερίμενα τὸν μάγειρον, καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ἤθελε νὰ ἐφορμήσῃ, πρῶτος τῆς ἀγέλης, τοῦ κατέφερα μὲ μίαν λάμπαν εὐθὺς κτύπημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐδίπλωσεν εἰς δύο. Ἐπεσε, κ’ ἐγώ, χωθεὶς εἰς τὴν κρύπτῃν μου, ἄρχισα νὰ ἐκδύωμαι τὰ φορέματά μου μὲ τὴν μεγίστην ταχύτητα. Ἐπενδύτης, ἔνδυμα, περισκελὶς, αὐτὰ εὐκόλως ἔφευγον· ἀλλὰ ἓν περιστήθιον μάλλινον κολ-

λᾶ εἰς τὸ σῶμα, ὅπως τὸ δέριμα. Ἦκουον τοὺς ἄλλους νὰ ἔρχωνται· ὁ μάγειρος, ζαλισμένος ἢ ἄφωνος ἐκ τρόμου, ἔκειτο ἀκίνητος ἐκεῖθεν τοῦ λογιστηρίου· καὶ ἐτράπην ταχέως εἰς φυγὴν, ὡς κόνικλος ἐξορμῶν ἀπὸ σωροῦ ξύλων.

» Ἦκουσα κάποιον νὰ φωνάζῃ: “Ἀπὸ δῶ, κύριε ἀστουφύλακα!” Εὐρέθην καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν κλινῶν, εἶτα εἰς ἓνα ὠκεανὸν διαφόρων τεχνουργημάτων. Ἐτρεξα, ἐξηπλώθην καταγῆς, ἀπηλλάγην τοῦ περιστηθίου μου, μετὰ σφαδασμοὺς ἀτελευτήτους· καὶ πνευστιῶν καὶ ἔξαλλος ἠνωρθώθην ἐν ἐλευθερίᾳ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ’ ἣν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ καὶ τρεῖς πολισμένοι ἔκαμπτον τὴν γωνίαν. Ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ γιλέκου μου καὶ τῆς περισκελίδος μου καὶ τὰ κατέσχον. Ὁ εἷς τῶν νέων ἀνέκραξεν: “Ἀφησε τὸ πλιάτσικο του! Ἀπὸ δῶ βέβαια θὰ εἶναι!...” Ἄλλ’ ὅμως δὲν μὲ ἀνεκάλυψαν. Ἐμεινα ἐκεῖ πρὸς στιγμήν, βλέπων αὐτοὺς νὰ μὲ καταζητοῦν καὶ καταρώμενος τὴν ἀτυχίαν ἣτις μ’ ἔκαμνε νὰ χάσω τὰ ἐνδύματά μου. Εἶτα ἐστράφην πρὸς τὸ κυλικεῖον, ἔπια ὀλίγον γάλα, κ’ ἐκάθισα πλησίον τοῦ πυρὸς διὰ νὰ ἐξετάσω πῶς εἶχον τὰ πράγματα.

» Πάραυτα ἦλθον δύο ὑπάλληλοι, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς ὑποθέσεως μὲ πολλὴν ἔξαψιν, ὡς μωροὶ ὁποῦ ἦσαν. Ἦκουσα μίαν ἀφήγησιν πολὺ μεγαλοποιημένην περὶ τῶν ἐγκλημάτων μου, εἶτα εἰκασίας ὡς πρὸς τὸ μέρος ὅπου θὰ ἦμην. Τότε ξανάρχισα νὰ κάμνω σχέδια. Ἡ δυσκολία ἢ ἀνυπερβλητος, ἐδῶ, τώρα μάλιστα πού εἶχε δοθῆ τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, ἦτο ν’ ἀποκομίσω τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα. Κατέβην εἰς τὸ μα-

γαζείον διὰ νὰ ἴδω ἂν ὑπῆρχε μέσον νὰ κάμω μίαν δεσμίδα καὶ νὰ βάλω ἐπάνω μίαν διεύθυνσιν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω πῶς ἐλειτουργεῖ ὁ ἔλεγχος. Περὶ ὥραν ἐνδεκάτην, ἐπειδὴ ἡ χιὼν εἶχε τακτῇ πίπτουσα, ἡ δὲ ἡμέρα ἦτο εὐδιωτέρα καὶ ὀλίγον τι θερμότερα τῆς προλαβούσης, ἐσκέφθην ὅτι, ἐξ ἅπαντος, δὲν εἶχα νὰ ἐλπίσω τίποτε ἐδῶ, καὶ ἐξῆλθον, ἀδημονῶν πάντοτε διὰ τὴν ἀτυχίαν μου καὶ μὴ ἔχων κατὰ νοῦν εἰμὴ σχέδια ἀμυδρά καὶ ἀόριστα.

Τὸ κατάστημα τοῦ Δροῦρου-Λέιν

ΒΕΒΑΙΩΣ ΑΡΧΙΣΑΤΕ νὰ ἐννοεῖτε ὅλα τὰ μειονεκτήματα τῆς θέσεώς μου. Ἦμην χωρὶς στέγην, χωρὶς τίποτε διὰ νὰ σκεπάζωμαι· νὰ προμηθευθῶ ἐνδύματα ἐσήμαινε νὰ θυσιάσω ὅλα τὰ πλεονεκτήματά μου· ἐσήμαινε νὰ γίνω τέρας ἀλλόκοτον καὶ τρομερόν. Περιπλέον, ἔμενον νῆστις· διότι τὸ νὰ φάγω, νὰ γεμίσω τὸν στόμαχόν μου ἀπὸ βρώματα τὰ ὅποια νὰ μὴ ἀφομοιοῦνται ἀμέσως, ἐσήμαινε νὰ ξαναγίνω ὄρατός, καὶ μὲ τρόπον βάνουσον.

— Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ αὐτό, εἶπεν ὁ Κέμπ.

— Οὐτ' ἐγώ!... Ἡ χιών μὲ εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ ἄλλου τινὸς εἶδους κινδύνων. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξέρχωμαι ἐνῶ ἔπιπτε χιών· αὕτη, σωρευομένη ἐπ' ἐμοῦ, θὰ κατήγγελλε τὴν παρουσίαν μου. Ἀκόμη καὶ ἡ βροχὴ θὰ μὲ καθίστα οἶονεὶ ἀπορρέουσαν μορφήν, ἀνθρώπινον ἰνδαλμα σπινθηρίζον, κινήτην στήλην φανταστικὴν... Καὶ ἡ ὀμίχλη!... ἐντὸς τῆς ὀμίχλης θὰ ἦμην ἐν φάντασμα ἀκόμη ἐναργέστερον, μία ἀμυδρὰ ὑποψία ἀνθρωπότητος. Ἄλλως, ἐν ὑπαίθρῳ — εἰς τὴν αἴθρην τοῦ Λονδίνου! — ἐγέμιζα λάσπην εἰς τοὺς ταρσοὺς τῶν ποδῶν, ἀσβόλην καὶ κόνιν εἰς τὸ δέριμα. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἡ-

ξεύρω μετὰ πόσον χρόνον, δι' αὐτοῦ καὶ μόνου, θὰ ἐγίνοντο ὁρατός, ἀλλ' ἔβλεπα σαφῶς ὅτι τοῦτο οὐχὶ μετὰ μακρὸν χρόνον θὰ ἐγίνετο.

»Λοιπόν, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω εἰς Λονδῖνον καὶ δὲν θὰ ἔμεινα.

»Διηυθύνθη ἐἰς τὰ προάστεια, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκρέιτ Πόρτλανδ Στρήτ, κ' εὐρέθη πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ ὅπου εἶχα κατοικήσει· δὲν εἰσῆλθον· τὸ πλῆθος συνηθροίζετο ἀντικρὺ τῶν καπνίζοντων ἀκόμη ἐρειπίων τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν εἶχον πυρπολήσει. Τὸ μᾶλλον ἐπέειγον δι' ἐμὲ ἦτο ν' ἀποκτήσω ἐνδύματα. Παρετήρησα τότε εἰς ἓν τῶν μικρῶν ἐκείνων μαγαζείων ὅπου ὑπάρχουν ἀπ' ὅλα — ἐφημερίδες, κουφέτα, ἀθύρματα, εἶδη χαρτοπωλείου, λείψανα τῆς τελευταίας ἀπόκρουσας, κτλ., κτλ.— μίαν μεγάλην προμήθειαν ἀπὸ προσωπίδας καὶ ἀπὸ ψευδεῖς ρῖνας· ἀνεπόλησα τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχον ἐμπνεύσει τὰ ἀθύρματα τοῦ “Παντοίου”. Εἶχα τώρα ἓνα σκοπὸν· διηυθύνθη, ποιῶν στροφὰς διὰ ν' ἀποφύγω τὰς ὁδοὺς τὰς συχναζομένας, πρὸς τοὺς δρομίσκους τοὺς πρὸς βορρᾶν τοῦ Στράνδ· ἐνθουμούμην ὅτι πολλοὶ ἱματιοπῶλαι τοῦ θεάτρου εἶχον τὰ μαγαζεῖα των πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἤξεύρω καλὰ ποῦ.

»Ἐκαμνε ψῦχος· αἱ ὁδοὶ ἐσαρώνοντο ἀπὸ βόρειον ἄνεμον τσουχτερόν. Ἐβάδιζον ταχέως καὶ μετὰ προφυλάξεως. Ἐκάστη ὁδὸς παρίστα κίνδυνον· ἕκαστος διαβάτης ἦτο ἄγρυπνος κατὰσκοπος. “Ἐνας ἄνθρωπος, ἐνῶ ἤμην εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τὸν προσπεράσω, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Βέδφορντ Στρήτ, ἐστράφη ἀποτόμως, ἦλθε κατεπάνω μου, καὶ μ' ἔκαμε νὰ κυλισθῶ εἰς τὸ ἔδαφος, σχεδὸν

ὑπὸ τὸν τροχὸν ἑνὸς δίφρου. "Ὀλη ἡ ἀγέλη τῶν ἀμαξάδων ἐξέφερε γνώμην ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ λαβὼν τὸν κτύπον, ἄδηλον πόθεν. Ἐπαράχθη τὸσον ἀπὸ τὴν συνάντησιν ταύτην, ὥστε εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Κόβεντ Γάρδεν κ' ἐκάθισα μίαν στιγμὴν, πνευστιῶν καὶ τρέμων, εἷς τινα γωνίαν ἤσυχον ἠσθάνθη ὅτι εἶχον λάβει νέον κρύωμα· ἔπρεπε νὰ στρέφωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διὰ νὰ μὴ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν διὰ τῶν πταρμῶν μου.

» Τέλος ἔφθασα εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν μου: ἔν μαγαζεῖον ρυπαρόν, γεμάτον ἀπὸ στίγματα μυῶν, εἰς ἕνα δρόμον παράμερον, πλησίον τοῦ Δροῦρυ Λέιν, με βιτρίναν γεμάτην ἀπὸ παλαιὰς στολάς, ἀπὸ ψευδαδάμαντας, φενάκας, ἐμβάδας, δόμινα καὶ φωτογραφίας γυναικῶν τοῦ θεάτρου. Τὸ μαγαζεῖον ἦτο, κατὰ τὴν παλαιὰν μόδαν, χαμηλὸν καὶ σκοτεινόν· ἀπὸ πάνω, τέσσαρα πατώματα μαῦρα καὶ θλιβερά. Ἐκοίταξα περιεργος διὰ τῆς ὑάλου καί, μὴ βλέπων ψυχὴν μέσα, εἰσῆλθα. Ἡ θύρα ἀνοικθεῖσα ἔκαμε νὰ ἠχήσῃ εἷς κωδωνίσκος· τὴν ἄφησα ἀνοικτὴν κ' ἐγύρισα πέριξ ἑνὸς ἀνδρειακέλου, φέροντος ἐφθαρμένην περιβολὴν παρά τινα γωνίαν. Ἐπὶ ἔν λεπτὸν κανεὶς δὲν ἦλθεν· εἶτα ἤκουσα βαρέα βήματα διερχόμενα χωρὶσμά τι, κ' ἕνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη ἐκεῖ.

» Τὸ σχέδιόν μου ἦτο ἐντελῶς ἀποφασισμένον· εἶχα πρόθεσιν νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν, νὰ κρυφθῶ ἄνω τῆς κλίμακος, νὰ παραμονεύσω τὴν κατὰλληλον ὥραν καί, ὅταν ὅλα θὰ ἦσαν ἤσυχα, νὰ ψάξω ἐκεῖ μέσα, νὰ λάβω μίαν φενάκην, μίαν προσωπίδα, δίοπτρα, ἐνδυμασίαν, καὶ νὰ ἐξέλθω ἀκολούθως εἰς τὸν κόσμον, πρό-

σωπον ἴσως χονδροειδές, ἀλλά, τὸ κάτω-κάτω, εὐπαράδεκτον. Ἐκτὸς τούτου, δυνατὸν νὰ εὑρισκον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τινα χρήματα λίαν ὠφέλιμα.

» Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν εἰσέλθει ἦτο μικρόσωμος, κυρτός, μὲ πυκνὰς ὀφρῦς, μὲ μακροὺς βραχίονας, μὲ σκέλη βραχέα καὶ στρεβλά. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὸν εἶχα κάμει νὰ διακόψῃ τὸ γεῦμα του. Ἐκοίταξε τριγύρω του μ' ἔκφρασιν προσδοκίας. Κατ' ἀρχὰς ἔδειξεν ἔκπληξιν, εἶτα ὀργήν, μὴ βλέπων κανένα εἰς τὸ μαγαζί του. “Ποιὸς διάολος ἤνοιξε τὴν πόρτα;” ἀνέκραξε. Μετὰ ἐν βλέμμα εἰς τὸν δρόμον, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά, εἰσῆλθε πάλιν, ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ λακτίσματος, μὲ πείσμα ὀλοφάνερρον, κ' ἐπανῆλθε μουρμουρίζων πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

» Ἐπροχώρησα διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω· εἰς τὸν κρότον τὸν ὁποῖον ἔκαμα, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Ἐσταμάτησα κ' ἐγώ, ἔκπληκτος πρὸς τὸ λεπτόν τῆς ἀκοῆς του. Μοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰμουτρα.

» Ἐδίσταζα. Αἴφνης ἤκουσα νὰ ἐπανέρχωνται βήματα βιαστικὰ καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἐκ νέου. Ἐκεινος ἐστάθη ἐκεῖ, ὄρθιος, κοιτάζων γύρω-τριγύρω μέσα στὸ μαγαζί του, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη πεισθῆ. Εἶτα, ὀμιλῶν μόνος του, ἐζήτησεν ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου, εἶτα ὀπισθεν ἐπίπλων τινῶν. Καὶ πάλιν ἐστάθη ἀναποφάσιτος. Ἄλλ' εἶχεν ἀφήσει τὴν θύραν του ἀνοικτὴν· ἐγὼ εἰσεχώρησα εἰς τὸν θάλαμον.

» Ἦτον ἀλλόκοτον χωρίσμα, πενιχρῶς εὐτρεπισμένον, μὲ ἓνα σωρὸν προσωπίδας παρά τινα γωνίαν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ πρόγευμα μισοφαγωμένον. Ἦτο πρᾶ-

γμα ἀφορήτως βασανιστικὸν δι' ἐμέ, Κέμπ, νὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μυρίζωμαι τὸν καφέ του, νὰ μένω ἀκίνητος, ἐνῶ ἐπανήρχετο καὶ ἀνελάμβανε τὸ γεῦμα του. Οἱ τρόποι του εἰς τὴν τράπεζαν ἦσαν χυδαιότατοι.

» Τρεῖς θύραι ἠνοίγοντο πρὸς τὸ μικρὸν τοῦτο χώρισμα, ἢ μία ἄγουσα εἰς τὸ ἄνω πάτωμα, μία ἄλλη εἰς τὰ κάτω· πλὴν ὅλαι ἦσαν κλεισμέναι· δὲν ἤμποροῦσα λοιπὸν νὰ ἐκφύγω ἐνόσω αὐτὸς ἦτο ἐκεῖ. Μόλις μποροῦσα νὰ σαλεύω ἐξ αἰτίας τῆς ἐπαγρυπνήσεώς του, καὶ εἶχα ρεῦμα ἀέρος εἰς τὴν ράχιν· δύο φορὰς κατέστειλα πταρμὸν ἀκριβῶς ἐν καιρῷ.

» Αἱ ἐντυπώσεις μου ὡς ἀπλοῦ θεατοῦ ἦσαν ἀναμφιβόλως περιέργοι καὶ καινοπρεπεῖς· ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα εὐρέθην τρομερὰ κουρασμένος καὶ ἀνυπόμονος πολὺ πρὶν τελειώσῃ τὸ γεῦμα του ἐκεῖνος. Ἄλλ' ὅμως τὸ γεῦμα ἔλαβε τέλος. Ἄφοῦ ἔβαλε τὴν ἀθλίαν λοπάδα του ἐπὶ τοῦ κασσιτερίνου δίσκου ὅπου εὐρίσκετο ἡ τσαϊέρα, ἀφοῦ ἐμάζεψε τὰ ψιγία εἰς τὴν πετσέταν του τὴν κηλιδωμένην μὲ μουστάρδαν, τὰ ἀπεκόμισεν ὅλα ὁμοῦ. Τὸ φορτίον του τὸν ἠμπόδισε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὅπως δὲν θὰ ἔλειπε νὰ κάμῃ ἄλλως — δὲν εἶδα ποτέ μου ἄλλον ἰσάξιόν του εἰς τὸ κλείσιμον τῶν θυρῶν! — καὶ τὸν ἠκολούθησα εἰς ἓν μαγειρεῖον λίαν ρυπαρόν, εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ εἰς μικρὸν ὀψοφυλάκιον. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἰδῶ ἀρχίσαντα νὰ πλύνῃ τὴν λοπάδα του· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκα καλὸν νὰ μένω κάτω, καὶ τὸ ἔδαφος δὲν ἦτο θερμὸν διὰ τοὺς πόδας μου, ἀνέβην ὀπίσω ἐπάνω κ' ἐκάθισα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τοῦ ἀνθρωπίσκου, πλησίον τῆς ἐστίας. Τὸ πῦρ μάλιστα ἔκαιε· σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ ἔρριψα ὀλίγα κάρβουνα. Ὁ κρότος ἔκαμε τὸν

ξενίζοντά με ν' ανέλθη άμέσως, και έμεινε κατάπληκτος. Έπεθεώρησε λεπτομερῶς ὄλον τὸν θάλαμον και ὀλίγον ἔλειψε νά με ψάυση. Και μετ' αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν, δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος· ἐστάθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας και, πρὶν κατέλθῃ ὀπίσω, ἔρριψε βλέμμα κυκλοτερές. Έπερίμενα ἐκεῖ ἐπὶ διάστημα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη αἰῶν. Τέλος, ἐπανῆλθε και ἤνοιξε τὴν θύραν, τὴν φέρουσιν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Τὸν ἠκολούθησα κατόπιν του ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

»Εἰς τὸ πλατύσκαλον, ἐσταμάτησεν αἴφνης τόσον ἀποτόμως, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νά πέσω ἐπάνω του. Ἰστατο ἐκεῖ, κοιτάζων ὀπίσω του, κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ πρόσωπόν μου, και τείνων τὸ οὖς. “Θά ἔπαιρνα ὄρκον...” εἶπεν. Ἡ χεῖρ του ἦ μακρὰ και λασία ἐτραβοῦσε τὸ κάτω χεῖλος του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπήγαιναν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω τῆς σκάλας· ἐγόγγυσεν, εἶτα ἤρχισε ν' ἀναβαίνει.

»Ἡδὴ ἡ χεῖρ του ἦτο ἐπὶ τοῦ κομβίου μιᾶς θύρας, ὅταν ἐστάθη ἐκ νέου, με τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν ἀνησυχίας και ὀργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἡρχιζε νά παρατηρῆ, ὄχι μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἐλαφρὸν κρότον τῶν κινήσεων μου. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νά εἶχε τὸ οὖς διαβολεμένα λεπτόν!... Αἴφνης ἐξέσπασεν εἰς μανιώδη ὀργήν: “Ἐάν εἶναι κανεὶς ἐδῶ...” ἔκραξε μετὰ βλασφημίας· και ἡ φράσις ἔμεινεν ἀτελείωτος. Έχασε τὴν χεῖρα στὴν τσέπην του, ἀλλὰ δὲν εὔρεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ και, διελθὼν πλησίον μου ὡς ἀνεμοστρόβιλος, με ἦθος πολεμικόν, ἀνέβη ἀποτόμως τὴν σκάλαν. Ἀντὶ νά τὸν ἀκολουθῆσω, ἐκάθισα ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος κ' ἐπερίμεινα τὴν ἐπιστροφὴν του. Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη

πάλιν, ἐξακολουθῶν νὰ μορμυρίζῃ ὀργίλος. Ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καί, πρὶν δυνηθῶ νὰ εἰσέλθω, μοῦ τὴν ἔκλεισε κατάμουτρα.

»Ἀπεφάσισα νὰ ἐξερευνήσω τὴν οἰκίαν, κ' ἐχρονο-
 τρίβησα εἰς τοῦτο, προσέχων νὰ κάμνω τὸν ἐλάχιστον,
 ὡς δυνατόν, θόρυβον. Ἦτο πολὺ παλαιά, ἐφθαρμένη,
 μαστιζομένη ἀπὸ ποντικούς, καὶ τόσον ὑγρά, ὥστε τὰ
 τοιχοῦχαρτα ἐσάπιζον κ' ἐξεκόλλων ἀπὸ τοὺς τοίχους. Τὰ
 πλεῖστα ἀπὸ τὰ κομβία τῶν θυρῶν ἦσαν σκληρά, καὶ μ'
 ἐκυρίευε φόβος ὅταν τὰ ἔστρεφα. Πολλὰ τῶν δωματίων
 ὅσα ἐπεσκέφθην δὲν εἶχον ἔπιπλα. Ἄλλα ἦσαν ἐστρω-
 μένα μὲ διάφορα ράκη ψευδόχρυσά τῶν θεάτρων, ἀγο-
 ρασμένα ὅσα-ὅσα, ὅπως ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τις ἀπὸ τὴν
 φιγούρα πού ἔκαμναν. Εἰς τὸ δωμάτιον τὸ παρακείμε-
 νον, εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος κατεῖχεν, ἔγινα περιέρ-
 γος νὰ ψάξω μέσα εἰς τὸν σωρὸν τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν
 τὰ ράκη αὐτά, καὶ ἀφωσιώθην τόσον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο,
 ὥστε ἐλησμόνησα τὴν καταφανῆ τῆς ἀκοῆς του λεπτό-
 τητα. Ἐκεῖ ἤκουσα βήματα λαθραῖα καί, ὑψώσας τοὺς

ὄφθαλμούς ἀκριβῶς ἐν καιρῷ, τὸν εἶδα ποῦ εἶχε περάσει τὸ κεφάλι κ' ἐκοίταζε τὸν σωρὸν τὸν ἐν ἀταξία, μὲ ἐν παλαιὸν ρεβόλβερ ἀρχαίου σχήματος εἰς τὴν χειρά. Ἔμεινα ἐντελῶς ἀκίνητος, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐθεώρει γύρω του φιλύποπτος, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

» — Πρέπει νὰ εἶν' ἐκείνη, εἶπε βραδέως. Ὁ Θεὸς νὰ τὴν κολάσῃ!...

» Ἐπανέκλεισε τὴν θύραν ἡσυχα· ἤκουσα τὸ κλειδίον νὰ στρέφεται εἰς τὸ κλεῖθρον. Ἐνόησα ἕξαφνα ὅτι ἤμην κλειδωμένος μέσα. Ἐπὶ ἐν λεπτόν δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἐπήγαινα ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ παράθυρον, ἐγύριζα πίσω, ἔμενον ἐν ἀμηχανία. Παροξυσμὸς ὀργῆς μὲ κατέλαβεν· ἀλλ' ἀπεφάσισα πρὸ πάντων νὰ ἐπιθεωρήσω τὰ ἐνδύματα. Λοιπόν, εἰς τὴν πρώτην μου ἀπόπειραν, μία δεσμὶς ἔπεσεν ἀπὸ μίαν σανίδα ὑψηλά. Ὁ κρότος ἔκαμε τὸν ἄνθρωπὸν μου νὰ ἐπανέλθῃ, πλέον ἀπαίσιος παράποτε. Αὐτὴν τὴν φορὰν μ' ἔθιξε πράγματι, ἀνεπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἔμεινον ἐνεὸς εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου.

» Ἐντούτοις κατεπραῦνθη. “Εἶναι ποντίκια!” εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, φέρων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα. Ἄλλ' ὅμως ἦτο ὀλίγον παράφορος· ἐξῆλθον σιγοπατωῶν λοξὰ ἕξω τῆς θύρας· ἀλλὰ συνέβη νὰ τρίξῃ τὸ πάτωμα. Τότε τὸ καταχθόνιον ἐκεῖνο μικρὸν τέρας ἔτρεξεν ἀνὰ τὴν οἰκίαν, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὴν χειρά, κλειῶν τὰς θύρας τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην καὶ θέτων τὰ κλειδιά εἰς τὸ θυλάκιόν του. “Ὅταν ἐγὼ ἐνόησα ποῖος ἦτο ὁ σκοπός του, ἔκαμα κίνημα λύσσης· δὲν ἤμην ἀρκετὰ ἐγκρατῆς τῶν περιστάσεων, ὥστε νὰ ἐκλέξω τὴν κατάλληλον στιγμήν. Ἐντούτοις παρετήρησα ὅτι ἦτο μόνος εἰς

τὴν οἰκίαν· τότε δὲν ἐδίστασα, ἐκτύπησα στὸ κεφάλι.

— Στὸ κεφάλι; ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ.

— Ναί... τὸν ἐζάλισα... καθὼς κατέβαινε τὴν σκάλαν. Τὸν ἐκτύπησα ἀπ' ὀπίσω μὲ ἓνα σκαμνί, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἐκυλίσθη ἕως κάτω ὡς σάκκος γεμάτος παλιοπάπουτσα.

— Ἄλλ' ὅμως... ἡ κοινοτέρα φιλανθρωπία...

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ καλὰ διὰ τὸ κοινόν, τῶν τι!... Ἄλλὰ τὸ ζήτημα, Κέμπ, ἦτο δι' ἐμὲ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτὴν ὑπὸ μίαν μεταμφίεσιν, χωρὶς αὐτὸς νὰ μὲ ἰδῇ· καὶ δὲν εἶχα ἄλλον τρόπον νὰ τὸ κατορθώσω. Τὸν ἐφίμωσα μὲ ἓν περιστήθιον τοῦ θεάτρου καὶ τὸν ἐσαβάνωσα μ' ἓνα σινδόνι.

— Τὸν ἐσαβάνωσες;

— Τὸν ἔκαμα ὡς εἶδος πακέτο. Ἦτον καλὴ ἰδέα διὰ νὰ τὸν τρομάξω καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σιωπήσῃ, τὸν ἀνόητον· ὑπῆρχε πράγματι διαβολεμένη δυσκολία διὰ νὰ ξεμπερδέψω ἀπ' ἐκεῖ... Ἀγαπητέ μου Κέμπ, δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ μὲ θεωρῆς ὡς νὰ ἔκαμα φόνον. Ἐκεῖνος εἶχε τὸ ρεβόλβερ. Ἐάν τυχόν μ' ἔβλεπεν, ἦτον ἱκανὸς νά...

— Μὰ πάλιν!... εἶπεν ὁ Κέμπ. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν! Εἰς τὰς ἡμέρας μας!... Τὸ κάτω-κάτω, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο στὸ σπίτι του· καὶ σεῖς ἦσθε σωστὰ καὶ καλὰ εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τὸν γδύσετε...

— Νὰ τὸν γδύσω; Θεέ μου, Θεέ μου! Θὰ μὲ πῆς κλέπτῃν, ἀκόμα λίγο!... Βέβαια, Κέμπ, δὲν εἶσαι τόσον ἀφελῆς ὥστε νὰ προσκολλᾶσαι εἰς τὰς παλαιὰς προλήψεις. Φαντάζεσαι τὴν θέσιν μου;

— Καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου!

Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος διεκόπη μὲ ἦθος πειραγμένον.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

Ἡ ὄψις τοῦ Κέμπ κατέστη κάπως σκληρά. Ἦθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Τὸ κάτω-κάτω, εἶπε μετ' αἰφνιδίας μεταβολῆς, φρονῶ ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ βαδίσῃς. Εὐρίσκεσο εἰς ἓν ἀδιέξοδον. Μὰ πάλιν...

— Προφανῶς, ἤμην εἰς ἀδιέξοδον, εἰς τρομερὸν ἀδιέξοδον! Καὶ πρέπει νὰ εἶπω, πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ εἶχε φέρει εἰς μανίαν, νὰ μὲ καταδιώκῃ παντοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, νὰ χειρονομῇ ὡς τρελλὸς μὲ τὸ ρεβόλβερ του, νὰ κλείῃ καὶ ν' ἀνοίγῃ ὅλες τῖς πόρτες. Ἦτο ἀπλῶς ἀφόρητος. Δὲν μὲ μέμφεσαι, δὲν ἔχει οὕτως; Δὲν μὲ μέμφεσαι;

— Δὲν μέφομαι ποτὲ κανένα, ἀπήντησεν ὁ Κέμπ. Τοῦτο δὲν γίνεται πλέον... Κ' ἔπειτα;

— Ἐπεινοῦσα. Κάτω ἡῶρα ψωμὶ καὶ τυρί, τὸ ὁποῖον ἐμύριζε δυνατὰ· ἦτο παραπάνω ἀφ' ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν πείναν μου. Ἐπια ὀλίγον ρακὶ μαζὶ μὲ νερόν. Εἶτα ἐπέστρεψα διελθὼν ὑπεράνω τοῦ σάκκου — ἔκειτο ἐκεῖ ἀκίνητος —, ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὰ παλαιὰ ἐνδύματα. Ἐβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν· δύο παραπετάσματα σταυρωτά, μαῦρα ἐκ πολυκαιρίας, ἐκόσμουν τὸ παράθυρον. Ἐπῆγα νὰ κοιτάξω ἔξω· ἡ ἡμέρα ἦτο αἰθρία, λαμπρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκιερὸν τῆς πενθίμου οἰκίας ὅπου εὐρίσκόμεθα. Ἡ κυκλοφορία ἦτο ζωηρά: χειραμάξια πλήρη ὀπωρικῶν, εἰς δίφρος, μία ἄμαξα, ἄλλη χειράμαξα ἰχθυοπώλου... Ὅταν ἐστράφημ ὀπίσω, κηλῖδες χρώματος ἐπεπόλαζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τῶν καλυπτομένων

ἀπὸ σκιάς. Τὴν ἕξαψίν μου διεδέχετο τώρα ἐναργῆς ἀντίληψις τῶν πραγμάτων. Τὸ δωμάτιον ἦτο πλήρες ἐλαφροῦς ὀσμῆς ἐκ ρητινοειδοῦς ρευστοῦ, χρησιμεύοντος, ὑποθέτω, πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἐνδυμάτων.

» Ἐπεχείρησα κατ' οἶκον ἔρευναν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας. Κλίνω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ κυφὸς ἔζη μόνος εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ τινος χρόνου. Ἦτο περίεργον πρόσωπον... Πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μοῦ εἶναι κάπως χρήσιμον, τὸ συνέλεξα ἐκ τῶν διαφόρων ρακῶν, καὶ τότε ἔκαμα ἐσκεμμένην ἐκλογὴν. Εὖρον μίαν βαλίζαν τὴν ὁποίαν ἐνόμισα καλὸν νὰ ἔχω, εἶτα ποῦδραν, ψιμύθιον κτλ.

» Εἶχα σκεφθῆ νὰ ψιμυθιωθῶ, νὰ πουδραρισθῶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ δείξω ἐκ τοῦ ἀτόμου μου διὰ νὰ ξαναγίνω ὁρατός· ἀλλὰ τὸ δυσάρεστον ἦτο ὅτι ἀκολούθως θὰ μοῦ ἐχρειάζετο τερεβινθίνη καὶ ἄλλα φάρμακα καὶ δὲν ἠξέυρω πόσος χρόνος διὰ νὰ ἐξαφανισθῶ ἐκ νέου. Ἐπὶ τέλους, ἔρριψα τὸ δίκτυόν μου ἐπὶ μιᾶς ρινὸς τοῦ καλλίστου ὑποδείγματος — μετεχούσης βαναυσότητός τινος, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ χειροτέρας ἀπὸ τὴν φυσικὴν ρῖνα πλείστων ἀνθρώπων —, ἐπὶ διόπτρων μαύρων, παραγναθίδων ψαρῶν καὶ μιᾶς φενάκης. Ἐνδύματα ἐσωτερικά δὲν ὑπῆρχον· ἀλλ' ἠμποροῦσα ν' ἀγοράσω ἀργότερα, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἐτυλίχθην μὲ δόμινα βαμβακερὰ καὶ περιώμια ἐκ κασιμιρίου. Δὲν ἤῤῥα κάλτσες, ἀλλὰ τὰ ὑποδήματα τοῦ κυφοῦ μοῦ ἤρχοντο ὀπωσοῦν καλὰ, καὶ τοῦτο ἤρκει. Εἰς τὴν κάσσαν τοῦ μαγαζείου εὖρον τρεῖς λίρας καὶ τριάντα περίπου σελλίγια εἰς ἄργυρον· εἰς ἓν κυλικεῖον, τοῦ ὁποίου διέρρηξα τὸ κλεῖθρον, ὀκτὼ λίρας χρυσοῦς. Οὕτω πως ἐφωδιασμένος, ἠδυνάμην νὰ ξαναρχίσω τὸ στάδιόν μου εἰς τὸν κόσμον.

» Ἐντοσούτω, μοῦ ἐπῆλθεν ἀλλόκοτος δισταγμός. Τὸ ἐξωτερικόν μου ἦτο εὐπρόσδεκτον; Ἐκοίταξα τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἓνα μικρὸν καθρέπτῃν, ἐξετάζων λεπτομερῶς, μὴ ἀνακαλύψω ἔλλειψίν τινα ἢ λησμοσύνην· ὅλα μοῦ ἐφάνησαν καλῶς ἔχοντα. Ἡμῆν ἀλλόκοτος, ὅπως δύναται νὰ εἶναι ἓνας ἠθοποιός, ἓνας ἐξηνταβελόνῃς τοῦ θεάτρου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶχον τι τὸ σωματικῶς τερατῶδες. Ἀναλαβὼν ἐμπιστοσύνην, ἔφερα τὸ κάτοπτρόν μου κάτω εἰς τὸ μαγαζεῖον καί, μὲ παραθυρόφυλλα ἀνοικτά, κατωπτρίσθην ἀκόμη ἐπιμελῶς εἰς τὸ κοῖλον κάτοπτρον τὸ παρὰ τὴν γωνίαν.

» Ἐλαβα ἀνάγκην ὀλίγου χρόνου, ὅπως ἀναλάβω ὅλον τὸ θάρρος μου. Εἶτα, ἤνοιξα τὴν θύραν κ' ἐπροχώρησα εἰς τὴν ὁδόν, ἀφήσας τὸν ἀνθρωπίσκον ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σάβανόν του, ὅπως ἠδύνατο. Εἰς ὀλιγώτερον τῶν πέντε λεπτῶν ἄλλαξα δέκα ἢ δώδεκα δρόμους μακρὰν ἀπὸ τὸ μαγαζεῖον τοῦ ἱματιοπώλου. Κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ μὲ κοιτάξῃ μὲ ἰδιαίτερον τρόπον. Ἡ κυριωτέρα δυσχέρεια ἐφαίνετο ὅτι εἶχε νικηθῆ.

Ὁ Γκρίφφιν ἐσταμάτησεν ἐκ νέου.

— Καὶ δὲν σᾶς ἔμελε πλέον διὰ τὸν καμπούρην σας; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ.

— Ὅχι. Καὶ δὲν ἔμαθα ποτὲ τί ἀπέγινε. Φαντάζομαι ὅτι ἐλύθη, ἢ μὲ τὰς χεῖρας του, ἢ τετραποδίζων καὶ παλαίων. Οἱ κόμβοι ἦσαν ὅπως οὖν σφιγτοί.

Ἐσιώπησεν, ἦλθε πρὸς τὸ παράθυρον κ' ἐκοίταξεν ἔξω ἐπιμόνως.

— Καὶ τί συνέβη ὅταν ἔφθασες εἰς τὸ Στράνδ;

— ὦ! νέα ἀπογοήτευσίς. Ἐπίστευα ὅτι ἡμῆν εἰς τὸ τέλος τῶν δεινῶν μου. Εἰς τὴν πρᾶξιν, ἐπίστευα ὅτι θὰ

ἡδυνάμην νὰ κάμω ἀτιμωρητὶ ὅ,τι θὰ ἤθελα, ὅλα... ἐκτὸς νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου! Αὐτὴ ἦτον ἡ ἰδέα μου: ὅ,τι κι' ἂν ἔκαμνα, οἰαιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ συνέπειαι, ὀλίγον μ' ἔμελεν, ἐμέ· ἤρκει ν' ἀπορρίψω τὰ ἐνδύματά μου διὰ νὰ γίνω ἄφαντος. Κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὲ κρατήσῃ. Θὰ μποροῦσα νὰ παίρνω χρήματα ὅπου εὔρισκα. Ἀπεφάσισα νὰ τραταρισθῶ ἕνα ξεφάντωμα πολυτελές, ἔπειτα νὰ καταλύσω εἰς ἕνα καλὸν ξενοδοχεῖον καὶ νὰ περισυλλέξω ἐκεῖ καὶ ἄλλα φορέματα. Ἦμην πλήρης αὐτοπεποιθήσεως ἐκπληκτικῆς· ἤμην κάτι μονάκριβον εἰς τὸν κόσμον· δὲν μοῦ εἶναι πολὺ εὐάρεστον νὰ τὸ ἀναπολῶ. Εἰσῆλθα εἰς ἕν ἐστιατόριον καὶ ἤδη παρήγγελλα τὸ πρόγευμά μου, ὅταν μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φάγω χωρὶς νὰ ἐκθέσω τὴν ὄψιν μου τὴν ἀόρατον. Διέκοψα τὴν παραγγελίαν μου, εἶπα στὸν ξενοδόχον ὅτι θὰ γυρίσω εἰς δέκα λεπτὰ κ' ἐξῆλθα ἐν ἀδημονίᾳ. Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ ὄρεξις σας ἐγελάσθη ποτὲ μὲ τέτοιον τρόπον...

— Ὅχι, ὅπως διόλου, μὲ τρόπον τόσον δυσάρεστον, ἀπήντησεν ὁ Κέμπ. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ φαντασθῶ...

— Θὰ ἔπνιγα εὐχαρίστως τοὺς ἀνοήτους οἵτινες μ' ἐνωχλοῦσαν. Τέλος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην πολυτελοῦς γεύματος, ἀπηρθύνθην ἀλλοῦ κ' ἐζήτησα ἰδιαιτέρον θαλαμίσκον. “Εἶμαι”, εἶπα, “παραμορφωμένος εἰς βαθμὸν ἀφόρητον”. Μ' ἐκοίταξαν μετὰ περιεργείας· ἀλλά, τὸ κάτω-κάτω, δὲν ἦτον δουλειά τους, κ' ἔτσι μπόρεσα ν' ἀπολαύσω τὸ πρόγευμά μου, τέλος πάντων. Δὲν ἦτο πολὺ καλόν, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἀλλ' ἦτο ἀρκετόν. Ἀκολούθως ἔμεινα νὰ καπνίσω ἕνα

πούρο και νὰ χαράξω σχέδιον ἐκστρατείας. Ἐξω χιονοθύελλα ἄρχιζε.

» Ὅσον ἐσκεπτόμην, Κέμπ, τόσον ἄρχιζα νὰ ἐννοῶ τί παραλογισμὸς ἀθεράπευτος ἦτον ἓνας ἄνθρωπος ἀόρατος, ὑπὸ κλῆμα ψυχρὸν καὶ θολόν, εἰς μίαν πόλιν γεμάτην κόσμον, πολιτισμένην. Πρὸ τῆς τρελλῆς ταύτης δοκιμῆς, εἶχον ὀνειροπολήσει ὅλα τὰ ὠφελήματα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ὅλα ἦσαν πλέον ἀπογοητεύσεις. Ἀνεκεφαλαίουν ὅλα τὰ πράγματα ὅσα ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ ἐπιθυμητά. Δὲν ἦτο ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀόρατον μου καθίστα δυνατὸν νὰ τὰ φθάσω, ἀλλὰ μ' ἔφερεν εἰς τὸ ἀδύνατον νὰ τ' ἀπολαύσω, ἀφοῦ ἅπαξ τὰ ἐπετύγγα-νον. Διὰ τὴν φιλοδοξίαν, διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, ποίαν ἀξίαν ἔχει μία θέσις ὅπου δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδειχθῆς; Ποίαν ἀξίαν ἔχει ὁ ἔρωσ γυναικός, ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἢ Δαλιδά; Δὲν ἔχω κλίσει, ἄλλως, εἰς τὴν πολιτικήν, εἰς τὰς μωρίας τῆς φήμης, οὔτε εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, οὔτε εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας. Τί ἔμελλα νὰ κάμω; Εἶχα γίνει ἐν μυστήριον ἡμφιεσμένον, γελοιογραφία ἀνθρώπου, ὅλος μὲ ταινίας καὶ μ' ἐπιδέσμοις.

Διεκόπη ἀπὸ τὴν στάσιν του, ἐμάντευέ τις ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλανῶντο πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἀλλὰ πῶς ἔφθασες εἰς τὸ Ἰπιγγ; ἠρώτησεν ὁ Κέμπ, ἔμφροντις διὰ ν' ἀπασχολῆ τὸν ξένον του, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὀμιλῆ ἀκόμη.

— Ἐπῆγα διὰ νὰ ἐργασθῶ. Εἶχον μία ἐλπίδα. Ἦτο σπέρμα μιᾶς ιδέας! Τὴν ἔχω ἀκόμη, ἀλλ' εἶναι τώρα ιδέα ὠρμος... Ἐνα τρόπον διὰ νὰ γυρίσω πίσω, νὰ ἐπανορθώσω ὅ,τι ἔκαμα... ὅταν θελήσω!... ὅταν κάμω

πᾶν ὅ,τι θέλω νὰ κάμω τῇ βοηθείᾳ τῆς ἀορασίας μου...
Δι' αὐτὸ πρὸ πάντων θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω τώρα.

— Ἐπῆγες κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸ Ἴπιγγ;

— Ναί. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ λάβω τοὺς τρεῖς τόμους τῶν σημειώσεών μου καὶ τὸ βιβλιάριον τῶν ἐπιταγῶν μου, τὴν βαλίτσα μου καὶ ἀσπρόρρουχα, καὶ νὰ καταγί-
νω εἰς τὴν κατασκευὴν ποσοῦ τινος χημικῶν προϊόντων,
διὰ νὰ βάλω εἰς ἐκτέλεσιν τὴν ἰδέαν μου — θὰ σᾶς δείξω
τοὺς ὑπολογισμοὺς ἅμα ἐπανεύρω τὰ βιβλία μου—, καὶ
ἀνεχώρησα. Θεέ μου! ἐνθυμοῦμαι τὴν θύελλαν ἐκείνην,
καὶ τὸν διαβολεμένον κόπον ποὺ ἐτράβηξα διὰ νὰ ἐμπο-
δίσω τὴν χαρτίνην μύτην μου νὰ λυώσῃ...

— Τέλος, εἶπεν ὁ Κέμπ, πρὸ δύο ἡμερῶν, ὅταν σὲ
ἀνεκάλυψαν, ἐφέρθης μᾶλλον... ἐὰν πιστεύσω τὰς ἐφη-
μερίδας...

— Ναί, μᾶλλον... Μήπως τὸν ἐφόνευσα ἐκεῖνον τὸν
ἀνόητον, τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα;

— Ὅχι... πιστεύουν ὅτι θὰ γίνῃ καλὰ.

— Ἐχει τύχην, τότε... Εἶχα χάσει ὅλως διόλου τὴν
ὑπομονήν. Οἱ βλάκες! Δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ ἀφήσουν
ἤσυχον; Κ' ἐκεῖνος ὁ χοντρομπακάλης;

— Δὲν τρέχει κίνδυνον θανάτου.

— Δὲν ξέρω τί ἀπέγινεν ὁ ἀλήτης ἐκεῖνος, προσέ-
θηκεν ὁ Ἀόρατος μὲ γέλωτα ὑποπτον. Μὰ τὸν οὐρανόν,
Κέμπ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ χαρακτηῆρος σου δὲν ἤξεύρουσι τί
θὰ πῆ λύσσα!... Νὰ ἔχη τις ἐργασθῆ ἐπὶ ἔτη, νὰ ἔχη
κάμει σχέδια καὶ σχέδια, καὶ νὰ εὐρίσκη τότε ἓνα ἠλί-
θιον, ἀδέξιον καὶ τυφλόν, ὅστις βγαίνει στὴν μέσση διὰ
νὰ παρεμποδίσῃ τὸ στάδιόν σου!... Δὲν ὑπάρχει μωρὸς
ὅστις νὰ μὴ ἐγεννήθη στὸν κόσμον διὰ νὰ μὲ βλάψῃ...

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΔΡΟΥΡΥ-ΛΕΪΝ

Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη τὸ σύστημα αὐτό, θὰ τρελλα-
θῶ καὶ θὰ κτυπῶ εἰς τὸν σωρόν... Ἦδη μοῦ ἔκαμαν τὰ
πράγματα χιλιάκις δυσκολώτερα!...

ΚΔ'.

Σχέδιον ναυαγήσαν

ΤΩΡΑ, ΕΠΑΝΕΛΑΒΕΝ ὁ Κέμπ, ρίπτων βλέμμα λοξὸν διὰ τοῦ παραθύρου, τί μέλλομεν νὰ κάμωμεν; Ἐπλησίασεν εἰς τὸν ξένον του, διὰ ν' ἀποφύγῃ ὥστε ἐκεῖνος νὰ παρατηρήσῃ αἴφνης τοὺς τρεῖς ἄνδρας οἵτινες ἤρχοντο, ἀναρριχώμενοι μετ' ἀφορήτου βραδύτητος, ὡς τοῦ ἐφαίνετο, τὴν κλιτὸν τοῦ λόφου.

— Τί εἶχες σκοπὸν νὰ κάμῃς, ὅταν διηυθύνεσο πρὸς τὸ Πόρτ-Βουρδοκ; Εἶχες κανὲν σχέδιον;

— Ἐπήγαινα διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν τόπον· ἀλλ' ἔχω μεταβάλλει κατὰ τι τὰ σχέδιά μου ἔκτοτε, ἀφοῦ σὰς εἶδα. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον, τώρα ποὺ κάμνει ζέστην καὶ μπορῶ νὰ μένω ἀόρατος, νὰ μεταβῶ εἰς τὰ μεσημβρινά. Ὅσω μᾶλλον τὸ μυστικόν μου εἶχε γνωσθῆ, καὶ ὁ καθεὶς θὰ ἦτο ἄγρυπνος, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ φασκιωμένου καὶ προσωπιδοφοροῦντος. Ἐχετε μίαν γραμμὴν ἀτμοπλοίων διὰ τὴν Γαλλίαν· ἡ ἰδέα μου θὰ ἦτο νὰ ἐπιβιβασθῶ ἐδῶ καὶ νὰ δοκιμάσω νὰ διαπορθμευθῶ πέραν. Ἐκεῖθεν θὰ μποροῦσα νὰ πάγω διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ καὶ νὰ φθάσω μέχρι τῆς Ἀλγερίας. Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον. Ἐκεῖ, ἓνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ μένῃ πάντοτε ἀόρατος καὶ

ὅμως νὰ ζῆ, χωρὶς νὰ μένη ἀργός. Καὶ μετεχειριζόμενη τὸν ἀλήτην ἐκεῖνον ὡς κιβώτιον καὶ ὡς ἀχθοφόρον, ἕως-ὅτου εὔρω τὸ μέσον νὰ στείλω ἔμπρὸς τὰ βιβλία μου καὶ τὰ πράγματά μου.

— Πολὺ καλὰ, ἐννοῶ.

— Καὶ τότε, ἐχρειάσθη αὐτὸ τὸ ἀχρεῖον κτῆνος νὰ δοκιμάσῃ νὰ μὲ κλέψῃ! Ἐκρυψε τὰ βιβλία μου, Κέμπ! τὰ ἔκρυψε!... Ἄ! ἐὰν μοῦ πέσῃ καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια!... Τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶναι νὰ τοῦ πάρω τὰ βιβλία πρῶτον. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι; Τὸ ξεύρετε;

— Εἶναι εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς πόλεως, κλεισμένους κατ' αἰτησίν του εἰς τὸ κελλίον τὸ ἀσφαλέστερον τοῦ μέρους.

— Τὸ κάθαρμα!

— Αὐτὸ σὲ ἀργοπορεῖ ὀλίγον.

— Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ βιβλία αὐτά· εἶναι κεφαλαιώδους ἐνδιαφέροντος.

— Βεβαίως! εἶπε μετὰ νευρικῆς ἀνησυχίας ὁ Κέμπ· τοῦ ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἤκουε βήματα ἔξω. — Βεβαίως, ἐπανέλαβε, πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ βιβλία αὐτά. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ εἶναι πολὺ δύσκολον, ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἤξεύρῃ τί παριστοῦν διὰ σᾶς τὰ βιβλία αὐτά.

— Ὅχι, δὲν τὸ ἤξεύρει, εἶπεν ὁ Ἀόρατος.

Καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

Ὁ Κέμπ ἐβίαζε τὸν ἑαυτὸν του νὰ συνδυάσῃ διὰ τῆς φαντασίας τι, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν συνδιάλεξιν, ὅταν ὁ Γκρίφφιν ἐπανέλαβεν ἀφ' ἑαυτοῦ:

— Τὸ γεγονός ὅτι ἔπεσα οὕτω μέσα στὸ σπίτι σου, Κέμπ, μεταβάλλει ὅλα τὰ σχέδιά μου· διότι σὺ εἶσαι εἰς

θέσιν νὰ ἐννοήσης. Μὲ ὅλα ὅσα συνέβησαν, μὲ ὅλην τὴν δημοσιότητα αὐτὴν, μὲ ὅλην τὴν ἀπώλειαν τῶν βιβλίων μου καὶ ὅλα ὅσα ὑπέφερα, δὲν μοῦ μένει ὀλιγώτερον τὸ δυνατὸν τοῦ νὰ κάμω μεγάλα πράγματα, πράγματα ὑπερφυῆ... Δὲν εἶπατε εἰς κανένα ὅτι εἴμ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἄ Οὐ Κέμπ ἐδίστασεν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπεν.

— Εἰς κανένα; ἐπέμεινεν ὁ Γκρίφφιν.

— Εἰς ψυχὴν ζῶσαν!

— Ἄ! ἔ, καλὰ...

Ἄ Οὐράτος ἀνθρωπος ἠγέρθη καί, μὲ τὰς χεῖρας περὶ τὰ ἰσχία, περιῆλθεν ἄνω καὶ κάτω τὸν θάλαμον.

— Ἐκαμα μίαν μωρίαν, Κέμπ, μίαν μεγάλην μωρίαν, ν' ἀναλάβω τὸ ἐγχείρημα ἐγὼ μόνος. Ἐχασα δυνάμεις, καιρόν, εὐκαιρίας. Μόνος! Ἄ! ἓνας ἀνθρωπος μόνος, δι' ὀλίγα πράγματα εἶναι ἰκανός! Ὀλίγας μικροκλοπὰς, ὀλίγας βιαιοπραγίας, καὶ αὐτὸ εἶναι ὅλον... Ὅ,τι θέλω, Κέμπ, εἶναι κάποιος διὰ νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, νὰ μὲ βοηθῇ, καὶ μίαν κρύπτη κάπου, ὅπου νὰ δύναμαι νὰ κοιμῶμαι, νὰ τρώγω, ν' ἀναπαύωμαι ἡσύχως καὶ χωρὶς νὰ μὲ ὑποπτεύῃ τις. Μοῦ χρειάζεται ἓνας σύμμαχος. Μ' ἓνα σύμμαχον, μὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ τὴν ἄνεσιν ἐξησφαλισμένην, ὑπάρχουν χίλια πράγματα τὰ ὁποῖα μπορῶ νὰ κάμω. Ἐως τώρα ἐβάδισα μόνον ἐπὶ δεδομένων ἀμυδρῶν. Ἐχομεν νὰ θεωρήσωμεν πᾶν ὅ,τι τὸ ἀόρατον ἐμπερικλείει καὶ ὅ,τι δὲν ἐμπερικλείει. Παριστᾷ ἓν μικρὸν πλεονέκτημα δι' ἐκεῖνον ποῦ θέλει νὰ γίνῃ ὠτακουστής· παραδείγματος χάριν, δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ κάμῃς κρότον. Ἐν μικρὸν πλεονέκτημα ἀκόμη,

πολὺ μικρὸν... τέλος, ἔστω!... εἰς τὴν κλοπὴν μετὰ διαρρήξεως, κτλ. "Ὅταν ἅπαξ μὲ συλλάβητε, μπορείτε νὰ μὲ φυλακίσετε εὐκόλως. Ναί, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, εἶναι δύσκολον νὰ συλληφθῶ... Πράγματι, τὸ ἀόρατον αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸν εἰμὴ εἰς δύο περιπτώσεις: εἶναι χρήσιμον διὰ τὴν φυγὴν, εἶναι προσέτι διὰ τὴν προσέγγισιν. Εἶναι ἄρα ἰδιαζόντως χρήσιμον εἰς τὸ νὰ φονεύῃ τις. Μπορῶ νὰ περιτριγυρίσω ἕνα ἄνθρωπον, ὅτι ὄπλον κι' ἂν ἔχῃ, νὰ ἐκλέξω τὸ μέρος τὸ καίριον, νὰ κτυπήσω ὅπως θέλω, νὰ φυλαχθῶ ὅπως θέλω, νὰ φύγω ὅπως θέλω.

Ὁ Κέμπ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μύστακά του. Ἡκούοντο κινήσεις κάτω;

— Νὰ φονεύωμεν, ἰδοὺ τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν, Κέμπ.

— Ἴδοὺ τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν, νὰ φονεύωμεν... Σὲ ἀκούω, Γκριφφιν, ἀλλὰ δὲν λέγω ναί, πρόσεξε. Διατί νὰ φονεύωμεν;

— "Ὅχι φόνους ἀνωφελεῖς, ὄχι ἀλλὰ μίαν σφαγὴν ἐπίκαιρον. Τὸ ζήτημα ἰδοὺ πῶς ἔχει: γνωρίζουν, ὅπως γνωρίζομεν ἡμεῖς, ὅτι ὑπάρχει εἰς ἄνθρωπος ἀόρατος, καὶ ὁ Ἀόρατος αὐτός, Κέμπ, μέλλει νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τῶρα τὴν τρομοκρατίαν. Ναί, βέβαια, αὐτὸ προξενεῖ φρίκην, πλὴν λέγω καλῶς: τὴν τρομοκρατίαν. Πρέπει νὰ κυριεύσῃ μίαν πόλιν, ὡσὰν τὸ Βοῦρδοκ σας, νὰ τὴν κατατρομάξῃ καὶ δεσπόσῃ αὐτῆς. Πρέπει νὰ δίδῃ διαταγὰς, δύναται νὰ τὸ κατορθῶνῃ κατὰ μυρίους τρόπους... Ράκη χαρτίων διαπερώμενα ὑπὸ τὰς θύρας δύνανται ν' ἀρκοῦν. Κ' ἐάν τις παρακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς του, τοῦτον θὰ τὸν φονεύῃ, ὅπως καὶ πάντα ὅστις ἤθελεν ἔλθει εἰς βοήθειαν τοῦ ἀποστάτου.

— Χμ! χμ! ἔκαμεν ὁ Κέμπ, ὄχι τόσον προσέχων εἰς τὸν λόγον τοῦ Γκρίφφιν, ὅσον εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἐξώπορτας, τῆς ἀνοιχθείσης, εἶτα κλεισθείσης. Μοῦ φαίνεται, Γκρίφφιν, εἶπε, διὰ νὰ περικαλύψῃ τὴν ἀλλοφροσύνην του, ὅτι ὁ σύμμαχός σας θὰ ἦτο εἰς δυσχερῆ θέσιν.

— Κανεῖς δὲν θὰ ἤξευρεν ὅτι θὰ ἦτο σύμμαχός μου, ἀπήντησε ζωηρῶς, ὁ Ἄορατος.

Εἶτα αἴφνης:

— Σιούτ!... Τί τρέχει κάτω;

— Μὰ τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Κέμπ, ἀρχίσας νὰ ὀμιλῇ δυνατὰ καὶ ταχέως. Δὲν εἶπα ναί, Γκρίφφιν. Ἐνόησέ με καλῶς, δὲν εἶπα ναί. Διατί νὰ ὄνειροπολῇ τις νὰ παίξῃ τέτοιο παιγνίδι ἐναντίον τοῦ ἰδίου γένους του; Πῶς μπορεῖς νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ εὕρῃς εἰς τοῦτο τὴν εὐτυχίαν; Μὴ γίνεσαι δὲ λυκάνθρωπος! Δημοσίευσεν τὰ πορίσματά σου· ἐκμυστηρεύσου εἰς τὸν κόσμον, τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἔθνος. Σκέψου τί θὰ ἠδύνασο νὰ ἐπιτύχῃς μὲ ἑκατὸν μυριάδας βοηθούς...

Ἄορατος ἄνθρωπος τὸν διέκοψε καί, ἐκτείνων τὸν βραχίονα:

— Βήματα ἀναβαίνουν!

— Ἔλα δά!

— Ἄφυσέ με νὰ ἰδῶ.

Καὶ διηυθύνθη μὲ τεταμένον τὸν βραχίονα πρὸς τὴν θύραν.

Τότε τὰ συμβάντα ἐπῆλθον ταχέα καὶ ἀπότομα. Ὁ Κέμπ ἐδίστασεν ἐπὶ δευτερόλεπτον, εἶτα ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ τοῦ φράξῃ τὸν δρόμον· ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος ἀνεσκίρτησεν, εἶτα ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Προδότα! ἔκραζεν ἡ φωνή.

Καὶ αἶφνης ἡ ρόμπα-ντι-κάμερα ἠνοιχθη καὶ καθίσας ὁ Γκρίφφιν ἤρχισε νὰ ἐκδύεται.

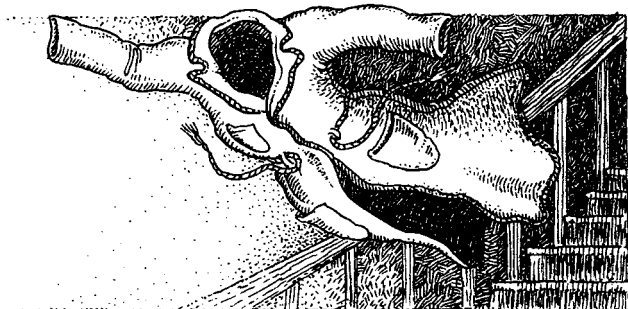
Ὁ Κέμπ ἔκαμε ταχέως τρία βήματα πρὸς τὴν θύραν. Πάραυτα ὁ Ἀόρατος — τὰ σκέλη του εἶχαν γίνει ἤδη ἄφαντα— ἀνεπήδησεν εἰς τοὺς πόδας του ρήξας κραυγὴν. Ὁ Κέμπ ἠνοιξε ζωηρῶς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν ἐρχόμενον κάτωθεν θορυβον φωνῶν καὶ ἐσπευσμένων βημάτων.

Διὰ γοργοῦ κινήματος, ὁ Κέμπ ἔρριψε τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον εἰς τὰ ὀπίσω, ἔκαμε πῆδημα πλάγιον, ἔκλεισε βιαίως τὴν θύραν ὀπισθέν του. Τὸ κλειδίον ἦτο ἕξω, ἔτοιμον. Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, καὶ ὁ Γκρίφφιν θὰ ἦτο μόνος, φυλακισμένος, εἰς τὸ δῶμα τοῦ ὑπερώου, ἂν ἔλειπεν ἐν μικρὸν σύμβαμα· τὸ κλειδίον, τὴν πρωίαν ἐκείνην, εἶχεν εἰσαχθῆ βιαστικὰ εἰς τὸ κλειθρον· ὁ Κέμπ, τραβήξας ἀποτόμως τὴν θύραν, τὸ ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὸν τάπητα.

Ἐγινε πελιδνός. Προσεκολλήθη μὲ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κομβίον τῆς θύρας. Πρὸς στιγμὴν ἀντεστάθη. Εἶτα ἡ θύρα ἠνοιχθη κατὰ ἕξ δακτύλους, ἀλλ' ἠδυνήθη νὰ τὴν κλείσῃ. Τὴν δευτέραν φορὰν, ἔγινε χάσμα ἓνα πόδα πλατύ, καὶ ἡ ρόμπα ἐφάνη, ἐχώθη εἰς τὸ ἄνοιγμα· ὁ Κέμπ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸν λαιμὸν ὑπὸ ἀοράτων δακτύλων, καὶ ἀφῆκε τὸ κομβίον διὰ νὰ ὑπερασπισθῆ. Ἀπεκρούσθη, ἀνετρέπη δι' ὑποσκελισμοῦ, ἐρρίφθη βαρὺς παρά τινα γωνίαν τοῦ πλατυσκάλου. Ἡ ρόμπα, κενή, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Περὶ τὸ μέσον τῆς σκάλας εὐρίσκετο τότε ὁ συνταγματάρχης Ἔιδου, ὁ παραλήπτῃς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κέμπ,

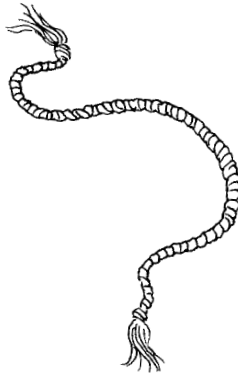
διευθυντής τῆς ἀστυνομίας εἰς Βοῦρδοκ. Ἔμενον ἐνεός, ἐμβρόντητος, εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην θεάν. Εἶδε τὸν Κέμπ νὰ καταδιώκεται ἀπὸ τὸ περίεργον ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ἕκτακτον, ἐν φόρεμα κενόν, τὸ ὁποῖον ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα. Εἶδε τὸν Κέμπ ἀνατρεπόμενον, εἴτα ἀνεγειρόμενον εἰς τοὺς πόδας του· τὸν εἶδε κλονούμενον, νὰ ρίπτεται εἰς τὰ ἐμπρός, νὰ πίπτῃ ἐκ νέου, νὰ καταβάλλεται ὡς βοῦς.

Τότε, αἰφνιδίως, καὶ αὐτὸς ἐκτυπήθη βιαίως. Καὶ ἀπὸ κανένα! Τίποτε!... Ἐν βάρος τεράστιον, ὅπως τοῦ ἐφάνη, ἐπήδησεν ἐπάνω του· τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἐγονάτισαν ἐπὶ τῆς κοιλίας του, κ' ἐκρημνίσθη κατακέφαλα ἀπὸ τὴν σκάλαν. Ἄορατος ποῦς ἐπέρασεν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ράχιν του, ἡ ριπὴ ἐνὸς φαντάσματος κατέβη τὰς βαθμίδας· ἤκουσε τοὺς δύο ἀστυφύλακας, εἰς τὸν διάδρομον, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ τρέχουν· ἡ ἐξώπορτα ἐκλείσθη θορυβωδῶς.

Ἄνηγέρθη ἐμβρόντητος. Εἶδε τὸν Κέμπ ὅστις κατήρχετο κλονούμενος, καλυπτόμενος ἀπὸ κόνιν, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον, μὲ τὴν μίαν παρεῖαν μωλωπισμένην, τὸ

στόμα ματωμένον, κρατῶν εἰς τοὺς βραχίονάς του μίαν
ρόμπα-ντι-κάμερα κοκκίνην καὶ τινὰ ἄλλα ράκη.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ. Τὸ πᾶν ἐγάθη! Ἔ-
φυγε!

Τὸ κυνηγητὸν τοῦ Ἀοράτου

Ε ΠΙ ΤΙΝΑ ΛΕΙΠΤΑ ὁ Κέμπ ἐστάθη ἀνίκανος νὰ δώσῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην ᾿Ειδυ νὰ ἐννοήσῃ ὅ,τι εἶχε συμβῆ τόσον ραγδαίως. ᾿Εμενον ἐκεῖ, εἰς τὸν προθάλαμον, ἀμφότεροι. Ὁ Κέμπ ὠμίλει ἐσπευσμένως, μὲ τὸν γελοῖον ἱματισμὸν τοῦ Γκρίφφιν ἐπὶ τοῦ βραχίονος πάντοτε. ᾿Εντοσοῦτω ὁ ᾿Ειδυ ἤρχισε μετ' οὐ πολὺ νὰ καταλαμβάνῃ πῶς εἶχον τὰ πράγματα.

— Εἶναι τρελλός, εἶπεν ὁ Κέμπ. Εἶναι κτῆνος. Εἶναι ὁ ἐγωισμὸς προσωποποιημένος. Δὲν βλέπει ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὸ ἴδιον συμφέρον καὶ τὴν σωτηρίαν του. Μ' ἐξέθεσε, σήμερον, ὅλα τὰ σχέδιά του τὰ ἰδιοτελῆ καὶ θηριώδη... ᾿Εχει πληγώσει ἀνθρώπους· ἄλλους θὰ φονεύσῃ, ἐὰν δὲν κατορθώσωμεν νὰ τὸν προλάβωμεν. Θὰ ἐνσπείρῃ πανικόν. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ. Ἴδου αὐτὸς τώρα ἐλεύθερος, μανιώδης...

— Ἀνάγκη νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἐδήλωσεν ὁ συνταγματάρχης. Εἶναι προφανές.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ, μὲ τὴν κεφαλήν αἴφνης πλήρη ἰδεῶν. Πρέπει νὰ βαλθῆτε ἀμέσως. Πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε ὅσους ἀνδρας ἀξιομάχους ἔχετε. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσωμεν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ

διαμέρισμα· ἅμα ἐξέλεθ' ἀπ' ἐδῶ, θὰ μπορῆ νὰ διατρέ-
 χῃ ὅλον τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν του, νὰ φονεύῃ
 τὸν ἕνα, νὰ σακατεύῃ τὸν ἄλλον. Ὀνειροπολεῖ δὲν ἡξέ-
 ρω ποίαν τρομοκρατίαν! Τρομοκρατίαν, σᾶς λέγω!...
 Πρέπει νὰ διοργανισθῇ μία ἐπιτήρησις εἰς τοὺς στα-
 θμούς, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς λιμένας. Μᾶς χρειά-
 ζεται ἡ συνδρομὴ τῆς φρουρᾶς· θὰ τηλεγραφήσετε νὰ
 μᾶς στείλουν ἐπικουρίαν. Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον
 μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ ἐδῶ, εἶναι ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνακτή-
 σῃ κάποια βιβλία μὲ σημειώσεις, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὡς
 λίαν πολύτιμα. Θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τούτου!... Ὑπάρ-
 χει ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸν σταθμὸν σας, ἕνας Μάρβελ
 ὀνόματι...

— Ξεύρω, ξεύρω. Αὐτὰ τὰ βιβλία... ναί. Ἄλλ' ὁ γεν-
 νάδας...

— Λέγει ὅτι δὲν τὰ ἔχει. Ἄλλ' ὁ ἄλλος εἶναι πεπει-
 σμένος ὅτι τὰ ἔχει... Τὸν ἄλλον, πρέπει νὰ τὸν ἐμποδί-
 σετε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται· ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅλος
 ὁ τόπος πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ ποδὸς κατ' αὐτοῦ. Πρέπει
 παντοῦ τὰ τρόφιμα νὰ τεθοῦν εἰς ἀσφάλειαν, νὰ κλει-
 δωθοῦν. Ὅλα τὰ τρόφιμα, διὰ ν' ἀναγκασθῇ νὰ λάβῃ
 διὰ τῆς βίας. Πρέπει παντοῦ αἱ οἰκίαι νὰ μογλευθοῦν
 ἐναντίον του... Ὁ οὐρανὸς μᾶς δίδει ψυχρὰς νύκτας καὶ
 βροχήν. Πρέπει ὅλος ὁ τόπος νὰ ἴσταται ἐπὶ ποδὸς πρὸς
 μίαν ἰχνηλασίαν γενικὴν. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε
 Ἐιδυ, εἶναι κίνδυνος, μάστιξ· ἐνόσω δὲν δεσμευθῇ καὶ
 κλεισθῇ εἰς ἀσφαλὲς μέρος, εἶναι τρομερὸν νὰ σκέπτε-
 ταί τις τί μπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Τί μποροῦμεν παραπάνω νὰ κάμωμεν; ἡρώτησεν
 ὁ συνταγματάρχης. Πρέπει νὰ κατέλθω ἀμέσως καὶ νὰ

λάβω τὰ μέτρα μου... Ἀλλὰ διατί δὲν ἔρχεσθε;... Ναί, ἔλατε καὶ σεῖς! Θὰ κάμωμεν ἓνα ὡσάν πολεμικὸν συμβούλιον... Πάρετε τὸν Ὅππς διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ... καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου. Στὴν τιμὴ μου! εἶναι ἐπείγοντα τὰ πράγματα. Λοιπὸν, ἔλατε... Θὰ ὀμιλήσωμεν βαδίζοντες. Τί μποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀκόμη;... Πετᾶτε τὴν λοιπὸν αὐτὴν τὴ ρόμπα.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοῦτο, ὁ Ἐιδυ προεπορεύθη. Κάτω εὗρον τὴν ἐξώπορταν ἀνοικτὴν καὶ τοὺς ἀστουφύλακας τοὺς τεταγμένους ἔξω, οἵτινες ἐκοίταζον ἔκφρονες εἰς τὸ κενόν.

— Ἐφυγε, κύριε! εἶπεν ὁ εἷς.

— Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως εἰς τὸν κεντρικὸν σταθμόν. Ὁ ἓνας ἀπὸ σᾶς ἄς πάη νὰ φέρῃ μίαν ἄμαξαν κι' ἄς ἔλθῃ νὰ μᾶς πάρῃ... γοργά! Καὶ τώρα, Κέμπ, τί ἄλλο ἀκόμα;

— Σκύλους! Πάρτε σκύλους. Δὲν τὸν βλέπουν, ἀλλὰ τὸν μυρίζονται. Πάρτε σκύλους.

— Πολὺ καλὰ! Δὲν εἶναι γνωστὸν ἐν γένει, ἀλλ' οἱ φύλακες εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Ὠλστεδ ἀνιχνεύουν ἓνα ἄνθρωπον μὲ λαγωνικά!... Σκύλους! Κ' ἔπειτα;

— Ἄ! ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ τροφή του τὸν προδίδει· ἀφοῦ φάγῃ, τὰ βρώσιμά του εἶναι ὄρατὰ ἐωσότου χωνέψουν· εἰς τρόπον ὥστε ἔχει ἀνάγκην νὰ κρυβῆ ὅταν ἔχη φάγῃ... Πρέπει νὰ κάμετε μίαν ἰχνηλασίαν ἀκούραστον. Ὅλας τὰς λόχμας, ὅλας τὰς γωνίας. Κι' ἄς κρύψουν ὅλα τὰ ὄπλα, ὅλα τὰ σύνεργα ὅσα μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς ὄπλα. Ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ ἐν μαζί του ἐπὶ πολὺ. Καὶ ὅ,τι δύναται ν' ἀναλάβῃ διὰ νὰ κτυπήσῃ, πρέπει νὰ τὸ κρύψουν.

ΚΣΤ'.

Φόνος τοῦ κ. Οὐίκστηδ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΥΛΟΓΟΙ ΛΟΓΟΙ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἄόρατος ἄνθρωπος, ὅταν ἐξώρμησεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κέμπ, ἦτο εἰς κατάστασιν τυφλῆς μανίας· ἓνα μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε πλησίον τῆς θύρας, βιαίως ἀνηρπάγη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐρρίφθη ὀλίγον παραπέρα· τοῦ ἔσπασεν ὁ ἀστράγαλος κ' ἔμεινεν ἐπὶ ὥρας ἀναίσθητον. Κανεῖς δὲν ἤξεύρει ποῦ ἐπῆγεν ὁ Γκριφφιν, οὔτε τί ἔκαμεν· ἀλλὰ δύναταί τις νὰ τὸν φαντασθῆ τρέχοντα, κατὰ τὸ θερμὸν ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου, ἀναρριχώμενον τὸν λόφον, φθάνοντα μέχρι τοῦ ἀμμολόφου τοῦ ἐκτεινομένου ὀπισθεν τοῦ Πόρτ-Βοῦρδοκ, ἀναλογιζόμενον μετ' ὀργῆς, μετ' ἀπελπισίας, τὴν μοῖραν του τὴν ἄχαριν καί, τέλος, καίοντα καὶ ἀπηρυδημένον, ζητοῦντα σκέπην εἰς τὰς λόχμας τοῦ Ἰντονδῆν, διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀνατραπίσας ιδέας του. Ἐκεῖ πιθανῶς κατέφυγε, διότι ἐκεῖ, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐβελώσθη τὴν ὑπαρξίν του διὰ νέας ἐπιβουλῆς.

Ἄπορεῖ τις ποῖα ἄρα ἦτο τότε ἡ κατάστασις τοῦ πνεύματός του καὶ ποῖα σχέδια ἔθαλπεν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἶχεν ἀδημονήσῃ μέχρι τρέλλας ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ Κέμπ· καίτοι δὲ δυνά-

μεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἀπὸ ποίας ἀφορμᾶς οὗτος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν ἀπιστίαν ταύτην, δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ὁμοίως, καὶ μάλιστα νὰ αἰσθανθῶμεν κατὰ τι, τὴν μανίαν, τὴν ὁποίαν ἢ ἀπόπειρα αὕτη τοῦ ἐξαφνισμοῦ πρέπει νὰ ἐξήγειρε παρὰ τῷ Γκρίφφιν. Ἴσως μάλιστα ἀνεπόλησε τὰς ἀπαρχὰς ἐκείνας τοῦ σταδίου του εἰς τὸ Ὁξφορντ Στρήτ· διότι προφανῶς εἶχε βασισθῆ εἰς τὴν συνεργασίαν τοῦ Κέμπ, ὅταν εἶχε σχηματίσει τὸ βάνουσον ὄνειρον τοῦ νὰ ἐνσπείρη τρόμον εἰς τὸν κόσμον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐξηφανίσθη εἰς τὰ ὄμματα πάντων περὶ μεσημβρίαν, καὶ δὲν ὑπάρχει μάρτυς δυνάμενος νὰ εἴπῃ τί ἐκεῖνος ἔκαμε μέχρι τῆς δευτέρας καὶ ἡμισείας· αἰσία τύχη ἴσως διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πλὴν δι' αὐτὸν μοιραία ἀπραξία.

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, ἓνα πλῆθος ἀυξάνον πάντοτε, σκορπισμένον εἰς ὅλον τὸν τόπον, ἐβάλλθη εἰς ἀναζήτησίν του. Τὸ πρῶν δὲν ἦτον ἀκόμη ἢ εἷς θρῦλος, ἐν ὑποκείμενον φρίκης· ἐντὸς τῆς ἡμέρας, χάρις πρὸ πάντων εἰς μίαν προκήρυξιν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κέμπ ἐν φράσει ξηρᾷ, ἤρχισαν νὰ τὸν φαντάζωνται ὡς πολέμιον ψηλαφητόν, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ πληγώσουν, νὰ συλλάβουν, νὰ νικήσουν, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἤρχισε νὰ ὀργανίζεταί με ταχύτητα ἀπίστευτον.

Εἰς τὰς δύο θὰ ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ καταλίπη τὴν περιφέρειαν, ἐπιβαίνων εἰς τραῖνον· ἀργότερα τοῦτο καθίστατο ἀδύνατον· ὅλα τὰ τραῖνα τῶν ταξειδιωτῶν, εἰς ὅλας τὰς γραμμάς, ἐντὸς μεγάλου παραλληλογράμμου, ἀπὸ Σούθαμπτον εἰς Οὐντσέστερ καὶ ἀπὸ Μπράιτον εἰς Ὀρσαμ, εἶχον τὰς θύρας των κλειδωμένας με κλειδιά, καὶ ἢ μεταβίβασις τῶν ἐμπορευμάτων εἶχε σχεδὸν ἐξ

όλοκλήρου διακοπή. Ἐντὸς ἀκτῖνος εἴκοσι μυρίων περὶ τὸ Πόρτ-Βοϋρδοκ, ἄνθρωποι ὠπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ μὲ ρόπαλα, ἐντὸς ὀλίγου ἐμοιράσθησαν κατὰ ὁμάδας ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων, μαζὶ μὲ σκύλους, διὰ ν' ἀνιχνεύωσι τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἀγρούς.

Ἄστυφύλακες ἔφιπποι ἐκάλπασαν ἀνὰ πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς χώρας, σταματῶντες εἰς πᾶσαν καλύβην, προσκαλοῦντες τοὺς ἀνθρώπους νὰ κλείωσι τὰς οἰκίας των, νὰ μὴ ἐξέρχωνται ἄοπλοι. "Ὅλα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἐσχόλασαν τὴν τρίτην ὥραν, καὶ τὰ παιδιά τρομασμένα, συντεταγμένα καθ' ὁμίλους, ἐπανῆλθον εἰς τὰς οἰκίας των βιαστικά. Ἡ προκήρυξις τοῦ Κέμπ, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην Ἰδιδυ, ἐτοιχοκολλήθη σχεδὸν εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν περὶ ὥραν τετάρτην ἢ πέμπτην. Αὕτη ὑπεδείκνυε διὰ βραχέων, ἀλλὰ σαφῶς, ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ἀρχομένης πάλης, τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ στερηθῇ ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος τροφῆς καὶ ὕπνου, τὴν ἀνάγκην ἀνεन्दότου ἐπιτηρήσεως, καὶ συνίστα πρὸς τούτοις προσοχὴν ἄγρυπνον εἰς πᾶν ὅ,τι θὰ ἴδύνατο νὰ ὑποδείξῃ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ. Τόσον ραγδαία, τόσον ἀποφασιστικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐνέργεια τῶν ἀρχῶν, τόσον δὲ ταχεῖα, τόσον καθολικὴ ὑπῆρξεν ἡ πίστις εἰς τὸ ὑπερφυῆς ἐκεῖνο ὄν, ὥστε πρὶν ἐπέλθῃ νύξ, μία ἐπιφάνεια πολλῶν ἑκατοντάδων τετραγωνικῶν μυρίων διετέλει αὐστηρῶς εἰς κατάστασιν πολιορκίας. Πρὶν ἐπέλθῃ νύξ, προσέτι, ρῆγος φρίκης διεδόθη εἰς ὅλον τὸν πληθυσμὸν τὸν ἄγρυπνον καὶ νευροπαθῆ· ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν, διέτρεχεν ἡ ἱστορία τοῦ φόνου τοῦ κ. Οὐίκστηδ.

Ἐὰν ἔχωμεν λόγους νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ καταφύ-

γιον τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου ἦτον εἰς τὰς λόχμας τοῦ Ἴντονδῆν, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν προσέτι ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἀπομεσήμερον οὗτος ἔκαμε μίαν ἔξοδον, μετὰ σχεδίου τὸ ὁποῖον ἀπῆτει τὴν χρῆσιν ὄπλου. Ποῖον τὸ σχέδιον τοῦτο, δὲν τὸ ἠξεύρομεν· πλὴν, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, πρόδηλον μοι φαίνεται, καὶ κατάφωρον μάλιστα, ὅτι καὶ πρὶν συναντήσῃ τὸν Οὐΐκστηδ εἶχεν εἰς τὴν χεῖρα τὴν σιδηρᾶν ράβδον.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ, δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ γνωρίζωμεν ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα τῆς συναντήσεως ταύτης. Αὕτη συνέβη παρὰ τὴν ὄχθην μικροῦ ἀμμοπεδίου, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς κυρίας πύλης τοῦ ἄλλους τοῦ λόρδου Βοῦρδοκ. Τὸ ποδοπατημένον ἔδαφος, αἱ πολλαὶ πληγαὶ τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Οὐΐκστηδ, ἡ θραυσμένη ράβδος του, ὅλα μαρτυροῦν ἀπηλπισμένην πάλην· ἀλλὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐπιθέσεως, ἂν δὲν εἶναι παροξυσμὸς φρενίτιδος φονικῆς, ἀδύνατον νὰ τὴν φαντασθῆ τις. Ἀληθινὰ ἡ ἐξήγησις τῆς φρενοβλαβείας εἶναι σχεδὸν ἄφευκτος.

Ὁ κ. Οὐΐκστηδ, ἐπιστάτης τοῦ λόρδου Βοῦρδοκ, ἦτο ἄνθρωπος σαρανταπέντε ἢ σαρανταεξ ἑτῶν, μὲ ἦθος καὶ ἕξεις ἀκινδύνους, ὁ τελευταῖος εἰς τὸν κόσμον ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ τόσον τρομερὸν ἀντίπαλον. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος μετεχειρίσθη κατ' αὐτοῦ ράβδον τινὰ σιδήρου, ἀφαιρεθεῖσαν ἀπὸ κανένα φράκτην. Ἐσταμάτησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐπανήρχετο ἡσύχως οἴκαδε διὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος· τοῦ ἐπετέθη, παρέλυσεν τὰ ἀσθενῆ μέσα τῆς ἀμύνης του, τοῦ ἔθραυσε τὸν βραχίονα, τὸν ἀνέτρεψε καὶ τοῦ κατεθρυμμάτισεν τὴν κεφαλὴν.

Προδήλωσ, πρέπει νά ἐδανείσθη τὴν σιδηρᾶν ἐκείνην ράβδον, πρὶν συναντήσῃ τὸ θῦμα του, ἀπὸ κανένα φράκτην. Πρέπει νά τὴν ἐκράτει εἰς τὴν χειρα. Δύο μόνον λεπτομέρειαι, παρεκτός τοῦ ὅ,τι ἔχει ἀποδειχθῆ ἤδη, φαίνονται σχετιζόμεναι μὲ τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ἡ μικρὰ ἀμμουδιὰ δὲν ἦτον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ἔμελλε ν' ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Οὐίκστηδ διὰ νά ἐπανέλθῃ κατ' εὐθεῖαν οἴκαδε, ἀλλὰ σχεδὸν διακόσια μέτρα παραέξω. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ μαρτυρία μιᾶς κορασίδος, ἥτις, ἀπερχομένη εἰς τὸ ἑσπερινὸν μάθημα, εἶδε τὸν δυστυχῆ νά τριποδίξῃ κατὰ τρόπον ἰδιαιτερον μέσα εἰς ἓνα χωράφι, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀμμουδιᾶς· ἡ παντομίμα τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ παιδίσκη ὑποβάλλει τὴν ἰδέαν ἐνὸς ἀνθρώπου καταδιώκοντος κάτι τὸ ὁποῖον φεύγει ἐνώπιόν του, κατὰ γῆς, κ' ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ ἐπανειλημμένα κτυπήματα διὰ τῆς ράβδου του. Αὕτη ἦτο τὸ τελευταῖον πρόσωπον τὸ ὁποῖον εἶδε τὸν Οὐίκστηδ ζῶντα. Ἐκεῖνος μόλις διέφυγε τὰ βλέμματά της, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν θάνατον· ἡ πάλῃ μόλις ἐκρύβῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς παιδίσκης διὰ τινος συστάδος δένδρων καὶ μικρᾶς πτυχῆς τοῦ ἐδάφους.

Καὶ τοῦτο, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, τάττει ὀριστικῶς τὸν φόνον ἐξω τῶν ἐγκλημάτων τῶν διαπραχθέντων ἄνευ ἀφορμῆς. Δυνατὸν νά πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ Γκρίφφιν εἶχε λάβει τὴν ράβδον ἐκείνην τὴν σιδηρᾶν ὡς ὄπλον, ναί, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ὠρισμένην πρόθεσιν νά τὴν μεταχειρισθῆ πρὸς φόνον. Ὁ Οὐίκστηδ, διερχόμενος, θὰ παρετήρησε τὴν ράβδον ἐκείνην, ἥτις ἐκινεῖτο εἰς τὸ κενὸν μὲ τρόπον ἀνεξήγητον. Χωρὶς νά ἔχῃ διόλου εἰς τὸν νοῦν του τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον — καθόσον τὸ Πόρτ-

Βοῦρδοκ ἀπέχει δέκα μίλια ἐκεῖθεν— θὰ κατεδίωξε τὴν σιδηρᾶν ράβδον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οὔτε καὶ εἶχεν ἀκούσει νὰ ἠμιλοῦν περὶ τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ἐντεῦθεν δύναται νὰ φαντασθῇ τις ὅτι οὗτος ἐτρέπη εἰς φυγὴν διὰ ν' ἀποφύγη μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ παρουσία του, καὶ ὁ ΟὐΪκστηδ, παραξενευθεὶς, περιεργος, ἐπέμεινεν εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ κινητοῦ ἐκείνου ἀντικειμένου, τοῦ ἀκαταλήπτου, καὶ τέλος τὸ ἐκτύπησεν.

Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία ὅτι, εἰς συνθήεις περιστάσεις, ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος εὐκόλως θὰ ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ πολλὰς ὀργυῖās ὀπίσω τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ὀλίγον τι παχὺν καὶ δυσκίνητον, ὅστις τὸν κατεδίωκεν· ἀλλ' ἡ θέσις ὅπου εὐρέθη τὸ σῶμα τοῦ ΟὐΪκστηδ δίδει ἀφορμὴν νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι οὗτος εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ στενοχωρήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του εἰς ἀπόκεντρον καὶ δύσβατον μέρος. Δι' ὄντινα γνωρίζει τὸν ἐκτάκτως ὀργίλον χαρακτῆρα τοῦ Γκρίφφιν, τὸ λοιπὸν τοῦ συμβάντος εἶν' εὐκολὸν νὰ συμπληρωθῇ καὶ ἀναπαρασταθῇ ἐν νῷ.

Ἄλλ' ὅμως τοῦτο εἶναι μόνον εἰκασία. Τὰ μόνᾳ ἀδιαφιλονίκητα γεγονότα (ἐπειδὴ δὲν δύναται τις πάντοτε νὰ βασισθῇ μεγάλως εἰς τὰς διηγήσεις τῶν παιδίων) εἶναι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ σώματος τοῦ ΟὐΪκστηδ, ἀποθανόντος ἐν ἀκαρεῖ, καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς σιδηρᾶς ράβδου ἐπὶ τόπου, αἱματοβαφοῦς. Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ὅπλου τούτου ὑπὸ τοῦ Γκρίφφιν δίδει ἀφορμὴν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι, εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς πράξεως, οὗτος ἐγκατέλιπε τὸν σκοπὸν δι' ὃν τὴν εἶχε λάβει, ἐὰν πράγματι εἶχε σκοπὸν. Βεβαίως ἦτο βαθέως ἰδιοτελῆς καὶ ἄσπλαγχνος, ἀλλ' ἡ θέα τοῦ θύματός του, τοῦ πρώτου θύματός του, αἰμοφύρτου καὶ ἐλεεινοῦ εἰς τοὺς πόδας του, δυνα-

τόν νά ἤνοιξε παρ' αὐτῷ πηγὴν τύψεων ἀπὸ μακροῦ συνεχομένην καὶ κλειστήν· δυνατὸν πρὸς στιγμὴν νά ἐταράχθη, ὅποιονδῆποτε σχέδιον καὶ ἂν εἶχεν ἀσπασθῆ ἄλλως.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Οὐίκστηδ, φαίνεται νά ἔφυγεν ἀνά τοὺς ἀγρούς, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀμμολόφου. Διηγοῦντο ὅτι περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δύο ἄνθρωποι ἐργαζόμενοι εἰς ἓνα λιβάδι, ὄχι μακρὰν τοῦ Φερν-Μπότομ, ἤκουσαν μίαν φωνήν. Ἡ φωνὴ αὕτη ὤμωζε κ' ἐγγέλα ἐναλλάξ· ἐστέναζεν, ἔκλαιεν, εἶτα ἐπανήρχιζε νά ἐκπέμπη κραυγὰς. Αὐτὸ θὰ ἦτον πολὺ παράδοξον. Ἐπλησίασε διερχομένη ἓνα ἀγρὸν τριφυλλίων, εἶτα ἔσβυσε πρὸς τὸ μέρος τῶν λόφων.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος πρέπει νά ἔμαθε κάτι τι περὶ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν ὁ φίλος του Κέμπταχέως εἶχεν ἐξαγάγει ἀπὸ τὰς ἰδίας ἐκμυστηρεύσεις του. Θὰ εὔρε ἀναμφιβόλως οἰκίας κλειδωμένας, ἐν ἀσφαλείᾳ· θὰ περιεπλανήθη γύρω εἰς σταθμούς, γύρω εἰς πανδοχεῖα, καὶ βεβαίως θ' ἀνέγνωσε τὰς προκηρύξεις καὶ θὰ ἐσχημάτισεν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐγκαινιασθέντος κατ' αὐτοῦ. Καθὼς προσέβαιεν ἡ ἐσπέρα, εἶδε νά προκύπτουσιν ἀνά τοὺς ἀγρούς, ἐντεῦθεν ἀκαεῖθεν, ομάδες ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἤκουσε τὴν ὕλακὴν τῶν κυνῶν. Οἱ ἀνθρωποκυνηγοὶ ἐκεῖνοι εἶχον ἰδιαιτέρας ὁδηγίας, ἐν περιπτώσει συναντήσεως μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νά βοηθῶσιν ἀλλήλους. Ἄλλ' ὁ Γκρίφιν τοὺς διέφυγεν ὅλους. Εὐκόλον εἶναι νά φαντασθῶμεν τὴν ἀδημονίαν του, ἀξυανομένην ἀκόμη διὰ τῆς ἰδέας ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε δώσει τὰς πληροφορίες, τῶν ὁποίων ἔκαμνον χρῆσιν ἀσυνειδήτως κατ'

αυτοῦ. Δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τοῦλάχιστον, ἔχασε τὸ θάρρος· σχεδὸν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἐξαιρέσει τῆς φονικῆς πράξεώς του κατὰ τοῦ Οὐΐκστηδ, ὑπῆρξεν ἄνθρωπος καταβεβλημένος.

Τὴν νύκτα πρέπει νὰ ἔφαγε καὶ νὰ ἐκοιμήθη· διότι, τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, ἀνευρέθη ὁ ἴδιος, δραστήριος, φοβερὸς, μανιώδης καὶ μοχθηρὸς, πανέτοιμος πρὸς τὴν τελευταίαν μάχην τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ συγκροτήσῃ εἰς τὸν κόσμον.

KZ'.

Πολιορκία τῆς οἰκίας τοῦ Κέμπ

Ο ΚΕΜΠ ΑΝΕΓΙΝΩΣΚΕΝ ἀλλόκοτον ἐπιστολήν, γραμμένην μὲ μολυβοκόνδυλον, ἐπὶ φύλλου χαρτίου λιπώδους.

« Ἐδείξατε τεραστίαν ἐνεργητικότητα καὶ ἐπιτηδειότητα (ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή), ἀλλὰ δὲν κατορθώνω νὰ ἐννοήσω τί ἔχετε νὰ κερδήσετε. Εἴσθε κατ' ἐμοῦ. Ἐπὶ μίαν ἡμέραν μὲ κατεδιώξατε· ἐπασχίσατε νὰ μοῦ κλέψετε μίαν νύκτα ὕπνου. Εἰς τὸ πείσμα σας, εὔρον νὰ φάγω· εἰς τὸ πείσμα σας, ἐκοιμήθην, καὶ ὁ ἀγὼν τώρα μόλις ἀρχίζει... Ἄλλως, ἄνευ ἀντιλογίας, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ τρόμου· ἡ πρώτη τῆς ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινή. Τὸ Πόρτ-Βοῦρδοκ δὲν εἶναι πλέον ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Ἀνάσσης· εἰπέτε το εἰς τὸν ἀστυνόμον σας, εἰπέτε το εἰς ὅλην τὴν συμμαρίαν· ἡ πόλις εἶναι ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, ἰδική μου, κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ τρόμος! Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους τῆς νέας ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ἐγὼ εἶμαι Ἀόρατος ὁ 1ος.

» Διὰ ν' ἀρχίσωμεν, τὸ πρόγραμμα εἶναι ἀπλοῦν. Τὴν πρώτην ἡμέραν θὰ γίνῃ μία θανατικὴ ἐκτέλεσις, μόνον πρὸς παραδειγματισμόν, ἐνὸς καλουμένου Κέμπ. Ὁ θάνατος βαδίζει κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω του σήμερον. Δύναται

νά κρυβῆ, νά κλειδωθῆ, νά περιστοιχίζεται ἀπὸ φύλακας, νά φορέσῃ πανοπλίαν, ἐὰν τοῦ ἀρέσῃ· ὁ θάνατος, ὁ θάνατος, ἀόρατος, πλησιάζει. Ἄς λάβῃ τὰς προφυλάξεις του· τοῦτο θὰ κάμῃ τόσω μᾶλλον ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν μου... Ὁ θάνατος θ' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ κιβώτιον τῶν ἐπιστολῶν τὴν μεσημβρίαν. Ἡ ἐπιστολὴ θὰ ριφθῆ εἰς τὸ κιβώτιον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ φθάσῃ ὁ ταχυδρομὸς, καὶ ὁ κύβος ἐρρίφθῃ! Ὁ ἀγὼν ἄρχεται. Ὁ θάνατος ἔρχεται... Μὴ τρέχετε εἰς βοήθειαν τοῦ ἐνόχου, φίλοι μου, φόβω μὴ ὁ θάνατος πέσῃ καὶ ἐφ' ὑμᾶς. Σήμερον ὁ Κέμπ μέλλει ν' ἀποθάνῃ».

Ὅταν ὁ δόκτωρ Κέμπ ἀνέγνωσε κ' ἐπανεγένωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην:

— Δὲν εἶναι περιγέλασμα, ἀνέκραξεν· αὐτὸ εἶναι τὸ ὕφος του. Καὶ δὲν χωρατεύει!...

Ἐγύρισε τὸ φύλλον κ' εἰς τὸ ἐπανώγραμμά εἶδε τὴν σφραγιῖδα τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Ἰντονδῆν, μὲ αὐτὴν τὴν πεζὴν λεπτομέρειαν: «Δύο πένναι πληρωτέαι». Ἠγέρθη βραδέως, ἀφήσας τὸ πρόγευμά του ἡμιτελές (ἡ ἐπιστολὴ του εἶχε φθάσει διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς πρώτης μ.μ.), καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἐσήμανε διὰ νὰ καλέσῃ τὴν οἰκονόμον του, καὶ τῆς ἔδωκε διαταγὴν νὰ περιέλθῃ ἀμέσως τὴν οἰκίαν, νὰ ἐξερευνήσῃ ὅλας τὰς θυρίδας, νὰ κλείσῃ ὅλα τὰ παραθυρόφυλλα. Διὰ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου του ἐφρόντισεν ὁ ἴδιος. Ἀπὸ ἓν συρτάριον κλειδωμένον, εἰς τὸν κοιτῶνα του, ἔλαβε μικρὸν ρεβόλβερ, τὸ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἐγράψε πολλὰ ἐπιστόλια, ὧν τὸ ἓν πρὸς τὸν συνταγματάρχην Ἐιδυ, καὶ τὰ ἔστειλε διὰ τῆς θαλαμηπόλου, δίδων αὐτῇ σαφεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ

πῶς ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας. «Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος», εἶπε, καὶ συγχρόνως κατὰ διάνοιαν ἔκαμνε τὴν διαστολὴν ταύτην: «Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος διὰ σᾶς!» Ἐμεινε σύννους πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πρόγευμά του, τὸ ὁποῖον εἶχε μισοκρυώσει.

Ἐφαγε μὲ διακοπὰς καὶ ἀφηρημάδες. Εἰς τὸ τέλος, ἔκρουσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης: «Θὰ τὸν πιάσωμεν», ἀνέκραξε. «Κ' ἐγὼ εἶμαι τὸ δόλωμα! Θὰ τὸ παρακάμῃ, καὶ θὰ σκοντάψῃ μόνος του».

Ἀνέβη ἀκολούθως εἰς τὸ ὑπερῶν, φροντίσας νὰ κλείσῃ ὅπισθὲν του ὅλας τὰς θύρας.

— Εἶναι παιγνίδι ἀρχισμένο, εἶπεν, ἀστεῖον παιγνίδι... Ἄλλ' αἱ πιθανότητες εἶναι ὅλαι ὑπὲρ ἐμοῦ, κύριε Γκρίφιν, κι' ἂς πᾶ νὰ εἶσαι ἀόρατος!... καὶ μὲ ὅλην τὴν τόλμην σου!... Ὁ Γκρίφιν ἐναντίον τοῦ σύμπαντος!... Θὰ ἦτο παραπολύ!

Ἐστάθη ὀρθίος πλησίον τοῦ παραθύρου, προσβλέπων τὴν ἀκτὴν τὴν εὐήλιον.

— Πρέπει νὰ εὐρίσκῃ καθημερινῶς νὰ τρώγῃ... δὲν τὸν ζηλεύω. Ἐκοιμήθη πράγματι τὴν περασμένην νύκτα;... Κάπου εἰς τὸ ὑπαιθρον... ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν... Ἐὰν μπορούσαμεν νὰ ἔχωμεν ἓνα καλὸν κρύον καιρόν, πολὺ ὑγρόν, ἀντὶ ζέστης!... Ἴσως μὲ παραμυνεύει αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Ἀκούμβησεν ὅλος ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Κάτι τι ἐκτύπησε ζωηρῶς τὸν ἐκ πλίνθων τοῖχον πέραν τοῦ παραθύρου· ὁ Κέμπ ἐπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω.

— Γίνομαι νευρικός!

Παρήλθον πέντε λεπτὰ πρὶν ἀποφασίση νὰ πλησιάσῃ ἐκ νέου.

— Θα ἦτον κανένας σπουργίτης, εἶπε.

Αἴφνης ἤκουσε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας· κατέβη τὴν σκάλαν ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας. Ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς, ἔστρεψε τὸ κλειδίον εἰς τὸ κλεῖθρον καὶ ἤνοιξε μετὰ προφυλάξεως, χωρὶς νὰ φανῆ. Μία φωνὴ οἰκεία τὸν ἐχαιρέτισεν· ἦτο ὁ Ἔιδυ.

— Ἐμαθες τί ἔπαθε ἡ καμαριέρα σου, Κέμπ; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ὀπισθεν τῆς θύρας.

— Τί; Πῶς!

— Τῆς ἐπῆραν τὴν ἐπιστολὴν ποὺ ἔφερεν... Ἐκεῖνος εἶν' ἐδῶ πλησίον. Ἄφησέ με νὰ εἰσέλθω.

Ὁ Κέμπ ἀπέσπασε τὴν ἄλυσιν καὶ ὁ Ἔιδυ εἰσεχώρησε διὰ χάσματος ὅσον τὸ δυνατὸν στενωτέρου. Ἐμεινεν εἰς τὸν πρόδομον, βλέπων μετ' ἀφάτου ἀνακουφίσεως τὸν κύριον τῆς οἰκίας ἐπανακλείοντα τὴν θύραν.

— Τῆς ἄρπαξε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Φαντάσου τὴν τρομάρα της!... Βρίσκειτ' ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν σταθμὸν μας. Τὴν ἔπιασαν τὰ νεῦρα της... Ἐκεῖνος εἶναι ἐδῶ κοντά. Τί ἔλεγε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ὁ Κέμπ ἐξέπεμψε βλασφημίαν.

— Θεέ μου! πόσον βλάξ ἤμην! Ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποπτεύσω. Δὲν εἶναι μία ὥρα δρόμος ἀπὸ τὸ Ἴντονδὴν ὡς ἐδῶ... Ἡδῆ!...

— Τί εἶναι;

— Ἐλα νὰ ἰδῆς! εἶπεν ὁ Κέμπ, προηγούμενος τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὸ γραφεῖον του.

Τοῦ ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ὁ Ἔιδυ, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσεν, ἐσύριξεν ἡρέμα.

— Καὶ σύ, τότε;...

— Σᾶς ἐπρότεινα νὰ στήσωμεν μίαν παγίδα... καί,

ὡς μωρός, ἔστειλα τὸ σχέδιόν μου διὰ τῆς ὑπηρετρίας μου, εἰς ποῖον;... εἰς αὐτόν!

Καὶ ὁ συνταγματάρχης τώρα ἐβλασφήμησεν· εἶτα, αἰφνης: — Θὰ τὸ στρίψῃ.

— Δὲν εἶναι κίνδυνος.

Ἄπαταχος μιᾶς ὑάλου θραυομένης ἤλθεν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκάλαν. Ὁ Ἔιδυ παρετήρησε τὴν λάμπιν ἐνὸς μικροῦ ρεβόλβερ, ἐξελθόντος κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ Κέμπ.

— Εἶν' ἓνα παράθυρο ἐκεῖ ψηλά, εἶπεν οὗτος.

Καὶ ἀνέβη, προηγούμενος τοῦ συνταγματάρχου.

Καθὼς ἦσαν ἀκόμη στὴν σκάλαν, δεύτερος πάταχος ἠκούσθη, καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ δόκτωρος εὔρον θραυσμένα δύο ἐκ τῶν τριῶν παραθύρων, τὸ πάτωμα μισοστρωμένον ἀπὸ θραύσματα ὑάλων, ἓνα μέγαν χάλικα πεσμένον ἐπὶ τοῦ γραφείου. Οἱ δύο ἄνδρες ἐσταμάτησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, θεωροῦντες τὴν γενομένην θραῦσιν.

Ἄπαταχος ἐβλασφήμησε καὶ πάλιν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸ τρίτον παράθυρον ἀντήχησεν ἀπὸ κρότον ξηρόν, ὡς βολῆς πιστολίου· ἡ ὑάλος ἐσχίσθη ἀστεροειδῶς, εἶτα ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ δωματος, θραυσθεῖσα εἰς τρίγωνα ὀδοντωτά, εἰς μυρία θρύμματα.

— Τί θὰ πῆ αὐτό;

— Εἶναι μιὰ ἀρχή, ἀπήντησεν ὁ Κέμπ.

— Δὲν εἶναι μέσον ν' ἀναρριχηθῆ ἀπ' ἐδῶ;

— Ὡ! οὔτε διὰ ἓνα γάτον.

— Δὲν ἔχει παραθυρόφυλλα;

— Ναί! ἀπὸ μέσα. Ὅλα τὰ δωμάτια κάτω... Ἔ!

Θεέ μου!

Νέος πάταγος· εἶτα κρότος ὑπόκωφος κτύπων κρουμένων ἐπὶ τῶν σανίδων κάτω.

— ‘Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι... Ναί... εἶναι μία κρεββατοκάμαρα. Σ’ ὄλο τὸ σπίτι θὰ κάμῃ τὸ ἴδιο... Μὰ εἶναι ἀνόητος. Τὰ παραθυρόφυλλα εἶναι κλειστὰ ἀπὸ μέσα· τὸ γυαλὶ θὰ πέσῃ ἀπ’ ἔξω· θὰ τοῦ κόψῃ τὰ πόδια.

Ἐν παράθυρον ἀκόμη ἀνήγγειλε τὴν συμφορὰν του. Οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν ἐπὶ τοῦ πλατυσκάλου, ἀμνηχανοῦντες.

— Μοῦ ἤλθε μία ἰδέα, εἶπεν ὁ Ἔιδυ. Δὸς μου ἓνα ραβδί, ὅτιδῆποτε· θὰ πάγω εἰς τὸν σταθμὸν καὶ θὰ ξαπολήσω τὰ λαγωνικὰ εἰς τὰ ἔγχνη του. Τότε, πιστεύω ὅτι τὸν ἔχομεν!

Ἐν παράθυρον ἀκόμη ἔλαβε τὴν τύχην τῶν ἄλλων.

— Δὲν ἔχεις ἓνα ρεβόλβερ;

Ἡ χεὶρ τοῦ Κέμπ ἐφέρθη κατ’ ἀρχὰς εἰς τὸ θυλακίον του, εἶτα ἐδίστασεν.

— Ὅχι, δὲν ἔχω... τοῦλάχιστον διὰ νὰ σᾶς δανείσω.

— Θὰ σᾶς τὸ φέρω. Εἴσθε ἐν ἀσφαλείᾳ ἐδῶ.

Ὁ Κέμπ, αἰσχυνόμενος διότι ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἔδειξεν ἀνειλικρίνειαν, ἔτεινε τὸ ὄπλον του.

— Τώρα πᾶμε κάτω στὴν πόρτα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Καθὼς ἐστάθησαν εἰς τὸν πρόδομον διστάζοντες, ἤκουσαν ἐν τῶν παραθύρων τοῦ κοιτῶνος τοῦ πρώτου πατώματος νὰ τρίζῃ καὶ νὰ σπάζῃ. Ὁ Κέμπ, ἔλθων εἰς τὴν θύραν, ἐφρόντισε νὰ σύρῃ τοὺς μοχλοὺς ὅσον τὸ δυνατόν σιγανώτερα. Εἶχε τὴν ὄψιν ὀλίγον τι ὠχροτέραν τοῦ συνήθους.

— Κοίταξε νὰ τρέξῃς γρήγορα! εἶπεν.

Εἰς τὴν στιγμὴν, ὁ Ἔιδυ εὐρέθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου· οἱ μογλοὶ ἐμβῆκαν καὶ πάλιν εἰς τὰς θέσεις των. Ἔσχε στιγμὴν τινα ἀβεβαιότητος· εὐρίσκετο πλέον ἤσυχος μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν. Εἶτα, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, κατῆλθε τὰς βαθμίδας. Διῆλθε τὴν πρασιὰν τοῦ κήπου. Ἐπλησίαζεν εἰς τὰ κάγκελλα, ὅταν ἐλαφρὰ αὖρα ἐφάνη νὰ τρέχη ἐπὶ τῆς χλόης· κάτι τι ἐσάλευσε πλησίον του.

— Σταθῆτε ὀλίγον! εἶπε μία φωνή.

Ὁ Ἔιδυ ἐστάθη ἀμέσως, σφίγγων σπασμωδικῶς τὸ ρεβόλβερ.

— Χμ! ἔκαμε πελιδνός, μὲ τὰ νεῦρα βιαίως τεντωμένα.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι! εἶπεν ἡ φωνή, μὲ τόνον τόσον ξηρὸν καὶ σκληρόν, ὅσον καὶ ὁ τοῦ συνταγματάρχου.

— Λυποῦμαι! ἀπήντησεν ὁ Ἔιδυ, ὀλίγον τι συναχωμένος ἔξαφνα.

Καὶ προέβαλε τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἡ φωνὴ ἦτον, τοῦ ἐφαίνετο, ἐνώπιόν του ἀριστερά. Ἐὰν ἐδοκίμαζε μίαν σφαῖραν;...

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

Οἱ δύο συνομιλεῖται ἔκαμαν γοργὸν κίνημα· τὸ ρεβόλβερ ἔλαμψεν εἰς τὸ διανοιχθὲν θυλάκιον τοῦ ἀστυνόμου. Οὗτος δὲν ἀπεφάσισε νὰ πυροβολήσῃ· ἐσκέφθη.

— Ποῦ πηγαίνω; ἐπανέλαβε βραδέως. Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά.

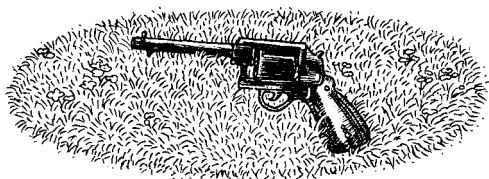
Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ἀκόμῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του, ὅταν εἷς βραχίων τοῦ περιέβαλε τὸν λαιμόν. Ἐλαβε κτύπον γόνατος εἰς τὴν ράχιν καὶ ἀνετράπη. Ἔσυρε τὸ

ὄπλον του ἀδεξίως καὶ ἔρριψε στὸν βρόντον· πάραυτα ἔλαβε κτύπημα εἰς τὸ στόμα, καὶ τὸ ρεβόλβερ τοῦ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν χεῖρα. Μάτην ἐπάσχισε νὰ δράξῃ κνήμην ἀσύλληπτον καὶ ν' ἀπαλλαγῇ. Ἔπεσεν ὑπτίως.

— Γκοντέμ!... ἔκαμε.

Ἡ φωνὴ ἐκάγχασε.

— Θὰ σᾶς ἐφόνευα ἀμέσως, ἐπρόφερον ἡ φωνή, ἐὰν δὲν ἐλυπούμην μίαν σφαῖραν ποῦ θὰ ἔχανα.

Ὁ Ἔιδυ εἶδε τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸν ἀέρα, ἔξ πόδας πλησίον του, νὰ τὸν σκοπεύῃ.

— Τότε; ἠρώτησεν ἀνακαθίσας.

— Σηκωθῆτε!

Ὁ Ἔιδυ ἐσηκώθη.

— Προσοχή! προσέταξεν ἡ φωνὴ μὲ σταθερὸν τόνον. Μὴ δοκιμάζης νὰ παίξῃς μαζί μου. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἐγὼ σᾶς βλέπω κι' ἐσεῖς δὲν μὲ βλέπετε. Θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθω.

— Τόσον χειρότερα! Μὲ σᾶς δὲν ἔχω νὰ κάμω.

Ὁ Ἔιδυ ἐπέρασε καὶ πάλιν τὴν γλῶσσαν μεταξὺ τῶν χειλέων. Ἀποστρέψας τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ, εἶδε μακρὰν τὴν θάλασσαν, κυανῆν καὶ ἀμαυρὰν ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς μεσημβρίας, τὴν πρασίνην χλόην ὑπὸ τοὺς πόδας του, τὴν λευκὴν ἀκτὴν, τὴν πόλιν τὴν πολυ-

θόρυβον· και αΐφνης ἐγνώρισεν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ γλυκεῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπανῆλθον εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐκ μετάλλου ἀντικείμενον, τὸ κρεμάμενον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐξ πόδας ἐμπρός του.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησε μὲ τόνον μόρσιμον.

— Πῶς! «Τί πρέπει νὰ κάμω;» Ὀφείλετε νὰ γυρίσετε πίσω.

— Θὰ δοκιμάσω. Ἐὰν μὲ ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθω, ὑπόσχεσθε νὰ μὴ ριχθῆτε ἐπάνω στὴν πόρτα;

— Μὲ σᾶς δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε.

Ὁ Κέμπ, ἀφοῦ διηυκόλυσε τὴν ἔξοδον τοῦ Ἐιδυ, εἶχεν ἀνέλθει ἐκ νέου εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἐρπων ἀνάμεσα εἰς γυαλιὰ σπασμένα, κοιτάζων μὲ προφύλαξιν διατίνος γωνίας τοῦ παραθύρου, εἶδε τὸν συνταγματάρχην εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Ἄόρατον ἄνθρωπον.

«Διατί δὲν ρίχνει;» ἐμορμύρισε. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ρεβόλβερ ἐσάλευσεν ὀλίγον· ἀντανάκλασις ἡλίου ἔπληξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κέμπ. Διὰ τῆς χειρὸς του ἔκαμιν ἓνα εἶδος προσκόπιον, ἐχαμήλωσε τὸ φῶς κ' ἐδοκίμασε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀκτῖνος, ἥτις τὸν ἀπετύφλου.

— Μὰ ναί! εἶπεν. Ὁ Ἐιδυ τοῦ παρέδωκε τὸ ρεβόλβερ!

— Ὑποσχεθῆτε νὰ μὴ ριχθῆτε ἐπάνω στὴν πόρτα! ἐπανελάμβανεν ὁ συνταγματάρχης τὴν στιγμὴν αὐτήν. Μὴν ἐξακολουθῆτε ἓνα παιγνίδι κερδισμένο.

— Γυρίστε πίσω στὸ σπίτι. Σᾶς λέγω καθαρὰ ὅτι δὲν ὑπόσχομαι τίποτε.

Ὁ Ἐιδυ ἐφάνη ἔξαφνα ὡς νὰ εἶχε λάβει μίαν ἀπόφασιν. Διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, βραδέως, μὲ τὰς χεῖρας

ἐπὶ τῶν νώτων. Ὁ Κέμπ τὸν παρεμόνευε λίαν ἀμηχανῶν. Τὸ ρεβόλβερ ἔγινεν ἄφαντον, πάλιν ἔλαμψεν, ἐξηφανίσθη καὶ πάλιν καί, μετὰ ἐπιμελεστέραν ἐξέτασιν, ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τὸ σχῆμα μικροῦ ἀντικειμένου ἀμαυροῦ, τὸ ὁποῖον παρηκολούθει τὸν συνταγματάρχην.

Τὰ πράγματα λίαν ραγδαίως συνέβησαν. Ὁ Ἕϊδου ἐπήδησεν ὀπίσω, ἐστράφη διὰ μιᾶς, ἠθέλησε νὰ δράξῃ τὸ μικρὸν ἀντικείμενον, ἀπέτυχεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας, ἔπεσεν εἰς τὰ πρόσω πρηνῆς· ὑπεράνω του ἐκυμάτισεν εἰς τὸν ἀέρα τολύπη καπνοῦ κυανοῦ. Ὁ Κέμπ δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τῆς βολῆς τῆς ριφθείσης. Ὁ συνταγματάρχης συνεστράφη, ἀνεσηκώθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἀνέπεσεν εἰς τὰ ὀπίσω, ἔμεινεν ἀκίνητος.

Πρὸς στιγμὴν, ὁ Κέμπ ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐκ τῆς ἡρέμου ἀφροντισίας τὴν ὁποίαν ἐδείκνυεν ἡ στάσις τοῦ συνταγματάρχου. Θάλλπος καὶ ἄκρα γαλήνη ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα· τίποτε δὲν ἐφαίνετο νὰ σαλεύῃ εἰς τὸ σύμπαν· μόνον ἓνα ζευγὸς πεταλοῦδες κίτρινες ἐκυνηγοῦντο ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους, μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τῶν καγκέλλων τοῦ κήπου. Ὁ Ἕϊδου ἔμενεν ἀπλωμένος ἐπὶ τῆς πρασιᾶς, πλησίον τῆς κιγκλίδος. Τὰ δρύφακτα ὅλων τῶν ἐπαύλεων, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἦσαν καταβιβασμένα. Ἄλλ' εἰς ἓν μικρὸν περὶπτερον πράσινον ἔβλεπέ τις λευκὴν κεφαλὴν, ἀναμφιβόλως γέροντος κοιμωμένου. Ὁ Κέμπ ἐξήτασεν ὅλα τὰ πέριξ, ζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ρεβόλβερ· πουθενὰ ρεβόλβερ! Τὸ βλέμμα του ἐπέστρεψεν ἐπὶ τοῦ Ἕϊδου...

Ὁ ἀγὼν λοιπὸν ἤρχιζε.

Τότε ἤκουσε νὰ σημαίνουν καὶ νὰ κρούουν εἰς τὴν

ἐξώπορταν. Οἱ κτύποι κατέστησαν ἐπίμονοι. Ἀλλά, κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Κέμπ, οἱ θεράποντες εἶχον κλειδωθῆ εἰς τὰ δωμάτιά των. Εἶτα ἐπῆλθε σιωπή. Ὁ Κέμπ εἶχε καθίσει, τείνων τὸ οὔς. Ἐκοίταζεν ἔξω, μετὰ προφυλάξεως, δι' ἐκάστου τῶν τριῶν παραθύρων μετέβη εἰς τὸν προθάλαμον, ἄνω τῆς κλίμακος· ἐκεῖ ἤκροάσθη λίαν ἀνήσυχος· ὠπλισμένος μὲ τὸ σκάλευθρον τοῦ θαλάμου, κατέβη νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου τὸ ἐσωτερικὸν κλεισιμον τῶν παραθύρων τοῦ ἰσογείου. "Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ὁ Ἔιδυ ἔκλειτο πάντοτε ἀκίνητος παρὰ τὸν ὄχθον τοῦ ἀμμοστρώτου δρομίσκου, καθὼς εἶχε πέσει. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς παραθεούσης τὰς ἐπαύλους, ὁ Κέμπ παρετήρησε τὴν θαλαμηπόλον του καὶ δύο ἀστυφύλακας.

Παντοῦ γαλήνη νεκρώσιμος. Τὰ τρία πρόσωπα ἐφαίνοντο νὰ πλησιάζουν πολὺ βραδέως. Ὁ Κέμπ διηπόρει καθ' ἑαυτὸν τί ἄρα ἔπραττεν ὁ ἐχθρὸς του.

Αἶφνης ἀνεσκίρτησε. Μέγας θόρυβος ἤρχετο κάτωθεν. Ἀφοῦ ἐδίστασε κατ' ἀρχάς, κατῆλθεν ἐκ νέου. Αἶφνης ἡ οἰκία ἀντήχησεν ἀπὸ κτύπους βαρεῖς καὶ ἀπὸ κρότον ξύλου θραυομένου εἰς τεμάχια. Ἦκουσεν ἐν πλινθίον φατνώματος νὰ συντρίβεται, εἶτα τὰ παραθυρόφυλλα νὰ σείωνται μὲ κρότον ὡς σιδηροῦ ἐργαλείου. Ἐστρεψε τὸ κλειδίον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου. Τὴν ἰδίαν στιγμήν, τὰ παραθυρόφυλλα ἐσχίσθησαν, ἔσκασαν, ἔπεσαν εἰς τὰ ἔσω. Ἐμεινεν ἐμβρόντητος. Τὰ σаниδώματα τοῦ παραθύρου εἶχαν βυθισθῆ διὰ πελέκως, καὶ τώρα ὁ πέλεκυς οὗτος κατεφέρετο κατὰ τῶν σιδηρῶν στροφέων καὶ τῶν μοχλῶν. Αἶφνης τὸ ἐργαλεῖον ἔκαμε πῆδημα λοξὸν κ' ἔγινεν ἄφαντον.

Ὁ Κέμπ εἶδε τὸ ρεβόλβερ ἔξω, καταγῆς, ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν· εἶτα τὸ μικρὸν ὄπλον ἐπήδησεν εἰς τὸν ἀέρα. Αὐτὸς ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἡ βολὴ ἐξώρμησε πολὺ ἀργά, ἀλλ' εὐστοχος· ἐν ρῆγμα τοῦ ἄκρου τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἔκλειεν, ἔπεσεν ἄνω τῆς κεφαλῆς του. Ἐκλείσει μετὰ κρότου τὴν θύραν καὶ ἔστρεψε τὸ κλειδίον. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἤκουσε τὸν Γκρίφιν νὰ γελᾷ καὶ νὰ κραυγάζῃ. Εἶτα ὁ πέλεκυς ἀνέλαβε τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του.

Ὁ Κέμπ, ὄρθιος εἰς τὸν διάδρομον, ἐδοκίμασε νὰ σκεφθῆ. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἡ θύρα δὲν θὰ τὸν ἀνεχαίτιζεν ἐν λεπτόν· καὶ τότε...

Ἐσήμαναν ἐκ νέου εἰς τὴν ἐξώπορταν. Θὰ ἦσαν ἴσως οἱ ἀστυφύλακες. Ἐτρεξεν εἰς τὸν πρόδρομον, ἀπέσπασε τὴν ἄλυσιν καὶ ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς· ἐπηρώτησεν ὀνομαστικῶς τὴν θαλαμηπόλον, πρὶν ἀφαιρέσῃ ὅλως διόλου τὴν ἄλυσιν τῆς ἀσφαλείας· τρία πρόσωπα εἰσεχώρησαν εἰς τὴν οἰκίαν ὡς μία μᾶζα. Ὁ Κέμπ ἔσπευσε νὰ κλείσῃ πάλιν.

— Ὁ Ἀόρατος! ἀνέκραξεν. Ἐχει ἓνα ρεβόλβερ... καὶ ἀκόμη δύο βολὰς. Ἐφόνευσε τὸν Ἐιδυ. Τὸν ἐπλήγωσε, τὸ ὀλιγώτερον. Δὲν τὸν εἶδατε εἰς τὸν κῆπον; Εἶν' ἐκεῖ καταγῆς.

— Ποιόν; ἠρώτησεν ὁ εἷς τῶν ἀστυφυλάκων.

(— Τὸν Ἐιδυ.)

— Ἦλθαμε, ἐξήγησεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀπ' τὸν ὀπίσω δρόμον.

— Τί εἶν' αὐτὸς ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος ἀστυφύλαξ.

— Είναι στὴν κουζίνα... ἢ θὰ εἶναι σὲ λίγο. Ἡῦρε ἓνα πέλεκυν...

Αἰφνης ἡ οἰκία ὀλόκληρος ἀντήχησεν ἀπὸ τοὺς κτύπους τοὺς καταφερομένους ὑπὸ τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου εἰς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου. Ἡ καμαριέρα ἐκοίταξεν ἀτενῶς πρὸς τὸ μαγειρεῖον, εἶτα κατέφυγε πρὸς τὴν τραπεζαρίαν. Ὁ Κέμπ προσεπάθει νὰ ἐξηγηθῇ μὲ φράσεις διακοπτομένας. Ἦκουσαν τὴν θύραν νὰ ἐνδίδῃ.

— Ἀπ' ἐδῶ! ἔκραζεν ὁ Κέμπ, μόλις συνερχόμενος ἐκ τοῦ θάμβους του.

Καὶ ὥθησε τοὺς ἀστυφύλακας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς τραπεζαρίας.

— Τὸ σκάλευθρον! ἔκραζεν ὁ Κέμπ, ἐφορμῶν πρὸς τὴν ἐστίαν.

Ἔτεινε πρὸς τὸν ἓνα ἀστυφύλακα τὸ σκάλευθρον τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει, καὶ πρὸς τὸν ἕτερον τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον εὔρεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς τραπέζης. Αἰφνης ἐπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω.

— ὦ! ἔκαμεν ὁ εἷς τῶν ἀστυφυλάκων.

Καὶ ὤρμησεν εἰς τὰ ἐμπρός, ἀφοῦ ἔλαβε κτύπημα πελέκεως ἐπὶ τοῦ σκαλεύθρου του.

Τὸ ρεβόλβερ ἔρριψε τὴν μίαν τῶν τελευταίων βολῶν του καὶ κατέστρεψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνα μεγάλης ἀξίας. Ὁ ἄλλος ἀστυφύλαξ κατέφερε τὸ σκάλευθρόν του ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὄπλου, ὅπως λυώνει τις μίαν σφῆκα. Τὸ ἔρριψε νὰ κυλισθῇ καταγῆς.

Εἰς τὸν πρῶτον κρότον, ἡ θαλαμηπόλος ἀφῆκε κραυγὴν, συνεσπειρώθη ὀλολύζουσα πλησίον τῆς ἐστίας, εἶτα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὰ παραθυρόφυλλα — βέβαια μὲ σκοπὸν νὰ φύγῃ διὰ τοῦ παραθύρου.

Ὁ πέλεκυς ὠπισθοχώρησεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἔλαβε θέσιν σχεδὸν δύο πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἦκουον τὸ φύσημα τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου.

— Τραβηχθῆτε καὶ οἱ δύο, εἶπεν οὗτος. Ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν Κέμπ.

— Κ' ἐμεῖς ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ σένα! ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἀστυφύλαξ.

Ἔκαμε βῆμα ταχὺ εἰς τὰ πρόσω, πάλλων τὸ σκάλευθρον πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ἡ φωνή.

Ὁ Ἀόρατος πρέπει νὰ ἐρίφθη εἰς τὰ ὀπίσω κατὰ τὴν τελευταίαν γωνίαν τοῦ διαδρόμου.

Τότε, καθὼς ὁ ἀστυφύλαξ ἐκλονεῖτο, παραφερόμενος δι' αὐτῆς τῆς ὀρμῆς τοῦ κτυπήματός του, ὁ πέλεκυς τὸν ἐκτύπησε κατὰ μέτωπον· τὸ κράνος ἐβυθίσθη ὡς χαρτόνιον, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκυλίσθη κάτω ἕως τὸ κατώφλιον τοῦ μαγειρείου.

Ὁ ἄλλος ἀστυφύλαξ, σκοπεύων ὀπισθεν τοῦ πελέκεως διὰ τοῦ σκαλεύθρου, ἔψαυσε κάτι μαλακόν, τὸ ὁποῖον ἐνέδωκεν. Ἦκούσθη κραυγὴ ἄλγους, καὶ ὁ πέλεκυς ἔπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀστυφύλαξ ἔκρουσεν ἀκόμη τὸ κενόν, καὶ δὲν συνήντησε τίποτε· ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πελέκεως καὶ ἐκτύπησε πάλιν. Εἶτα ἠνωρθώθη, πάλλων τὸ σκάλευθρόν του, τείνων τὸ οὖς, προσέχων εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν.

Ἦκουσε τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας ν' ἀνοίγεται καὶ γοργὰ βήματα νὰ τρέχουν μέσῳ τῆς αἰθούσης. Ὁ σύντροφός του συνεσπειρώθη, ἀνεκάθισε μὲ τὸ αἶμα ρέον μεταξὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὠτός του.

— Ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ πληγωμένος.

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ τὸν ἔψαυσα. Εἶναι κάπου εἰς τὸ

ἀντρέ, ἐκτὸς ἂν τὸ ἔστριψε πίσω σου! Δόκτωρ!... Κύριε!... Δόκτωρ!...

Ὁ δεύτερος ἀστυφύλαξ ἐδοκίμαζε νὰ ἐγερθῆ ἐπὶ ποδός. Τέλος, τὸ κατώρθωσε. Αἴφνης, ὑπόκωφος κρότος γυμνῶν ποδῶν ἤκούσθη πρὸς τὸ μαγειρεῖον.

— Ἔ! Ἔ! ἔκραξεν ὁ πρῶτος ἀστυφύλαξ.

Κ' ἐσφενδόνησε τὸ σκάλευθρόν του, τὸ ὁποῖον πεσὸν συνέτριψε ράμφος φωταερίου. Ὑπεκρίθη ὅτι κυνηγᾷ τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον εἰς τὸ μαγειρεῖον. Εἶτα, πιστεύων ὅτι καλλίτερα ἔκαμνεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

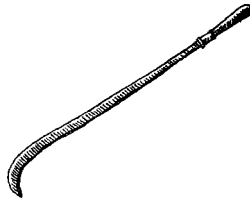
— Δόκτωρ!... ἤρχισε.

Καὶ ἀποτόμως διέκοψεν.

— Ὁ δόκτωρ Κέμπ εἶναι ἥρωας! ἐπανέλαβε, καθὼς ἤρχετο ὁ συνάδελφός του νὰ κοιτάξῃ ὑπεράνω τοῦ ὤμου του.

Τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας ἦτο ὀρθάνοικτον. Οὔτε ἡ θαλαμηπόλος ἦτο ἐκεῖ, οὔτε ὁ Κέμπ.

Ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ὁ δεύτερος ἀστυφύλαξ ἔσχε περὶ τοῦ Κέμπ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὑπῆρξεν ὄχι ὀλιγώτερον λαμπρά.

ΚΗ'.

Ὁ διώκτης διώκεται

ΟΚ. ΗΛΑΣ, Ο ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟΣ ΓΕΙΤΩΝ τοῦ Κέμπ, ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ περίπτερόν του, ὅταν ἡ πολιορκία τῆς οἰκίας ἤρχισε. Οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν γενναίαν πλειονότητα ἣτις ἠρνήθη νὰ πιστεύσῃ εἰς «αὐτὴν τὴν γελοίαν ἱστορίαν» περὶ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ἡ σύζυγός του ὁμῶς — ἐδέησε νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ ὀλίγον ὕστερα— αὐτὴ ἐπίστευεν. Ἐκεῖνος ἠθέλησεν ἀπολύτως νὰ περιπατήσῃ (εἰς) τὸν κῆπον του, ὡς νὰ μὴ ᾔτο τίποτε· καὶ τὸ ἀπόγευμα, ἐπῆγε ν' ἀναπαυθῆ, ὅπως κάμνουν εὐχαρίστως οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας του. Ἀπεκοιμήθη μὲ ὄλον τὸν κρότον τῶν θραυομένων παραθύρων· ἀλλ' ἐξύπνησε μετὰ τιναγμοῦ μὲ τὴν περίεργον πεποίθησιν ὅτι συνέβαιεν οὐδὲν ἦττον κάτι δυσάρεστον. Ἐκοίταξεν ἔξω, πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ Κέμπ· ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξανακοίταξε. Τότε ἐπάτησεν εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἐκάθισε, τείνας τὸ οὖς. Εἶπε μέσα του ὅτι θὰ ᾔτον εἰς φρεναπάτην. Καὶ ὁμῶς ὄχι, συνέβαινε πράγματι, ἐκεῖ, κάτι παράδοξον. Ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἔρημος ἀπὸ μηνῶν ἤδη, συνεπεῖα ὀχλαγωγίας τινός. "Ὅλα τὰ παράθυρα σπασμένα, καὶ εἰς ὅλα, ἐξαιρέσει τοῦ ὑπερώου, τὰ ἐσωτερικὰ φύλλα ᾗσαν κλειστά.

— Μποροῦσα νὰ πάρω ὄρκον ὅτι ὅλα ἦσαν ἀκέραια καὶ ἄθικτα (ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του) μόνον πρὸ εἰκοσι λεπτῶν...

Ἦκουσε τιναγμοὺς συχνούς, εἶτα κρότον φατνώματος θραυομένου. Τότε, καθὼς ἦτον ἐκεῖ, μὲ χάσκον τὸ στόμα, συνέβη ἔν πρᾶγμα ἀκόμη ἐκπληκτικώτερον. Τὰ παραθυρόφυλλα τῆς τραπεζαρίας ἠνοιχθησαν ἀποτόμως, καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη, φοροῦσα τὸ καπέλλο τῆς, καταβάλλουσα ἀπηλπισμένας προσπαθείας διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν σιδηροῦν φραγμόν. Αἶφνης, ἄνθρωπός τις ἐφάνη ὀπισθέν τῆς καὶ ἦλθεν εἰς βοήθειάν τῆς· ἦτον ὁ ἰατρὸς Κέμπ. Καὶ πάραυτα, ἀφοῦ τὸ παράθυρον ἠνοιχθη, ἡ θαλαμηπόλος ἐπήδησε μετὰ κόπου ἔξω· ἔτρεξε κ' ἐγένεν ἄφαντος μεταξὺ τῶν θάμνων.

Ἦ κ. "Ἦλας, ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου τούτου θεάματος, ἠγέρθη ἐκπέμπων κραυγὰς ἐκπλήξεως. Εἶδε τὸν Κέμπ τὸν ἴδιον νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ νὰ τρέχῃ κατὰ μῆκος τῆς δενδροστοιχίας, μεταξὺ τῶν συστάδων, καὶ νὰ κύπτῃ ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἐξηφανίσθη ὀπισθεν θάμνου καὶ ἀνεφάνη διασχίζων αἱμασιάν, ἣτις ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀμμόλοφον. Εἰς ἔν δευτερόλεπτον τὴν ὑπερέβη καὶ ἀνέλαβε τὸν δρόμον του, μὲ βάδισμα τρελλόν, κατερχόμενος τὴν κλιτὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. "Ἦλα.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν οὗτος, πληγείς ὑπὸ αἰφνιδίας ιδέας· θὰ εἶν' ἐκεῖνο τὸ ζῶον, ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος!... Ἐὰν ἦτο ἀληθές, μ' ὅλα ταῦτα!

Διὰ τὸν κ. "Ἦλαν νὰ σκέπτεται παρόμοια πράγματα καὶ νὰ ἐνεργῇ ἦτο ἔν καὶ τὸ αὐτό. Ἦ μαγεύρισσά του, ἣτις τὸν ἐκοίταζεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ὑψηλά, ἐξεπλάγη

νά τὸν βλέπη, λίαν τεταραγμένον, νὰ ἐπανέρχεται πρὸς τὴν οἰκίαν μὲ ἀξιόλογον ταχύτητα ἐννέα μιλίων τὴν ὥραν. Ἦκουσαν θύρας νὰ κροτοῦν, κουδούνια νὰ ἤχουῦν, καὶ τὸν κ. Ἦλαν νὰ μουγκρίζῃ ὡς ταῦρος:

— Κλειῖστε τίς πόρτες! κλειῖστε τὰ παράθυρα! κλειῖστε τα, ὄλα! Νά, ὁ Ἀόρατος ἔρχεται!

Πάραυτα ἡ οἰκία ἐγέμισεν ἀπὸ κραυγὰς, ἀπὸ προστάγματα, ἀπὸ βήματα ἐσπευσμένα. Ὁ κ. Ἦλας ἔτρεξεν αὐτοπροσώπως νὰ κλείσῃ τὰ κατὰ τὸν γαλλικὸν ρυθμὸν παράθυρα, τὰ ὁποῖα ἠνοίγοντο ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν, ἄνωθεν τοῦ φράκτου τοῦ κήπου, ἡ κεφαλή, οἱ ὦμοι, εἶτα τὸ γόνα τοῦ Κέμπ. Ἐν λεπτὸν ὕστερον, οὗτος, ἀνοιξας δρόμον μέσῳ τῶν θάμνων, ἔτρεχε διὰ τοῦ γηπέδου πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε! ἔκραξεν ὁ κ. Ἦλας ὠθῶν τοὺς μογλοὺς. Ἐὰν σᾶς κυνηγῇ, λυποῦμαι πολὺ... ἀλλὰ δὲν θὰ εἰσέλθετε!

Ὁ Κέμπ, μὲ τὸ πρόσωπον περίτρομον, ἐφάνη εἰς τὸ πρόθυρον, ἔκρουσεν, ἔσειεν ὡς τρελλὸς τὸ παράθυρον τοῦ γαλλικοῦ ρυθμοῦ. Βλέπων τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν του, ἔτρεξε κατὰ μῆκος τοῦ ἀνδῆρου, ἐπήδησε, ἔκρουσε τὸ ρόπτρον εἰς τὴν θύραν τὴν ὑπηρετικὴν. Ἐγύρισεν ἀκολούθως, μέχρι κατέμπροσθεν τῆς οἰκίας, εἶτα ἀνέλαβε τὸν δρόμον τοῦ λόφου.

Ὁ κ. Ἦλας, κοιτάζων ἀπὸ τὸ παράθυρόν του, μὲ περίτρομον τὴν ὄψιν, μόλις εἶχεν ἰδεῖ ἔξαφανισθέντα τὸν Κέμπ, καὶ τὸ γηπέδον τῶν πρασιῶν του ἐποδοπατήθη ἀκόμη πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἀπὸ πόδας τοὺς ὁποίους δὲν ἔβλεπέ τις. Τότε ὁ (κ.) Ἦλας ἀνέβη βιαστικὰ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα· ἡ συνέχεια τοῦ κυνηγίου

τὸν διέφυγεν. Ἀλλὰ καθὼς διήρχετο ἔμπροσθεν τοῦ παρθύρου τῆς σκάλας, ἤκουσε νὰ κροτῆ ἡ μικρὰ θύρα τοῦ κήπου.

Προκύψας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ λόφου, ὁ Κέμπ ἤρχισε, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ κατέρχεται πρὸς τὴν πόλιν. Εἶχε καταντήσει ν' ἀκολουθῆ ὁ ἴδιος ἀκριβῶς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον, ἀφ' ὕψους τοῦ ὑπερώου του καὶ μὲ ὄμμα τόσῳ προσεκτικόν, εἶχεν ἰδεῖ ἀκολουθοῦντα τὸν Μάρβελ, τέσσαρας ἡμέρας πρὶν. Ἔτρεχε καλὰ, δι' ἄνθρωπον μὴ παρασυρόμενον. Εἶ καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο πελιδνὸν καὶ ἰδρωτὶ περίρρυτον, διετήρει τὴν ψυχραιμίαν του. Ἔτρεχε μὲ μακροὺς διασκελισμοὺς καί, ὁσάκις ὑπῆρχε δύσκολον πέρασμα, ἢ τὸ ἔδαφος καθίστατο ἀνώμαλον καὶ χαλικῶδες, ἢ θραῦσμα ὑέλου ἔστιλβεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διήρχετο ἐκεῖ ἐπάνω, ἀφήνων τὸν Ἀόρατον ἄνθρωπον, ὅστις τὸν ἐκυνήγει μὲ γυμνοὺς πόδας, νὰ λάβῃ ἦν ἤθελε διεύθυνσιν.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του, ὁ Κέμπ παρητήρησεν ὅτι ἡ ὁδὸς αὕτη ἦτο τεραστίως μακρὰ καὶ ἔρημος, καὶ ὅτι αἱ οἰκίαι τοῦ προαστείου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἦσαν ἄκρως μεμακρυσμέναι. Ποτὲ δὲν εἶχε στοχασθῆ ὅτι ἡ πεζοδρομία ἦτο μέσον μεταβάσεως τόσον βραδὺ καὶ τόσον κοπιῶδες· ὅλαι αἱ μικραὶ ἐπαύλεις, κοιμισμέναι εἰς τὸν ἥλιον τοῦ ἀπομεσημέρου, ἐφαίνοντο κλειδωμέναι, μανδαλωμέναι. Ἀναμφιβόλως ἦσαν κλειδωμέναι καὶ μανδαλωμέναι κατὰ τὰς ἰδίας διαταγὰς του. Ἀλλὰ τέλος, θὰ ἠδύναντο νὰ τηρῶσιν ἐν ὄμμα ἄγρυπνον εἰς τὰ ἔξω, ἐπὶ προβλέψει παρομοίας περιπτώσεως!

Ἡ πόλις ὑψοῦτο ἐνώπιόν του τώρα· πέραν ἐκεῖ, ὅπι-

σθέν της, ἡ θάλασσα εἶχεν ἐξαλειφθῆ· ἄνθρωποι ἐσάλεινον ἐκεῖ κάτω. Ἄμαξα τροχιοδρόμου ἔφθανεν ἀκριβῶς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου. Παραπέρα ἦτον ὁ σταθμὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἄλλ' ἦσαν βήματα αὐτὰ πού ἤκουεν ὀπισθὲν του; Μήπως ἐκεῖνος εἶχε συλληφθῆ;

Οἱ ἄνθρωποι, ἐκεῖ κάτω, ἐκοίταζον ἐπιμόνως πρὸς τὸ μέρος του· ἐν ἡ δύο ἄτομα ἤρχισαν νὰ τρέχουν· ἡ ἀναπνοή του ἔκαμνε κρότον πρίονος εἰς τὸν φάρυγγά του. Ὁ τροχιοδρόμος ἦτο πολὺ πλησίον τώρα καὶ οἱ «Φαιδροὶ παῖξται τοῦ κρίκετ» ἐμόχλευον μετὰ κρότου τὴν θύραν των. Ὅπισθεν τοῦ τροχιοδρόμου πάσσαλοι καὶ σωροὶ ἄμμου ἔργα ὁδοποιίας... Ὁ Κέμπ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἔσχε τὴν ιδέαν νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον καὶ νὰ κλειδωθῆ μέσα. Εἶτα ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς ἀστυνομίας. Μίαν στιγμὴν ὕστερον εἶχε περάσει ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῶν «Φαιδρῶν παικτῶν τοῦ κρίκετ»· ἦτον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, με ὄντα ἀνθρώπινα γύρω του. Ὁ ἠνίοχος τοῦ τροχιοδρόμου καὶ ὁ βοηθός του, κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν σπουδὴν του τὴν πυρετώδη, ἴσταντο ἐκεῖ, με τοὺς ἵππους ἀπεζευγμένους. Ὀλίγον παρέκει, οἱ ὁδοστρωταὶ ἐδείκνυσον καὶ αὐτοί, ὑπεράνω τῶν σωρῶν τῆς ἄμμου, ἐκπεπληγμένα πρόσωπα.

Ὁ Κέμπ ἐπεβράδυνεν ὀλίγον τὸν δρόμον του· ἤκουσε τὸ γοργὸν βῆμα τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκ νέου ἐπήδησεν εἰς τὰ ἐμπρός.

— Ὁ Ἀόρατος! ἐφώναξε πρὸς τοὺς ἐργάτας με ἀόριστον χειρονομίαν.

Καί, δι' ἀιφνιδίας ἐμπνεύσεως, ὑπερέβη τὸν χάνδακα καὶ ἔθεσεν οὕτως ἐν ἔμφυχον σύμπλεγμα μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἄλλου.

Τότε, ἐγκαταλείψας τὴν ἰδέαν τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, ἐστράφη εἰς μικρὰν ὁδὸν πλαγίαν, διῆλθε πλησίον χειραμαξίου λαχανικῶν, ἐδίστασεν ἐπὶ δέκατον δευτερολέπτου εἰς τὴν θύραν ζαχαροπλάστου, εἶτα διηθύνθη πρὸς τὴν εἴσοδον δρομίσκου ἀνακαμπτομένου εἰς τὰ ὀπίσω πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν. Δύο ἢ τρία μικρὰ παιδιά ἔπαιζον ἐκεῖ· εἰς τὴν θέαν του ἔρρηξαν κραυγὰς καὶ διεσκορπίσθησαν ἐν τάχει· καὶ πάραυτα, παράθυρα καὶ θύραι ἠνοιχθήσαν, μητέρες συγκεινημέναι ἔδειξαν τὴν εὐαισθησίαν τῆς καρδίας των. Ὁ Κέμπ ἐπανῆλθε λοιπὸν πρὸς τὴν Ἰλλ Στρήτ, τὴν ὁδὸν τοῦ Λόφου, τριακόσια μέτρα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς γραμμῆς τοῦ τροchioδρόμου, κ' ἐκεῖ ἤκουσε φωνὰς καὶ ἀνθρώπους τρέχοντας.

Ἐρριψε βλέμμα πρὸς τὸ ὕψος τοῦ δρόμου, κατὰ τὸ μέρος τοῦ λόφου. Εἰς εἰκοσιπέντε βημάτων ἀπόστασιν μόλις, πελώριος τὸ σῶμα ἐργάτης ἔτρεχε, ρίπτων βλασφημίας διακεκομμένας, κτυπῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ μίαν σκαπάνην. Εἰς τὰς πτέρνας του ἤρχετο ὁ ἠνίοχος τοῦ τροchioδρόμου, μὲ τοὺς γρόνθους σφιχτούς. Ἄλλοι ἠκολούθουν, ἐκπέμποντες κραυγὰς, μοιράζοντες κτυπήματα. Εἰς τὴν ὁδόν, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔτρεχον ὁμοίως. Ὁ Κέμπ παρατήρησεν εὐκρινῶς ἓνα ἐργάτην ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ ἐν μαγαζεῖον, μὲ ράβδον εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἀλάργα! ἀλάργα! ἔκραζε κάποιος.

Ὁ Κέμπ τότε ἐνόησεν ὅτι τὸ κυνήγιον εἶχε ἀλλάξει. Ἐσταμάτησεν, ἐκοίταξε γύρω του ἀσθμαίνων.

— Εἶναι πολὺ σιμὰ ἐδῶ! ἔκραξε. Φράξατε τὸν δρόμον!...

Ἐλαβε σφοδρὸν κτύπημα κάτωθεν τοῦ ὠτός καὶ ἐκλονήθη καταβάλλων προσπάθειαν διὰ νὰ στραφῆ πρὸς τὸν ἀντίπαλον τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπε. Κατώρθωσεν ἀκριβῶς ν' ἀναλάβῃ τὴν ἰσορροπίαν του· ἀνταπέδωκε τὸ κτύπημα, ἀλλ' εἰς τὸ κενόν. Εἶτα ἐπλήγη ἐκ νέου εἰς τὴν σιαγόνα κ' ἐξηπλώθη μακρὺς πλατύς. Ἐν δευτερόλεπτον ὕστερον, ἐν γόνυ τοῦ ἐπίεξε τὸ στῆθος, καὶ δύο χεῖρες μανιῶδεις τοῦ ἔσφιγγον τὸν λαιμόν, ἀλλ' ἡ μία μὲ ὀλιγωτέραν δύναμιν παρὰ ἡ ἄλλη ἔδραξε τότε τὰς ἀοράτους ἐκείνας χεῖρας, ἤκουσε τὸν ἐπιτιθέμενον νὰ ἐκπέμπῃ κραυγὴν ἄλγους· εἶτα ἡ σκαπάνη τοῦ ἐργάτου περιστράφη εἰς τὸν ἀέρα ἄνωθέν του κ' ἐκτύπησεν ἐπάνω εἰς ἕνα πρᾶγμα μὲ κρότον ὑπόκωφον. Ἡ χεὶρ ἦτις τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμόν ἐχαλαρώθη αἰφνης, καί, μὲ σπασμωδικὸν ἀγῶνα, ὁ Κέμπ ἠμπόρεσε ν' ἀπαλλαγῆ, ἔδραξεν ἕνα μαλακὸν ὦμον κ' ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Συνεκράτησε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος ἀγκῶνας τοὺς ὁποίους δὲν ἔβλεπε.

— Τὸν κρατῶ! ὠλόλυξε. Βοήθεια! Βοήθεια! Πιάστε τον! Εἶναι χάμου! Βαστᾶτε τὰ πόδια του!

Πάραυτα ὄρμησαν ὅλοι ὁμοῦ ἐπὶ τοὺς δύο παλαιστάς· εἰς ξένος, ἐπερχόμενος ἐξάπινα, θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐπαίζετο ἐκεῖ ἐκτάκτως λυσιπῶδες παιγνίδιον ποδοσφαίρας. Δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε, ἄλλως, μετὰ τὴν κραυγὴν τοῦ Κέμπ, εἰμὴ κρότος πληγῶν, περνοκοπημάτων, καὶ μία ἀναπνοὴ ἐπίμοχθος.

Μετὰ ὑπέρτατον ἀγῶνα, ὁ Ἄόρατος ἄνθρωπος ἀνεσηκώθη, κλονούμενος. Ὁ Κέμπ τοῦ ἐπήδησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅπως οἱ κύνες εἰς τὴν ἔλαφον, καὶ δωδεκάς χειρῶν ἔδραξαν καὶ ἔσχισαν τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸ κενόν

διάστημα. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ τροχιοδρόμου ἔδραξε τὸν λαιμὸν καὶ τὸν ἐστριφογύρισεν εἰς τὰ ὀπίσω. Συγκεχυμένον σύμπλεγμα ἀνθρώπων ἐν πάλλῃ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς καὶ πάλιν. Ἔπεσαν τότε, ὡς ὑποπτεύω, τρομερά τινα λακτίσματα. Εἶτα αἴφνης ἠκούσθη κραυγὴ ἀπηλπισμένη:

— Χάριν! χάριν!

Ἄλλ' ἡ φωνὴ αὕτη ἐχάθη παρευθὺς εἰς ρόγγον πνιγμονῆς.

— Ὅπισω! ἀνόητοι! εἶπεν ὑπόκωφος ἡ φωνὴ τοῦ Κέμπ.

Ἐπῆλθε ρωμαλέα εἰς τὰ ὀπίσω κίνησις ἀθλητικῶν μορφῶν.

— Εἶναι πληγωμένος, σᾶς λέγω. Παραμερίσατε!

Μετά τινα στιγμὴν πάλλης, μικρὸς χῶρος ἐκαθαρίσθη. Εἶτα κύκλος προσώπων ἀνυπομόνων εἶδε τὸν ἱατρὸν γονατισμένον εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἐφαίνετο, μίαν σπιθαμὴν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, καὶ συνέχοντα κατὰ γῆς βραχιόνας τοὺς ὁποίους δὲν ἔβλεπέ τις. Ὅπισθεν τούτου εἷς ἀστυφύλαξ ἔθλιβε κνήμας ἐπίσης ἀοράτους.

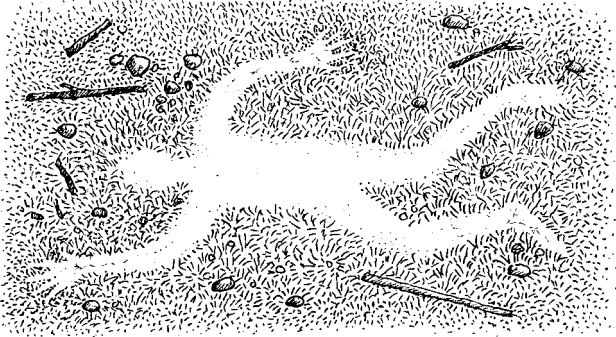
— Μὴν τὸν ἀφήνετε! ἔκραξεν ὁ χονδρὸς ἐργάτης, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ τὴν σκαπάνην του αἱματόβρεκτον. Καμώματα κάνει!

— Ὅχι, δὲν κάνει καμώματα, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ὑπεγείρων μετὰ προφυλάξεως τὸ γόνυ του· ἀναλαμβάνω νὰ τὸν κρατῶ.

Ὁ δόκτωρ εἶχε τὸ πρόσωπον ὅλον μωλωπισμένον, καὶ κοκκινίζον ἤδη. Ὁμίλει δυσκόλως, ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ χεῖλος του τὸ ματωμένον. Ἐξέπιασε τὴν μίαν χεῖρα κ' ἐφάνη ψηλαφῶν τὸ πρόσωπον.

— Τὸ πρόσωπον εἶναι ὄλο μούσκεμα! εἶπε. Καλὲ Θεέ μου!

Ἦνωρθώθη ἀποτόμως, εἶτα ἐγονάτισε καταγῆς, πλησίον τοῦ ἀοράτου σώματος. Ἐπῆλθε συρροή, συνωστισμός, θόρυβος βαρέων βημάτων· πλῆθος νεωστὶ ἐρχομένων ἐπηύξανεν ἀκόμη τὴν σύγχυσιν. Οἱ ἄνθρωποι ἐξήρχοντο τῶν οἰκιῶν. Αἱ θύραι τοῦ πανδοχείου ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ πέραν καὶ πέραν ἠνοίχθησαν. Δὲν ὠμιλοῦσαν σχεδὸν πλέον. Ὁ Κέμπ ἐψηλάφα ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἡ χεῖρ του ἐφαίνετο νὰ κινῆται εἰς τὸ διάκενον.

— Δὲν ἀναπνέει πλέον!... Δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὴν καρδίαν του!... τὸ πλευρόν του!... Διάβολε!

Μία γραῖα, ἣτις ἐκοίταζε κάτωθεν τοῦ βραχίονος τοῦ χονδροῦ ἐργάτου, ἀφῆκεν ὀξεῖαν κραυγὴν:

— Κοιτάξατε δά!

Ἔτεινε τὸν δάκτυλόν της τὸν ρικνόν. Προσβλέπων εἰς τὸ μέρος ὅπου αὕτη ἐδείκνυεν, ὁ καθεὶς εἶδεν ἐλαφρὰν καὶ διαφανῆ — ὡς νὰ ἦτο κατεσκευασμένη ἐξ ὑέλου, εἰς τρόπον ὥστε φλέβες καὶ ἀρτηρίαι, ὅστ'α καὶ

νεῦρα νὰ διακρίνονται— μίαν χεῖρα, χεῖρα μαλακὴν καὶ πίπτουσαν· ἐφάνη ὡς νὰ καλύπτεται ἀπὸ νέφος καὶ νὰ γίνεται σκιαυγῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

— Προσοχή! ἔκραζεν ὁ ἀστυφύλαξ. Νά, τὸ ποδάρι ἀρχίζει νὰ φαίνεται.

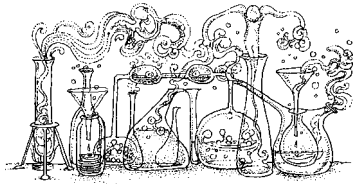
Οὕτω, βραδέως, ἀρχίσασα ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, μεταβαίνουσα ἡρέμα εἰς ὅλα τὰ μέλη, μέχρι τῶν ὀργάνων τῶν ζωτικῶν, ἐτελέσθη ἡ παράδοξος ἐκείνη μεταμόρφωσις, ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὀρατῆς οὐσίας. Ἦτο ὡς βραδεῖα εἰσβολὴ φαρμάκου. Καταρχὰς αἱ φλέβες λευκαί, χαράττουςαι τὴν ἀτμώδη καὶ ὑπόφαιον εἰκόνα ἐνὸς μέλους· εἶτα τὰ ὅστ᾽ ἀδιαφανῆ καὶ τὸ περίπλοκον δίκτυον τῶν ἀρτηριῶν· εἶτα ἡ σὰρξ καὶ τὸ δέριμα, ἀμυδρά, δυσδιάκριτα, καθιστάμενα ταχέως στερεὰ καὶ συμπαγῆ. Μετ' ὀλίγον ἠδυνήθησαν νὰ ἴδουν τὸ στήθος, τοὺς ὠμούς καὶ τὸ περίγραμμα τὸ ἀβέβαιον τοῦ προσώπου καταμωλωπισμένου.

Τέλος, ὅταν τὸ πλῆθος παραμερίσαν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Κεμπ ν' ἀνεγερθῆ, εἶδαν, κείμενον καταγῆς, γυμνὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον, τὸ μωλωπισμένον καὶ συντετριμμένον σῶμα ἀνδρὸς τριακοντούτου περίπου. Ἡ κόμη του, αἱ ὀφρυς του, ἦσαν λευκαί, ὄχι ἀπὸ τὴν ἡλικίαν· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐρυθροὶ ὡς ρόαι. Αἱ χεῖρες του ἦσαν κλεισταί, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνοικτοί, με' ἔκφρασιν ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας.

— Σκεπάστε του τὸ πρόσωπον! ἔκραξέ τις. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἅς τοῦ σκεπάσουν τὸ πρόσωπον!

Ἀπὸ τοὺς «Φαιδροὺς παίκτας τοῦ κρίκετ» ἔφεραν μίαν συνδόνα. Εἶτα, ἀφοῦ ἐτύλιξαν τὸ σῶμα, τὸ μετέφεραν εἰς τὸ πανδοχεῖον... Κ' ἐκειτο ἐκεῖ, ἐπὶ κλίνης

πενιχροῶς, ἐντὸς δωματίου κοινοῦ καὶ κακὰ φωτιζομένου, ἐν μέσῳ πλήθους ἀμαθοῦς καὶ θορυβώδους, συντετριμμένος, τετρωμένος, προδοθείς, χωρὶς κανεὶς νὰ αἰσθανθῆ ἑαυτὸν οἶκτον καὶ ἔλεον, αὐτὸς ὁ Γκρίφφιν, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ γενόμενος ἀόρατος, ὁ Γκρίφφιν, ὁ φυσικὸς ὁ καλλίτερον πεπρoικισμένος τὸν ὁποῖον ἔσχε ποτὲ ὁ κόσμος· εἶχε συντελέσει, εἰς καταστροφὴν ἀνήκουστον, τὸ παράδοξον καὶ τρομερὸν στάδιόν του.

Ἐπίλογος

ΟΥΤΩ ΠΩΣ ΕΤΕΛΕΙΩΣΕ τὸ ἐγχείρημα, τὸ ὄχι ὀλιγώτερον ἀλλόκοτον ἢ ἐγκληματικόν, τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου. Ἐὰν θέλετε νὰ μάθετε κάτι παραπάνω δι' ὄνομά του, πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς ἓν μικρὸν πανδοχεῖον, πλησίον τοῦ Πόρτ-Στόου, καὶ νὰ ὀμιλήσετε εἰς τὸν κάπηλον. Ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου τῆς εἰσόδου βλέπει τις ζεῦγος ὑποδημάτων κ' ἓνα πῖλον, μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης: « Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος ».

Ὁ κάπηλος εἶναι μικρόσωμος ἄνθρωπος, κοντὸς καὶ χονδρός, μὲ ρῖνα προέχουσαν κυλινδροειδῆ, μὲ πρόσωπον ἐρυθρὸν ὡς κοράλλιον. Πίετε γενναιοδῶρως καὶ θὰ σᾶς διηγηθῆ γενναιοφρόνως, ἐκεῖνος, τί τοῦ συνέβη μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πῶς οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου ἔδοκίμασαν νὰ τοῦ « σουφρώσουν » τὰ χρήματα τὰ εὐρεθέντα εἰς τὰ θυλάκιά του.

« Ὅταν ἀνεγνώρισαν ὅτι δὲν μπορούσαν ν' ἀποδείξουν εἰς ποῖον ἀνῆκον τὰ χρήματα, νὰ μὲ κρεμάσουν, ἐπαναλαμβάνει, ἂν δὲν ἠθέλησαν νὰ μοῦ ρίξουν ἀβανιὰ πῶς ἤϊρα τάχα θησαυρόν... Πῶς σᾶς φαίνομαι, μήπως μοιάζω μ' ἓναν ποῦ ἤϊρε θησαυρόν; Ἐπειτα, ἓνας κύριος μοῦ ἔδωκε μιὰ λίρα, μιὰ βραδειά, γιὰ νὰ διηγηθῶ

τὴν ἱστορία στὸ καφὲ-κονσέρτο τῆς “Αὐτοκρατορίας”»).

Καὶ ἂν αἰσθανθῆτε τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψετε ἀποτόμως τὴν σειρὰν τῶν ἀναμνήσεών του, αὐτὸ θὰ σᾶς εἶναι πάντοτε εὐκόλον· ἐρωτήσατέ τον ἂν δὲν ἔγινε λόγος, εἰς τὴν ἱστορίαν του, περὶ τριῶν χειρογράφων. Ἀναγνωρίζει ὅτι ἔγινε λόγος τῶνόντι· καὶ ἐξηγεῖται, μετὰ διαμαρτυριῶν, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι αὐτὸς τὰ ἔχει. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! δὲν τὰ ἔχει. «Ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος τὰ ἐπῆρε διὰ νὰ τὰ κρύψῃ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸν ἄφησα, φεύγων πρὸς τὸ Πόρτ-Στόου... Ὁ κύριος Κέμπ ἔβαλε στὸ μυαλὸ μερικῶν ὅτι ἐγὼ τὰ εἶχα».

Τότε πίπτει εἰς μελέτην, σᾶς κοιτάζει λάθρα, ἀνακινεῖ ποτήρια ἀνυπομόνως καὶ κατόπιν ἀποσύρεται ἀπὸ τὸ λογιστήριον.

Εἶναι γεροντοπαλλήκαρον· αἱ κλίσεις του ὑπῆρξαν αἰείποτε ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας, καὶ δὲν ὑπάρχει γυνὴ εἰς τὴν οἰκίαν· ἔξωθεν τὸ ἔνδυμά του εἶναι κομβωμένον καθὼς πρέπει· ἀλλ’ ἔσωθεν, εἰς τὰς περικνημίδας παραδείγματος χάριν, διετήρησε τὴν ἔξιν τῶν σπάγγων. Διευθύνει τὸ κατάστημά του χωρὶς πνεῦμα πρωτοβουλίας, ἀλλὰ μετ’ ἀξιοπρεπείας ἐντελοῦς. Αἱ κινήσεις του εἶναι μετρημέναι· εἶναι φιλόσοφος. Ἔχει εἰς τὸ χωρίον φήμην ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀξιοσεβάστῳ οἰκονομίᾳ. Ὅσον διὰ τὴν γνῶσιν τῶν ὁδῶν εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ἀγγλίας, θὰ ἠδύνατο νὰ βάλῃ τὰ γυαλιὰ εἰς ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῶν «Ὁδηγῶν» τοῦ κόσμου.

Τὴν Κυριακὴν πρωί, κάθε Κυριακὴν πρωί, δι’ ὅλου τοῦ ἔτους, ἐνῶ τὸ πανδοχεῖον εἶναι κλειστὸν εἰς τὸν κόσμον, ὁμοίως δὲ καὶ καθ’ ἑσπέραν, μετὰ τὴν δεκάτην ὥραν, μεταβαίνει εἰς τὸ σαλόνι, μὲ ἓν ποτήριον ζινέ-

βρας, κεκραμένης με ὕδωρ, καὶ ἀφοῦ ἀποθέσῃ τοῦτο, κλειδώνει τὴν θύραν, ἐξετάζει τὰ παραθυρόφυλλα, κοιτάζει ὑπὸ τὴν τράπεζαν· εἶτα, ἀφοῦ βεβαιωθῆ ὅτι εἶναι μόνος, ἀνοίγει τὸ κυλικεῖον, ἐν συρτάριον τοῦ κυλικείου τούτου, ἐν κιβωτίδιον ἐντὸς τοῦ συρταρίου· ἐξάγει τρεῖς τόμους δεμένους με δέρμα ἀμαυρόν, τοὺς ἀποθέτει σοβαρῶς εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης. Τὰ ἐξώφυλλα εἶναι φθαρμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ κηλιδωμένα με στίγματα πρασινωπά· ἐπειδὴ μίαν φορὰν διέτριψαν εἰς ἕνα λάκκον, καὶ τινες σελίδες ἐμελανώθησαν ἀπὸ πηλῶδες νερόν. Ὁ κάπηλος κάθεται ἐπὶ θρονίδος, γεμίζει βραδέως τὴν μακρὰν χωματένιαν πίπαν του, χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ ἐπὶ στιγμὴν τὸ βλέμμα ἀπὸ τοὺς τόμους. Εἶτα θέτει ἕνα τούτων ἐμπρὸς του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν μελετᾷ, στρέφων καὶ ἀναστρέφων τὰ φύλλα. Συσπᾷ τὰς ὀφρῦς, ἀνακινεῖ μετὰ κόπου τὰ χεῖλη:

— "Ἐνα αι, ἕνα μικρὸ 2 εἰς τὸν ἀέρα, ἕνας σταυρός, ἔπειτα... σπάξε τὸ κεφάλι σου! "Α! Θεέ μου! Τί ἄνθρωπος ἦτον αὐτός, τί μυαλό!...

Μετ' ὀλίγον παραιτεῖ τὸ βιβλίον καὶ ἀναπίπτει ὕπτιος. Ἰλλωπίζων τοὺς ὀφθαλμούς, θεωρεῖ μέσον τοῦ καπνοῦ τῆς πίπας του, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς σάλας, πράγματα ἀόρατα διὰ κάθε ἄλλον παρ' αὐτόν.

— Εἶναι γεμάτο μυστήρια, αὐτό! λέγει, μυστήρια τρομακτικά! Ἐάν ποτε φωτισθῶ νὰ τὰ καταλάβω, Θεέ μου!... "Ω! δὲν θὰ ἤθελα νὰ κάμω ὅ,τι ἐκεῖνος ἔκαμε. "Ἦθελα μόνον... ναί.

Τότε ἐκπέμπει καπνὸν ἀπὸ τὸ στόμα, βυθίζεται εἰς ὄνειρον, τὸ ὄνειρον τὸ αἰώνιον καὶ θαυμαστόν τῆς ζωῆς του... Καίτοι δὲ ὁ ἰατρὸς Κέμπ ἀνεζήτησεν ἀνευδότης

πανταχόθεν, κανέν ὄν εἰς τὸν κόσμον, παρεκτός τοῦ πανδοχέως, δὲν ἤξεύρει ὅτι τὰ βιβλία εἶν' ἐκεῖ, περικλείοντα τὸ λεπτεπίλεπτον μυστικὸν τῆς ἀορασίας μετὰ πολλῶν ἄλλων, οὐχὶ ὀλιγώτερον παραδόξων. Κανείς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε μέχρι τοῦ θανάτου του.

ЕИИМЕТРО

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΟΣ ΤΟΥ Η. G. WELLS
ΚΑΙ Ο ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ συνδυάζουν, κατά έναν παράδοξο τρόπο, μιὰ τάση ουτοπικῆς φυγῆς ἀπὸ τὴν πραγματικότητα μὲ μιὰ ρεαλιστικὴ συνειδητοποίηση τοῦ ἀντίκτυπου στὴν ἐκάστοτε κοινωνία τῶν ραγδαίων ἐξελίξεων στὸν χῶρο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας. Στὴ λογοτεχνικὴ παράδοση τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰώνα, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει ἀρκετοὺς μύθους γιὰ ἐφευρέτες καὶ τὴν ἀνάδυση τῆς μοντέρνας ἐπιστήμης, ἐμφανίζεται ἕνας ἐνδιαφέρων προβληματισμὸς γιὰ τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, πὺ συνιστᾷ βασικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴ διαμόρφωση τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας. Οἱ ουτοπικὲς προσδοκίες γιὰ τὸ ἀνθρώπινο εἶδος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπέρβαση τῶν βιολογικῶν μας ὁρίων μέσῳ τῆς τεχνολογίας, συνυπάρχουν μὲ φοβίες γιὰ τὰ τερατώδη καὶ πιθανῶς καταστροφικὰ ἀποτελέσματα πὺ θὰ προκύψουν. Ὁ Φρανκενστάιν τῆς Mary Shelley (1818) μπορεῖ νὰ διαβαστεῖ ὡς μιὰ πρῶιμη ἀντίδραση στὶς ὑπερβολὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, θέτοντας ἕνα θέμα πὺ ἐπανέρχεται συχνὰ στὰ ἔργα τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας, ἐκεῖνο τῆς σύνδεσης τῆς ἐπιστήμης μὲ τὴν καταστροφή.¹ Μὲ τὸν Οὐέλλς καὶ τὸν Ἰούλιο Βέρν δια-

1. D. Suvin, *Metamorphoses of Science Fiction. On the Poetics*

μορφώνεται ἡ ἐπιστημονικὴ φαντασία ὡς αὐτόνομο εἶδος, στὸν βαθμὸ πού παρουσιάζεται μιὰ παραγωγὴ ἱκανοποιητικὴ σὲ ποσότητα καὶ μὲ ἀξιόλογη θεματικὴ εὐρύτητα. Ὁ ρόλος τοῦ Οὐέλλς στὴ διαμόρφωση τοῦ εἴδους εἶναι σημαντικὸς ὄχι μόνο γιατί χειρίζεται ἓνα εὐρὺ φάσμα ἀντιπροσωπευτικῶν θεμάτων (ὅπως τὰ ταξίδια στὸν χρόνο, τὴν εἰσβολὴ τῶν ἐξωγήινων, τὶς βιολογικὲς μεταλλάξεις ἢ τὶς πόλεις τοῦ μέλλοντος), ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος, περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἰ. Βέρν, θέτει στὸ ἐπίκεντρο τῶν ἔργων του τὸ βασικὸ γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας θέμα τῆς διαφορετικότητας, τοῦ «ξένου», τῆς ἑτερότητας.²

Στὸν *Ἀόρατο ἄνθρωπο* τοῦ Οὐέλλς (1897), ὁ κεντρικὸς ἥρωας, ὁ Γκρίφφιν, ἓνας φυσικὸς πού ἀνακαλύπτει στὰ πειράματα πού διεξάγει τὸν τρόπο νὰ καθιστᾶ ἀόρατη τὴν ὕλη — ὅπως ὁ δρ. Φρανκενστάιν στὸ ὁμώνυμο ἔργο τῆς Μαίρης Σέλλεϋ, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἓνα ζωντανὸ ὄν ἀπὸ νεκρὴ ὕλη— ὑπερβαίνει μὲ τὴν ἀνακάλυψή του τὰ ἀνθρώπινα ὄρια. Ἡ δίψα του νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ἐξουσία πού τοῦ δίνει πάνω στους συνανθρώπους του ἡ νέα, ἀόρατη μορφή του σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς ἀντιξοότητες πού προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία του νὰ βρεῖ τὸν τρόπο νὰ ξαναγίνει ὁρατὸς, τὸν ὀδηγοῦν σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ περιπέτειες: ἀπὸ τὴν ἀφιξή του στὸ χωριὸ Ἰπιγγ, μὲ τὸ πρόσωπό του καλυμμένο μὲ ἐπιδέσμοις, ὥστε νὰ εἶναι ὁρατὸς καὶ νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ διεξάγει τὰ πειράματά του, τοὺς συνεχεῖς διαπληκτισμοὺς μὲ τοὺς χωρικοὺς καὶ τὴν ἀποκάλυψη τῆς ιδιότητάς του, τὸν τρόπο πού τοὺς προκαλεῖ μὲ τὴν ἀόρατη μορφή του καὶ τὴν παραβατικὴ συμ-

and History of a Literary Genre, Yale University Press, New Haven 1979, σ. 10.

2. A. Roberts, *Science Fiction, (The New Critical Idiom)*, Routledge, Λονδίνο/Νέα Ὑόρκη 2006, σ. 44-45.

περιφορά του έως την καταδίωξή του και τη βίαιη θάνατωσή του διά ξυλοδαρμού από τὸν ἐξαγριωμένο ὄχλο. Ὁ Γκρίφφιν μόνον νεκρὸς ἐπανακτᾶ, τελικὰ, τὴν ὄρατὴ του μορφή.

Ὁ Οὐέλλς ἔγραψε τὸν *Άόρατο ἄνθρωπο* μόλις ἓνα χρόνο μετὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν ἀκτίνων («X» στὴν Ἀγγλία. Ἄν και ὁ ἴδιος ὁ Γκρίφφιν δηλώνει ρητὰ ὅτι ἡ ἀνακάλυψή του δὲν ταυτίζεται με «τις ἀκτίνες τοῦ Ρέντγεν»), ἡ τεχνολογία τους ὡστόσο παρουσιάζει ὁμοιότητες με τὸ πείραμα πού διεξάγει ὁ ἴδιος. Στὸ ἔργο του ἀντανακλῶνται οἱ ἐφιάλτες πού προκάλεσε στὴ βικτωριανὴ φαντασία ἡ ἐφεύρεση τοῦ Röntgen. Γενικότερα, ἡ σύλληψη τοῦ ἐφευρέτη τὸν 19ο αἰώνα — σὲ ἀντίθεση με ἐκείνην τῆς ἐποχῆς τοῦ Διαφωτισμοῦ, πού πρόβαλε τὸ πρότυπο μιᾶς διάνοιας πού ἐλέγχει πλήρως τὸ πεπρωμένο της— εἶναι κατὰ βάση ρομαντικὴ. Πρόκειται γιὰ τὸν ἐπιστήμονα πού ὄχι μόνον ἰχνηλατεῖ, ἀλλὰ βρίσκεται τελικὰ και ὁ ἴδιος στὸ ἔλεος ἀνεξέλεγκτων δυνάμεων. Συχνά, ὅπως στὸν *Άόρατο ἄνθρωπο*, ἡ προσωπικότητα τοῦ ἐφευρέτη συνδέεται με τὴν ἔννοια τῆς τρέλας, ἡ ἀκόμη και με ἐκείνην τῆς ἐγκληματικότητος.

Στὸν *Άόρατο ἄνθρωπο* ἀναδεικνύεται ἡ φαντασίωση τῆς παντοδυναμίας πού γεννᾷ ἡ ἐπιστήμη. Ὁ Γκρίφφιν, ἀποφασισμένος νὰ ξεπεράσει κάθε ὄριο, ἀναφέρεται ὑποτιμητικὰ στὸν δάσκαλό του πού ἔθετε περιορισμούς στὸν ἐπιστημονικὸ πειραματισμὸ και διαχωρίζει τὴ θέση του ἀπὸ αὐτόν: «Ὁ Ὁββέμας, ὁ διδάσκαλός μου, ἦτο ἐκ τῶν σοφῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μᾶς προσδιορίζουν ὄριον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ» (σ. 156). Ὁ ἄνθρωπος, ἐπιχειρώντας νὰ κάνει τὴν ὕλη ἀόρατη, ἀντιβαίνει στοὺς νόμους τῆς φύσης και σφετερίζεται τὴ θέση τοῦ Δημιουργοῦ, ὅπως συμβαίνει και στὸν *Φρανκενστάιν* τῆς Μ. Σέλλεϋ. Ἐνα ἄλλο πολὺ γνωστὸ ἔργο τῆς περιόδου αὐτῆς, με

παρόμοιους προβληματισμούς για τη μοντέρνα επιστήμη ως «αφύσικη», «άνομη» και απειλητική για τις κοινωνικές συμβάσεις, είναι η νουβέλα του Robert Louis Stevenson, *Ἡ παρόραξη υπόθεση τοῦ Δόκτορος Τζέκυλ και τοῦ Κυρίου Χάυντ* (1886). Τὸ ἐπιστημονικὸ πείραμα τοῦ δόκτορος Τζέκυλ, ὁ ὁποῖος ἀνακαλύπτει μιὰ οὐσία ποὺ χωρίζει στὰ δύο τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὴν καταπιεσμένη, κακὴ καὶ βίαιη πλευρὰ του (τὸν κ. Χάυντ), ἐκφράζει τὸ δίλλημα ποὺ θέτει ἡ νέα «ἐπιστημονικὴ» χρῆση τῆς ἱατρικῆς.

Ἄν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀόρατος ἄνθρωπος στερεῖται ἡθικοῦ προβληματισμοῦ, ἡ τραγικὴ κατάληξή του, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημονῶν-ἐφευρετῶν ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ ὑπερβοῦν τὰ ἀνθρώπινα ὄρια, φαίνεται νὰ ἀκολουθεῖ τὸν παραδοσιακὸ μηχανισμό τῆς ὕβρεως καὶ τῆς τιμωρίας. Τὰ περιέργα ἐπιστημονικὰ πειράματα τοῦ Γκρίφιν προκαλοῦν ἐξαρχῆς τὴν περιέργεια, τὴν καχυποψία ἕως καὶ τὴν ἀπέχθεια τῶν κατοίκων τοῦ Ἰπιγγ. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ τρόπος ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἐπιστημονικὴ δραστηριότητά του ἡ σπιτονοικοκυρὰ του, ἡ κυρία Χώλλ, ἡ ὁποία προσπαθεῖ ἀρχικὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξει: [ἡ ὑπογράμμιση σὲ ὅλα τὰ παραθέματα δική μου]

Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις αὕτη ἀπεκρίνετο ὅτι ἦτο «ἓνας πειραματιστής», καὶ τοῦτο ἔλεγε χωρὶς νὰ προφέρῃ εὐκρινῶς τὰς συλλαβάς, ὅπως μία γυναῖκα ποὺ φοβεῖται μὴ ἐκτεθῆ. Ἄν τὴν ἠρώτα τις τί σημαίνει πειραματιστής, ἀπήντα, μετὰ τινος τόνου ὑπεροχῆς, ὅτι σημαίνει «ἓνας ποὺ κάνει πειράματα» καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ξεύρουν οἱ γραμματισμένοι... (σ. 40)

Ἐὶς τὸ ἴδιον ὁ Οὐέλλς διατηρεῖ ὡστόσο, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὡς τὸ τέλος μιὰν ἀμφίσημη κριτικὴ στάση ἀπέναντι στὸν ἰδιοφυῆ ἐφευρέτη καὶ στὸ πείραμά του. Ὁ προβληματισμὸς γύρω ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους ἐπανερχεται στα-

θερά και σε άλλα έργα του. Έχοντας ένα στέρεο επιστημονικό υπόβαθρο και εργαστηριακή εμπειρία, ως σπουδαστής της βιολογίας στο Normal School for Science στο Λονδίνο, ο Ουέλλς μεταφέρει το ζήτημα της εξέλιξης των ειδών και στη λογοτεχνική του γραφή αλλά και στην έν γένει φιλοσοφία του έργου του.³

Η δημιουργική φαντασία του συλλαμβάνει και παρουσιάζει στο έργο του νέες σωματικές μορφές, ένα υβριδικό είδος που συνιστά ένα κράμα οργανικής και ανόργανης ύλης, ανθρώπου και μηχανής, πολύ κοντά στους σύγχρονους μας πειραματισμούς στον χώρο της βιοτεχνολογίας και της γενετικής μηχανικής. Έπιστήμονες, όπως ο Γκρίφιν στον *Άορατο άνθρωπο* (1897) ή ο δρ. Μορώ στο *Νησί του Δόκτορος Μορώ* (1896) ή οι βιολόγοι στην *Τροφή των Θεών* (1904), εμπλέκονται συνειδητά και ενεργά στην αλλοίωση των φυσικών ιδιοτήτων πρεσβεύοντας τον παντελή διαχωρισμό ήθικης και επιστήμης. Ο δρ. Μορώ, έχοντας την πεποίθηση ότι τα όρια της φύσης και των ειδών δεν είναι αυστηρά καθορισμένα, αφιερώθηκε στη μελέτη της πλαστικότητας των ζωντανών μορφών. Η ανεξέλεγκτη εξέλιξη μπορεί, ωστόσο, να παράγει τέρατα. Στα γενετικά πειράματά του, που αποσκοπούν στη μετάλλαξη των ζώων σε ανθρώπους, παραδέχεται ότι «ή μελέτη τον έκανε τόσο ανελέητο όσο είναι και η φύση» και ότι «ποτέ δεν σκοτίστηκε με τις ήθικες επιπτώσεις του ζητήματος».⁴ Σε άλλα, επίσης, έργα του Ουέλλς, όπως στη *Μηχανή του Χρόνου* (1895) και τον *Πόλεμο των Κόσμων* (1898), διε-

3. H. Quamen, «Unnatural Interbreeding. H. G. Wells's *A Modern Utopia* as Species and Genre», *Victorian Literature and Culture* 33 (2005), 67-84.

4. H. G. Wells, *The Island of Doctor Moreau*, Bantam Classics, Penguin, Νέα Υόρκη 1994, σ. 115.

ρουνώνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνεξέλεγκτης ἐξελικτικῆς
μετάλλαξης μέσῳ τοῦ ἀτυχήματος καὶ τῆς Ἱστορίας, ἐνῶ σέ
ἔργα πού δὲν ἐντάσσονται στὴν κατηγορία τῆς ἐπιστημονικῆς
φαντασίας, ὅπως τὸ *Tono-Bungay* (1908), ἀκόμη καὶ τὰ φαι-
νομενικῶς ὑγιῆ σώματα χρειάζονται μετάλλαξη, καθὼς εἶναι
ἀτελῆ καὶ σταδιακὰ ὀδηγοῦνται στὴ διάλυση.

Στὶς αἰσιόδοξες προβλέψεις γιὰ τὴ δυνατότητα ἀνακατα-
σκευῆς τοῦ φυσικοῦ σώματος, μὲ στόχο νὰ ἐπιτευχθοῦν διαρ-
κῶς ἐξελίξιμες καὶ τελειοποιούμενες μορφές, — φαντασιώ-
σεις εὐγονικῆς πού βρίσκουν τὸ παράλληλό τους στὴ σύγχρο-
νη ἐποχὴ στὶς μεταμοντέρνες ἀπόψεις καὶ πρακτικὲς κατὰ-
λυσης τῶν ὀρίων ἀνθρώπου, μηχανῆς καὶ ζώου— ἀντιπαρα-
τίθεται ἡ ἀντίσταση τοῦ φυσικοῦ σώματος γιὰ τὴ διατήρηση
τῆς μορφῆς του. Ἡ ἐπαναφορὰ στὴ γνώριμὴ του ἀρχικὴ κα-
τάσταση γίνεται μὲ βίαιο καὶ καταλυτικὸ τρόπο καὶ θέτει
ἓνα ὀριστικὸ τέρμα στὸν ἐπιστημονικὸ πειραματισμό: στὸ
Νησί τοῦ Δόκτορος Μορώ, τὰ θύματα τῶν γενετικῶν πειρα-
μάτων του ἐπαναστατοῦν, ἐπανέρχονται στὴ ζωώδη μορφή
τους καὶ τὸν φονεύουν. "Ὅσο γιὰ τὸν Γκρίφφιν, μόνον νεκρός,
ἀφότου δολοφονηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους χωρικούς, μπο-
ρεῖ πιά ὡς ἀνόργανη ὕλη νὰ ἐπανακτῆσει τὸ φυσικὸ του
περίγραμμα καὶ σταδιακὰ καὶ τὸ ὄρατό του σῶμα.

Τὸ ἐπιστημονικὸ πείραμα, ὅπως ἀποτυπώνεται στὴ μορφὴ
τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου, ἔχει ἐπιπτώσεις τόσο στὸ κοινωνικὸ
σύνολο ὅσο καὶ στὸν ἴδιο τὸν Γκρίφφιν. Στὴν ἀντίδραση τοῦ
ἐξαγριωμένου ὄχλου ἀντικατοπτρίζεται ἡ κορυφώση τῆς κα-
χυποψίας καὶ τοῦ τρόμου πού προκαλεῖ στὸ κοινωνικὸ σύνολο
τὸ ἀόρατο σῶμα. Ἄλλωστε, τὸ θέμα τῆς «ἀορατότητας» στὴ
λογοτεχνία, στοὺς μύθους καὶ στὴ φιλοσοφία συνδέεται συ-
χνὰ μὲ τὴν ἀπόκτηση ἐξουσίας καὶ τὴν τέλεση ἀξιόποιων

πράξεων ἀτιμωρητί. Ἦδη ἀπὸ τὸν Πλάτωνα μὲ τὴν ἱστορία τοῦ βοσκοῦ Γύγη (*Πολιτεία* II 359c-360d), ὁ ὁποῖος βρῆκε ἓνα χρυσὸ δαχτυλίδι πρὸς τοῦ ἔδινε τὴ δυνατότητα νὰ γίνεταί ἀόρατος, τίθεται ὁ προβληματισμὸς κατὰ πόσον οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔπρατταν πιὸ συχνὰ τὸ κακὸ ἂν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ δροῦν χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτεται ἡ ταυτότητά τους, καὶ ἄρα χωρὶς νὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς τιμωρίας. Ὁ μυθικὸς ἥρωας Περσέας, φορῶντας τὴν περικεφαλαία τοῦ Ἄδης, γίνεταί ἀόρατος, προκειμένου νὰ μπορέσει νὰ πλησιάσει μὲ ἀσφάλεια τὴ Μέδουσα γιὰ νὰ τὴ σκοτώσει, ἐνῶ καὶ στὸ *Μυστικὸ τοῦ Βίλελμ Στόριτς* τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὁ Στόριτς, πρὸς μὲ τὴν παρασκευὴ χημικῶν σκευασμάτων καταφέρνει νὰ γίνεταί ἀόρατος, χρησιμοποιεῖ τὴ δυνατότητα αὐτὴ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ἐπιθυμία του γιὰ ἐκδίκηση.⁵

Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Ἄοράτου ἀνθρώπου, ὁ Γκρίφφιν, πιστεύοντας στὴ διανοητικὴ ἀνωτερότητά του ἀπέναντι στοὺς συνανθρώπους του, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἐμπόδιο στὰ σχέδιά του («δὲν ὑπάρχει μωρὸς ὅστις νὰ μὴν ἐγεννήθη στὸν κόσμον διὰ νὰ μὲ βλάψῃ», σ. 208), δὲν ἔχει φραγμοὺς ὡς πρὸς τὴ διεξαγωγὴ τῶν πειραμάτων του, τὴν ἐπιβίωσή του καὶ τὴν ὑλοποίησιν τῶν σχεδίων του. Ἀρχίζοντας μὲ τὴν κλοπὴ πρὸς διαπράττει ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα του, προκειμένου νὰ ἀποκτήσει τὴν ἀπαραίτητη χρηματοδότηση γιὰ τὴν ἔρευνά του, στὴ συνέχεια ὀδηγεῖται στὴ βία, ἀκόμη καὶ στὸν φόνο, προκειμένου νὰ ἀποκτήσει τὴν ἐξουσία πρὸς ὁραματίζεται, τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχον ἀπέναντι σὲ ὅλους, ἓνα καθεστῶς τρόμου, τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς «Ἐποχῆς τοῦ

5. Ἡ σύνδεση τῆς «ἀορατότητας» μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος ὑπάρχει, ἐπίσης, καὶ στὸν *Ἄρχοντα τῶν δαχτυλιδίων* τοῦ Tolkien, ὅπου τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι πρὸς ὅποιος τὸ φορεῖ γίνεταί ἀόρατος ἀνήκει στὸν Ἄρχοντα τοῦ Σκότους.

Ἀοράτου ἀνθρώπου». Ὁ Ἀοράτος ἄνθρωπος εἶναι ληστής, δολοφόνος — γιὰ νὰ μὴν ἐπεκταθοῦμε στὴν ἐλευθερία ποῦ τοῦ προσφέρεται νὰ περιφέρεται σὰν φάντασμα δίχως ὄρια καὶ περιορισμούς—, ἡ ἔσχατη ἀπειλὴ γιὰ τὴν ιδιωτικότητα καὶ τὴν ἀσφάλεια ὅσων συναντᾶ.

Ὑπερβαίνοντας τὰ ἀνθρώπινα ὄρια, ὁ ἰδιοφυῆς φυσικὸς Γκρίφιν θέτει ἑαυτὸν ἐκτὸς τῆς κοινωνίας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐτέθη μόνος του ἔξω τῆς ἀνθρωπότητος, σὰς λέγω. [...] Ἀπεσχίσθη μόνος του ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον γένος» (σ. 221). Ὁ ἴδιος σκέφτεται καὶ δρᾷ πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀνωτερότητά του ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύνολο ἀντιμετωπίζεται ὡς τέρας καὶ καταδιώκεται μέχρι θανάτου. Ὁ φόβος τῆς κοινωνίας ἀπέναντι στῆ ριζικὴ ἑτερότητα, στὸν «ξένο», ποῦ εἶναι ὁ Ἀοράτος ἄνθρωπος, τὸν καθιστᾶ ἀποδιοπομπαῖο τράγο, ἀρχικὰ μυστήριο ποῦ προκαλεῖ τὴ γενικὴ περιέργεια καὶ στὴ συνέχεια ἀπειλὴ ποῦ συσπειρώνει τοὺς πάντες, ἐξιλαστήριο θύμα ποῦ ἐξοντώνεται μὲ τρόπο βίαιο καὶ ἀπάνθρωπο. Ἡ ἀδυναμία μας νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας ὡς ἄλλον ὠθεῖ στὴ μετατροπὴ τοῦ ἄλλου, τοῦ διαφορετικοῦ, σὲ τέρας ἢ, σπανιότερα, σὲ θεό. Γιὰ τὴν ἀπεικόνιση τῶν τεράτων υἰοθετοῦνται κάθε φορὰ ἀνάλογα προσωπεῖα, ἱκανὰ νὰ παράγουν τὸν ἀναγκαῖο γιὰ τὴ λειτουργία τους τρόμο. «Ὅπως ὅμως ἐπισημαίνει εὔστοχα ὁ Kearney, κάθε ἀφήγηση γιὰ τὰ τέρατα μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι τὸ ἐγὼ δὲν εἶναι ποτὲ οὔτε ἀπολύτως αὐτόνομο οὔτε ἀπολύτως ἀσφαλὲς μέσα στὸν ἑαυτό του. Ὅπως ἀλλάζουν οἱ ιδέες μας γιὰ τὴν ταυτότητά μας, ἔτσι μεταβάλλονται καὶ οἱ ἀπόψεις μας περὶ τοῦ τί συνιστᾶ ἀπειλὴ γι' αὐτήν.⁶

Τὸ θέμα τῆς ξενότητας, ὡστόσο, τὸ βιώνει κατὰ ἰδιαιτέρα

6. R. Kearney, *Ξένοι, θεοὶ καὶ τέρατα*, μτφρ. Ν. Κουφάκης, Ἰνδικτος, Ἀθήνα 2006, σ. 20.

τραγικὸ τρόπο καὶ ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος σὲ σχέση μετὸν ἴδιον του τὸν ἑαυτό. Τὸ σῶμα του φαίνεται ἄυλο, διατηρεῖ, ἐντούτοις, τὴν ὑλικότητά του σὲ ὅλες τὶς εὐάλωτες καὶ ὀδυνηρές πλευρές της, π.χ. πείνα, κρύο, πόνος, κόπωση, ἀνάγκη ὕπνου, θνητότητα.

Βεβαίως ἀρχίσατε νὰ ἐννοεῖτε ὅλα τὰ μειονεκτήματα τῆς θέσεώς μου. Ἡμην χωρὶς στέγην, χωρὶς τίποτε διὰ νὰ σκεπάζωμαι· νὰ προμηθευθῶ ἐνδύματα ἐσήμαινε νὰ θυσιάσω ὅλα τὰ πλεονεκτήματά μου· ἐσήμαινε νὰ γίνω τέρας ἀλλόκοτον καὶ τρομερόν. Περιπλέον, ἔμενον νῆσις· διότι τὸ νὰ φάγω, νὰ γεμίσω τὸν στόμαχόν μου ἀπὸ βρώματα τὰ ὅποια νὰ μὴ ἀφομοιοῦνται ἀμέσως, ἐσήμαινε νὰ ζαναγίνω ὀρατός, καὶ μετὸν τρόπον βάνουσον. (σ. 194)

Ἡ κατάστασις τῆς καταναγκαστικῆς ἀορατότητος, στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ Γκρίφφιν καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῆ, τὸν κάνει νὰ αἰσθάνεται φυλακισμένος στὸ διάφανο σῶμα του, γεγονός πού τοῦ προκαλεῖ ἢ ἐπιτείνει τὶς ἤδη ὑπάρχουσες κρίσεις τρέλας. Ὅχι μόνον δὲν μπορεῖ νὰ ἐπανακτήσει τὴν πρότερη, ὀρατὴ μορφή του, ἀλλὰ, ἐπιπλέον, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς βιολογικὰς ἀνάγκας του καὶ νὰ συνεχίσει τὴν ἔρευνά του γιὰ τὴν ἀποκατάστασις τῆς ἀρχικῆς του μορφῆς, πρέπει ἀμεσα νὰ καταστήσῃ, ἔστω καὶ μετὰ πλασματικὸν τρόπον, ὀρατὸ καὶ πάλι τὸ ἀόρατο σῶμα του. Ἀναγκάζεται, συνεπῶς, νὰ τὸ μεταμφιέσῃ μετὰ τὴν χρῆσιν ἐπιδέσμων, ρούχων καὶ εἰδῶν μεταμφίεσης (γυαλιά, ψεύτικη μύτη) ληστεύοντας ἀρχικὰ ἓνα πολυκατάστημα καὶ ὕστερα ἓνα μαγαζὶ μετὰ θεατρικὰ εἶδη καὶ ἀξεσουάρ. Πρόκειται γιὰ οἰκτρὴ διάψευσις τῶν προσδοκιῶν τοῦ Γκρίφφιν: ἓνα ἀόρατο σῶμα πού, ὅπως ὑπολόγιζε, θὰ τοῦ ἔδινε ἀυξημένες δυνατότητες δράσης καὶ ἐλευθερίας, μέσα ἀπὸ τὴν τέλεια κάλυψιν καὶ τὴν ἀτιμωρησίαν πού θὰ τοῦ παρεῖχε ἢ ἀορατότητα, τελικὰ τὸν περιορίζει. Τὸν κρατᾷ «δέσμιον» καί, παρὰ τοὺς ἐπιδέσμους,

«ἀκάλυπτο», ἀφοῦ λόγῳ τῆς ἰδιαιτερότητάς του ἐπισύρει ὅλη τὴν προσοχὴ ἐπάνω του. Ἡ «ἀνησυχητικὴ ξενότητα» κατὰ τὸν Φρόνυτ παράγεται ὅταν σβήνουν τὰ ὄρια μεταξὺ φαντασίας καὶ πραγματικότητας, ὅταν εἶναι πιά ξένο αὐτὸ πὸν κάποτε ἦταν οἰκεῖο. Ὁ Ἄορατος ἄνθρωπος σταδιακὰ ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι ξένος ὄχι μόνον ἀπέναντι στὴν ἀνθρώπινη κοινότητα ἀλλὰ καὶ «ξένος μέσα στὸν ἑαυτό του».⁷

Ἐπανέρχομαι, κλείνοντας, στὸ θέμα τῆς ἀντιμετώπισης τοῦ ἐπιστημονικοῦ πειράματος τοῦ Γκρίφφιν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν συγγραφέα. Ὁ Οὐέλλς, ὅπως ὑποστηρίζαμε, κρατᾶ μέχρι τὴν κατακλείδα μιὰ ἀμφίσημη κριτικὴ στάση ἀπέναντι στὸ ἐπιστημονικὸ ἐγχείρημα πὸν ἐκπροσωπεῖ ὁ Γκρίφφιν, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου σημαίνει «γρύπας» — ἓνα μυθικὸ τέρας, πὸν ἀποτελεῖ, ὡστόσο, διασταύρωση τῶν δύο πλέον εὐγενῶν ἐκπροσώπων τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ λέοντα. Δὲν τηρεῖ ἀπορριπτικὴ στάση ἀπέναντί του, δὲν τὸν ἀντιμετωπίζει ὡς ἀποτρόπαιο τέρας, κατὰ συνέπεια δὲν ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὸν δόκτορα Κέμπ, τὸν «ἀνθρωπιστὴ» ἐπιστήμονα καὶ συνάδελφο τοῦ Γκρίφφιν πὸν θεωρεῖ συλλήβδην ἐγκληματικὴ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἄορατου ἀνθρώπου ἀπέναντι στὴν ἀνθρωπότητα — ἐκπροσωπώντας, προφανῶς, τὶς κρατοῦσες ἀπόψεις τῆς ἐπιστημονικῆς κοινότητας τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Οὐέλλς, πὸν ἔχει δηλώσει ρητῶς τὴν πεποίθησή του ὅτι ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία φτιάχτηκε ἀπὸ «ἐξαιρετικούς καὶ ἀπόκληρους ἄνδρες»,⁸ δὲν εἶναι ἀπορριπτικὸς οὔτε ἀπέναντι

7. Γιὰ τὸν ὅρο αὐτό, πβ. J. Kristeva, *Ξένοι μέσα στὸν ἑαυτό μας*, μτφρ. Β. Πατσογιάννης, Scripta, Ἀθήνα 2004.

8. Πβ. S. Dark, *The Outline of H. G. Wells. The Superman in the Street*, Leonard Parsons, Λονδίνο 1922 σ. 114-117.

στον Γκρίφφιν ούτε απέναντι στους άλλους εφευρέτες που πειραματίζονται και υπερβαίνουν τὰ ὅρια μὲ ὅποιο κόστος. Ὡς ἐπιστήμονας καὶ ὁ ἴδιος, γνωρίζει καλὰ τὸν ἐπιστημονικὸ μὶχθο τοῦ ἐργαστηρίου, τὴ μέθοδο τῆς δοκιμῆς καὶ τῆς πλάνης. Ἡ ἀποτυχία τοῦ πειράματος δὲν συνδέεται ἀπαραιτήτως μὲ ὁποιαδήποτε μεταφυσικὴ ἐρμηνεία περὶ τιμωρίας ἢ μὲ μιὰ ἠθικὴ ἀξιολόγηση γιὰ τὸν ἐπιστήμονα. Κάθε ἀποτυχημένο πείραμα εἶναι ἀπλῶς ἓνας τρόπος γιὰ νὰ ἀποκτήσει κανεὶς περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας τὴν ἐπόμενη φορά.⁹ Ἡ ἀποτυχία τοῦ ἐγχειρήματος τοῦ Γκρίφφιν δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν καταδίκη του.

Ὁ προβληματισμὸς τοῦ Οὐέλλς — πὺ καθιστᾷ τὸ κείμενο αὐτὸ ἐπίκαιρο καὶ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὸν σύγχρονο κοινωνικὸ διάλογο ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὅρια τῆς τεχνολογίας— σχετίζεται, ὡστόσο, κυρίως μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ παράτολμο πείραμα τοῦ Γκρίφφιν δὲν υπερβαίνει ἀπλῶς τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς του ἀλλὰ καὶ ἀμφισβητεῖ τίς γνωστὲς καὶ παραδεδομένες ἀξίες. Μέσω τῆς νέας σωματικῆς μορφῆς του, ὁ κεντρικὸς χαρακτήρας τοῦ μυθιστορήματος πειραματίζεται, ὑπὸ μία ἔννοια, καὶ μὲ τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς νέας κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς τάξης πολὺ πέρα ἀπὸ τὰ κοινὰ μέτρα καὶ τὴν κοινὴ γνώμη, ὅπως τὴν ἐκπροσωπεῖ ἡ κοινότητα τοῦ Ἰπιγγ. Ἡ διανοητικὴ ἔπαρση καὶ ἡ τολμηρὴ παράβαση τῶν ἀνθρώπινων ὁρίων ἔχουν, ὡστόσο, ὡς ἐπακόλουθο τὴν ἀποξένωση τοῦ Ἀοράτου ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κοινότητα καὶ τὴν τραγικὴ μοίρα του. Σ' αὐτὴν ἀναφέρεται ὁ συγγραφέας στὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος, ὅταν δηλώνει ἀπερίφραστα

9. L. Stover, *H. G. Wells, The Invisible Man. A Grotesque Romance. A Critical Text of the 1897 New York First Edition, with an Introduction and Appendices*, McFarland & Company, North Carolina 1998, σ. 20-21.

τὴν περιφρόνησὴν του γιὰ τὸν ὄγλο καὶ τὸν θαυμασμό του γιὰ τὴ διάνοια τοῦ φυσικοῦ, παρὰ τὴν ἀτυχὴ ἔκβαση καὶ τὶς ὀλέθριες συνέπειες τοῦ πειραματισμοῦ του:

Ἐν μέσῳ πλήθους ἀμαθοῦς καὶ θορυβώδους, συντετριμμένους, τετρωμένους, προδοθεῖς, χωρὶς κανεὶς νὰ αἰσθανθῇ πρὸς αὐτὸν οἶκτον καὶ ἔλεον, αὐτὸς ὁ Γκρίφφιν, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ γενόμενος ἀόρατος, ὁ Γκρίφφιν, ὁ φυσικὸς ὁ καλλίτερον πεπροικισμένος τὸν ὁποῖον ἔσχε ποτὲ ὁ κόσμος· εἶχε συντελέσει, εἰς καταστροφὴν ἀνήκουστον, τὸ παράδοξον καὶ τρομερὸν στάδιόν του. (σ. 255)

ΠΕΓΚΥ ΚΑΡΗΟΥΖΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ τῆς μετάφρασης τοῦ Ἀόρατου, πού δημοσιεύτηκε στήν ἐφημερίδα *Τὸ Ἄστυ* (14.7-25.8.1901) δίχως ὄνομα μεταφραστῆ, πρώτη ἔκαμε λόγο ἡ Ἑλένη Ι. Δαμβουνέλη.¹ Ἡ τεκμηρίωσή της ἔγινε ἀργότερα ἀναλυτικὰ ἀλλοῦ.² Παραθέτουμε καὶ ἐδῶ μερικά δείγματα ἀπὸ τὰ γλωσσικὰ τεκμήρια πού πιστοποιοῦν ὅτι Ὁ Ἀόρατος μεταφράστηκε ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη:

«ἀλλάζουσα αἴφνης ὑποκείμενον [: θέμα]» (σ. 17), *ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἐξέλθῃ*» (23), *κουρμαντέλα* [λέξι σκιαθίτικη, κατεξοχὴν ἀποδεικτικὴ, χρησιμοποιημένη ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντη στὰ διηγήματά του δυὸ φορές] (85), «βλέφαρον ἰλλωπίζον» (102), «ἐφάνη εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ λάβῃ» (113), *ἔκλαμπρον* (157), *σκιαυγῆς* (passim), *διακτινωτῆρες* (173), *ἐκθύμως* (173), *ἐν ἐκκρεμείᾳ* (179), «*φόβω μὴ ὁ θάνατος πέσῃ*» (231), *Γκοντέμ* (237).

1. «[...] Στὸν Παπαδιαμάντη ἀποδίδουμε τὶς μεταφράσεις διασῆμων συγγραφέων ὅπως [...] καθὼς καὶ τῶν Βέρν, Κίπλιγκ, Τσέχωφ καὶ Οὐέλς» («Στοιχεῖα γενικῆς παιδείας καὶ γλωσσολογίας τοῦ Παπαδιαμάντη», *Διαβάζω*, τχ. 165, 8.4.1987, σ. 108).

2. Βλ. Ν. Δ. Τριανταφυλλόπουλου-Λαμπρινῆς Τριανταφυλλοπούλου, «Τεκμήρια γιὰ τὴν παπαδιαμαντικὴ πατρότητα ἀνυπόγραφων μεταφράσεων», *Παπαδιαμαντικά Τετράδια*, τχ. 7 (Ἀφιέρωμα στὸν μεταφραστὴ Παπαδιαμάντη), Ἄνοιξη 2006. Γιὰ τὸν Ἀόρατον βλ. σ. 134-136.

Υπάρχει άλλωστε και ένα σημαντικό έξωκειμενικό τεκμήριο: η έφημερίδα, τρειςήμισι μήνες μετά τη δημοσίευση τής τελευταίας επιφυλλίδας του μυθιστορήματος, σημειώνει: «Άλλὰ τί νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ [...] καὶ τέλος τοῦ κ. Παπαδιαμάντη, ὅστις ἀπὸ ἐνὸς μόλις ἔτους μεταφράζει μόνον τὴν ἐπιφυλλίδα;»³

Ἡ πρώτη μορφή του έργου *The Invisible Man* του H. G. Wells δημοσιεύτηκε στο *Pearson's Weekly* τὸ καλοκαίρι τοῦ 1897, καὶ τὸν Σεπτέμβριο τῆς ἴδιας χρονιᾶς τὸ ἔργο ἐκδόθηκε ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Pearson. Τὸν Νοέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους κυκλοφόρησαν ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ ἔκδοση (Arnold) καὶ ἡ δευτέρη ἀγγλικὴ (Pearson), καὶ οἱ δύο μὲ τὸν Ἐπίλογο ποὺ δὲν ὑπῆρχε οὔτε στὴν πρώτη δημοσίευση οὔτε στὴν πρώτη ἔκδοση. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο ἐκδόσεων διαπιστώνονται σημαντικὲς διαφορές, γιατί ὁ Wells ἀναθεώρησε τὸ κείμενο τῆς δευτέρας ἀγγλικῆς ἔκδοσης. Στὴν ἀναθεωρημένη ἔκδοση Pearson βασίστηκε ἡ πρώτη γαλλικὴ μετάφραση τοῦ Achille Laurent, ἀπὸ τὴν ὁποία μετέφρασε τὸν Ἀόρατον ὁ Παπαδιαμάντης.⁴

Κατὰ τὸν 19ο αἰώνα καὶ τὶς πρώτες δεκαετίες τοῦ 20οῦ κατὰ κανόνα μεταφράζονται στὴν ἐλληνικὴ ἔργα ἄλλων γλωσσῶν μὲ τὴ διαμεσολάβηση τῆς γαλλικῆς, καὶ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ἐπόμενη, ὅσο γνωρίζουμε, μετάφραση τοῦ Ἀοράτου, δημοσιευμένη στο περιοδικὸ τοῦ Βλάση Γα-

3. Βλ. «Πρὸς τὸ δημόσιον», *Τὸ Ἄστυ* 9.12.1901, σ. 1.

4. Ἡ μετάφραση τοῦ Achille Laurent *L'homme invisible* πρωτοδημοσιεύτηκε στὴ δεκαπενθήμερη *La Revue de Paris* (1 Δεκεμβρίου 1900 - 15 Ἰανουαρίου 1901) καὶ κατόπιν ἐκδόθηκε σὲ τόμο ἀπὸ τὸν Paul Ollendorff (Παρίσι 1901). Γιὰ τὰ γαλλικὰ χωρία ποὺ παραθέτουμε χρησιμοποιοῦμε μίαν ἀνατύπωση τοῦ 1907 ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐκδότη.

βρηγλίδη Α.Ο.Α.Ο (13.1-8.6.1908), πάλι δίχως όνομα μεταφραστή.

Ό Παπαδιαμάντης άνήκε στην όλιγόριθμη σχετικα όμάδα εκείνων που μποροΰσαν να μεταφράζουν άπευθείας από τά άγγλικά και είχε έργαστει για τον Γαβρηγλίδη, στο μεγαλύτερο διάστημα τής δεκαετίας του 1890, κυρίως ως μεταφραστής («εκ του Άγγλικού»). Στο Άστυ όμως μεταφράζει έργα τής πολωνικής, ουκρανικής, ρωσικής και σουηδικής πεζογραφίας από τά γαλλικά. Ό διαπίστωση ότι και τά άγγλικά έργα Ό Άόρατος του Ε. Γ. Ούέλλς και Ό παρόδοξος ίππηλασία του Μόρρουβη Τζώκες του Ρούδγιαρ Κίπλιγκ (Τό Άστυ 6-13.2.1901) έχουν μεταφραστεί από γαλλική μετάφραση δέν πρέπει να μάς ξενίζει: ή διεύθυνση τής έφημερίδας γαλλικές εκδόσεις έχει στη διάθεσή της και αυτές παραδίδει στον μεταφραστή της.

Λίγα παραδείγματα με γαλλισμούς ή αποκλίσεις από τó άγγλικό πρωτότυπο είναι αρκετά για να καταδειχθει ότι ό Παπαδιαμάντης ακολουθει όντως τή γαλλική μετάφραση: α) *ίπτάμενα φύλλα* (σ. 44), γαλλ. *feuilles volants*, άγγλ. *loose sheets*, β) *επρόκειτο να «βαπτίσουν» τήν μύρα τους* [*«βαπτίσουν»*: νερώσουν] (σ. 52), γαλλ. *il s'agissait de baptiser leur bière*, άγγλ. *had something to do with the specific gravity of their beer*, γ) *Έν είδος μικρής ποδιάς λευκής, πτωχωτής, καταλλήλου μόλις εις τήν χώραν των Παλληκαριών* (σ. 100), γαλλ. *une sorte de petit jupon blanc, fripé, à peine convenable au pays des Pallikares*, άγγλ. *a sort of limp white kilt that could only have passed muster in Greece*, δ) *ήτις καλείται ό φόβος των βουκολάκων* (σ. 132), γαλλ. *qui s'appelle la peur de revenants*, άγγλ. *that is called «eerie»*.

Όρισμένες άστοχίες τής μετάφρασης του Παπαδιαμάντη όφειλονται στο γαλλικό κείμενο. Π.χ. στο χωρίο Ό ξένος έμειδιάσεν ήρέμα (σ. 43) είναι φανερό ότι τó μειδιάμα του

φασκιωμένου άόρατου Γκρίφφιν δέν μπορεί νά τό άντιληφθεῖ κανείς, ή γαλλική όμως μετάφραση *l'étranger sourit tranquillement* παροδηγεῖ καί τόν Παπαδιαμάντη. Τό άγγλικό πρωτότυπο: *Then she heard the stranger laughing quietly.* "Ίδιας προέλευσης καί ποιότητας σφάλματα: α) *Τά μάτια του έλαμπαν* (σ. 46), γαλλ. *ses yeux brillèrent*, άγγλ. *just glared*, καί β) *Οί όφθαλμοί του ξένου έλαβον έκφρασιν επί μάλλον καί μάλλον όργίλην* (σ. 62), γαλλ. *Les yeux de l'étranger prirent une expression de plus en plus irritée*, άγγλ. *The stranger stood looking more like an angry diving-helmet than ever.*

Άκατανόγητη επίσης εῖναι καί ή στιχομυθία: *Θά με υποστηρίξετε; — Ναι, εῖπεν ό Μάρβελ.* (σ. 114), γαλλ. *Vous allez me soutenir? — Oui, fit Marvel.* Τό άγγλικό: *Do you mean to say? — I do.*

Άν οί περισσότερες μεταφραστικές άποκλίσεις άπό τό κείμενο του Ουέλλς, όπως αυτές που ένδεικτικά καταγράψαμε παραπάνω, προέρχονται άπό τή γαλλική μετάφραση, υπάρχουν καί όρισμένες που όφείλονται στον Παπαδιαμάντη. Περιοριζόμαστε έδω σε δύο σημαντικά μεταφραστικά όλισθήματα: α) τó περίεργο τó καπέλλον του τó ψάθινο (σ. 11), με τó όποιο μεταφράζεται τó γαλλικό *un chapeau de feutre mou* (μαλακό τσόχινο καπέλο, ρεπούμπλικα)· τó άγγλικό: *soft felt hat*· τó καπέλο του Γκρίφφιν δέν εῖναι βέβαια ψάθινο, όπως φαίνεται καί άπό τó μεγάλο καί βαρú καπέλλο του τῆς σ. 53 (γαλλ. *son grand et lourd chapeau*), β) *Έτρεχε καλά, δι' άνθρωπον μη παρασυρόμενον* (σ. 248)· τó άκατανόητο μη παρασυρόμενον (γαλλ. *non entraîné*, άγγλ. *out of training*) όφείλεται σε σύγχυση ή πιθανώς σε άγνοια του Παπαδιαμάντη ότι τó ρῆμα *entraîner* εκτός άπό «παρασύρω» σημαίνει καί «προπονώ».

Δέν εῖναι εύκολη ή δουλειά του μεταφραστή στα γραφεῖα των άθηναικων έφημερίδων, στην άρχή του 20ου αῖωνα, αλλά

ἡ μετάφραση, παρὰ τὶς ὅποιες ἀστοχίες, διατηρεῖ ἀπαρ-
μείωτη τὴ χάρι τῆς παπαδιαμαντικῆς γραφῆς.

Οἱ ἐπεμβάσεις μας στὴν ὀρθογραφία, τὴ στίξη καὶ τὸν χω-
ρισμὸ τῶν παραγράφων ἦταν ἀρκετές. Χωρὶς αὐτὲς τὸ κεί-
μενο θὰ δυσκόλευε τοὺς περισσότερους σημερινοὺς ἀναγνώ-
στες. Οἱ ἐπεμβάσεις στὴ στίξη καθὼς καὶ ἡ ἐνοποίηση πολ-
λῶν παραγράφων τοῦ κειμένου τοῦ Ἄστεως ἔγιναν κατὰ κα-
νὸνα μὲ βᾶση τὸ γαλλικὸ κείμενο. "Ὅσο γιὰ τὴν ὀρθογραφία,
φροντίσαμε νὰ ἀπλοποιήσουμε ἐκεῖνα πού, κατὰ τὴ γνώμη
μας, θὰ ξένιζαν πολὺ τὸ μάτι τοῦ ἀναγνώστη." Ἐτσι, ἐνῶ δια-
τηρήσαμε γραφὰς ὅπως: *καλλιτέρος, λῶνω, σβύνω, ἐνόησα,*
ἀπόφασι, καπέλλο, φάκελλος, κάγκελλα, γράψαμε: μεγαλύ-
τερος ἀντὶ μεγαλείτερος, ἀρχύτερα ἀντὶ ἀρχήτερα, εἶναι ἀντὶ
εἶνε, ἔγινα ἀντὶ ἔγεινα, κοιτάζω (κωπτάζω), ἠξέερω (εἰξεύ-
ρω), ἀκουμβῶ (ἀκκουμβῶ), γριὰ καὶ παλιὸς (γρηὰ, παληὸς),
ἀνεβάζω (ἀναιβάζω), διαολεμένος (διαολεμμένος), σκύλος,
γάτος (σκύλλος, γάττος), ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ (ἐπίρρ.) (ἀρι-
στερᾶ, δεξιᾶ), ὁποῦ, πῶς (εἰδικό) (ὁποῦ, πῶς), μαζὶ (μαζῆ),
τις (τῆς), ἀλλάξαμε τὴν κατάληξιν τῶν ἄσιγμων συντελικῶν
χρόνων (π.χ. ὀρθογραφήσαμε εἶχε λάβει ἀντὶ εἶχε λάβη), δὲν
σημειώσαμε τὸν ἐγκλινόμενον τόνον στὰ προπερισπώμενα
(π.χ. τονίσαμε *χεῖρα του* ἀντὶ *χεῖρά του*) καὶ τονίσαμε μονο-
σύλλαβες λέξεις ποὺ θεωροῦσαν ἐγκλιτικές (π.χ. *δὲν τὸν, δὲν*
μοῦ ἀντὶ τῶν συγχῶν τότε *δὲν τον, δὲν μου*). Ἀκολουθώντας
τὴ διάκριση τοῦ Γ. Ζηκίδη, ὀρθογραφήσαμε, κάπως αὐθαί-
ρετα ἴσως, *στυλώνω* καὶ *στύλωμα* ἀντὶ *στηλώνω, στήλωμα*.
Διατηρήσαμε τὶς διπλοτυπίες τοῦ τύπου: *ἕελος-ῦαλος, ἐν-*
ἔνα, ἡμην-ἡμουν, εἶχον-εἶχαν, τῶ ὄντι-τωνόντι, ἀλλὰ γράψα-
με παντοῦ *Γκρίφφιν* (καὶ ὄχι *Γκρίφφεν*, γραφὴ ποὺ παρου-
σιάζεται στὰ κεφ. ΙΖ' καὶ ΙΗ') καὶ *Οὐίεστηδ* (ἐνῶ ἐμφανί-

ζεται και ὁ ὀξύτονος τύπος *Οὐδίκστηδ*). Τὸ τριπλὸ προπερονῶ τῆς *ἀ'* δημοσίευσης τὸ μεταβάλαμε σὲ προπερονῶ (σ. 54, 88, 195).

Στὸ κεφ. 10' προσθέσαμε τὸν ἐλλείποντα τίτλο *Θεμελιώδεις ἀρχαί* (γαλλ. *Premiers principes*, ἀγγλ. *Certain first principles*), ἀλλὰ δὲν συμπληρώσαμε τὸν τίτλο τοῦ Β' κεφαλαίου (γαλλ. *Les premières impressions de Teddy Henfrey*).

Σοβαρότερες ὑπῆρξαν οἱ διορθωτικὲς ἐπεμβάσεις μας στὸ κείμενο, ποὺ παρουσιάζει ὀρισμένες φθορές. Φυσικά, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δικαιολογήσουμε ἐδῶ τίς γραφὲς ποὺ ἔχουμε εἰσαγάγει στὸ κείμενο. Παρέχουμε πάντως ἕνα μέρος τῶν διορθώσεων, μνημονεύοντας καὶ τὴ γραφὴ τῆς γαλλικῆς μετάφρασης, ὥστε νὰ διευκολυνθοῦν οἱ ἀναγνώστες νὰ κρίνουν τὴν εὐστοχία ἢ ἀστοχία τῶν ἐπεμβάσεων. Οἱ δύο ἀριθμοὶ παραπέμπουν στὶς σελίδες καὶ τοὺς στίχους τῆς παρούσας ἔκδοσης.

<i>Νέο κείμενο</i>	<i>Γαλλικό</i>	<i>Α' δημοσίευση</i>
45, 2 διαβολεμένα	diablement	διαβολεμένας
61, 1 καπνωδῶν	fumées	καπνιστῶν
66, 1 σᾶς λέγω	je dis bien	πῶς λέγω
66, 11 Εἶδα	j'ai vu	Εἶδε
72, 6 Ἑκαμμον	Is faisaient	Ἑκαμμον
72, 6 ἀληθοῦς Βαβέλ	d'une vraie Babel	ἀληθῶς Βαβέλ
80, 30 ὑπέλαβεν	interrompit	ὑπέβαλεν
85, 29 σήματά των	leurs insignes	σώματά των
92, 19 τόμους	volumes	τρόμους
99, 29 προθύρου	perron	προθύμου
102, 22 ἡ ἀόρατος	invisible	ὁ ἀόριστος
105, 10 νὰ τὸ στρέψης	vous filiez	νὰ τὸ στρέψης
153, 24 θὰ εἶχετε	vous auriez	θὰ ἔχετε
154, 24 ἀνακλιᾶται	est réfléchie	ἀναθλιᾶται
195, 3 μακρὸν χρόνον	long	μικρὸν χρόνον

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ

<i>Νέο κείμενο</i>	<i>Γαλλικό</i>	<i>Α' δημοσίευση</i>
201, 20 κατεπραΰνθη	il se calma	κατεπραΰνθη
223, 6 ἀνεπύλησε	se rappela-t-il	ἐνεπύλησε
226, 18 βλέμματά της	ses regards	βήματά της
251, 26 πτεροκοπημάτων	de piétinement	πτεροκομήτων

Τὴν ἡμέρα πού ἀρχίζει ἡ δημοσίευση τοῦ Ἄοράτου στὸ Ἔαστυ (14.7.1901), δημοσιεύεται, στὴ στήλη «Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν», ἓνα εἰσαγωγικὸ ἄρθρο τοῦ Νίκου Ἐπισκοπόπουλου. Κρίναμε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναδημοσιευτεῖ ἐδῶ. Ὁ ἀναγνωστής ὅμως τὸ διπλὸ Βασιγκτώνος πρέπει νὰ τὸ διαβάσει Βαλτιμόρης, γιατί ἐκεῖ πέθανε ὁ Πόε, τὸ Ἐρροῖκος Οὐδέλλς νὰ τὸ διορθώσει σὲ Ἐρβέροτος καὶ νὰ διαγράψει τὸ ἐν ψευδώνυμον γυναικὸς πού βρίσκεται δίπλα ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ναθαναήλ Ἄουτόρν — Ἀμερικανοῦ καὶ ὄχι Ἄγγλου συγγραφέα, γνωστοῦ σήμερα ὡς Ναθαναήλ Χῶθορν—, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ ἀτέχνως τοῦ Ἐπισκοπόπουλου εἶναι ἰδιαίτερα ἀτυχές.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς γιὰ τὴν παραχώρηση φωτοαντιγράφου τῶν ἐπιφυλλίδων τοῦ Ἄοράτου, τὸν Ν. Π. Παῖσιο, μόνιμο πιά καὶ ἀνυπολόγιστα πολῦτιμο ἀρωγὸ στὶς παπαδιαμαντικὲς μας ἔρευνες, καὶ τὴ Σοφία Μπόρα γιὰ τὴ βοήθειά της.

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Ο ΑΟΡΑΤΟΣ»

Ο ΕΛΓΑΡ ΠΟΕ, ὅστις εὐρέθη μίαν νύκτα τοῦ 1849 νεκρὸς ἐκ τῆς μέθης καὶ τῆς ἀθλιότητος ἕξω εἰς ἓνα δρόμον τῆς Βασιγκτῶνος, ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἀφήσει διαδόχους.

Τὸ φανταστικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὸς καὶ μόνος ἐφεύρει, δημιουργήσει καὶ ἀναγάγει εἰς ὑπέροχον καλλιτεχνικὴν περιωπὴν, συναπέθνησκει μετ' αὐτοῦ καὶ ἐφαίνετο ὡς ἂν ὁ ἀλκοολικὸς τῆς Βασιγκτῶνος νὰ συναπέφερε διὰ παντὸς μαζί του ἓν μυστήριον γοητείας.

Μολαταῦτα αἱ νεώτεροι ἀφ' ἐνὸς ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, πρὸ τῶν ἐρευνητῶν τῆς ὁποίας τίποτε δὲν φαίνεται ἀδύνατον, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ἀνακίνησις τῶν παντοίων μυστηρίων τοῦ πνευματισμοῦ, τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς μαντείας, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τὴν σήμερον, καθίστων ἐπίκαιρον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τοῦ πνευματιστικοῦ, τοῦ φανταστικοῦ μυθιστορήματος.

Χρειάζεται ὁμως διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ φιλολογικοῦ εἶδους μία μόρφωσις ἰδιαιτέρα, μία ἀνάπτυξις ἐπιστημονικὴ μεγάλη καὶ μία ψυχολογικὴ δεινότης ὑπέροχος, ὅπως περιγράψῃ κανεὶς τὰ ἐκεῖθεν τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἐκεῖθεν τῆς πιθανότητος.

«Πρέπει», ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πόε, «νὰ παίξῃ πρῶτον κανεὶς εἰς τὰ δάκτυλα τὴν πραγματικὴν ζωὴν, ὅπως περιγράψῃ ὁμοιόληθως τὴν ὑπερφυσικὴν». Τῆς αὐτῆς ἰδέας ἦτο καὶ ὁ Χόφμαν, ὁ μόνος Γερμανὸς προάγγελος τοῦ φανταστικοῦ μυθιστορήματος καὶ ὁ μόνος, ὅστις προεχάραξεν εἰς τὸν Πόε τὴν ὁδόν.

Εὐτυχῶς σήμερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν ἦτο ἢ χώρα τῆς ζωηρᾶς φαντασίας καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν μελετῶν, τὸ φανταστικὸν μυθιστόρημα ἤρχισε πάλιν νὰ καλλιεργῆται. Ὁ Ναθαναήλ Ἀουτόρον — ἐν ψευδώνυμον γυναικός— πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀτέχνως γράφει μυθιστορήματα φανταστικά καὶ ἐκ τῶν συγχρόνων ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸν μέγαν Στέφενσον, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὴν χώραν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, καὶ τὸν Ριδονάρδον Κίπλιγκ, τὸν ἔθνικὸν συγγραφέα τῆς Ἀλβιόνος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν « Ὁραιοτέραν Ἱστορίαν τοῦ Κόσμου » καὶ ἐν γένει εἰς πολλὰ του ἔργα, ἐφάνη καλλιτέχνης τοῦ ὑπερφυσικοῦ.

Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος φανταστικὸς μυθιστοριογράφος τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ κόσμου βεβαίως εἶναι ὁ Ἐρρῆκος Οὐέλλς, ἓνας ἀληθῆς διάδοχος τοῦ Πόε, ἓνας συγγραφεὺς ἀφιερωθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ ὑπερφυσικά θέματα καὶ ἀποδειχθεὶς εἰς τὸ εἶδος ἀριστοτέχνης.

Ἐν ἀριστούργημα τοῦ Οὐέλλς ἢ τοῦλάχιστον ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερά του ἔργα εἶναι καὶ ὁ « Ἀόρατος », τὸν ὁποῖον ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει δημοσιεῖον τὸ « Ἄστν ».

Ὁ Οὐέλλς δύναται τῶνόντι νὰ ὀνομασθῆ διάδοχος τοῦ Πόε καὶ μιμητῆς του ἐπάξιος. Ὅπως καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ὄνειροπόλος τοῦ « Κόρακος » καὶ τοῦ « Χρυσοῦ Σκαραβαίου », τοιοντοτρόπως καὶ ὁ Οὐέλλς, ἀφιερωθεὶς ὀλοκλήρως εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας, εἰς μαθηματικὰς ἀφαιρέσεις, εἰς ὑπερφυσικά ὄνειροπολήματα, συνεκέντρωσε τὴν νόησίν του ἔξω τοῦ ἐπιστητοῦ, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκεῖθεν τοῦ κινουμένου κόσμου καὶ ἀφιέρωσε τὴν διάνοιάν του εἰς τὰ δυνατὰ θαύματα τοῦ μέλλοντος. Συγκριρῶν ὀλίγον τὴν φαντασίαν τοῦ Πόε μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν μελοδραματικότητα τοῦ Ἰουλίου Βέρον — εὐτυχῶς ἐλάχιστα— κατώρθωσε, λαμβάνων ἐν

ἀφρημένον γεγονός ὡς ἀφετηρίαν, νὰ πλέκη δλόκληρον γεγονός θανμάτων καὶ παραδοξότητων.

Ἡ «Μηχανὴ πρὸς Καταμέτρησιν τοῦ Χρόνου», τὸ τελειότερον του ἔργου, περιγράφει ἐν μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων καταργεῖ τὸν χρόνον καὶ τὸ διάστημα καὶ παρασύρεται ἰλιγγιωδῶς εἰς τοὺς πλανήτας.

«Ἡ Κάθοδος τῶν Ἀρηίων» διεκτραγωδεῖ μίαν ἐπιδρομὴν τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ περιγράφει τὸν τρόμον καὶ τὸν πανικόν, ὅστις ἐπικρατεῖ ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν τερατωδῶν αὐτῶν γειτόνων.

Εἰς τὰς «Διηγῆσεις τῆς Λιθίνης Ἐποχῆς» βλέπομεν πάλιν τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς Γῆς παλαίοντας μὲ τὰ στοιχεῖα, ἀφρπνιζομένους εἰς τὴν Ζωήν. Καὶ εἶναι ταῦτα τὰ κυριώτερα του ἔργου καὶ ἔχει ἄλλα ἀπειρα, ἄλλα εἰς τὰ ὅποια ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπόθεσις παίζει τὸν πρῶτον ρόλον, καὶ ἄλλα εἰς τὰ ὅποια αὐτὸ τὸ ὑπερφυσικὸν πρωταγωνιστεῖ.

Καὶ τὰ ἔργα του ὅλα εἶναι τόσον ἐπαγωγὰ, ἐνέχουν τόσην παρατήρησιν καὶ τόσην ζωηρότητα φαντασίας, ὥστε εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν πρῶτην θέσιν παρὰ τὸν Κίπλιγκ, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἤρχισε νὰ μεταφράζεται καὶ ν' ἀπασχολῆ τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν περιοδικῶν.

Ἄ «Γαλατικὸς Ἑρμῆς» πρὸ πολλοῦ τοῦ ἤνοιξε στήλας καὶ ἐξέδωκε μὲ ἐπιτυχίαν μεγάλην τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων του.

Ἄ «Ἀόρατος», ἡ ἐπιφυλλίς μας, περιγράφει τὰ παθήματα καὶ τὰς τρομερὰς περιπετείας ἑνὸς Ἄγγλου φυσικοῦ, ὅστις κατόρθωσε μετὰ πολλὰ πειράματα νὰ καταστή ἀφανῆς, νὰ συνταντισθῆ μὲ τὸν ἀέρα, νὰ διέρχεται παντοῦ ἀπαρατήρητος, νὰ μένη ἀόρατος εἰς τοὺς ὁμοίους του καὶ ὁ ὁποῖος καθίσταται τοιουτοτρόπως μία μάλιστα καὶ ἕνας πανικὸς τῶν πάντων.

Τί περιπετείας ἔχει ἢ ἀνακάλυψίς του, τί ὁδύσειαν ἔχει ὁ ἐφευρέτης, τί συνεπείας ἔχουν τὰ πειράματά του αὐτά, μᾶς λέγει ὁ Οὐέλλς εἰς σειρὰν κεφαλαίων ὄλων, δραματικῶν ὄλων, παρασυρόντων, τὰ ὅποια διέρχεται κανεὶς μὲ ἀληθῆ πυρετόν.

Καὶ ὑποθέτομεν ὅτι ὁ διάδοχος αὐτοῦ τοῦ Πόε, τὸν ὁποῖον ξενίζομεν καὶ ὅστις ὅπωςδῆποτε εἶναι ἐνδιαφέρων, θ' ἀπασχολήσῃ καὶ θὰ γοητεύσῃ πολὺ τὸν νοῦν τῶν ἀγνωστών μας.

N. Ἐπ.

Γ Λ Ω Σ Σ Α Ρ Ι

- ἀβανιά*, ἦ: συκοφαντία, διαβολή, κακολογία 256
ἀγνιόπαις-ἀγνιόπαιδος, ὁ: παιδί τοῦ δρόμου, ἀλάτι 40, 180
αἰδέσιμος: σεβάσιμος· ἀπό τὸν Παπ. χρησιμοποιεῖται συνήθως ὡς προσδιορισμὸς προτεστάντη ἱερέα (πβ. τὸ δικό μας «αἰδέσιμώτατε») 47, 48, 146
αἰμασία, ἦ: φράχτης 246
ἄθυρμα, τό: παιχνίδι 188, 195
ἀκμή, ἦ: εἶμαι ἢ φαίνομαι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ...· εἶμαι ἔτοιμος νὰ..., βρίσκομαι στὸ σημεῖο, στὰ πρόθυρα νὰ..., 23, 113, 170, 195, 202, *ἐν ἀκμῇ δρόμου*: τρέχοντας δυνατά 100
ἀκωκή, ἦ: (ἐδῶ) ἡ ἄκρη 30
ἀλαργάρω: ἀπομακρύνομαι 91
ἀλγηδὼν-ἀλγηδόνας, ὁ: πόνος, ἄλγος 113, 170
ἀλλοφροσύνη, ἦ: (ἐδῶ) περισπασμὸς τῆς διάνοιας 214
ἀμοιβὰδὼν (ἐπίρρ.): ἐναλλάξ, ἐκ περιτροπῆς 16
ἀμφιλύκη, ἦ: λυκόφως, μούχρωμα 39, 104
ἄνδηρον, τό: (ἐδῶ) βεράντα 119, 247
ἀνταναστήριον, τό: φανοστάτης 129 (στὰ λεξικά *ἀνταναστήρ*, *ἀνταύγαστρον*, γαλλ. *réverbère*)
ἀντρέ, τό: προθάλαμος σπιτιοῦ, εἴσοδος 244
ἀουρασία, ἦ: τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἀόρατος, ἀφάνεια 177, 184, 208, 259· πβ. τὸ *ἀόρατον* 151, 158, 207, 212, 213
ἀποπλανῶ: παραπλανῶ, ἀπατῶ, βγάζω κάποιον ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο 112, *ἀποπλανημένος*, *χαμένος* 82
ἄρκτος, ἦ: βορρᾶς 78
ἀρπάγη, ἦ: γάντζος 85
ἀρτιφνής: νιοφύτρωτος, αὐτὸς ποὺ μόλις φύτρωσε 76
ἀρχμηρός: ἄνδρος, στεγνός 75
ἄχρους: ἄχρωμος 145, 156, 157
ἀφορητί: ἀθόρυβα 169, 182
«βαπτίζω»· ἐπρόκειτο νὰ «βα-

- πίσσουν» τὴν μύτρα τους: νά
τὴν νερώσουν 52
- βρόχθος, ὁ: βρόγγχος 139
- γεννάδας, ὁ: παλληκαρᾶς, νταῆς
64, 219
- Γκοντέμ: νὰ πάρει ὁ διάβολος!
237 (βλ. "Ἀπαντα Ἐ' 436
λῆμμα μέτ· πβ. καὶ Ἐφη-
μερίδα, 14.4.1884: Γοδέμ,
Goddam, ἀγγλικὴ ἔκφρασις
παραγομένη ἐκ τοῦ *God
damn* = Θεὲ κόλασον!)
- δέμα, τό: ἐπίδεσμος 17, 55
- διαθέω: διατρέχω (ἐδῶ) ἔχω
κατεύθυνση (γιατ' ὁδὸ) 78
- διακτινῶ: σκορπίζω ἀκτινωτά,
ἔξακτινώνω 128
- διακτινωτήρ, ὁ 173· βλ. διακτι-
νωτής
- διακτινωτής, ὁ (καὶ διακτινω-
τήρ καὶ ραδιάτωρ): ἔτσι με-
ταφράζει ὁ Παπ. τὸ γαλλ.
radiateur κατὰ τὸ *Λεξικὸν
Γαλλοελληνικὸν* τοῦ Κ. Βαρ-
βάτη, «συσκευὴ ἀξάνουσα
τὴν ἐπιφάνειαν ἀκτινοβο-
λίαις σωλήνος» 173
- διάτορος: διαπεραστικός, ὀξύς
47
- διοδεύω: διέρχομαι, ὀδοιπορῶ
160
- διορῶ: διαβλέπω, ἀντιλαμβά-
νομαι, μαντεύω 152
- δίφρος, ὁ: ἐπιβατικὴ ἄμαξα 177,
178, 196, 203
- δοκίμα, τά: δοκιμαστικοί, πει-
ραματικοὶ σωλήνες (γαλλ.
éprouvettes, ἀγγλ. *test tubes*)
44
- δολιχοδρομία, ἡ: τρέξιμο μεγά-
λης ἀπόστασης 85
- δράξ - δρακός, ἡ: χουφτιά· εἶχε
σονφρωθῆ κατὰ δράκας: τὸ
εἶχαν κλέψει μὲ τὶς χουφτες
116
- δρόφακτον, τό: κιγκλίδωμα,
φράχτης 95· στόρι, παραθυ-
ρόφυλλο 186, 189, 239
- ἐθιμοταξία, ἡ: ἐθιμοτυπία· εἰσ-
ῆλθε χωρὶς ἐθιμοταξίαν: δι-
χως νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα
καὶ ν' ἀκούση «ἐμπρός!» 31
- ἔκδοτος: αὐτὸς ποὺ ἔχει παρα-
δοθεῖ ἀπόλυτα σὲ κάτι 42,
101
- ἐκθύμως: (ἐδῶ) ζωνερά 173
- ἐκκρέμεια, ἡ: ἐκκρεμότης· (ἐ-
δῶ) αἰωρούμενη ἀπειλή 179
- ἔκπαγλος: ὑπέροχος, θαυμαστός
74
- ἔκφρων: ἐντελῶς σαστισμένος,
αἰσθητός» 78, 169, 189, 220
- ἐκχορδίζω: ἀποσυναρμολογῶ,
διαλύω 171
- ἐλέγχω· ἡ φωνὴ του ἤλεγχε τὸν
θυμὸν του: φανέρωνε, ἔδει-
χνε... 140

- ἐμβάς - ἐμβάδος, ἦ: παντόφλα 48, 70, 167, 196
- ἐμπροσθέλα, ἦ: ποδιά 65
- ἐμφροντις: γερμάτος φροντίδες· (ἐδῶ) ἀνήσυχος 47, 207
- ἐνεός: βουβός, ἄλαλος ἀπό κα-
τάπληξη 50, 201, 216
- ἐξαφρισμός, ὁ: αἰφνιδιασμός 223
- ἐξημιμένος (ρ. ἐξάπτω): ταραγ-
μένος, ἀναμμένος, σὲ ἕξαψη
116, 147
- ἐπ' ἐμοί· ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί· ὅσο
γιὰ μένα, κατὰ τὴ γνώμη
μου 225
- ἐπενδύτης, ὁ: πανωφόρι, παλτό
35, 60, 78, 191
- ἐπιπολάζω: κυματίζω, ἐπιπλέω
(κυριολεκτικὰ καὶ μεταφο-
ρικὰ) 132, 137· εἶμαι διάχυ-
τος 85, 203
- ἐπιπροσθῶ: βρίσκομαι μπροστὰ
σὲ κάποιον καὶ τὸν ἐμποδίζω
72
- ἐρεΐδομαι: στηρίζομαι, ἀκουμ-
πῶ 69, 122, 142
- ἔροηξε: ἀφρ. τοῦ ρήγνυμι, τὸ
ὅποῦ βλέπε
- εὐήθης: ἀνόητος 139
- εὐσχημοσύνη, ἦ: εὐπρέπεια, κο-
σμιότητα 160
- ζάπι· δὲν μπορῶ νὰ τὸν κάμω
ζάπι: δὲν μπορῶ νὰ τὸν κάνω
ζάφτι, νὰ τὸν δαμάσω 69
- ζινέβρα, ἦ: τὸ ποτὸ τζίν· 257-258
- ζωντίμι, τό: ζῶο, κτῆνος, «ζων-
τανό» 115
- ζωντοτομία, ἦ: ζωοτομία, ἐγ-
χείρηση σὲ πειραματόζωο,
γαλλ. vivisection 163, 167,
173
- ἰλλωπίζω: ἀνοιγοκλείνω τὰ μά-
τια 258· βλέφαρον ἰλλωπί-
ζον: ποὺ ἀνοιγοκλείνει συ-
χνά 102
- καίω· καίω τὰ πλοῖα μου: ἀπο-
κλείω κάθε δυνατότητα ἐπι-
στροφῆς, ἀποκόβομαι ὀρι-
στικὰ ἀπὸ κάτι 120
- καλλιθέα, ἦ: σημεῖο σὲ ψηλὸ μέ-
ρος μὲ ὠραία θέα 118· τὴν ἴ-
δια λέξη (belvédère) ὁ Παπ.
ἐφεξῆς μεταφράζει ὑπεροχὸν
κάμερα, ἦ: κάμαρη, δωμάτιο
13, 27, 53, 63
- κανθός, ὁ: ἡ ἄκρη, ἡ γωνιὰ τοῦ
ματιοῦ 110
- κάννα, ἡ 128· πβ. «ὁ σωλὴν τοῦ
ὄπλου εἶναι κάννα, καὶ ὄχι
κάννη» (Α. Παπαδιαμάντη
"Ἄπαντα 5.298.7)
- καπνώδης: σκοῦρος, σκουρό-
χρωμος (γαλλ. fumé) 23, 61
- καρφίς - καρφίδος, ἦ: συνδετι-
κὴ καρφίτσα 44
- καταγγέλλω: φανερώνω 75, 194
- καφὲ-ζονσέρτο: καφὲ σαντάν,

- καφωδεϊό (γαλλ. *café-concert* 257
- κεφάλαιον, τό: ἡ οὐσία, τὸ οὐσιῶδες μέρος 80, ἐν κεφαλαίῳ: συνοπτικά, περιληπτικά 84
- κηρωτός· *χοηρωῶν κηρωτῶν*: χοηρωῶν μουσαμάδων 186
- κοιτωνίτης, ὁ: ρόμπα (γαλλ. *robe de chambre*, πού ἄλλοῦ ὁ Παπ. μεταφράζει ρόμπαντι-κάμερα) 48, 151
- κορδύλη, ἡ: κάλυμμα τοῦ κεφαλιοῦ, κεφαλόδεσμος 39
- κουρμαντέλα, ἡ: τραμπάλα (λέξη τοῦ σκιαθίτικου ιδιώματος) 85
- κρεββατωσιά, ἡ: κρεβατοστρώση, κλινοστρωμνή (γαλλ. *lit-tière*) 174
- κυκλοτερής: κυκλικός 128, 199
- κωτταροειδής: κατασκευασμένος ἀπὸ σελιόιντ 60
- κυφός: καμπουριασμένος, καμπούρης 160, 204
- λάσιος: τριχωτός, μαλλιαρός 199
- λείπω· δὲν θὰ ἔλειπε νὰ κάμη ἄλλως: δὲν θὰ παρέλειπε... 198
- λοπάς - λοπάδος, ἡ: πιατέλα 198
- λύγνος: ἀπὸ λυγαριά 185
- λύγος, ἡ: λυγαριά 135
- μάκτρον, τό: πετσέτα 151
- μεσημβρία, ἡ: νότος 78
- μεσοδρόμιον, τό: ὁδόστρωμα (ἄθησαύριστο στὰ λεξικά, γαλλ. *la chaussée*) 176, 181
- μεσόσκαλον, τό: πλατύσκαλο 130
- μικκύλος: πολὺ μικρός 118
- μόμπιλα, τά: ἔπιπλα 55
- μόρσιμος: μοιραῖος, πεπρωμένος, θνητός· με τόνον *μόρσιμον*: με τόνον ἀνθρώπου μελοθάνατου 238
- μουστερης, ὁ: πελάτης, ἀγοραστής 27, 56
- ξεμαλλιάρωτος: ἀχτένιστος, με ἀνακατεμένα τὰ μαλλιά 122
- οἶκοθεν· νοεῖται οἶκοθεν: εἶναι αὐτονόητο 154
- ὄκρίβας - ὄκρίβαντος, ὁ: στήριγμα, συνήθως με τρία σκέλη 17
- ὄλκός, ἡ: ἀλλάχι 177
- ὄνομα· δι' ὄνομά του: γιὰ λόγου του 256
- ὄσον οἶον τε: ὅσο εἶναι δυνατὸν, ὅσο γίνεται 151
- ὄχθος, ὁ: μικρὸ ὕψωμα γῆς· (ἐδῶ) ἄκρη τοῦ δρόμου 240
- ὄποφνλάκιον, τό: ἐρμάρι γιὰ φαγητά 51, 137, 198
- παραγναθίς - παραγναθίδος, ἡ: φαβορίτα 204

- παρθέω*: διέρχομαι παραπλεύ-
 ρως 240
παραπορεύομαι: *παραπορεύθη*
 τὸ θρανίον: πέρασε δίπλα
 ἀπὸ... 113
περίρρυτος: ἐντελῶς μουσικημέ-
 νος, ὀλομούσκευτος 248
περισκελίσ, ἦ: παντελόνι 30, 33,
 54, 70 κ. ἄ.
περιστήθιον, τό: γιλέκο 191,
 192, 202
περιώμιον, τό: ἐσάρπα (γαλλ.
écharpe) 204
πιμελή, ἦ: λίπος, πάχος 164
πλάνης - πλάνητος, ὅ: περιπλα-
 νώμενος, ἀλήτης 79, 148
ποδήρης: αὐτὸς ποὺ φτάνει στὰ
 ἄκρα τῶν ποδῶν· *ποδήρης*
σινδών: κάλυμμα κρεβατιοῦ
 (γαλλ. *le couvre-pied*) 131
ποδοσφαῖρα, ἦ (ἢ *ποδόσφαι-*
ρα): παιδιὰ τῆς ποδοσφαι-
 ρας: ποδόσφαιρο 99, 251
προσκόπιον, τό: σκιαδί, προκά-
 λυμμα ποὺ προφυλάσσει τὰ
 μάτια καὶ τὸ μέτωπο 238
πιτιλώδης: *πουπουλένιος*: (ἐδῶ)
 χνουδιασμένος, ξεφτισμένος
 75
πυρεῖον, τό: σπέρτο 48, 49, 172

ραδιάτωρ, ὅ 173: βλ. *διακτινω-*
τής
ράμφος, τό: *ράμφος φωταερίου*:
 τὸ μπέκ τοῦ γκαζιοῦ 244

ρεμβός: ὄνειροπόλος, αὐτὸς ποὺ
 ρεμβάζει 130
ρηγμα, τό: (ἐδῶ) σπασμένο
 τμήμα, θραῦσμα, σύντριμ-
 μα (γαλλ. *éclat*) 241
ρήγνυμι: σπάζω, θραύω· *ρήγνυ-*
μι κραυγήν: φωνάζω, κραυ-
 γάζω 55, 63 κ. ἄ.
ρόα, ἦ: ρόδι 254

σγάλενθρον, τό: συνδαύλιστρο,
 μασιά 49, 50 κ. ἄ.
σκάφανδρος, ὅ (:): «δύτης μὲ
 σκάφανδρο» (γαλλ. *un sca-*
phandrier) 17
σκιὰς - σκιάδος, ἦ: κίτσκι 129
σκιανγής: ἀδιαφανής (γαλλ.
opaque) 153, 154, 155, 156,
 254
σκιμπούς - σκίμποδος, ὅ: σκα-
 μνί 198
σμιγός: ἀνάμεικτος: (ἐδῶ) μι-
 γὰς 37
στόλωμα, τό: (Παπ.: *στήλωμα*)
 στερέωμα 75
συλλαμβάνω: *νὰ συλληφθῶ εἰς*
τὸν συρφετόν: *νὰ παγιδευ-*
τῶ, νὰ βρεθῶ στὴ μέση τοῦ
πλήθους 176
σύμβαμα, τό: συμβάν, γεγονός
 215

τεράστιος: θαυμαστός, ὑπερφυ-
 σικός 57, 82, 158
τερεβινθίνη, ἦ: τρεμεντίνα, ρε-
 τσίνη 204

Ο ΛΟΓΑΤΟΣ

- τέχνη, ἡ: ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν
τέχνην: γιὰ νὰ τὸ γλυντάει,
γιὰ τὴ χαρὰ τῆς τρικλοπο-
διᾶς 102
- τιτλοφόρον, τό: «ἔντιπλον εἰδη-
σεογραφικὸν δημοσίευμα»
(Λεξ. «Πρωίας») 145
- τροχιόδρομος, τό: τράμ (ἱππή-
λατο) 122, 249, 250, 252
- τροπάνη, ἡ: ζυγαριά 34
- ὑποκείμενον, τό: θέμα 17, 223
- ὑποσκελισμός, ό: τρικλοποδιά
99, 215
- ὑπόφαιος: γκριζωπός 254
- φενάκη, ἡ: περούκα 64, 196, 204
- φιλότεχνος· φιλότεχνος καὶ φυ-
σιοδίφης (στὸ γαλλικὸ καὶ
ἀγγλικὸ κείμενο δὲν ὑπάρ-
χει τὸ καί): ἐρασιτέχνης φυ-
σιοδίφης 74
- φολῖς - φολίδος, ἡ: λέπι, στί-
γμα: (ἐδῶ) μάτι τοῦ διχτυοῦ
(γαλλ. *une maille*) 152
- χειρὶς - χειρῖδος, ἡ: μανίκι 69,
71, 86, 92
- ψηλαφίνδα (ἐπίρρ.): ψηλαφητά
111
- ὠκυποδία: γρηγοράδα τῶν πο-
διῶν, ταχύτητα 88

Η Α΄ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ Ε. Γ.
ΟΥΕΛΛΣ Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΣΤΟΙ
ΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ, ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ
ΚΑΙ ΜΟΝΤΑΡΙΣΤΗΚΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ
ΣΤΟ «ΑΝΑΓΡΑΜΜΑ» ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ
ΤΟΥ 2009. ΟΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΔΙΟΡ
ΘΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΙΝΗΣ ΤΡΙ
ΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ. Η Α΄ ΑΝΑΤΥ
ΠΩΣΗ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑ
ΦΕΙΟ «ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Α.Ε.» ΣΕ ΧΑΡΤΙ
ΡΑΛΑΤΙΝΑ 120 ΓΡΑΜΜΑΡΙΩΝ. ΤΟ ΒΙ
ΒΛΙΟ ΔΕΘΗΚΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟ
ΤΟΥ ΘΟΔ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ & ΠΑΝ. ΡΟ
ΔΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2010
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
«ΚΙΧΛΗ», ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΑΣΕ ΚΑΙ
ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ Η ΓΙΩΤΑ ΚΡΙΤΣΕΛΗ

Ἄριθμός ἔκδοσης

